

Phượng Nghiên Trần Quốc

Contents

Phượng Nghiên Trần Quốc	2
1. Chương 1: Tử Vong	2
2. Chương 2: Tử Vong [2]	6
3. Chương 3: Phượng Hoàng Niết Bàn, Dục Hoả Trùng Sinh	10
4. Chương 4: Phượng Hoàng Niết Bàn, Dục Hoả Trùng Sinh [2]	13
5. Chương 5: Thức Tỉnh Mẫu Thân	17
6. Chương 6: Thiếp Mời Của Ngoại Tổ Mẫu	20
7. Chương 7: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia	23
8. Chương 8: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia [2]	27
9. Chương 9: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia [3]	31
10. Chương 10: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia [4]	34
11. Chương 11: Bạch Mai Viện	37
12. Chương 12: Bạch Mai Viện [2]	39
13. Chương 13: Ân Tang	43
14. Chương 14: Ân Tang [2]	48
15. Chương 15: Thân Phận Thật Sự	51
16. Chương 16: Hai Năm Sau	55
17. Chương 17: Sắc Phong	58
18. Chương 18: Không Đề	61
19. Chương 19: Sự Thật	64
20. Chương 20: Kiếp Trước Cở Nào Ngu Ngốc	67
21. Chương 21: Chân Tướng	70
22. Chương 22: An Trúc Động Thủ	74
23. Chương 23: Yên Tiệc Tây Trần	77
24. Chương 24: Yên Tiệc Tây Trần [2]	80
25. Chương 25: Yên Tiệc Tây Trần [3]	83
26. Chương 26: Yên Tiệc Tây Trần [4]	86
27. Chương 27: Tâm Tư Hoàng Đế	89
28. Chương 28: Tâm Tư Hoàng Đế [2]	93
29. Chương 29: Thỏ Lộ	95
30. Chương 30: Trác Thiệu Kinh	97
31. Chương 31: Trác Thiệu Kinh [2]	100
32. Chương 32: Thân Mật	102
33. Chương 33: Trầm Ngôn Trần Trở	105
34. Chương 34: Phụ Thân Tốt	108
35. Chương 35: Phụ Thân Tốt [2]	111
36. Chương 36: Tâm Sự	114
37. Chương 37: Tâm Sự [2]	116
38. Chương 38: Tâm Ý Của Triệu Mộ Như	119
39. Chương 39: Tâm Ý Của Triệu Mộ Như [2]	122
40. Chương 40: Hôn Lễ Của Trầm Ngôn	124
41. Chương 41: Dâng Trà	126

42. Chương 42: An Thị Tử	129
43. Chương 43: An Thị Tử [2]	131
44. Chương 44: Trầm Ánh Nguyệt Tới Cửa	133
45. Chương 45: Lễ Cặp Kê	137
46. Chương 46: Tịnh Vương Gặp Mặt	140
47. Chương 47: Tịnh Vương Gặp Mặt [2]	142
48. Chương 48: Tịnh Vương Gặp Mặt [3]	145
49. Chương 49: Tịnh Vương Gặp Mặt [4]	148
50. Chương 50: Huỷ Thanh Danh	151
51. Chương 51: Phế Truất, Huỷ Họ	153
52. Chương 52: Thái Tử Điện Hạ Đại Giá Quang Lâm	156
53. Chương 53: Thái Tử Điện Hạ Đại Giá Quang Lâm [2]	159
54. Chương 54: Thân Thế Của Hỷ Tình	161
55. Chương 55: Hỷ Tình Nhớ Lại	164
56. Chương 56: Công Khai Thân Phận	167
57. Chương 57: Ở Trên Đường Cái Gặp Phải Kẻ Điên	170
58. Chương 58: Ở Trên Đường Cái Gặp Phải Kẻ Điên [2]	173
59. Chương 59: Lại Nửa	176
60. Chương 60: Lại Nửa [2]	179
61. Chương 61: Xử Lý Tiểu Khổng Tước	182
62. Chương 62: Hoàng Hậu Nương Nương	185
63. Chương 63: Hoàng Hậu Nương Nương [2]	188
64. Chương 64: Thịnh Thế Phong Hoa	192
65. Chương 65: Thịnh Thế Phong Hoa [2]	195
66. Chương 66: Tạ Ôn	200
67. Chương 67: Âm Sát	203
68. Chương 68: Âm Sát [2]	206
69. Chương 69: Âm Sát [3]	209
70. Chương 70: Hồi Kết	212
71. Chương 71: Phiên Ngoại Mười Lăm Năm Sau	216

Phượng Nghiên Trần Quốc

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, trọng sinh, Trung văn, sạch-sủng, 1-1, HE. Nhân vật chính: Trầm Thư Kính - Trác Thiếu H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-nghien-tran-quoc>

1. Chương 1: Tử Vong

Trầm Thư Kính gặp Tịnh vương gia Trác Thiếu Kinh vào ngày đầu năm mới năm nàng mười lăm tuổi.

Khi nàng theo mẫu thân vào cung vấn an Thái Hậu, vừa bước chân vào Ngự Hoa Viên, ngẩng đầu liền nhìn thấy Trác Thiếu Kinh.

Y đứng dưới tàn cây hồng mai trong Ngự Hoa Viên, thân cao một trượng khoát lên chiến bào bạch kim, sắc mặt hơi mồi mệch nhưng nụ cười y dành cho nàng chính là dịu dàng đến khiến nàng không màng tất cả mà trầm luân vào bên trong.

Câu đầu tiên Trác Thiệu Kinh nói với Trầm Thư Kính, nàng nhớ như in, vẫn chưa hề quên.

“Thư Kính, nàng thật đẹp, sẽ thật tốt nếu vương phi của ta là nàng”.

Vì câu nói này, Trầm Thư Kính không ngừng khiến mình đẹp hơn, khiến mình càng tự tin hơn để sánh đôi cùng Trác Thiệu Kinh.

Nàng từng bước khiến mình mạnh mẽ hơn, từng bước đến gần Trác Thiệu Kinh, trở thành trợ thủ đắc lực bên người y.

Vì y mà vào sinh ra tử, vì y mà không màng danh lợi, không màng danh phận, không màng sống chết.

Trầm Thư Kính sẵn sàng vì y mà uống vào độc dược huỷ dung của Giả gia, chỉ để đổi lấy một viên huyết đan ngàn vàng khó cầu cho y cứu mỹ nhân.

Dẫu rằng mỹ nhân đó lại là người nàng vô cùng căm ghét, song vì y muốn, nàng đều cố gắng hoàn thành.

Đổi lại là phải huỷ đi dung mạo mỹ lệ của chính mình.

Nàng lại vì y mà chịu đựng thất ngục đen tối của An gia, lê lét tấm thân vàng ngọc đầy vết thương chỉ để đổi sinh tử cổ trùng cho y trả thù người ám sát mình.

Đến lúc lấy được, y lại thẳng thừng muốn nàng dùng máu dụ cổ mẫu, khiến cho nó theo đường máu đi vào trong người nàng, hại nàng càng thêm thống khổ.

Trầm Thư Kính vì Trác Thiệu Kinh mà hy sinh nhiều đến vậy, mà nàng lại chưa một lần oán than, chưa một lần tỏ ra yếu đuối cần che chở dưới đôi cánh của Trác Thiệu Kinh.

Thế rồi khi y dành được Hoàng vị, người y phong Hậu lại là Tứ muội Trầm Ánh Nguyệt của nàng.

Hôm đó là ngày hoàng đạo, Phượng Loan cung một màu đỏ rực, Trầm Ánh Nguyệt được vây quanh tựa như chúng tinh phụng nguyệt, từng bước từng bước thực hiện nghi lễ thành hôn với nam nhân mà Trầm Thư Kính nàng yêu.

Còn Trầm Thư Kính, nàng nhận được một thánh chỉ phong vị Lãnh tần, đến cả cung điện nghỉ ngơi cũng không phải là cung điện tốt, đến mức bình thường cũng chưa đạt đến.

Nhìn sự đơn sơ của nội thất, khoé môi Trầm Thư Kính buông xuống một chút thất vọng, cùng dung mạo bị phá huỷ, quả thật có chút quái dị.

Trầm Thư Kính không biết rằng dung mạo bị huỷ vốn không thể đặt chân vào hoàng cung, nhưng Trác Thiệu Kinh lại phong cho nàng đến tận Tần vị.

Hành động này của y đã trực tiếp đẩy nàng vào sự ganh ghét của chúng phi tần, và cả vị thứ muội luôn an phận của nàng- Hoàng hậu nương nương.

Cho đến khi chẳng thể chịu đựng được nữa, đại nha hoàn bên người Trầm Thư Kính là Hỷ Tình đã tức giận mà đi tìm Trầm Ánh Nguyệt đòi lại công đạo cho chủ tử.

Lúc Trầm Thư Kính hay tin chạy đến, Hỷ Tình đã táng thân dưới mũi kiếm của Trác Thiệu Kinh.

Cho đến tận khi chết, ánh mắt Hỷ Tình nhìn nàng chỉ toàn là tự trách, tự trách mình đã không thể ở bên chủ tử, tự trách mình đã không thể vì chủ tử mà đòi lại công đạo.

Trầm Thư Kính sững người nhìn Trác Thiệu Kinh rút mũi kiếm ra từ trên người Hỷ Tình không chút thương xót, máu theo đường kiếm phun ra, như đoá hoa bĩ ngặn ưu thương nở rộ.

Đáy lòng Trầm Thư Kính lại chết lặng khi Trác Thiệu Kinh vươn tay sủng nịch vỗ về Trầm Ánh Nguyệt, đối với nàng lại sẵn giọng quở trách: "Lãnh tần, ngươi không biết cung quy thì cũng đừng để cho cung nữ bên người mình làm loạn như thế.

Nàng ta lại dám đến đây mạo phạm Nguyệt nhi, quả thật là chết cũng không hết tội mà.

Người đầu, đem nàng ta xuống ngũ mã phanh thây rồi ném vào bãi tha ma, không được phép chôn cất". Nhìn tướng công của mình vì bảo hộ nữ nhân trong ngực mà tự tay giết chết đại nha hoàn bên người mình, sau đó lại còn không tiếc lời trách mắng mình, tang thương sâu trong lòng Trầm Thư Kính như giông bão chậm chậm nổi lên.

Nàng điên cuồng chạy đến quỳ phục dưới chân Trác Thiệu Kinh, nắm lấy áo bào màu vàng chói mắt của y mà khỏ sở van xin: "Hoàng thượng, thiếp xin người, xin người tha cho Hỷ Tình.

Muội ấy đã chết rồi, xin người cho phép thần thiếp mang muội ấy về an táng.

Hoàng thượng, xin người niệm tình cũ, hoàng thượng, thiếp cầu xin người".

Trác Thiệu Kinh ánh mắt sâu không lường được lướt qua bụng dưới của Trầm Thư Kính, im lặng một lúc đột nhiên nhấc chân đạp Trầm Thư Kính ra khỏi người mình, rồi lại bồi tiếp mấy lần dùng sức đạp.

Trầm Thư Kính hoảng sợ trước một Trác Thiệu Kinh nhẫn tâm như vậy, chỉ biết lẩn lộn tránh né.

Nhưng Trác Thiếu Kinh chính là muốn nàng hứng hết, làm sao có thể không trúng? Trầm Thư Kính vừa lẫn lộn vừa che chở bụng dưới đã nhô lên một ít của mình, gào đến khản cổ: "Hoàng thượng, Hoàng thượng, người làm gì vậy? Hoàng thượng, hài tử..

hài tử của chúng ta, dừng tay mau, thiếp xin người, dừng tay đi mà".

Trác Thiếu Kinh tựa như bị trúng tà, không hề đếm xỉa đến tiếng gào thét đầy tuyệt vọng của Trầm Thư Kính, vẫn dùng hết sức mà đập vào bụng nàng.

Bên cạnh y, Trầm Ánh Nguyệt tựa như đang xem kịch vui, thoả mãn nở nụ cười.

Cho đến khi dưới sàn đá cẩm thạch chậm rãi lan ra máu đỏ kích thích tinh thần Trác Thiếu Kinh, y mới tựa như thức tỉnh mà dừng chân.

Dưới chân y, Trầm Thư Kính phục sức xộc xệch, búi tóc rơi ra ba ngàn tóc đen xoã tung có phần rối, thân dưới từng đợt nóng ầm không ngừng trào ra.

Nàng đau đớn cảm nhận được sinh linh bé nhỏ mà nàng hằng mong ước đang từng chút một rời khỏi mình, đồng thời cũng cảm giác được hơi thở mỗi lúc một nặng nề hơn.

Trầm Thư Kính gian nan mở to mắt nhìn Trác Thiếu Kinh đang sững sờ đứng trước mặt nàng, khoé môi nhếch lên đầy trào phúng cùng với dung nhan bị huỷ hoại có chút kinh khủng, khổ sở nói: "Trác...

Thiếu Kinh, tại sao...

tại sao chàng lại nhấn tâm như vậy? Hài nhi...

hài nhi mới bốn tháng của ta.

Chàng...

chàng vì ả ta mà giết con ta..

giết nha hoàn của ta...

có phải..

có phải chàng cũng muốn ta chết đúng hay không? "

Trầm Thư Kính cất tiếng cười lớn, cả đại điện to lớn chỉ còn nghe mỗi tiếng cười ghê rợn ấy vang vọng.

Ho ra một ngụm máu tươi, Trầm Thư Kính biết lục phủ ngũ tạng mình đã hư hao, không thể sống tiếp.

Nàng lấy tay áo lau vết máu một cách sơ sài, thê lương nói: "Trác Thiếu Kinh, Trầm Ánh Nguyệt, thù giết con ta sẽ mãi ghi nhớ.

Ta sẽ khắc cốt ghi tâm mỗi thù này, cho dù ta có hoá thành lệ quỷ, cũng sẽ trở về thanh toán các người".

"Hahaha, Trác Thiếu Kinh, xem như là ta sai khi không nhìn thấu người.

Ta nguyện rửa người sẽ mất tất cả những thứ mà người đang có, là mỹ nhân, là tình ái, là cả giang sơn mà ta dùng máu đổi cho người này".

Ngay khoảnh khắc Trầm Thư Kính ngã xuống, một thân ảnh vận hắc bào mông xà xông đến ôm lấy nàng, tê tâm liệt phế hô: "Kính Kính".

Là ai? Là ai gọi tên nàng? Sao lại thương tâm đến thế? Tiếng kêu thê lương mà phần uất, thanh âm tựa như quen thuộc lại như xa lạ, cứ mãi vang vọng bên tai Trầm Thư Kính.

Thân thể trong phút chốc đột nhiên nhẹ bẫng, chính nàng cảm giác được bản thân đang bay lên.

2. Chương 2: Tử Vong [2]

Trầm Thư Kính mơ màng từ trên cao nhìn xuống, trông thấy thân thể mình đang được một nam tử không rõ ngũ quan thận trọng ôm lấy, đại não đã chết tựa như đình trệ một lúc. Người nam tử vận hắc bào thêu mông xà đó là ai? Khuôn mặt vì sao không thể nhìn rõ? Tại sao hắn lại khóc thương tâm đến vậy? Là khóc cho ta sao? Sau đó nàng cứ mơ mơ màng màng trôi lững lờ trong Hoàng cung, quan sát mọi việc xảy ra bên trong cái lồng sắt này.

Duy chỉ có một điều nàng không hiểu, chính là tại sao dù đã cố gắng thế nào nàng vẫn chẳng thể thấy rõ dung mạo nam tử kia? Trầm Thư Kính thấy sau khi mình chết, nam tử kia liền nhào đến Trác Thiếu Kinh, bội kiếm trong tay xém chút thì đâm vào tim y nhưng lại bị cao thủ Đại nội thị vệ bên người y đánh bật trở ra.

Nàng thấy nam tử phun ra một búng máu, bội kiếm cũng gãy làm hai.

Nam tử kia bò đến chỗ nàng, giữ lấy đầu nàng, nắm lấy tay nàng, ôm lấy thân thể đầy máu của nàng, sâu trong đồng tử đen tuyền là sự cương chiều cùng đau xót vô hạn. Hình ảnh trước mắt thay đổi không ngừng và nàng chẳng hề thấy vị nam tử đó xuất hiện nữa.

Đến ngày thứ bốn mươi lăm, Trầm Thư Kính lơ lửng trên không trung Thừa Càn cung, tận mắt thấy Trác Thiếu Kinh viết thánh chỉ bằng máu của y.

Là thánh chỉ phế truất Vinh Thân vương.

Vinh Thân vương này...

hình như là Thất hoàng tử Trác Thiếu Hằng.

Nhưng tại sao Trác Thiếu Kinh lại phế bỏ hần? Đến ngày thứ bốn mươi chín, trước mắt Trầm Thư Kính là một khu rừng thế ngoại đào viên.

Cây cỏ tươi xanh, trăm hoa đua nở, tiếng chim hót líu lo vang động cả khu rừng.

Thác nước hùng vĩ ầm ầm đổ xuống suối, con suối trong veo soi rõ cả mặt người.

Nàng lại thấy mặt nam tử đó, không đúng- là hình dáng quen thuộc của nam tử đó- bởi cho tới giờ nàng vẫn chẳng biết dung mạo hần ra sao.

Trầm Thư Kính thấy hần vận tử y sạch sẽ, nhưng lại thẳng tắp quỳ trước một ngôi mộ có vẻ như mới đắp.

Vì tò mò, nàng bay lại gần xem, trên tấm bia đá đỏ viết: “Kính Kính chi mộ”. Thì ra là mộ của nàng.

Nam tử này đã đem thân thể nàng đi chôn cất ở nơi này, không muốn nàng chết rồi vẫn phải bị nhốt trong cái lồng sắt đỏ đến chói mắt đỏ nữa. Trầm Thư Kính biết mình đã là quỷ hồn, nhưng khoé mắt vẫn nhìn không được có chút xót.

Nàng dựa vào bia đá, đối diện với thân ảnh đang quỳ của nam tử.

Nam tử chẳng thể nhìn thấy nàng, nhưng miệng vẫn thủ thủ gọi: “Kính Kính, thực xin lỗi.

Ta đáng lẽ nên ngăn cản mọi gã cho Trác Thiếu Kinh, không đúng, ta đáng ra phải nên ngăn cản từ lúc đầu nàng gặp hần ở Ngự Hoa Viên mới đúng.

Kính Kính, hần giết con nàng, lại hại chết cả nàng.

Đừng lo Kính Kính, ta nhất định sẽ thay nàng báo thù”. Hần vừa dứt lời, tiếng vó ngựa rầm rộ theo con đường mòn nhanh chóng vang lên.

Trên mười con ky mã là mười tên hắc y nhân bịt mặt cẩn thận, tay cầm đại đao mang theo dấu hiệu của một con hùng ưng vươn cánh. Trầm Thư Kính biết, đó là dấu hiệu của tổ chức Lăng Ưc- là tổ chức sát thủ sẵn sàng vào sinh ra tử do Trác Thiếu Kinh đích thân bồi dưỡng ra- không phải, vốn là do chính nàng bồn ba tìm người bồi dưỡng cho y. Tên hắc y nhân đi đầu nhảy xuống ngựa, mấy tên khác cũng nhẹ nhàng đáp xuống theo.

Hắc y nhân cầm đầu nói: “Chủ tử chúng ta muốn mạng của người, khôn hồn thì mau nạp mạng, đừng để bốn đại gia phải tổn sức”. “Nếu đã muốn mạng của ta...

thì tới đây mà lấy”. Dứt lời thân ảnh nam tử liền bay lên, nhuyển kiếm quanh hông theo đó rút ra. Mười tên hắc y nhân cùng xông vào chém giết, mục đích chính là muốn mau chóng đoạt mạng của nam tử kia.

Trầm Thư Kính đứng phắt dậy, có phần lo lắng chăm chú dõi theo nam tử.

Tử y phiêu dật theo gió bay lên, lại theo cử động mà nâng lên hạ xuống.

Võ công nam tử tuy không phải tệ, nhưng dù gì cùng lúc đấu với mười sát thủ chuyên nghiệp, lại còn là tử sĩ thì khó mà thắng được. Theo đó, trên người nam tử trúng nhiều vết đao hơn, động tác vì bị thương nên cũng chậm lại nhiều nhưng nhuyển kiếm trên tay lại nhuần nhuyễn uyển chuyển như rắn, chậm rãi hạ huyết không ít người. Tử y vốn mỹ lệ, nay dính máu càng thêm chói mắt, đai lưng bạch ngọc sớm bị cắt đứt, áo ngoài rộng thùng thình phát phơ trong gió bụi.

Đẹp đến khiến Trầm Thư Kính bị hớp hồn.

Lúc Trầm Thư Kính sực tỉnh thì trên ngực nam tử đã cắm sâu nửa thanh đao, mà trên cổ tên hắc y nhân cuối cùng lại bị cắt một đường.

Cả hai cùng nhau ngã xuống. Trầm Thư Kính vội bay đến đỡ, nhưng cả thân thể lại xuyên thẳng qua người nam tử.

Nàng cứng nhắc xoay người, mới bàng hoàng nhớ lại bản thân vốn đã là một hồn ma. Nam tử kia nằm trên đất, tử y thùng thình bê bết máu xoè rộng, hình như hắn đang cười.

Tiếng cười trầm thấp, cười đến mức ho sặc sụa rồi lại chuyển sang khóc.

Tiếng khóc rầm rức rồi lại lớn lên, nhưng có vẻ đã bị nam tử đè nén nuốt ngược trở vào.

Nam tử lật người, hai tay cố gắng cắm vào đất, dùng sức bò về trước mộ nàng, móng tay vì dùng lực mạnh mà gãy không ít, máu tươi rỉ ra thấm vào đất rừng làm cỏ xanh càng thêm kiều mị. Hắn chồm người lên ôm lấy bia mộ của Trầm Thư Kính, khó khăn thở dốc rồi lại khẽ thủ thủ: “Kính Kính, nàng yên tâm.

Khi ta chết, sẽ có người mang quân đi bức vua thoái vị, sẽ có người thay nàng giết chết Trác Thiếu Kinh, đền mạng cho thân nhân của nàng, cho cả nàng.

Kính Kính, đợi ta.

Kiếp sau, kiếp sau ta nhất định sẽ không buông tay nàng”. Trầm Thư Kính lặng người nhìn nam tử cho đến lúc chết vẫn ôm chặt bìa mộ nàng, hốc mắt xót hơn trước nhưng lại chẳng thể chảy nước dù chỉ một giọt. Nàng bước về phía bìa mộ mình, vươn tay sờ lên mặt hân.

Kì lạ là lúc này nàng lại chạm được, mặt dù vẫn chẳng thể nhìn rõ mặt hân.

Khẽ cười, nàng mấp máy môi rồi chậm rãi tan biến trong không trung: ”Ta đến lúc biến mất cũng chẳng thể nhìn rõ mặt chàng.

Nhưng ta sẽ đợi chàng ở kiếp sau, nếu có duyên ta nhất định sẽ bù đắp cho chàng”..

Trên đường đi xuống Diêm Vương điện, hoa bỉ ngạn nở đỏ rực hai bên đường mang theo mùi hương thanh lạnh.

Không có gió mà cánh hoa vẫn khẽ lay động, từng nhịp từng nhịp, tựa như cổ vũ âm hồn đi trên đường mạnh mẽ tiến đến bờ sông Vong Xuyên. Bên bờ sông Vong Xuyên quỷ hồn tụ tập đông đúc, lần lượt xếp hàng nhận canh Mạnh Bà từ tay Mạnh Bà đứng trên cầu.

Đến lượt Trầm Thư Kính, Mạnh Bà lại dừng tay.

Khuôn mặt trắng đến khó thể tưởng tượng ôn nhu nhìn nàng, đôi môi đỏ mọng màu máu khẽ mở: ”Trầm Thư Kính, nhà ngươi vốn đã chết.

Nhưng có người lại sẵn lòng đổi một nửa tuổi thọ cho người được một lần nữa làm người.

Người rốt cuộc là muốn trùng sinh hay đi đầu thai làm một con người mới?”.

Một nửa tuổi thọ? Người này là cao nhân phương nào mà lại vì nàng trả giá đại giới như thế? Không hiểu sao nhưng trong đầu Trầm Thư Kính lại hiện lên bóng dáng tử y dính máu.

Nàng chưa xót nhắm mắt, hai tay siết chặt.

Lần nữa mở mắt thở hắt một hơi quyết tâm nói: ”Mạnh Bà nương nương, ta muốn trùng sinh.

Ta nhất định phải trở về tính nợ cùng nam nhân nữ nhân độc ác kia“. Mạnh Bà thở dài: ”Trầm Thư Kính, trùng sinh không phải dễ.

Người phải trải qua bảy bảy bốn mươi chín ngày trong chảo dầu, lại phải ngâm mình dưới đáy sông Vong Xuyên bảy bảy bốn mươi chín đêm.

Sau đó phải trải qua gột rửa của Âm Tì ngục, chịu đau đớn thời gian dài mới có thể bước vào cánh cổng trùng sinh.

“Phượng Hoàng niết bàn, dục hoả trùng sinh” chính là ý tứ này”. Trầm Thư Kính nàng còn gì để mất mà phải lo sợ? Hại chết con nàng, hại chết mẫu thân nàng, hại chết ca ca nàng rồi hại chết cả chính nàng.

Thù này không báo thì chính là đồ điên.

Trầm Thư Kính nhẹ vén làn váy, phúc thân hành lễ: “Mạnh Bà nương nương, ý ta đã quyết, xin người chỉ đường”.

3. Chương 3: Phượng Hoàng Niết Bàn, Dục Hoả Trùng Sinh

Trải qua tất cả một trăm ngày đêm chịu đau đớn khủng khiếp tra tấn, đến ngày cuối cùng Trầm Thư Kính cảm giác bản thân nếu còn sống thì có lẽ đến cả sức để thở cũng chẳng còn.

Nàng mơ màng nghe tiếng Mạnh Bà vọng lại từ xa: “Trầm Thư Kính, thời hạn ngươi phải chịu khổ đã hết.

Nay ngươi có thể bước đến cánh cổng trùng sinh.

Chỉ là ta khuyên ngươi, trở về tốt nhất đừng quá trầm luân vào thù hận, nếu có thể hãy sống vì mình, vì những người mà ngươi yêu quý nhiều hơn.

Được rồi, đi đi”

. Dứt lời Mạnh Bà phất tay, ống tay áo màu xích thố không có gió vẫn bay lên, thân thể Trầm Thư Kính theo đó bị hút vào một cánh cổng.

Ý thức cũng ngay lập tức mất đi.. Có tiếng khóc rầm rức bên tai nàng vang vọng.

Đó là ai? Vì sao lại khóc? Trầm Thư Kính khó chịu chau lại hai hàng lông mày, lông mi như cánh bướm chậm chậm run rẩy.

Nàng nghe ra rồi, đó là Hỷ Tình, là đại nha hoàn đáng thương của nàng.

Không được, nàng phải mau tỉnh, không thể để người khác ức hiếp Hỷ Tình của nàng.

Trầm Thư Kính, mau tỉnh lại. Trầm Thư Kính cố gắng dùng sức, hai mí mắt nặng trĩch như đeo chì từng chút một mở ra.

Nàng hình như đã lâu chưa nhìn thấy ánh sáng nên khi tia sáng đầu tiên chiếu vào, đôi mắt nàng có chút đau như bị kim châm.

Đôi mắt đau đớn nhắm chặt lại, thống khổ rơi ra hai giọt lệ, Trầm Thư Kính lại lần nữa cố gắng mở mắt ra.

Lần này nàng không những mở được mắt mà còn khẽ chớp vài cái, hai giọt lệ kia tựa như gột rửa đi bụi bẩn trong mắt, trả lại cho nàng chính là đôi đồng tử thuần khiết đến lạ kì. Đỉnh giường làm bằng gỗ Tử Đàn quý giá khắc hoạ tiết tỉ mỉ đập vào mắt Trầm Thư Kính. Một con Phượng Hoàng miệng ngậm Huyết minh châu, lông toàn thân ánh lên sắc vàng, đôi cánh hùng vĩ vươn dài.

Dưới chân nó là một biển lửa, lửa cháy cao đến đốt trụi cả đỉnh núi nhưng lại chẳng mấy may thương tổn được đến Phượng Hoàng. Trầm Thư Kính biết, đây là Phượng Hoàng niết bàn.

Là hoạ tiết trên đỉnh giường của nàng lúc còn ở chốn khuê phòng. Đôi mắt theo đó đi xuống, màn che bao quanh bốn phía màu lam trong vắt như thuỷ mặc làm từ gấm An Châu đắt đỏ càng khiến Trầm Thư Kính tin nàng đã trở lại khuê phòng của mình. Bên cạnh Trầm Thư Kính, Hỷ Tình ngồi bệch xuống sàn khoanh tay giữ chặt bàn tay nàng, cúi thấp đầu nức nở khóc. Trầm Thư Kính đau lòng vươn tay xoa đầu nàng.

Hỷ Tình kiếp trước chính là người duy nhất còn sống lo lắng cho nàng, nhưng đến cuối cùng cũng lại vì nàng mà chết. Đời trước ngu xuẩn đánh mất nhiều thứ vì tình ái, đời này Trầm Thư Kính nàng nhất định không vì một ai mà làm thương tổn đến người mà nàng muốn bảo hộ. Vốn đang cúi đầu nhưng cảm nhận được trên tóc truyền đến nhiệt độ ấm áp, Hỷ Tình giật mình ngẩng phắt lên.

Tiểu thư đã tỉnh.

Tiểu thư không những tỉnh mà còn cười với nàng.

Nụ cười đó quả thật ôn nhu đến mức khiến nàng thụ sủng nhược kinh*. *Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ. Phải biết rằng tiểu thư của nàng dù không quá khát khe hay độc ác với nha hoàn, nhưng lại luôn duy trì một khoảng cách xa lạ.

Đến một câu dài tiểu thư còn chưa hề nói với nàng, huống chi nụ cười ngày hôm nay? Vui mừng lẫn át lo sợ, Hỷ Tình mừng rỡ reo lên: “Tiểu thư, người tỉnh rồi.

Người rơi xuống hồ nước vào ngày đông lạnh giá thế này chính là muốn hù chết nô tì mà.

Tiểu thư người đã hôn mê gần ba ngày rồi, hại phu nhân cùng mọi người lo lắng vô cùng”

. Trầm Thư Kính dở khóc dở cười nhìn Hỷ Tình vui đến miệng nói duyên thuyên, cuối cùng thấy nàng nói đến suýt thì cắn vào lưỡi mới vội vàng cắt ngang: “Hỷ Tình, ta tỉnh rồi, sao còn không mau đi bẩm báo cho phu nhân, tránh để mẫu thân lo lắng thêm”

. Hỷ Tình phát hiện mình lỗ măng, âm thầm thè lưỡi xấu hổ rồi hành lễ với Trầm Thư Kính, sau đó lui xuống chạy đến Mẫu Đơn viện tìm Trầm quốc công phu nhân. Trong phòng thoáng chút yên ắng, Trầm Thư Kính chậm rãi suy nghĩ lại lời nói của Hỷ Tình. Nàng ấy nói nàng vì ngã xuống hồ băng mới sinh bệnh.

Mà cả đời của nàng duy chỉ có một lần ngã xuống nước là vào năm mười ba tuổi, nhưng lần đó nàng chỉ hôn mê một ngày một đêm rồi thôi, sao lần này lại tận ba ngày? Có lẽ là do Trầm Thư Kính nàng sống lại nên thời gian có phần thay đổi.

Nếu đúng vậy thì nàng đích thật trùng sinh trở về trước ngày nàng yêu Trác Thiếu Kinh tận hai năm. Nàng phải tận dụng thời gian ở đời này thật tốt, phải tìm được tử y nam tử đời trước, xử lý những kẻ đã ức hiếp mẫu thân, tìm ra kẻ đã hại chết ca ca, bẻ gãy vây cánh của Trác Thiếu Kinh, chặt đứt quan hệ của y cùng Trầm Ánh Nguyệt. Hai năm cũng vừa đủ để Trầm Thư Kính chuẩn bị cho lễ cập kê của mình.

Nàng nhất định phải trở thành một trong Tứ Đại mỹ nhân Bình Tây quốc, hung hăng giẫm đạp Trầm Ánh Nguyệt dưới chân. Trong lúc Trầm Thư Kính đang miên man suy nghĩ, cánh cửa phòng một lần nữa mở ra.

Một đoàn người tầm bốn năm người, đi đầu là một vị phu nhân vận y phục màu vàng nhạt thêu bách hoa chi vương Mẫu Đơn nhanh chóng tiến vào. Vị phu nhân đến trước giường Trầm Thư Kính ngồi xuống, lúc này nàng mới nhìn rõ đôi mắt phượng của bà đã sưng lên không ít, có lẽ là vừa mới khóc xong. Trầm Thư Kính mũi nghèn nghẹt, khổ sở bao nhiêu lâu phải chịu giờ phút này trông mấy mẫu thân liền tuôn trào ra hết, ưỡn khuất hô: “Mẫu thân, con rất nhớ người”

. Lời này vừa nói ra cả một phòng đầy ắp người ngay lập tức yên tĩnh trở lại.

Bởi hạ nhân trong phủ ai chẳng biết Tam tiểu thư mặc dù là phu nhân sinh nhưng lại xem Đại di nương An thị mới chính là mẹ ruột của mình.

Hai chữ “mẫu thân”

này thường ngày gọi Đại di nương An thị, nay lại gọi Tô Tịch phu nhân, thế nên chẳng ai hiểu Trầm Thư Kính rốt cuộc là đang nghĩ gì. Tô Tịch hơi sững người trước ánh mắt tựa như đã trải qua thiên đại ưỡn khuất của tiểu nữ nhi vốn không thân thiết với bà, đáy lòng xót xa kích thích hốc mắt một lần nữa lại đỏ lên.

Bà ôm chăm lấy Trầm Thư Kính, ở trên vai nàng nhẹ giọng vỗ về: “Kính nhi ngoan, mẫu thân cũng rất nhớ con, con không sao là tốt, không sao là tốt rồi”

. Buông xuống mi mắt, Trầm Thư Kính rớt cuộc cũng hiểu, đời trước là nàng ngu ngốc như thế nào mới có thể tiếp tay cho người ngoài hãm hại thân nhân của mình.

Nàng thân thiết với An thị, để bà ta dùng nàng làm con tin uy hiếp Tô Tịch, uy hiếp đại ca Trầm Ngôn của nàng thoả hiệp không ít điều kiện.

Đến cuối cùng vì Trắc Thiếu Kinh, nàng bất hiếu đến cả sinh tử của mẫu thân cũng không màng, chộc cho ca ca giận dữ đi biên cương rồi lại hay tin hãm chết trên đường.

Nàng chính là tự tay hại chết mẫu thân cùng huynh trưởng của mình. Mở mắt ra, Trầm Thư Kính nhìn một vị phụ nhân y phục tươi mới đứng trong góc khuất, khuôn mặt như hồ ly tinh- đó chính là Đại di nương An thị.

Tình cờ bà ta cũng quay đầu bắt gặp ánh mắt của nàng, hơi cau mày nhìn hai mẹ con nàng ôm nhau rồi lung la lung lay đi đến. Đại di nương An thị quả không hổ danh là thứ nữ đẹp nhất An gia.

Từng khoé mắt, đuôi mày, cánh mũi đến cả cái miệng, tất cả đều toát ra hương vị lẳng lơ khiến nam nhân thèm thuồng, khao khát.

4. Chương 4: Phượng Hoàng Niết Bàn, Dục Hoả Trùng Sinh [2]

Thế nên năm đó bà gả vào Trầm quốc công phủ mới khiến Trầm quốc công Trầm Tường liên tục sủng ái. An thị nắm tay Trầm Nhị tiểu thư Trầm Ánh Cẩm đi đến trước mặt Trầm Thư Kính, dịu dàng nói: “Kính nhi, con một phen lấy đi mất ba hồn bảy phách của mẫu thân rồi.

Con hôn mê ba ngày, ba ngày này mẫu thân đều cùng Nhị tỷ con ra vào Phật đường, chính là cầu khẩn cho con sớm ngày tỉnh lại, không ngờ là con thực sự tỉnh rồi”

. Trầm Thư Kính nhếch cao khoé môi.

Mẫu thân? Một di nương thấp hèn mà có thể dùng xưng hô này với đích nữ phủ quốc công sao? Cho dù có là bình thê cũng không xứng, huống gì là di nương. Cảm nhận được thân thể Tô Tịch có hơi cứng lại, Trầm Thư Kính ở bên tai bà nhẹ giọng an ủi rồi mới chậm rãi ngồi dậy. Thân thể mỹ miều chưa cập kê nên vẫn còn đang trong thời kỳ phát dục, đôi gò bồng đảo nhỏ nhắn ẩn hiện dưới lớp tổ y mỏng tang, Trầm Thư Kính mệt mỏi tựa vào thành giường, bật cười: “Đại di nương, trước đây ta còn nhỏ nên mới chưa hiểu chuyện, nhưng người đã làm di nương ở phủ quốc công bao lâu mà quy củ còn học chưa xong sao?”

. Nụ cười yếu ớt nơi khoé môi An thị chợt cứng lại, bà lúc này mới phát giác ra Trầm Thư Kính có chút

bất thường.

Nhị tiểu thư Trầm Ánh Cẩm bất mãn vì lời nói của Trầm Thư Kính, tức tối mở miệng: “Kính nhi, muội nói như thế là sao? Mẫu thân đã làm gì mà muội nói bà không có quy củ? Bà không phải chỉ là lo lắng cho muội mới kéo ta đi Phật đường sao? Ít ra mẫu thân ta so với người nào đó thì cũng quan tâm đến muội nhiều hơn”

. Trầm Thư Kính biết “người nào đó”

trong miệng Trầm Ánh Cẩm chính là chỉ mẫu thân Tô Tịch của nàng.

Đến lúc này rồi mà còn muốn châm ngòi thổi gió, tưởng rằng Trầm Thư Kính nàng vẫn còn là quả hồng mềm mại người nắn bóp sao? “Ta nói bà ta không có quy củ chính là không có quy củ.

Chỉ là một di nương nhỏ nhoi, mà dám xưng mẫu thân gọi con với tiểu thư dòng chính.

Lại còn không biết dạy cả nữ nhi.

Nhị tỷ mặc dù là do Đại di nương sinh, nhưng thân phận di nương so với nha hoàn chính là hơn một chút mà thôi, có tư cách gì được tiểu thư quốc công phủ gọi bằng “mẫu thân”

? Nếu Nhị tỷ gọi bà bằng mẫu thân, vậy thì vị trí đích mẫu này của mẫu thân ta liền nhường cho người ngồi đi, thế nào? Người muốn ngồi sao?”

. Cả phòng lần nữa rơi vào trầm mặc.

Không khí trong phòng có hơi ngột ngạt, tựa như có hai trận gió lốc đang âm thầm giao phong.

Đại di nương An thị cùng Trầm Ánh Cẩm sững sờ trước một Trầm Thư Kính miệng lưỡi sắc bén, đáy lòng trầm xuống. An thị biết, lần này là do bà lỗ mãng.

Chỉ cần khi Tô Tịch xuất hiện bà liền không thể kiềm chế tâm tình của mình, hôm nay nhiều người như vậy lại để con ranh con này nắm thóp, thật là tức chết bà mà! Trầm Ánh Cẩm giật giật môi muốn nói thêm gì đó, nhưng An thị đã nhanh tay kéo nàng lại.

An thị nhìn Tô Tịch cao cao tại thượng ngồi bên cạnh Trầm Thư Kính không nói một lời, rồi lại nhìn đến Trầm Thư Kính khí thế sắc bén, dịu giọng tha thiết: “Mẫu thân..

không phải, di nương chỉ là nhất thời lo lắng cho Tam tiểu thư nên mới sơ sót quy củ.

Nhị tiểu thư cũng vì quá lo cho người mà lỡ lời gọi sai.

Đích mẫu của phủ Trầm quốc công làm sao là ai ngoài phu nhân cơ chứ, di nương nhỏ bé làm sao dám mơ đến vị trí đó”

. Trầm Thư Kính nhìn hai mẹ con An thị nói đến mây trôi nước chảy chỉ có một lý do là lo lắng cho nàng, phiền phức đuổi người: “Nếu Đại di nương cùng Nhị tỷ lo cho ta thì hãy về Bạch Mai viện cùng Huyền Cầm viên mà chuyên tâm chép kinh Phật cầu bình an cho ta đi.

Sao nào? Hai người có làm được không?”

. “Được, nếu Tam tiểu thư đã muốn thì thiếp thân xin vì người mà chép một trăm lần kinh Phật để thay người đổi lấy bình an”

. Trên khuôn mặt yêu mị kéo ra nụ cười tươi, nhưng có trời mới biết bên trong ống tay áo hai tay An thị nắm chặt đến mức nào.

Chép thì chép thôi, đến lúc đó lại sai người chép thay.

Bà ta đường đường là An gia thứ nữ, sao có thể để một con oắt con chưa phát dục tốt dạy dỗ? Tô Tịch này giờ ngồi một bên quan sát tiểu nữ nhi thần thái quyết đoán, đáy lòng dường như cũng cứng rắn hơn, hướng hai người phát tay: “Được rồi, nếu Kính nhi đã muốn thì các người mau làm đi, khi nào xong thì đưa đến Mẫu Đơn viện cho ta, ta sẽ thay Kính nhi đốt dâng lên Phật.

Đừng hòng sai người chép thay, chữ viết của các người ta rất rõ ràng”

. An thị bầu vú tay Trầm Ánh Cầm, nụ cười trên mặt rốt cuộc không giữ được nữa, tức giận phẩy áo về Bạch Mai viện. Tô Tịch lại nhìn đến một tiểu cô nương vấy hồng thêu Hải Đường hoa này giờ vẫn cúi đầu, không mặn không nhạt nói: “Tứ tiểu thư, nếu con đến thăm Kính nhi thì đã xem đủ rồi đi, con mau về Bích Đình viên nghỉ ngơi.

Kính nhi có ta ở đây là được”

. Nghe đến ba chữ “Tứ tiểu thư”

, sâu trong đồng tử Trầm Thư Kính nổi lên gió bão.

Trầm Ánh Nguyệt, lại gặp nhau rồi. Ta quả thật không ngờ, một thứ nữ nhỏ bé ngây thơ năm nào luôn ở phía sau ta, lại có thể thuận lợi bước lên Hậu vị, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Là do ta quá ngu ngốc, hoặc là do bản thân người che giấu quá tốt, bao nhiêu năm tình thâm tỷ muội mà ta vẫn chẳng thể thấy rõ bộ mặt thật của người.

Trầm Ánh Nguyệt, Trầm Thư Kính ta đã trở lại, ta nhất định sẽ xử lý sạch sẽ người trước khi ta thành thân.

Chờ đó cho ta. Tứ tiểu thư Trầm Ánh Nguyệt bước ra từ trong góc khuất, Hải Đường dưới làn váy nhẹ đung đưa, chậm rãi phúc thân hành lễ với Tô Tịch và Trầm Thư Kính: “Trông thấy Tam tỷ bình an, con cũng đã vui rồi.

Con xin phép hồi viện tử, nếu mẫu thân có cần con thì cho người đến gọi con sẽ đến ngay”

. “Được rồi, đi về đi, cẩn thận một chút”

, Tô Tịch dặn dò. Tận khi thân ảnh Trầm Ánh Nguyệt khuất sau cửa lớn Hoà Kính viên, Trầm Thư Kính mới từ trong thù hận tỉnh táo lại. Mẫu thân vẫn còn ở đây, nếu nàng để lộ thù hận quá sâu, ắt sẽ doạ đến người. Tô Tịch im lặng nhìn tiểu nữ nhi từ khi mười tuổi liền chẳng thân cận với bà nữa, nay lại ngọt ngào gọi bà là “mẫu thân”

, bà là mẫu thân mà còn không hiểu nó hướng gì An thị. “Mẫu thân nhất định đang khúc mắc rất cuộc vì sao con thay đổi đi?”

, Trầm Thư Kính tươi cười hỏi Tô Tịch. “Đúng thế, ta đúng là không thể nào hiểu được con”

, Tô Tịch cũng sững ái nhìn nàng. Gia tài của Tô Tịch ở Trầm quốc công phủ chỉ có mỗi trưởng tử Trầm Ngôn và tiểu nữ nhi Trầm Thư Kính này thôi.

Nhưng trưởng tử đã lớn, tiểu nữ nhi lại không thân cận với mình, bà chính là vô cùng cô độc trong toà phủ đệ rộng lớn này. Nay nữ nhi nghĩ thông suốt, một lần nữa đối tốt với bà, bà sao có thể không vui mừng? Trầm Thư Kính làm sao không hiểu suy nghĩ của mẫu thân mình.

Nàng mỉm cười thật tươi nắm lấy bàn tay ngọc ngà của bà, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân, thời gian qua là nữ nhi bất hiếu, nữ nhi có lỗi với người cùng đại ca.

Bây giờ sau khi bước qua Quỷ Môn quan, con rốt cuộc cũng thanh tỉnh không ít.

Mẫu thân, người biết không, hôm đó con ngã xuống hồ băng không phải vì bất cẩn..”

5. Chương 5: Thức Tỉnh Mẫu Thân

Tô Tịch lớn lên trong Tô gia- một đại gia tộc mà nam nhân không hề tam thê tứ thiếp nên tâm tư có phần đơn giản, lãnh đạm.

Nhưng khi bước vào Trầm quốc công phủ, từng ngày từng giờ chứng kiến gia đấu bên trong, bà muốn giữ thiện lương cũng chẳng thể nào.

Tuy bà chưa từng hãm hại ai nhưng cũng không phải nữ nhân gốc gác người nắn bóp, Trầm Thư Kính vừa bỏ lửng câu nói, bà liền đoán được ý của nàng. Tô Tịch chau đôi mày lá liễu, hỏi lại: “Ý của con là..

hôm đó con ngã xuống vì có người đẩy?”

. Trầm Thư Kính nhướn mày, nàng thật không ngờ mẫu thân luôn lạnh nhạt, hiền từ như vậy mà tâm tư lại nhạy bén đến thế.

Nàng gật gật đầu, xem như trực tiếp thừa nhận. Tô Tịch bất khả tư nghị nhìn Trầm Thư Kính.

Thật không ngờ có người ở dưới mi mắt bà lại dám thương tổn đến nữ nhi của bà.

Thời gian qua bà buông thả quyền lực, có lẽ đã làm một số người nghĩ bà là hổ bệnh rồi đi.

Hổ cho dù có bệnh cũng là vương chi sơn lâm, chỉ ý vào một vài con miêu nhỏ bé lại có thể hy vọng đồn ngã được bà hay sao? Tô Tịch sắc mặt đen lại, trầm giọng hỏi Trầm Thư Kính: “Là ai? Là ai đã đẩy con?”

. “Là Nhị tỷ.

Lúc đó Đại di nương cũng trông thấy, nhưng bà ấy lại không kêu người cứu con”

, Trầm Thư Kính tựa như kể chuyện không phải của mình, giọng điệu nhẹ nhàng đến đáng sợ.

Chỉ có nàng biết, năm đó nàng ngã xuống là vì muốn vớt chiếc khăn tay mà An thị thích, vô tình lại trượt chân.

Tuy là nàng trượt chân té, nhưng nguyên do An thị lại không thể tránh khỏi.

Trầm Thư Kính vẫn nhớ, buổi trưa hôm ấy An thị mang nàng cùng Trầm Ánh Cẩm đến đình viện đối diện hồ sen, nói là khí trời không quá lạnh, muốn cùng nhau uống trà.

Nào ngờ vừa ngồi được một lúc, một trận gió lớn nổi lên, quét qua đình viện, cuốn theo cái khăn tay mà An thị thích nhất xuống hồ.

An thị rưng rưng nước mắt, hướng nàng thỉnh cầu nhặt giúp.

Nàng vậy mà không suy nghĩ gì, liền đứng lên trực tiếp đi đến ven hồ, với tay muốn lấy chiếc khăn tay.

Ai hay ven hồ toàn là rêu xanh, trong mùa đông sương giá càng thêm trơn trượt, nàng liền thuận lợi ngã vào trong hồ sen đã sớm kết băng mỏng. Mặc dầu thật sự là do nàng khi đó ngu ngốc tự đem chính mình làm ngã, nhưng nếu nàng đã muốn trả thù An thị cùng nữ nhi của bà ta, trước hết nàng phải làm cho mẫu thân tin tưởng nàng và thật sự đề phòng An thị.

Tô Tịch thương tiếc sờ tóc Trầm Thư Kính, lâm vào trầm tư. An thị này là từng thứ nữ An gia, thứ muội của An gia chủ Chính Thái Hầu hiện tại.

Năm đó An thị nổi danh vì có dung mạo đẹp, Trầm Tường trước khi cưới bà đã cho người đến phủ Chính Thái Hầu cầu thân An thị. An thị này đối với bà luôn luôn vâng lời, cùng nữ nhi của bà ta quả thật là diễn đến xuất thần.

Mấy năm nay bà buông tay chuyện trong phủ, giao lại toàn quyền cho An thị.

Nào ngờ bà ta lại là bạch nhãn lang, lại dám thương tổn đến Kính nhi của bà.

Nếu An thị đã ra tay, Tô Tịch bà không cần phải nhịn nữa.

Tiểu nữ nhi cùng trưởng tử chính là vấy ngược của bà, ai dám đụng đến chính là muốn chết! Trầm Thư Kính yên lặng quan sát biến chuyển trên khuôn mặt được bảo dưỡng tốt tựa như nữ nhân hai mươi mấy tuổi của Tô Tịch.

Xem ra bước đầu lấy lại quyền lực trong phủ của mẫu thân đã thành công rồi.

Nàng biết, mẫu thân nàng thật ra rất giỏi.

Bà chỉ là mệt mỏi với tranh đấu trong phủ nên mới buông tay mọi sự, nhưng chỉ cần nàng lấy mình ra làm mối nhử, mẫu thân nhất định sẽ vì bảo hộ mình và đại ca mà đoạt lại toàn quyền từ tay An thị. Ở nơi Quốc công phủ đầm rồng hang hổ này, phải chân chính nắm quyền lực trong tay mới thực sự an toàn. Trước tiên Trầm Thư Kính nàng sẽ xử lý An thị cùng nữ nhi của bà ta, sau đó lại đến Trầm Ánh Nguyệt. Trầm Ánh Nguyệt, đời này bốn tiểu thư chính là muốn người thân bại danh liệt, trả thù cho hài tử còn chưa nhìn thấy ánh sáng trên đời của ta. Cảnh sắc hôm nay thật đẹp.

Ánh nắng dịu dàng chảy trên vai Trầm Thư Kính, tôn lên làn da trắng như thủy tinh trong suốt của nàng.

Gió mơn man thổi, mang theo mùi hương dịu nhẹ từ hoa Huân Y Thảo màu tím, theo gió nhẹ lay động trong vườn Hoà Kính viên.

Trầm Thư Kính ngồi dưới tán cây lê, bóng cây to che khuất cả cơ thể nàng.

Trên bàn đá đặt một quyển y thư, bên cạnh nàng Hỷ Tình đang gật gù ngồi. Tính đến hôm nay đã là một tháng Trầm Thư Kính trùng sinh, một tháng này xảy ra không biết bao nhiêu chuyện, chuyện quan trọng nhất chính là mẫu thân đã thành công lấy lại được quyền xử lý trong phủ từ tay An thị.

Vẻ mặt như ăn phải ruồi hôm đó của An thị, Trầm Thư Kính chính là mỗi lần nhớ đến đều phức hắc mà bật cười.

Quyền lực đã về lại tay mẫu thân nàng, nàng làm việc không còn cố kỵ gì nữa.

Kể từ hôm đó, Trầm Thư Kính liền liên tục mang theo Hỷ Tình ra ngoài phủ, theo trí nhớ kiếp trước tìm đến y quán trong rừng sâu, tầm sư học đạo vị y sĩ vốn nổi danh nhưng lại chọn mai danh ẩn tích.

Y sĩ- không đúng- bây giờ là sư phụ của nàng, chính là Vệ Quân thần y do đích thân Hoàng đế sắc phong.

Ông vốn từng là chủ quản Thái y viện, nhưng vì chứng kiến Thái y viện người người tranh đấu đến người chết ta sống, nên nản lòng thoái chí, cáo lão hồi hương về nơi rừng sâu mở y quán cứu người từ thiện.

Để Trầm Thư Kính biết đến sư phụ nàng phải đa tạ Trác Thiếu Kinh.

Ở đời trước Trác Thiếu Kinh sai người đi ám sát Vệ Quân thần y, vì ông đã biết không ít bí mật của y, trong đó có việc y hạ độc Hoàng đế, vô tình bị nàng nghe được.

Nhờ y mà đời này nàng mới có thể có cơ hội báo Vết Quân thần y làm sư phụ. Muốn trả thù, nàng nhất định phải khiến mình mạnh mẽ, bách độc bất xâm.

Nếu không chưa báo thù xong đã bị độc chết thì quá uổng phí công sức nàng bỏ ra rồi. Trầm Thư Kính dứt mạch suy nghĩ, ngẩng đầu lên khỏi cuốn y thư trong tay liền trông thấy Hỷ Tình đang chống tay gật gù nhắm mắt ở bên cạnh. Hỷ Tình lớn hơn nàng mấy tuổi, dung mạo đã sớm bộc lộ nét đẹp.

Làn da hơi ngăm, đôi mày sắc bén, hàng mi cong cong, cánh môi hồng nhạt khẽ vênh lên.

Trầm Thư Kính nhớ đến mỗi khi Hỷ Tình cười, trong nụ cười đều mang theo một ít ý vị mỹ nữ hoang dã, đẹp một cách khoẻ khoắn. Nàng phì cười, vươn tay điểm điểm trên cái trán trơn bóng của Hỷ Tình, chọc ghẹo: “Hỷ Tình, buồn ngủ sao không vào phòng mà ngủ? Lại dám ngủ gà ngủ gật trước mặt chủ tử, đây chính là muốn bị phạt hay sao?”

. Hỷ Tình vươn tay dụi dụi đôi mắt ngập nước vì buồn ngủ, một tháng này trải qua không ít khiếp sợ đã thành quen, đối với hù dọa của Trầm Thư Kính cũng chỉ biết không tim không phổi mà cười: “Tiểu thư, liệu người có nở xuống tay với nô tì không nha”

. Hay cho Hỷ Tình, lần này còn dám trả treo lại nàng.

Trầm Thư Kính giả vờ tức giận, cùng Hỷ Tình đứng lên đuổi bắt nhau vòng quanh, tiếng cười rộn rã vang khắp sân. Trầm Thư Kính vui vẻ nở nụ cười thật sự từ khi trọng sinh đến giờ, lộ ra hàm răng ngọc trắng sáng.

Gió như cùng nàng vui đùa, khẽ vờn tóc mai nàng bay bay.

6. Chương 6: Thiếp Mời Của Ngoại Tổ Mẫu

Mùi hương từ túi thơm ngang hông theo chuyển động mà toát ra từng đợt mùi thơm quyến rũ.

Nữ nhân này, đời này nhất định không phải là ngọc trong ao.

Nàng chính là viên ngọc sáng nhất, đẹp nhất của cả Bình Tây quốc. Mãi lo đuổi theo Hỷ Tình ở phía trước, Trầm Thư Kính vô tình đâm phải làn váy dài, theo đà quán tính liền ngã về phía trước.

Hỷ Tình từ xa hoảng hốt vội chạy lại, nhưng do khoảng cách khá xa nên đành lực bất tòng tâm: “Tiểu thư”

. Trầm Thư Kính hoảng hốt, nếu nàng ngã xuống khó tránh khỏi bị thương ở mặt vì khu vực này là khu vực được lát đá duy nhất trong Hoà Kính viên.

Dung mạo một khi bị huỷ, tất cả kế hoạch của nàng đều sẽ hoá thành hư vô, không có cách nào thực hiện được. Xem ra đành phải hy sinh cánh tay này, chống đỡ cho cả người vậy. Ngay lúc Trầm Thư Kính vươn tay, tính dùng tay tiếp đất thì liền rơi vào vòng ôm của một nam tử. Nam tử kia tầm mười tám tuổi, trên người vận y phục luyện võ, bội kiếm trong tay bị vứt xuống đất, hai tay tiếp lấy nàng. Trầm Thư Kính hoảng hốt ngẩng đầu, trông thấy đường nét khuôn mặt đứng ngược sáng của nam tử giống mình đến bảy tám phần, hốc mắt liền nóng lên, vươn tay ôm lấy hông hắn: “Ca ca”

. Trầm Ngôn là đích tử do Tô Tịch hạ sinh, là Đại thiếu gia phủ Trầm quốc công.

Hắn vừa tròn mười tám tuổi, mới cử hành lễ trưởng thành không lâu.

Trầm Ngôn ngày thường là người ít nói nhưng sống tình cảm, lại luôn bao che khuyết điểm, nhất là bao che cho vị muội muội đồng phụ đồng mẫu này. Trầm Ngôn thấy muội muội đỏ mắt, cứ tưởng là nàng bị dọa hoảng sợ, vội vội vàng vàng ôm lấy nàng vỗ về: “Muội muội ngoan.

Muội muội không khóc không khóc.

Chẳng phải là ca đỡ được muội rồi sao? Đừng khóc, muội khóc ca ca rất đau lòng đó”

. Trầm Thư Kính nghe thanh âm ca ca đã nửa đời không nghe, hốc mắt càng đỏ dữ dội, oà một tiếng liền khóc. Trầm Thư Kính, kiếp trước người chính là đồ điên đi.

Sao có thể vì người ngoài mà hại chết ca ca ruột thịt của mình? Sao có thể vì lời nói của Trầm Ánh Nguyệt mà tự cắt đứt quan hệ huynh muội với đại ca, hại đại ca vì quá thất vọng mới đi biên cương.

Cuối cùng bị người giăng bẫy hại chết không toàn thây. Có người nói với nàng, trước khi chết, trên tay đại ca vẫn còn nắm chặt cây trầm phượng hoàng mà nàng thích nhất, bảo hộ kĩ trong ngực.

Một huynh trưởng tốt như thế mà nàng lại nghi ngờ, lại không nhận huynh ấy.

Đời trước ca ca nhất định là trách nàng nhiều lắm đi? Trầm Ngôn nhìn muội muội chưa nói lời nào đã khóc, thật sự nghĩ nàng là bị kinh sợ nặng, lo lắng hướng một nô bộc bên cạnh mình nói: “Trầm Nhị, người mau đi gọi đại phu đến đây xem cho Tam tiểu thư, khóc nhiều như vậy nhất định là bị kinh sợ rồi”

. Trầm Nhị gật gật đầu, định quay lưng đi thì bị Trầm Thư Kính lên tiếng ngăn cản: “Không cần phiền phức vậy.

Muội chỉ là đã lâu không thấy ca ca, có chút nhớ huynh thôi”

. Trầm Tam cùng một nô bộc khác của Trầm Ngôn âm thầm trừng lớn mắt.

Tam tiểu thư này hôm nay là bị trúng tà à? Bình thường nàng thấy chủ tử thì tránh còn không kịp cơ mà? Đến cả hai nô bộc còn nghĩ như vậy thì làm sao Trầm Ngôn không nghĩ đến.

Chỉ là trái với bọn họ, hẳn thật sự rất vui vì muội muội lại thân cận với mình như vậy. Tiểu muội muội cách hẳn năm tuổi, có thể nói hẳn chính là cùng muội ấy lớn lên, nhìn muội ấy từng chút trưởng thành. Nhưng thật không ngờ năm tám tuổi, muội muội cùng mẹ này lại nhận một di nương làm nương, hoàn toàn bỏ quên mẫu thân thân sinh của mình.

Hắn có chút tức giận nên mới nặng lời với nàng, kể từ đó nàng gặp hắn liền tránh xa, không nhất thiết thì nhất định không gặp. Làm sao Trầm Ngôn không khổ sở, nhưng vì nghĩ muội muội có lẽ là vì tuổi nhỏ nên suy nghĩ chưa chu toàn nên cũng dần tha thứ cho nàng, lại vô cùng chờ mong ngày nàng thân cận với mình như lúc còn nhỏ.

Năm năm dù có dài nhưng hẳn đợi được rồi. Khóe miệng Trầm Ngôn cơ hồ kéo đến mang tai, thay Trầm Thư Kính lau sạch nước mắt trên mặt rồi kéo nàng ngồi xuống ghế gỗ trong vườn. Trầm Thư Kính nhìn

Hỷ Tình cúi đầu đứng một bên, biết là nàng tự trách vì không đỡ được mình, dịu dàng nói: “Hỷ Tình, tỷ đừng có lo là công việc mà đứng đó buồn bực vô cớ nữa.

Mau đi pha trà cho Đại thiếu gia, lấy lá trà Long Tĩnh mà mẫu thân cho ta ấy.

Đi mau đi”

. Hỷ Tình ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt Trầm Thư Kính không có tia trách cứ nào mới vội vội vàng vàng phúc thân lui xuống.

Trầm Ngôn nhìn Trầm Thư Kính một cái thật sâu rồi mới mở lời hỏi: “Nghe mẫu thân kể, người đã giúp mẫu thân lấy lại quyền lực trong phủ là muội? Xem ra muội muội này của ta là trưởng thành rồi “. Trầm Thư Kính bật cười, ánh nắng chiều theo gió vương lại trên đầu vai nàng, đẹp đến mất hồn: “Nếu muội còn không trưởng thành chỉ sợ sẽ bị người có tâm trong phủ này ăn đến xương cũng không còn mất.

Muội chỉ là muốn giúp mẫu thân tỉnh táo lại, vực dậy tinh thần của người, bởi người đã buông xuống quyền lực quá lâu rồi, muội lo rằng có tiểu nhân sẽ âm thầm rục rịch ngai lên”

. “Cũng đúng.

May mà có muội suy tính kĩ lưỡng.

Ta bình thường chỉ lo mài kinh luyện võ, khó tránh sơ sài chuyện của mẫu thân”

, sờ ngọc bội trên đai lưng, Trầm Ngôn suy tư mở miệng. “Muội là nữ nhi của mẫu thân, không suy tính cho người còn tính cho ai đây? Ca ca không cần nói vậy”

. Hai người chậm chậm nói không ít việc nhà, cho đến khi Hỷ Tình bưng lên trà Long Tĩnh, cuộc nói chuyện mới tạm thời gián đoạn. Hít sâu một hơi, hương trà thanh lãnh thơm phức hoà cùng mùi huân y thảo một đường đi vào mũi, Trầm Ngôn trầm trầm khen: “Muội muội, không ngờ Hoà Kính viên này của muội lại cất trữ loại trà thơm ngon như thế này.

Sau này huynh trưởng nhất định sẽ thường xuyên ghé qua”

. Trầm Thư Kính mỉm cười: “Nếu ca thích, muội sẽ cho Hỷ Tình gói lại mang đến Hắc Cư hiên cho huynh”

. “Đại ca chỉ là thích mùi hương trong Hoà Kính viên của muội mà thôi.

Long Tĩnh trà mà uống ở vườn của muội chính là nhất”

, dứt lời Trầm Ngôn liền nâng tách lên uống một ngụm. Nhìn Trầm Ngôn hào sảng như thế, Trầm Thư Kính nhin không được bật cười, sau đó nhớ ra điều gì lại hỏi: “Ca, hôm nay không phải huynh đến đây chỉ để gửi Huân Y Thảo trong vườn muối thôi chứ?”

. Được Trầm Thư Kính nhắc nhở, Trầm Ngôn mới sực nhớ ra nguyên nhân mình đến đây.

Vội thò tay lấy trong ngực áo ra một cái thiệp mời màu vàng kim, đẩy đến trước mặt nàng: “Ba ngày nữa Đại cữu cữu cử hành tiệc mừng thọ cho Ngoại tổ mẫu, thiệp mời đã gửi đến Trầm quốc công phủ, còn đây là thiệp mời do đích thân Ngoại tổ mẫu viết cho muối.

Người hy vọng muối sẽ đến, đã lâu rồi người chưa được gặp muối.

Muối sẽ đi chứ?”

. Tính ra cũng đã cả đời người rồi.

Đời trước đến tận khi chết, nàng vẫn chưa hề một lần gặp lại Ngoại tổ mẫu.

Khi Tô gia xảy ra chuyện rồi tang sự của Ngoại tổ mẫu, Trầm Thư Kính cũng chẳng thêm bước vào Tô phủ nửa bước. Trầm Thư Kính ẩn giấu đau thương sâu trong đáy mắt, ngọc thủ vươn ra ở trên bái thiếp nhẹ nhàng sờ, gật đầu nói: “Làm sao muối không đi được? Muối còn tưởng Ngoại tổ mẫu quên mất muối rồi chứ”

7. Chương 7: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia

Tô gia- một trong ngũ đại gia tộc Bình Tây quốc.

Tô gia ba đời đều xuất thân từ võ tướng, tay nắm trọng binh của triều đình, là quyền thần đắc lực dưới tay Hoàng đế. Nam nhân Tô gia cả đời chỉ cưới duy nhất một người, dù cho chính thê có chết đi thì họ vẫn không cưới thêm người nào khác.

Này đúng thật là “nước sông ba ngàn, chỉ cần một gáo”

. Tô Lão thái quân năm nay đã hơn bảy mươi, dù vậy sức khỏe vẫn rất ổn định, hằng ngày luôn cùng tôn tử trong nhà luyện võ đánh quyền.

Ông chính là vị Thượng tướng quân duy nhất của Bình Tây quốc, cả đời sống trong máu tanh, trong bụi đất từ vó ngựa, danh hiệu Phiêu Kỵ Thượng tướng quân chính là tìm được từ trong sinh tử. Tô Lão thái thái là Sở thị, được Hoàng đế ban Cáo Mệnh nhất phẩm, là lão phu nhân quyền lực nhất trong chúng phu nhân Đế thành.

Năm nay bà vừa tròn bảy mươi, đối với nội tôn hay ngoại tôn bà đều hết mực cưng chiều. Lão thái thái sinh ra bốn người con.

Gia chủ Tô gia Đại lão gia Tô Thường, Nhị lão gia Tô Miên, Đại cô cô Tô Tịch và cuối cùng là Nhị cô cô Tô Sương. Gia chủ Tô Thường theo chân phụ thân chinh chiến xa trường, cũng từ trong hiểm nguy lấy được danh hiệu Uy Vũ Đại tướng quân.

Phu nhân của Tô Thường là Bình Dương quận chúa- nữ nhi Dụ Thân vương.

Bà sinh cho ông hai người con là Đại tiểu thư Tô Yên Vân được đích thân Hoàng đế ban thánh chỉ phong Văn An huyện chủ cùng Đại thiếu gia Tô Yến nổi bước cha ông trên người cũng có tước vị Xa Kỳ Tướng quân. Nhị lão gia Tô Miên không cùng phụ thân ra chiến trường sinh tử, ngược lại có thiên phú trong lĩnh vực thương trường, dần dần trở thành Hoàng thương của Bình Tây quốc, kinh tế của Tô phủ chính là một tay ông nắm.

Phu nhân là Diệp thị- nữ nhi Diệp Đại học sĩ.

Tô Miên cũng có hai người con.

Nhị tiểu thư Tô Yên Chi cùng Nhị thiếu gia Tô Vệ. Đại cô cô Tô Tịch chính là Trầm quốc công phu nhân, năm đó Trầm quốc công Trầm Tường phải vượt qua bao khổ ải mới đưa được mỹ nhân về nhà. Nhị cô cô Tô Sương từ lâu đã vào cung, hy sinh hạnh phúc của mình trở thành trụ chống cho Tô gia không thể sụp đổ.

Tô Sương dung mạo xinh đẹp lại hiền lành dễ bảo, Hoàng đế thương xót phong cho Nhu phi.

Nhu phi tuy bình thường không hãm hại ai, luôn an phận thủ thường nhưng cũng không ai dám đụng đến bà bởi sau lưng bà là cây đại thụ Tô gia.

Nhìn chung, Tô gia vừa có uy quyền trong triều chính, có thương nhân tài giỏi trong thương trường, lại có cả nữ nhân trong Hậu cung.

Một Tô gia quyền thế như vậy đã và đang trở thành cái gai trong mắt không ít người. Tiệc mừng thọ hôm nay của Tô Lão thái thái được tổ chức vào buổi chiều giờ Dậu (17-19 giờ) bên trong Hoa viên lồng lầy của Tô gia. Tuy tổ chức vào giờ Dậu nhưng mới giờ Thân (15-17 giờ) trước cổng Tô gia đã dừng không ít xe ngựa.

Trầm quốc công phủ đi tổng cộng ba chiếc xe ngựa.

Xe đi đầu gồm Tô Tịch, Trầm Thư Kính.

Xe kế tiếp là Nhị tiểu thư Trầm Ánh Cầm và Tứ tiểu thư Trầm Ánh Nguyệt.

Xe cuối cùng là xe chở quà tặng.

Đại thiếu gia Trầm Ngôn theo Trầm quốc công Trầm Tường đã đi từ sớm. Xe ngựa vừa dừng lại đã thu hút không ít sự chú ý của những người đang đứng bên ngoài.

Trên lồng đèn treo trước xe ngựa có khắc chữ “Trầm”

, nhìn liền biết đây nhất định là xe ngựa của Trầm quốc công phủ.

Một người mặc y phục khá chỉnh chu, chắc là cũng đến dự tiệc, mở quạt che miệng hỏi người đứng cạnh mình: “Này, không phải xưa giờ Trầm gia không đi dự tiệc nhà ai bao giờ sao? Sao lần này lại đi đông đủ thế?”

. Nam tử kia gõ cán quạt lên đầu y một cái, mắng: “Ngu xuẩn, người không biết Trầm quốc công phu nhân là nữ nhi của Lão thái thái Tô gia sao? Mừng thọ của mẫu thân mình còn không đi thì chờ bị nước bọt của dân chúng dìm chết đi”

. Tiểu đánh tiểu nháo bên này chẳng ảnh hưởng gì đến bên kia.

Tôn mẹ- bà tử thân tín của Tô Tịch nhảy xuống trước, cùng với nữ nhi Tôn Vu đỡ Tô Tịch bước xuống xe. Hôm nay theo lời của Trầm Thư Kính, Tô Tịch quyết định phải lấy lại hình ảnh của mình trong mắt người khác.

Năm đó bà là một trong Tứ Đại mỹ nhân, sao có thể để mình hoa tàn ít bướm trong Trầm gia được.

Trên người là y phục màu vàng đất, tay áo rộng thùng thình theo gió bay bay, thắt lưng nhỏ nhắn ẩn dưới đai lưng bằng ngọc, ngọc khánh trên cổ áo khắc bốn chữ “Tam phẩm Cáo Mệnh”

Dung mạo tuy đã ba mươi lăm nhưng được bảo dưỡng tốt chẳng ai nghĩ bà đã đến tuổi đó rồi, bên môi luôn nở nụ cười, trái lại mang theo phong vị hoạt sắc sinh hương*. Hỷ Tình theo sau Tô Tịch nhảy xuống, xoay người đỡ Trầm Thư Kính.

Trầm Thư Kính vừa xuất hiện liền dẫn đến không ít lời nghị luận bàn tán. Chỉ thấy dưới ráng chiều cam đỏ, một nữ tử vận váy dài màu tím, đai lưng làm bằng sợi gấm An Châu rủ xuống hai sợi dây bên hông, ngọc bội hình cánh quạt trắng thuần khắc chữ “Trầm”

đường như đang bừng sáng, tóc đen ba ngàn vì chưa cập kê nên chỉ búi một nửa trên còn lại dưới thả sau lưng.

Trên búi tóc cắm hai cây trâm Phượng Hoàng làm từ bạch ngọc, mắt phượng mảy ngài, tiên tư ngọc sắc*. Trâm Thư Kính vừa bước xuống xe đã dành hết nổi bật của chúng tiểu thư, dẫn đến không ít người khó chịu, trong đó có Trâm Ánh Cầm. Phần hận nhìn y phục hoa lệ trên người Trâm Thư Kính, lại nhìn xuống một thân lụa hồng phấn của mình, tâm trạng Trâm Ánh Cầm tuột dốc không phanh.

Từ khi di nương bị lấy lại quyền chưởng quản phủ, ăn mặc của nàng ta cùng di nương liền thấp không thể chịu nổi.

Trâm Ánh Cầm tức giận lôi kéo tay Trâm Ánh Nguyệt, ở trên cánh tay nõn nà của nàng ta hung hăng nhéo.

Trên tay truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng lại không dám la lên, Trâm Ánh Nguyệt cắn môi nhin nhục.

Trâm Ánh Cầm bắt nạt nàng ta không ít, nhưng không ngờ lần này lại tàn độc như vậy, Trâm Ánh Nguyệt cảm giác móng tay Trâm Ánh Cầm đang cắm sâu trong da thịt chính mình. Tô Tịch hài lòng nhìn nữ nhi xinh đẹp loá mắt, kéo tay nàng mang theo đoàn người còn lại nhanh chóng bước vào trong phủ.

Từ trong góc khuất, một nam tử vận y phục thêu mãng xà màu bạc chậm rãi bước ra, trên đai lưng ngọc bích đeo một chiếc kim bội hình tròn khắc hai chữ “Tịnh vương”

Theo sau y là một nam tử khác vận tử bào cũng thêu mãng xà, kim bội hình chữ nhật trên ngọc đai* hình chữ nhật khắc hai chữ “Nam vương”

. Nam tử vận tử bào cau mày hỏi: “Lục hoàng huynh, huynh rốt cuộc muốn gì?”

. Nam tử y phục thêu mãng xà bạc nhếch khoé môi, bật cười: “Bản vương muốn gì sao? Bản vương chính là muốn mượn sức của Tô gia leo lên để vị.

Thất hoàng đệ, ngươi sẽ không tranh giành Hoàng vị với bản vương chứ?”

. “Chỉ cần hoàng huynh không đụng đến nàng, ta nhất định sẽ không dính líu đến cuộc chiến tranh dành Hoàng vị của các huynh”

. “Được, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy.

Chỉ cần bản vương không đụng đến Trâm Thư Kính, ngươi nhất định phải buông bỏ cơ hội kế vị.

Nhớ lấy lời hứa ngày hôm nay”

. Dứt lời, nam tử y phục thêu mãng xà bạc nhắc chân tiến vào trong phủ.

Gió chiều mơn man thổi làm bay bay sợi gấm màu đen buộc tóc của nam tử vận tử bào, hắt trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi xoay người đi hưởng khác, không bước vào Tô phủ. Trên đường cái người qua kẻ lại, Trác Thiệu Hằng cau mày suy tư.

Chỉ cần Trác Thiệu Kinh không đánh chủ ý đến Trầm Thư Kính, Trác Thiệu Hằng nhất định sẽ không lộ diện tranh giành Hoàng vị, chỉ cần sống trong bóng tối mà bảo hộ nàng an toàn hẳn cũng mãn nguyện. —

—Chú thích—

*Hoạt sắc sinh hương: vẻ đẹp sinh động.

*Tiên tư ngọc sắc: dung mạo như tiên, khí sắc như ngọc.

*Ngọc đá: đai lưng bằng ngọc.

8. Chương 8: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia [2]

Tô Tịch quen thuộc mọi ngõ ngách Tô phủ, một đường đi thẳng đến viện của Lão thái thái. Lúc cả đám người đến nơi thì trong phòng đã truyền ra không ít tiếng cười đùa như chuông bạc, lại xen kẽ vài tiếng cười trầm thấp của nam nhân.

Tôn mẹ trông thấy người đứng canh giữ ở cửa là tỷ muội tốt của mình Hà mẹ- cánh tay đắc lực của Lão thái thái, vội vàng tiến đến: “Ai ui, Hà muội muội, đã lâu không gặp nha.

Hôm nay phu nhân mang theo các vị tiểu thư ở Trầm phủ đến vấn an Lão thái thái, xin muội vào bẩm báo một tiếng”

. Hà mẹ trông thấy Tô Tịch sau lưng Tôn mẹ, hai mắt đột nhiên sáng bừng, bà lễ phép phúc thân hành lễ với Tô Tịch rồi mới cười nói: “Đại cô cô trở về Lão phu nhân nhất định rất vui, Trầm Đại thiếu gia cũng đang ở bên trong, Lão phu nhân trông thấy hẳn còn đang hỏi Đại cô cô đâu cơ mà.

Đại cô cô mau theo nô tì, Lão phu nhân dặn người đến thì không cần bẩm báo”

. Tô Tịch khách sáo cười, cầm tay Trầm Thư Kính theo sau là đám người Trầm Ánh Cầm chậm rãi vào trong.

Bên trong chính viện không quá lớn nhưng đồ đạc bày biện khéo léo tinh xảo, lại toàn là đồ ngự ban, rèm lụa Giang Châu, đồ gỗ Vũ Châu, hương liệu dùng chính là hương liệu tiến cống của Mục quốc, hàng năm chỉ có mười hộp, Tô gia được Hoàng đế đặc cách ban thưởng hai hộp.

Tất cả từng chi tiết nhỏ trong phòng đều là đồ đắt tiền. Hà mẹ vén rèm cho đám người Tô Tịch, giọng nói chưa vào trong đã cất lên: “Lão phu nhân, người xem ai đến đây này”

. Trầm Thư Kính này giờ đầu luôn cúi, khi vào trong phòng liền ngẩng đầu nhìn về chủ vị bên trên.

Trên đó ngồi một vị phụ nhân tóc đã gần bạc trắng hết, búi tóc đơn sơ nhưng không mất phần uy nghi, trên đó cắm ba cây trâm làm từ Huyết ngọc thượng đẳng.

Y phục trên người bà là y phục Nhất phẩm Cáo Mệnh do Hoàng đế cho Cẩm Tú phường đích thân may thưởng, màu đỏ sậm dùng kim tuyến ngân tuyến* mà điểm xuyên.

Tô Tịch mang theo chúng tiểu thư, đến trước mặt Lão thái thái hành lễ: “Nữ nhi/ Ngoại tôn nữ vãn an mẫu thân/ Ngoại tổ mẫu.

Chúc mẫu thân/ Ngoại tổ mẫu phước như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn”

Lão thái thái trông thấy là Đại nữ nhi Tô Tịch của mình, vội vội vàng vàng hướng Hà mẹ cất lời: “Hà Uyển, còn không mau đỡ con bé lên giúp ta.

Lễ nghĩa cái gì chứ? Con xa lạ với ta đến thế sao? Mau, mau ngồi xuống đây, ngồi gần ta một chút”

. Đám người Tô Tịch vừa ngồi xuống, Trầm Ngôn này giờ ngồi một bên liền lên tiếng đùa giỡn: “Ngoại tổ mẫu, người đoán xem hôm nay có thêm ai đến nha.

Nếu người đoán đúng con sẽ bỏ xuống mặt mũi mà hôn người một cái”

. Lão thái thái bật cười, chỉ vào mặt Trầm Ngôn mắng: “Xú tiểu tử, Ngoại tổ mẫu mới không cần con hôn ta.

Bà già này chỉ cần tiểu Ngoại tôn nữ Kính nhi của ta thôi”

. “Vậy thì để Kính nhi thay Đại ca hôn người một cái, người thấy thế nào Ngoại tổ mẫu?”

. Trầm Thư Kính vén váy bước ra, đứng đối diện Lão thái thái cười đến híp cả mắt.

Đại viện sáng trưng không đủ lấn át ánh sáng trên người nàng, không hiểu sao Lão thái thái bỗng nhắm câu nói này trong đầu “Yên nhiên xảo tiểu, Yến ngữ oanh đề*”

Trầm Ngôn nhìn Lão thái thái như bị Trầm Thư Kính câu mất hồn, mới bật cười ha hả: “Ngoại tổ mẫu,

tôn nhi nói có sai đâu.

Con đã nói Kính nhi thật sự rất xinh đẹp rồi mà”

. Lão thái thái tựa như bị đánh thức bởi tiếng cười hào sảng của Trầm Ngôn, bà vội vàng ra hiệu cho Hà mẹ đỡ bước xuống ghế đi về phía Trầm Thư Kính.

Nhìn tiểu cô nương bé bỏng ngày nào giờ đã trở mã xinh đẹp như vậy, hốc mắt Lão thái thái có chút xót.

Lâu lắm rồi Lão thái thái mới gặp lại Trầm Thư Kính, nhất thời quên hết mọi người xung quanh, trong mắt chỉ còn lại thân ảnh màu tím uyển chuyển kia. Bà ôm chầm lấy Trầm Thư Kính, bùi ngùi vuốt ve tóc nàng: “Kính nhi, Kính nhi của ta.

Đã năm năm rồi bà già này chưa được nhìn thấy con, cứ tưởng con đã bỏ Tô gia, bỏ Ngoại tổ mẫu này rồi chứ”

. Trầm Thư Kính cũng xúc động không kém, nàng vươn tay ôm lại Lão thái thái.

Kể từ khi tám tuổi nàng đi theo An thị, chính là cắt đứt mọi quan hệ với mẫu thân, với đại ca và với cả Tô gia.

Nên ở đời trước, năm nàng thành thân với Trác Thiếu Kinh, Ngoại tổ phụ và Ngoại tổ mẫu đã nhiều lần ngăn cản nàng nhưng đều bị nàng ngó lơ.

Đến khi mẫu thân tử, đại ca đi biên cương cũng bị hại chết, Ngoại tổ mẫu bị người cố ý báo tin, vì quá đau buồn mà chết, Ngoại tổ phụ nàng ba ngày sau cũng đi theo nương tử.

Sau khi biết người giết dây mọi chuyện là Trác Thiếu Kinh, Đại cữu cữu của nàng mặc chiến bào Uy Vũ Đại tướng quân cùng Đại biểu ca Tô Yến và Nhị biểu ca Tô Vệ dẫn binh tiến vào Hoàng cung mưu đồ giết y.

Nào ngờ đây chính là cái bẫy, mà người hỗ trợ Trác Thiếu Kinh giăng bẫy lại chính là Trầm Thư Kính nàng. Đến cuối cùng, trước khi chết, Đại cữu cữu cả người đầy máu thương xót nhìn về phía nàng hôm đó mặc cung trang Tần vị yên ổn ngồi một bên, cố gắng nói: “Kính nhi, Tô gia chưa bao giờ trách con điều gì, chỉ là sợ con sẽ bị ái tình làm mù mắt, sợ con có ngày sẽ phải lãnh nhận hậu quả nên mới nhất mực ngăn cản con.

Nay người Tô gia đều đã chết hết, con liền chỉ còn một mình trên đời không có thân nhân.

Nhớ kỹ lời ta, đừng tin người nào hết, dù đó là phu quân của con hay là tỷ muội tốt của con.

Kính nhi, bảo trọng...

cửu cửu phải về với phụ mẫu đây”

. Ánh mắt hôm đó Đại cửu cửu nhìn nàng đã ám ảnh đến trong giấc mộng, hại nàng phải sống trong sự dần vật cả đời.

Nay nàng có cơ hội làm lại, nàng sẽ hảo hảo bảo hộ mẫu thân, yêu thương ca ca và quý trọng Tô gia.

Ai dám đụng đến những người này chính là đối đầu với Trầm Thư Kính nàng. Trầm Ngôn thấy không khí vốn đang vui vẻ đột nhiên bi thương, không vui nói: “Ngoại tổ mẫu, Kính nhi, hai người khóc cái gì chứ? Hôm nay là đại thọ của Ngoại tổ mẫu người, không được khóc không được khóc”

. Trầm Thư Kính bất mãn trừng mắt với Trầm Ngôn, đỡ Lão thái thái trở lại chủ vị. Lão thái thái giữ chặt lấy tay nàng, phủ tay bà lên trên nhẹ nhàng vỗ về.

Tô Tịch nhìn mẫu thân đã lâu không cười vui như vậy, hốc mắt cũng có chút phấm hồng.

Nữ nhi suy nghĩ lại, quả thật là mang đến cho mọi người xung quanh niềm vui bất ngờ. Ngồi dưới Tô Tịch, Trầm Ánh Cẩm phần hận xoắn chặt khăn tay lụa hồng, bị đại nha hoàn bên người An thị đi theo trừng mắt, dùng khẩu hình nói: “Nhị tiểu thư, nhẫn nhịn một chút”

. Trầm Ánh Cẩm diên tiết xé toạt khăn trong tay, may sao mọi người vẫn luôn chú ý vào người Trầm Thư Kính, mới không bị phát hiện.

Tô gia uy quyền như thế lại chỉ sủng ái một mình Trầm Thư Kính.

Trầm Thư Kính là ngoại tôn nữ, còn nàng ta? Nàng ta là gì? Nàng ta cũng là ngoại tôn nữ của Tô gia chẳng phải hay sao? Ngồi bên cạnh hai người, Trầm Ánh Nguyệt trông thấy rõ mọi việc, khoé môi nhếch cao.

Xem nào, hôm nay nàng ta sẽ được gặp Tịnh vương, đã hai tuần rồi không gặp, nàng ta có chút nhớ y.

—Chú thích—

*Kim tuyến ngân tuyến: chỉ vàng chỉ bạc.

*Yên nhiên xảo tiểu: xinh đẹp khéo léo; Yến ngữ oanh đề: giọng nói thánh thót như chim oanh chim yến.

9. Chương 9: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia [3]

Tiệc mừng thọ lần này của Lão thái thái Tô gia thật sự có rất nhiều người đến, từ chúng phụ nhân tiểu thư đến quan lại triều chính.

Ai không đi được cũng nhất định sai người mang lễ vật đến. Bình Tây quốc tư tưởng nam nhân nữ nhân không quá khắt khe nên phủ nào quý khí một chút thì những tiệc lớn như thành thân, thọ tiệc hầu như đều là tiệc nam tiệc nữ gộp thành một.

Hôm nay bàn ghế trải dài từ trong Hoa viên cho đến tận bên ngoài Hoa viên, đủ để thấy tầm quan trọng của Tô gia trong triều đình. Lúc Lão thái thái cùng đám người Tô Tịch đến vừa lúc cử hành tiệc, Lão thái thái cùng Lão thái quân ngồi trên ghế chủ vị, bên trái là các vị nam nhân theo chức quyền xếp xuống, bên phải là chúng phụ nhân tiểu thư cũng theo mức độ quyền quý mà xếp chỗ ngồi.

Tô Tịch là Trầm quốc công phu nhân- Tam phẩm Cáo Mệnh nên vừa vặn ngồi ở hàng thứ ba, dưới Uy Vũ Đại tướng quân phu nhân Bình Dương quận chúa và Nhu phi nương nương Tô Sương.

Nhu phi được Hoàng đế đặc cách cho phép xuất cung tham dự tiệc mừng thọ, vừa mới đến không lâu.

Cả ba người đã lâu không gặp, vui vẻ cười đùa. Bên phía nam tử, ngồi ở vị trí đầu tiên là Bắc vương Trắc Thiếu Khanh, kế y là Tịnh vương Trắc Thiếu Kinh.

Ngồi bên cạnh hai người là Uy Vũ Đại tướng quân Tô Thường và Hoàng thượng Tô Miên.

Rồi dần dần đếm xuống. Tất cả các thiếu gia và tiểu thư đều ngồi phía sau.

Trầm Thư Kính ngồi ở hàng thứ mười, sau lưng là bọn người Trầm Ánh Diêu.

Ở Bình Tây quốc, luật lệ về nam nữ không quá khắt khe nhưng định kiến về đích thứ lại rất quan trọng.

Đích xuất luôn luôn được ngồi ở phía trước thứ xuất, trong hình dạng chúng tinh phụng nguyệt, để tỏ rõ tầm quan trọng của đích xuất trong gia phủ của mình.

Ngồi bên tay trái của Trầm Thư Kính là hai vị tiểu thư Tô gia: Đại tiểu thư Tô Yên Vân, Nhị tiểu thư Tô Yên Chi. Tô Yên Vân nhìn vị biểu muội đã năm năm không gặp này, có chút khó hiểu nhỏ giọng hỏi: “Kính nhi, sao năm năm rồi muội mới đến thăm tổ mẫu? Tổ mẫu cùng với tổ phụ rất nhớ muội đó”

. Trầm Thư Kính nhìn Tô Yên Vân một thân y phục tơ lụa màu hồng đào, trên búi tóc đã búi hết lên cắm hai cây trâm bằng bạc nguyên chất hết sức thanh lịch.

Tuy đơn sơ nhưng không kém phần xinh đẹp. Đại biểu tỷ Tô Yên Vân ở đời trước chính là người bị nàng hại thê thảm nhất Tô gia.

Trác Thiếu Kinh muốn mượn sức Mục quốc chinh phục thiên hạ nên mới để nàng thuyết phục Tô Yên Vân đi hoà thân.

Vị biểu tỷ này của nàng dung mạo xuất thuỷ phù dung, chính là vẻ đẹp thanh lãnh của hoa sen mới nở.

Tuy không diễm lệ nhưng lại rất thuần khiết.

Mục quốc Vương thích chính là người như vậy. Tô Yên Vân tất nhiên không muốn, nhưng Trác Thiếu Kinh lại nhấn tâm ban phong hào Vĩnh An công chúa, hai ngày sau liền bắt nàng theo đội ngũ hoà thân đến Mục quốc.

Nghe nói, Tô Yên Vân đến Mục quốc như thả vào hang cọp, sống cả đời trong khổ sở và khuất nhục dưới thân Mục quốc Vương.

Cuối cùng không chịu nổi nữa, nàng tự sát khi trong bụng còn đang mang hài nhi chưa thành hình. Lúc hay tin này, cả triều đình Bình Tây quốc liền rối loạn không ít.

Lại nghe nói huynh đệ vào sinh ra tử của Trác Thiếu Kinh là Kinh Thương Bá Tiết Gia Dịch khi biết tin Tô Yên Vân chết thảm nơi xứ lạ, đã điên cuồng đánh với Trác Thiếu Kinh một trận, cuối cùng bị trúng không ít vết thương mà bất tỉnh, lại bị Trác Thiếu Kinh thừa cơ mời pháp sư giỏi đến tìm cách xoá kí ức của y về Tô Yên Vân, biến Tiết Gia Dịch một lần nữa trở thành công cụ làm việc đắc lực dưới tay Trác Thiếu Kinh. Tô Yên Vân thấy Trầm Thư Kính nhìn mình đến mất hồn, nhướn mày khẽ lay nàng một cái: “Kính nhi, muội sao vậy? Không khoẻ sao?”

. Trầm Thư Kính sực tỉnh.

Thật may quá, Tô Yên Vân của đời này giữa hai đầu mày còn chưa xuất hiện dấu vết ưu thương.

Nếu đã trở lại, nàng nhất định phải thay nàng (Tô Yên Vân) lựa chọn một vị phu quân thật tốt. Xem ra phải tìm cơ hội gặp Kinh Thương Bá Tiết Gia Dịch của phủ Cố Luân Trưởng công chúa.

Nếu không sai thì người này nhất định là có tình ý với Đại biểu tỷ nàng. “Muội không sao, chỉ là đã lâu không gặp, hai vị biểu tỷ thật là càng lúc càng đẹp nha”

, Trầm Thư Kính cong môi cười. Tô Yên Vân ôn nhu mỉm cười, nhưng hai má lại có hơi hồng.

Tô Yên Chi ngược lại nghịch ngợm đáp lời Trầm Thư Kính: “Kính nhi biểu muội cũng càng lúc càng xinh đẹp nha, muội so với ta còn muốn hơn mấy lần đó”

. Tô Yên Chi vốn đồng niên với Trầm Thư Kính, chỉ hơn nàng hai tháng.

Nhưng nét mặt của Tô Yên Chi vì thừa hưởng từ Tô Nhị phu nhân Diệp thị nên trông rất khả ái đáng yêu.

Đôi má bầu bĩnh hồng hồng, đôi mắt tỏ ngập nước, khuôn mặt đầy đặn phúc hậu.

Vóc người không quá gầy, trái lại hơi mũm mĩm, làn da hồng hào phối cùng một thân gấm màu đỏ nhạt quả thật là xinh đẹp. Với hai vị biểu tỷ này, người nào Trầm Thư Kính cũng thích cả.

Đại biểu tỷ thanh lịch nhã nhặn, Nhị biểu tỷ khoẻ mạnh hoạt bát, cả hai người đều là những người không có tâm cơ, hoàn toàn trong sạch.

Nếu sinh ra nơi hào môn mà lại vẫn có thể giữ được sự ngây thơ đáng quý này, quả thật là phải tốn rất nhiều công sức.

Nhưng may thay, hai người là sinh ra ở Tô gia- là hào môn nhưng chẳng giống hào môn. Trầm Thư Kính nâng chung rượu trái cây trên bàn, hướng về hai vị biểu tỷ nói: “Hai người thật sự rất xinh đẹp.

Nhị biểu tỷ, tỷ không mập mập xấu xí, tỷ là mũm mĩm đáng yêu.

Tin lời muội đi, muội xin cạn chung rượu này để chứng minh lời mình nói là thật.

Nhị biểu tỷ, tuyệt đối đừng buồn vì những lời người khác châm chọc, chính bản thân tỷ thấy mình đẹp là được rồi”

. “Kính nhi, đa tạ muội”

, Tô Yên Chi chân thành nở nụ cười, vì cảm động mà bên khóe mắt lóng lánh ánh nước, cùng lúc đó chiếu thẳng vào trái tim một người.

Ba người liền hoà vào cười đùa không ngớt, ngồi sau lưng Trầm Thư Kính, Trầm Ánh Nguyệt thuận lợi đưa mắt tìm kiếm Tịnh vương của nàng ta. Trầm Thư Kính vốn đang mỉm cười, thỉnh linh cảm nhận được một đạo ánh mắt quen thuộc đang nhìn về phía mình, không cần nghĩ cũng biết là ai đang nhìn và người đó đang nhìn ai.

Thân thể nàng bỗng nhiên kịch liệt run rẩy.

Là hận! Cơn giận mang theo sự thống hận từ sâu trong tâm khảm, hoà cùng nỗi đau đớn đến mất tri giác dưới cừu tuyền một trăm ngày mạnh mẽ trực trào. Ha, thì ra đời trước Trắc Thiếu Kinh và Trầm Ánh Nguyệt đã sớm gặp nhau, vậy mà nàng cứ ngỡ Trầm Ánh Nguyệt biết Trắc Thiếu Kinh là nhờ chính mình

giới thiệu.

Thì ra, thì ra tất cả mọi chuyện kiếp trước nàng mắc phải, kể cả chuyện “tình cờ”

gặp Trác Thiệu Kinh năm đó, từng chuyện từng chuyện một đều là cái bẫy do đôi gian phu dâm phụ này bày ra cả, quả thật là đáng hận! Trầm Thư Kính bị tức giận che phủ lí trí, thân thể không theo sự kiểm soát của đại não, tự động ngẩng đầu.

Tầm lưng nhỏ nhẩn thẳng thắp tựa như cố ý lại như vô tình chắn trước mặt Trầm Ánh Nguyệt, hai mắt lạnh lẽo nhìn Trác Thiệu Kinh Bên kia, Trác Thiệu Kinh giật mình vì sự xuất hiện của Trầm Thư Kính, lại vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy đôi mắt phượng lạnh lẽo nhưng sâu bên trong lại ngập tràn hận thù của nàng. Không biết liệu có phải do hương rượu quá nồng khiến y không uống mà say, hay do chính y ảo giác, mà dường như y đang trông thấy một con phượng hoàng lửa lao ra từ sâu trong đáy mắt Trầm Thư Kính.

10. Chương 10: Tiệc Mừng Thọ Của Tô Gia [4]

Phượng hoàng lửa tròn mắt đỏ như màu máu, đôi cánh mỹ miều mạnh mẽ cử động từng nhịp bay, lao vun vút về phía Trác Thiệu Kinh.

Trong phút chốc, y cảm giác được sức nóng của ngọn lửa thiêng ngàn năm đang phả vào mặt mình. Nóng đến bỏng rát! Đứng bên cạnh Trầm Thư Kính, Hỷ Tình đột nhiên cảm thấy Trầm Thư Kính có chút bất thường, vội vàng vươn tay khẽ kéo ống tay áo nàng.

Trầm Thư Kính bị gọi tỉnh, thu lại ánh mắt, ngả người tựa vào ghế, bỗng nhiên muốn cười. Lúc này nàng mới phát hiện người nam nhân này vì giang sơn, vì thiên hạ lại có thể hy sinh cùng kiên nhẫn đến vậy.

Tuổi còn nhỏ, quyền lực trong tay chưa đủ lớn thì giả ngây giả dại, luôn tỏ vẻ bản thân là loại người yếu đuối ngu ngốc không có duyên với đế vị để tránh ánh mắt người khác, sau lưng lại âm thầm trau dồi thực lực cùng quyền thế trong tay.

Thế nên năm đó Trác Thiệu Kinh một thân bức phá, cuồng loạn giết chết hầu hết các vị huynh trưởng của mình mới khiến hoàng đế trở tay không kịp.

Cuối cùng khiến ông vì tức giận nên đã kích thích độc mẫn tính mà Trác Thiệu Kinh âm thầm hạ từ lâu, chết không nhắm mắt. Lúc đó hơn một nửa quyền thần triều đình đều ủng hộ y, số còn lại thì duy trì thể trung lập, còn những người chống đối đều đã mai táng dưới mũi kiếm của y.

Trác Thiệu Kinh cứ thế ung dung ngồi lên long ỷ, một bước thành vua. Trầm Thư Kính siết chặt chung rượu trong tay, hoá tiết tử mĩ bên ngoài vì bị bóp chặt mà cắt một vết trong lòng bàn tay nàng, máu chậm rãi thấm dần ra. Trác Thiệu Kinh, kiếp trước người thành công như vậy chính là do không ai phát hiện ra bộ mặt thật sau lớp nguy trang tài tình của người, lại vì người có một thanh đao luôn sẵn sàng vì người mà bán mạng như ta.

Nhưng đời này, ta không những không giúp người mà còn tự tay chậm rãi vạch trần bộ mặt giả dối của người cùng thể lực khổng lồ sau lưng người, nhất định ta sẽ khiến người chết không được tử tế, trả thù cho hài tử bé nhỏ của ta! Bên kia Trác Thiệu Kinh thoát khỏi áp lực vô hình, men rượu trong người đã sớm bốc hơi hết.

Y cau mày nhìn Trầm Thư Kính, nhẹ giọng hỏi nhất đẳng thị vệ bên người: “Biện Trúc, ánh mắt lúc này của Trầm Thư Kính, người có cảm thấy sát khí không?”. Biện Trúc ngẩng đầu nhìn thoáng qua thân ảnh Trầm Thư Kính lại cúi đầu nhìn Trác Thiệu Kinh, ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Vương gia, nô tài không cảm nhận được sát khí, có lẽ là người đã quá đa nghi.

Trầm Thư Kính là tiểu thư kim chi ngọc diệp, làm sao lại có thể có sát khí được“. “Chắc là do bản vương đã say rồi”, Trác Thiệu Kinh nâng tay xoa xoa mi tâm, không hề đặt ánh mắt kinh hãi lúc này của Trầm Thư Kính vào trong lòng. Trầm Ánh Nguyệt khó khăn lắm mới được trông thấy Tịnh vương của nàng ta, nhưng mới chỉ một lúc đã bị Trầm Thư Kính cố ý dùng thân thể ngăn mất.

Nàng ta tức giận giữ chặt tay vịn ghế, thanh âm vang lên trái lại đầy yếu đuối vô năng: “Tam tỷ, Nguyệt nhi cảm thấy vị vương gia vận lục bào thêu mãng xà kia quả thật ngọc thụ lâm phong, không biết tỷ có thấy như thế không nha?”. Muốn dò xét Trầm Thư Kính nàng sao? Trầm Ánh Nguyệt muốn Trác Thiệu Kinh đến điên rồi hay sao lại dám công khai hỏi nàng vấn đề này? Nhận khăn tay từ Hỷ Tình lau vết máu trong lòng bàn tay, khoé môi Trầm Thư Kính nâng lên, nhẹ nhàng nói: “Vị vương gia vận lục bào? Là Tịnh vương Trác Thiệu Kinh phải không? Mắt của Tứ muội muội quả thật tinh tường, Tịnh vương thật sự rất...”. Vốn muốn đợi Trầm Thư Kính nói tiếp, nhưng đợi nửa ngày vẫn không nghe, nên Trầm Ánh Nguyệt đành phải mở miệng: “Rất như thế nào vậy Tam tỷ? Tam tỷ thích Tịnh vương không?”. “Hàm hồ! Tứ muội muội, chúng ta là tiểu thư quý tộc, quy củ của tiểu thư Dung di nương không dạy muội sao? Trầm gia tiểu thư sao có thể nghị luận nam tử một cách công khai như thế? Tứ muội, muội muốn phụ thân phạt muội hay sao?”, Trầm Thư Kính quay đầu, tức giận nhìn Trầm Ánh Nguyệt. “Nào có, nào có.

Muội chỉ là nhất thời nhanh miệng, Tam tỷ tỷ đừng nói lại với phụ thân a”, Trầm Ánh Nguyệt nắm càng thêm chặt tay vịn ghế, trên mặt gấp gáp như muốn khóc. Đúng thật là vẫn còn rất non nớt.

Trầm Thư Kính giả vờ thở dài, vươn tay vỗ vỗ lên tay của Trầm Ánh Nguyệt, giọng nói khuyên nhủ: “Muội còn nhỏ, hôn sự phải để phụ mẫu lo lắng, đừng quá phận”. “Vâng, Tam tỷ”, Trầm Ánh Nguyệt cúi đầu đáp.

Bữa tiệc ngày hôm đó kết thúc bằng việc tặng quà của chúng tôn tử tôn nữ cho Tô Lão thái thái.

Nổi bật nhất chính là bộ bình phong thêu hai mặt bức tranh chúc thọ “Tùng Hạc Diên Niên” của Trầm Thư Kính, nhận được không ít lời khen ngợi thán phục của mọi người.

Thanh danh Trầm Thư Kính từ đó cũng như điều gặp gió, phát lên nhanh chóng... Hôm nay là một ngày như mọi ngày, Trầm Thư Kính từ sớm đã mang theo Hỷ Tình đến Mẫu Đơn viện của Tô Tịch nói chuyện với bà. Tô Tịch vừa mới thức dậy, xiêm y chưa chỉnh tề, nên Trầm Thư Kính liền vào thẳng phòng ngủ của bà.

Trông thấy nữ nhi một thân váy dài màu hồng nhạt trong trẻo mà uỷ mị, Tô Tịch ngồi trước gương đồng cười cười vươn tay về phía nàng vờ mắng: “Kính nhi, con thật là không có lễ nghi mà.

Sao lại tự ý vào tấm phòng của mẫu thân như vậy, chẳng biết lớn nhỏ“. Trầm Thư Kính thay Tôn mẹ nhận lấy lược gỗ, ở sau lưng Tô Tịch dịu dàng chải mái tóc dài như suối của bà, tình nghịch cười đáp lại: ”Nữ nhi chính là nhớ người, dù gì con biết phụ thân cũng không có ở trong viện của mẫu thân, nên con mới tự ý đi vào.

Lần sau con sẽ ngồi ở tiền viện đợi“. Nghe đến Trầm Tường, khoé môi Tô Tịch dường như cứng lại.

Đúng là đã hai tháng rồi ông chẳng hề bước chân vào Mẫu Đơn viện của bà.

Tuy là chủ mẫu nhưng so với các vị di nương khác, tình yêu mà bà nhận được từ Trầm Tường là ít đến không thể ngờ được.

Theo quy chế của Trầm gia, mỗi đầu tháng Trầm Tường phải bắt buộc nghỉ ở viện Tô Tịch, những ngày còn lại thì tùy ý.

Nhưng kể từ khi nữ nhi ngã xuống nước, bà bắt An thị chép kinh Phật cho Kính nhi, Trầm Tường liền chỉ suốt ngày đi Bạch Mai viện của bà ta. Trầm Thư Kính trông thấy thần sắc ảm đạm của mẫu thân qua gương đồng trước mặt, đáy lòng nhịn không được thở dài một cái. Nàng biết, thật ra phụ thân chưa bao giờ yêu mẫu thân nàng dù chỉ một lần.

Ông cưới bà chính là vì Tô gia sau lưng, vì tài năng và danh tiếng Tứ Đại mỹ nhân năm đó của bà chứ chưa hề vì tình ái.

Đối với Trầm Tường, tất cả nữ nhân đều là công cụ quyền lực của ông, dù là thê tử hay là nữ nhi, đều chỉ có một mục đích chính là giúp ông mang về quyền thế.

Ở đời trước, Tô gia bị nàng hại dần dần lụn bại, ông liền ngấm ngầm cho phép người trong phủ động thủ với mẫu thân, hại bà chết không nhắm mắt.

Bởi với Trầm Tường, Tô gia một khi sụp đổ thì quân cờ Trầm Tô thị Trầm quốc công phu nhân Tô Tịch này liền không hữu dụng nữa.

Mà quân cờ vô dụng, chính là phải dọn dẹp để đón chờ một quân cờ mới có ích thế vào. Nhưng mẫu thân đáng thương của nàng lại vô cùng yêu ông.

Xuất giá tông phu, dù chưa gặp trước đó nhưng Tô Tịch ngay khoảnh khắc Trầm Tường mở hỷ khăn trên đầu mình ra, bà chính là nhận định người nam nhân này là mặt trời của cả đời mình. Thật ra Tô Tịch không biết, mặt trời Trầm Tường không những sưởi ấm bà mà còn có thể đốt bà đến cháy rụi thân thể, tan nát tâm can. Vì tránh việc kiếp trước sẽ tái diễn, kiếp này Trầm Thư Kính muốn mẫu thân mình nhất định phải cắt đứt mọi tình cảm với Trầm Tường, bởi nàng biết khi không có chữ “tình”, mọi chuyện cần làm đều dễ dàng vô cùng. Trầm Thư Kính đưa lược gỗ trong tay cho Tôn Vu- đại nha hoàn của Tô Tịch, tiến lên phía trước nắm lấy tay Tô Tịch, mở lời: “Mẫu thân...” Nhưng nàng vừa mới cất tiếng, một thanh âm khác đã vội vã cắt ngang: ”Phu nhân, nô tài là Trầm Nhất.

Quốc công gia mời người đến Bạch Mai viện có việc cần nói”.

11. Chương 11: Bạch Mai Viện

Bạch Mai viện ngụ tại phía Bắc Trầm quốc công phủ, kế bên là Tuý Tùng hiên của Trầm Tường.

Bạch Mai viện như tên gọi, trong viện trồng đầy một vườn hoa mai trắng, tinh khiết thanh thuần.

Lúc Tô Tịch mang theo Trầm Thư Kính bước vào chính phòng Bạch Mai viện, liền trông thấy An thị được Trầm Tường ôm vào lòng, đứt quãng khóc. Tô Tịch dự cảm có chuyện không hay, tay giữ tay Trầm Thư Kính dùng thêm chút lực, khiến nàng cau mày nhìn qua.

Bà âm thầm lắc đầu, rồi lại kéo Trầm Thư Kính phúc thân hành lễ với Trầm Tường: “Lão gia/ Phụ thân hảo”. Trầm Tường tựa như không nghe lọt tai, vẫn chuyên chú cúi đầu vỗ về mỹ nhân trong ngực, ngồi bên dưới, Trầm Ánh Cẩm hả hê nhìn mẹ con Tô Tịch. Không cần nghĩ cũng biết, Trầm Tường nhất định là đang đánh đòn phủ đầu với mẫu thân, Trầm Thư Kính nhếch cao khoé môi, ung dung đứng lên đỡ Tô Tịch ngồi vào ghế gần đó, hại bà vì bất ngờ mà quên cả phản ứng.

Cả đoàn người trong phòng đều bất khả tư nghị* nhìn Trầm Thư Kính, dường như không tin vào những gì mình thấy.

Lúc trước Tam tiểu thư vẫn luôn rất sợ Trầm Tường, chỉ cần ông ho một cái thôi cũng khiến nàng run rẩy, hoàn toàn là một bộ dáng chim sợ cành cong, nào ngờ lúc này lại dám công khai phản nghịch ý của Trầm Tường. Bị hành động của Trầm Thư Kính chọc tức, Trầm Tường vỗ mạnh xuống bàn gỗ, tức giận mắng: “Tô Tịch, người dạy nữ nhi như thế à? Lễ nghi đâu? Nó có còn xem bản quốc công là phụ thân không? Nếu người thấy không thể dạy dỗ nàng tốt thì được, từ nay Trầm Thư Kính liền theo chân Trúc nhi làm con đi, để nàng (An Trúc) dạy dỗ nàng (Trầm Thư Kính) cho tốt”. Tô Tịch sắc mặt trắng bệch, tay được Trầm Thư Kính đỡ có phần hơi dùng lực giữ chặt lấy nàng.

Bà không nghĩ đến Trầm Tường lại nhẫn tâm như vậy, bà chỉ có một nữ nhi một nhi tử, bây giờ ông lại nhẫn tâm đòi cướp lấy nữ nhi bảo bối của bà, đáy lòng Tô Tịch hoang tàn tựa như đã chết. Bà mấp máy môi, nửa ngày cũng không thể nói nên lời. Phủ tay lên tay Tô Tịch, Trầm Thư Kính nhẹ nhàng vỗ về trấn an bà.

Nàng nói nhỏ với Hỷ Tình lựa thời cơ đi tìm Trầm Ngôn, sau khi nhận được cái gật đầu của nàng ấy nàng mới chậm rãi quay đầu cười với Trầm Tường: “Phụ thân, người nói sai rồi.

Nữ nhi làm sao không biết lễ nghi? Không phải lúc bước vào vừa trông thấy người thì con và mẫu thân liền hành lễ với người hay sao? Nơi này chỉ có phụ thân là lớn hơn mẫu thân, con là đích nữ tất nhiên cũng chỉ cúi đầu với người.

Người lại mắng con không hiểu lễ nghi? Phụ thân, người chính là muốn con phải hành lễ với ai nữa đây mới

đu lễ nghi lễ nghĩa? An di nương sao? Hay là Nhị tỷ đây?”. Trầm Tường ngạc nhiên nhìn Trầm Thư Kính.

Tam nữ nhi này ngày trước luôn nhút nhát, mỗi lần nhìn ông đều trông mong ông sẽ nhìn nó một cái, sao mới mấy năm ánh mắt nó nhìn ông lại lạnh nhạt như vậy? Nhưng lời của Trầm Thư Kính nói quả thật không có gì sai.

Trầm Thư Kính thân là đích xuất tiểu thư, thân phận chỉ dưới Trầm Tường và Tô Tịch, còn có thể sánh ngang với Trầm Ngôn đích xuất thiếu gia.

Dòng chính tiểu thư có thể không cần hành lễ với các vị tiểu thư thứ xuất, với các di nương thì không cần phải nói thêm.

Nhưng từ đó đến giờ Trầm Thư Kính vẫn luôn rất cung kính với An thị và Trầm Ánh Cẩm, làm cho Trầm Tường quên mất hay chữ “quy củ” rốt cuộc là như thế nào, là cung kính hay không cung kính. Cảm giác được vòng ôm trên người thoáng buông lỏng, An thị đáy lòng hận ý sâu sắc nhưng vẫn nén giận thừa cơ ghen ngào nói: “Tam tiểu thư, người đừng nói vậy.

Nô tì chỉ là một di nương nhỏ bé, có mẫu tộc An gia to lớn chống lưng thì thế nào? Chẳng phải cũng là một di nương chỉ hơn nô tì một chút thôi hay sao, làm sao xứng được đích nữ quốc công phủ hành lễ vấn an chứ“. Bốn chữ “mẫu tộc An gia” tựa như một đòn cảnh cáo đánh thức Trầm Tường.

Thật ra, so với Tô gia, An gia chính là không bằng.

Nhưng quyền thế Tô gia ngập trời, binh lính tiền tài cái gì cũng không thiếu, ông chính là sợ Tô gia trở thành cái gai trong mắt đế vương, một ngày nào đó bị quật ngã sẽ ảnh hưởng đến Trầm gia của ông.

Nên thay vì mạo hiểm chọn Tô gia, ông quyết định đi nước cờ an toàn là thu thập An gia về phe của mình, còn Tô gia, thứ lỗi cho miếng nhỏ không chứa nổi thần tài. Trầm Tường cũng cố quyết định, lấy lại tự tin vỗ về An thị: “Trúc nhi, nàng sao lại nói như thế.

Di nương chính là thứ mẫu của các vị tiểu thư công tử, sao có thể chỉ hơn nô tì một chút? Lời này là ai nói với nàng? Phu quân nhất định thay nàng cắt lưỡi hần”. Cắt lưỡi? Trầm Thư Kính nhin cười đến run rẩy cả người.

Trầm Tường này quả thật là ngoan độc, lời nói tựa như đùa cợt nhưng không lúc nào không phải thật.

Ông ta thực chất đã sớm nghe rõ sự kiện hôm trước nàng ngã xuống hồ băng từ miệng An thị, hoàn toàn biết rõ chính nàng là người nói, nhưng vẫn mạnh miệng muốn xử lý lập uy. Theo hiểu biết của nàng với Trầm Tường, xem ra ông ta đã ra quyết định bỏ Tô gia lấy An gia rồi.

Trầm Tường, Trầm Thư Kính ta mong người sẽ không bao giờ hối hận về quyết định đó của người, phụ thân tốt của ta. Chớp lấy thời cơ, Trầm Ánh Cẩm giả vờ nâng khăn tay chấm nước mắt còn chưa hiện hữu,

uỷ khuất thay An thị tố cáo Trầm Thư Kính: "Phụ thân, là Tam muội.

Là muội ấy mắng mắng-mắng di nương không hiểu lễ nghi, chỉ là một thứ hạ tiện nhưng lại dám xưng mẫu thân gọi con với muội ấy.

Phụ thân, di nương bị uỷ khuất vô cùng, dù gì người cũng là thứ nữ An gia, há có phải là thứ đầu đường xó chợ mặc người uy hiếp? Nữ nhi biết, Tô gia so với An gia quyền thế to hơn, nhưng người đời không phải nói cây to đón gió sao? Tô gia bây giờ sừng sững như vậy chưa chắc mai sau sẽ vẫn như thế.

Di nương, An gia nhỏ bé, người chịu uỷ khuất rồi". Tôn Vu đứng sau lưng Tô Tịch, nghe lời nguyên rửa trắng trợn của Trầm Ánh Cẩm về Tô gia, nhịn không được bước lên trước thay Tô Tịch đối đáp: "Nhị tiểu thư, người nói thế là ý gì? Người muốn nguyên rửa Tô gia một ngày sẽ đổ sao? Người nên nhớ, phu nhân của Trầm quốc công phủ là Đại cô cô của Tô gia, nếu Tô gia có ngã người cảm thấy Trầm phủ nhất định sẽ an toàn thoát thân mà không bị xay xát chút gì hay sao? Hay ý của Nhị tiểu thư chính là muốn Tô gia ngã để kéo theo Trầm gia, dọn đường cho An gia của các người đấu với Giả gia sao?". Trầm Thư Kính âm thầm vỗ tay trong lòng.

Không hổ là Tôn Vu- Đại nha hoàn bên người mẫu thân, lời nói hợp lý ngôn từ sắc bén, đánh trúng vào điểm yếu của Trầm Tường chính là Trầm gia.

Trầm Tường cau mày suy tư lời nói của Tôn Vu, không khí quanh phòng có chút ngột thở.

Biết mình lỡ lời, Trầm Ánh Cẩm vội vàng muốn biện giải nhưng lại không muốn bị mất mặt, liền lớn giọng nói: "Nơi chủ tử nói chuyện, khi nào thì đến phiên một hạ nhân như ngươi xen vào? Nghi Liên, vả miệng cho ta". "Nhị tỷ tỷ, khoan đã, chớ nóng vội mà làm hỏng đại sự.

Tôn Vu chính là Đại nha hoàn bên cạnh mẫu thân, Nhị tỷ còn phải cung kính gọi một tiếng Tôn cô cô đó nha". "Ai dám đánh ta nhất định bẻ tay các ngươi!!!". Trầm Thư Kính cười cười nói, nhưng đến câu cuối cùng lại lạnh giọng quát lớn, dọa Nghi Liên- nha hoàn bên cạnh Trầm Ánh Cẩm không dám tiến lên. Không khí trong phòng nhất thời có chút giương cung bạt kiếm.

—Chú thích—

*Bất khả tư nghị: không thể tin được.

12. Chương 12: Bạch Mai Viện [2]

Từ đầu chí cuối, Tô Tịch vẫn bất trí nhất từ*, hoàn toàn im ắng như không tồn tại.

Trầm Tường đang càng lúc càng khiến Tô Tịch thất vọng, hết cướp quyền nuôi dưỡng nữ nhi của bà, lại còn công khai chỉ trích nữ nhi chỉ vì một di nương ti tiện. Phụ thân như thế, tướng công như thế, Tô Tịch

sâu sắc cảm khái bản thân vì sao năm ấy lại yêu ông đến chết đi sống lại. Bị thanh âm thỉnh linh tăng cao của Trầm Thư Kính doạ lui về sau, Trầm Ánh Cẩm cảm thấy mất mặt, diện tiết trùng mắt hướng Trầm Thư Kính mắng: “Trầm Thư Kính, đừng có mà làm càn.

Tôn Vu bắt quá chỉ là một cái nha hoàn, nha hoàn bên cạnh Tô Tịch thì sao? Thế thì không phải nha hoàn à? Ta đường đường là Nhị tiểu thư phủ quốc công mà không trị được một ả nha hoàn hay sao?”

. Dám gọi thẳng tên của mẫu thân, thật không biết lễ nghi.

Trầm Thư Kính dấy mắt xoẹt qua tia chán ghét: “Nhị tỷ tỷ, ta kính trọng tỷ vì tỷ lớn hơn ta, không có nghĩa là tỷ có quyền mắng ở trên đầu ta.

Nha hoàn thì sao? Nha hoàn thì không phải người à? Vả lại Tôn Vu cũng không nói gì quá trớn, tỷ làm như vậy vì bị nàng ấy nói đến then quá hoá giận hay sao? Còn “Tô Tịch”

? Tên của đích mẫu, thứ nữ như tỷ có tư cách kêu ra hay sao? An di nương dạy nữ nhi thật tốt, bổn tiểu thư mới không dám nhận bà ta làm dưỡng mẫu đâu”

. Bị Trầm Thư Kính nói đến á khẩu, Trầm Ánh Cẩm trân trân nhìn Trầm Thư Kính, nếu ánh mắt có chứa dao thì không thể nghi ngờ Trầm Ánh Cẩm đã sớm biến Trầm Thư Kính thành tấm bia rồi. “Thôi đủ rồi, náo loạn làm gì.

Cầm nhi, sao con lại hỗn xược với mẫu thân như thế? Người đâu, đưa Nhị tiểu thư về Huyền Cẩm viên đóng cửa một tháng hảo hảo nghỉ ngơi.

Khi nào hiểu chuyện rồi tính tiếp”

. Trầm Ánh Cẩm ngơ ngác nhìn trân trân Trầm Tường.

Mới vừa rồi, mới vừa rồi người đàn ông ra lệnh nhốt nàng ta đây còn yêu thương vỗ về nàng ta, hứa với nàng ta sẽ cho nàng ta một tương lai tươi sáng, một người phu quân vạn người mê, và trên hết là cho nàng ta danh phận một đích tiểu thư.

Nhưng lời hứa chưa tan mà ảo mộng đã tàn.

Không, nàng ta không muốn như vậy.

Danh vị đích tiểu thư Trầm Thư Kính làm sao xứng đáng, chỉ có nàng ta, chỉ nàng ta Trầm Ánh Cẩm mà thôi.

Trầm Ánh Cầm điên tiết vùng dậy khỏi hai tay như gọng kiềm của hai bà tử to lớn, phần hân vươn tay lao về phía Trầm Thư Kính, móng tay dài ngoằn dưới ánh nắng loé lên một vết sáng. Chính là cái khuôn mặt yêu nghiệt này.

Là cái dòng máu Tô gia dòng chính chảy trong máu con người này.

Chính Trầm Thư Kính, Trầm Thư Kính đã cướp hết tất cả mọi thứ của nàng ta.

Thế thì nàng ta sẽ huỷ đi dung mạo của nàng, để nàng vì dung nhan bị huỷ mà vạn kiếp bất phục, mãi mãi nằm dưới chân nàng ta, để cho nàng ta mặc sức dẫm đạp. Khoảnh khắc Trầm Ánh Cầm lao đến, Tô Tịch như gà mẹ che chở con mình, nhanh tay đẩy Trầm Thư Kính ra phía sau, dùng thân thể mình bảo hộ cho nàng, hét lên: “Trầm Ánh Cầm, người tỉnh táo lại cho bốn phu nhân.

Còn không mau tiến lên kéo Nhị tiểu thư lại”

. Trầm Thư Kính khoé mắt nóng lên.

Mẫu thân chính là luôn tốt với nàng như vậy... “Nhị muội muội, Đại ca thấy muội đây là muốn huỷ dung Kính nhi đi?”

. Thanh âm Trầm Ngôn thành linh vang lên, theo đó cánh tay rắn chắc màu đồng khoẻ khoắn cũng vươn ra giữ lấy cổ áo Trầm Ánh Cầm, ném mạnh trở về. Thân thể Trầm Ánh Cầm bay lên như điều đứt dây rồi đập ịch xuống sàn nhà bằng đá cứng, tiếng va chạm nghe như tiếng xương cốt đứt gãy, nghe mà rợn người. Cả phòng đầy ắp người bỗng lặng ngắt như tờ, rồi lại bị tiếng ho ngắt quãng của Trầm Ánh Cầm đánh nát. An thị hét hoảng lao đến chỗ Trầm Ánh Cầm, không ngại bẩn mà dùng tay áo như tuyết trắng lau vết máu trên miệng nàng, gào khóc: “Cầm nhi, ôi Cầm nhi của ta, sao con lại khổ như vậy chứ.

Không phải chỉ là bị vấp nên mới lao về phía Tam tiểu thư thôi sao, sao Đại thiếu gia lại nói con muốn huỷ dung nàng ta, lại còn mạnh tay với con như vậy.

Ô ô tiểu nữ nhi của ta, để đi nương xem, xem xem thương thế con thế nào.

Đi nương nhất định sẽ cho người về An gia đòi công đạo cho con ô ô...”

“An đi nương, người đừng tưởng một câu An gia hai câu An gia là sự thật sẽ có người chống lưng cho người.

Ta nghe nói An gia chủ hiện tại chẳng ưa thích người mấy, cả gia chủ phu nhân cũng như thế.

Đừng treo An gia ở cửa miệng nữa, tránh người khác còn tưởng người rất được lòng An gia.

Nếu An Thái phi thích người thì năm đó đã không để người làm di nương hạ tiện mà đã sớm đưa người lên vị trí của bốn phu nhân rồi”

, Tô Tịch nắm chặt tay Trầm Thư Kính, tức giận mắng An di nương.

Trầm Tường cũng là bị phong cách làm việc đầy bạo lực của Trầm Ngôn dọa.

Không nghĩ đến Trầm Ngôn lại xuống tay nặng với thứ muội của mình như vậy, nếu biết trước thì ông sớm đã ra tay ngăn cản Trầm Ánh Cầm làm điều dại dột rồi.

Phen này quân cờ Trầm Ánh Cầm xem ra chẳng thể mang lại lợi ích gì nữa.

Mà đối với ông, quân cờ phế vật chính là đồ bỏ đi. Trầm Tường khiển trách nhìn Trầm Ngôn, nhưng hấn đáp lại ông chỉ là một ánh mắt khiêu khích.

Tức mình đứng bật dậy, Trầm Tường phân phó rồi phát tay áo nhanh chóng rời đi: “Người đâu, đem Nhị tiểu thư nhốt lại ba tháng.

Đại thiếu gia phạt chép 100 lần binh thư, An di nương không biết dạy dỗ Nhị tiểu thư, phạt ba tháng nguyệt ngân.

Mọi chuyện chấm dứt ở đây, viện tử ai người nấy tự mình trở về đi”

. Lúc Trầm Thư Kính đỡ Tô Tịch trở về, trong Hoà Kính viên xuất hiện thêm một người.

Người đó đứng ngược nắng, cả thân mình toát lên mùi vị cô liêu, vô cùng đáng thương.

Nhìn kỹ một thân áo tím dưới ráng chiều mùa xuân khẽ phát phơ, mặt nạ bạc dưới ánh nắng sáng rực, Trầm Thư Kính phần khởi hô: “Tang ca ca...”

. “Tang ca ca”

trong miệng Trầm Thư Kính họ tên Ân Tang, là nhị sư đệ cùng sư môn và bây giờ cùng sát cánh trên chiến trường với Trầm Ngôn, nàng đã gặp hấn từ thuở nhỏ, xem hấn như Nhị ca của mình.

Duy chỉ có điều, hấn luôn đeo mặt nạ.

Một chiếc mặt nạ nửa mặt trên bằng sắt khắc hình mãnh hổ, được phủ bạc sáng lấp lánh.

Nàng nhớ năm nàng bốn tuổi, Ân Tang lần đầu vào phủ Trầm gia, nàng có ngạc nhiên hỏi hẳn: “Tang ca ca, tại sao người phải đeo mặt nạ? Người là sư nam sao?”

. Nàng cảm nhận được hẳn thoáng ngẩn ra, nhưng vẫn bật cười ôn nhu xoa đầu nàng: “Đúng rồi, Tang ca ca chính là không muốn dọa muội chạy nha, nên là chúng ta cách chiếc mặt nạ này nói chuyện với nhau có được hay không?”

. Trầm Thư Kính năm bốn tuổi vận y phục đỏ tươi, sắc đỏ ánh lên hai má phúng phính càng thêm mỹ lệ, hào hứng gật đầu: “Được”

Từ đó hai người rất hay gặp nhau, chơi cùng với nhau.

Thỉnh thoảng Ân Tang sẽ mang cho Trầm Thư Kính một ít đồ chơi nhỏ bên ngoài, đổi lại Trầm Thư Kính sẽ kể chuyện xưa cho Ân Tang nghe bằng giọng nói đáng yêu của trẻ nhỏ.

Đó là ước định của hai người. Đời trước quan hệ hai người vẫn rất tốt cho đến năm nàng tám tuổi, Ân Tang rất ít khi đến Hoà Kính viên.

Sau đó năm nàng mười lăm tuổi, Ân Tang hình như có đến một lần, sau đó bị nàng, bị nàng thẳng thừng đuổi đi.

Lần cuối cùng nàng gặp lại Ân Tang là trước ngày tiến cung của nàng, Ân Tang đến muốn mang nàng đi, Ân Tang nói rất nhiều, nhưng nàng chỉ nhớ lời của Ân Tang chủ yếu là nói Trác Thiếu Kinh không tốt.

Nàng khi ấy tất nhiên làm sao sẽ nghe lời Ân Tang, cho là Ân Tang muốn tách nàng ra khỏi Trác Thiếu Kinh, nổi giận đánh hẳn một trận sau đó tuyệt giao.

Cho đến lúc nàng chết vẫn không gặp lại.

—Chú thích—

*Bất trí nhất từ: không nói một lời.

13. Chương 13: Ân Tang

Ân Tang xoay người lại.

Mặt nạ bạc che mất đi nửa trên khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi đồng tử đen láy sâu thăm thẳm.

Bạc môi* mím chặt, ánh mắt Ân Tang xoáy chặt vào người Trần Thư Kính, ẩn sâu dưới đáy mắt là ngàn vạn ôn nhu khó tả: “Kính Kính”

Nghe đến hai chữ quen thuộc, Trần Thư Kính vốn muốn bước tới gần Ân Tang, thoáng khựng lại.

Một bóng dáng khác cũng mặc y phục màu tím nhẹ nhàng chùng chéo lên thân ảnh Ân Tang.

Khuôn mặt mờ ảo như bị sương phủ, duy chỉ có nụ cười ôn nhu kia là như khắc sâu vào tâm trí nàng.

Người nam nhân vận tử y kiếp trước, phải chăng là Tang ca ca? Không, không đúng..

Nam tử khi đó không thể nào là Tang ca ca được...

Ân Tang trông thấy Trần Thư Kính nhìn hẩn, nhưng lại tựa như đang thông qua hẩn mà nhìn một người khác.

Ánh mắt của nàng chứa đau thương vô tận, lại ẩn hiện một chút chờ mong khó đoán.

Đã ba năm rồi không gặp, Kính Kính của hẩn không ngờ lại bắt đầu trở mã xinh đẹp như thế.

Đôi mày dưới lớp mặt nạ hơi cau lại, Ân Tang bước chân không tự chủ đi về phía nàng: “Kính Kính, muội không sao chứ?”

Trần Thư Kính chợt sững người, vội vàng gạt bỏ suy nghĩ trong đầu.

Đã một đời không gặp người ca ca đáng quý này, khuôn mặt Trần Thư Kính nhanh chóng lấy lại sự vui vẻ, cười nói với Hỷ Tình: “Hỷ Tình, tỷ đi pha trà giúp ta nhé, cứ đặt trên bàn đá ngoài kia, nếu tỷ bận gì thì hãy tự do làm đi, ở đây ta không cần hầu hạ đâu”

Nói đoạn Trần Thư Kính kéo ống tay áo Ân Tang, vừa đi vừa nói: “Tang ca ca, chúng ta ngồi đây nói chuyện đi.

Đã lâu rồi muội mới gặp huynh, huynh có muốn muội mời ca ca muội đến đây luôn hay không?”

Nhìn bàn tay ngọc trắng như trứng gà, hai ngón tay thon dài núp lấy ống tay áo mình, thanh âm trong trẻo mang theo ý cười vang vọng bên tai, Ân Tang không hiểu sao bỗng vui vẻ: “Hôm nay ta đến thăm muội, phía Trần Ngôn ta sẽ gặp sau”

“Được, thế thì huynh cứ ở đây hàn thuyên với muội”

, Trầm Thư Kính cười tíu mắt.

Ân Tang theo Trầm Thư Kính ngồi xuống bàn đá ngoài sân, Hỷ Tình mang lên hai tách trà nóng thơm lừng rồi im lặng vào phòng mình tiếp tục khâu khăn tay.

Ngoài sân, Ân Tang cùng Trầm Thư Kính dưới cơn gió man mác buổi chiều tàn người một câu ta một câu yên bình trò chuyện.

Ân Tang nhìn Trầm Thư Kính, cảm thấy dường như khí chất trên người nàng đã thay đổi không ít.

Ít đi một chút ngạo nghễ, thêm vào đó một phần phong phạm quý khí, tựa như, tựa như khí chất của người trên cao, đã từng thấu rõ mọi sự trên dương thế.

Một Trầm Thư Kính cười nhưng khoé mắt lại mang theo tang thương hận ý, làm cho đáy lòng Ân Tang bỗng đau xót khó tả: “Kính Kính, mấy năm qua huynh không đến thăm muội, có phải để muội chịu khổ gì rồi hay không? Trầm Ngôn cùng bá mẫu không chăm sóc muội tốt hay sao? Hay là do Trầm quốc công?”

Ngạc nhiên nhìn Ân Tang, nàng trọng sinh đã mấy tháng, nhưng chưa một ai phát hiện bất thường của nàng, kể cả người thân cận nhất như Hỷ Tình.

Nàng cứ nghĩ do bản thân che giấu quá tốt, nào ngờ Ân Tang vừa nhìn một cái đã biết ngay tâm trạng của nàng lúc này ra sao.

Không hiểu sao Trầm Thư Kính đột nhiên cảm thấy rất uất ức.

Nỗi khổ nàng phải chịu ở đời trước là do chính tay nàng tạo ra, thế nên nàng chẳng thể khóc than với ai ở kiếp trước, đến kiếp này cũng chẳng thể tâm sự với một ai.

Ai cũng mừng vì nàng đã thay đổi, nào có ai hay biết để đổi thay nàng đã phải trải qua những gì.

Là nỗi đau mất thân nhân, là nỗi đau bị phụ tình, là nỗi thống khổ mất con, cuối cùng là ác mộng dưới cửu tuyền mỗi khi đêm về.

Từng thứ từng thứ một đều hành hạ nàng, bắt nàng phải bước lên con đường trả thù không lối thoát.

Chỉ cần Trầm Ánh Nguyệt cùng Trác Thiếu Kinh chết, nàng sẽ cùng tìm kiếm nam tử vận tử y kiếp trước, rồi cùng hắn đưa mẫu thân theo ca ca về biệt viện ở thôn trang An Châu non nước hữu tình mà yên ổn sống qua ngày.

Nhưng tất cả những dự định phía sau đều phải bắt buộc nàng kết thúc xong tất cả ân oán với Trác Thiếu

Kính và Trầm Ánh Nguyệt, còn có mẹ con An thị, Trầm Tường.

Cảm động vì Ân Tang phát giác ra được sự bất thường của chính mình, nhưng Trầm Thư Kính cũng không có ý định kể với hân những gì nàng đã trải qua.

Không phải nàng không tin hân, mà là vì chuyện này quá kinh khủng, để nói rõ một năm một mười cho người khác hiểu thật sự rất tốn thời gian, chưa kể việc có tin hay không.

Nghĩ đoạn Trầm Thư Kính bật cười, đùa giỡn nói: “Muội không sao cả.

Chỉ là chợt nhận ra mọi thứ xung quanh mình đều đang mang một chiếc mặt nạ vô hình.

An di nương, Nhị tỷ, Tứ muội, phụ thân, ai ai khi đối diện với muội cũng đều là bộ mặt giả tạo.

Muội đã từng nhận một di nương làm mẫu thân cố gắng, may mà cuối cùng vẫn kịp tỉnh ngộ”

Ân Tang thương tiếc xoa đầu nàng.

Xúc cảm mềm mại truyền đến lòng bàn tay thô ráp, đáy lòng cũng rung động theo.

Tranh đấu gia phả, mãi mãi luôn là điều không thể tránh khỏi nếu đã sinh ra ở thế gia vọng tộc.

Sinh ra ở hào môn gia là đặc ân, nhưng cũng là ác mộng.

Hài tử hào môn không cần lo nghĩ cơm áo gạo tiền, nhưng bù lại người trong gia tộc lại như lang như hổ lại tri nhân tri diện bất tri tâm*, cuộc đời không được phép tự chọn lựa.

Người ở địa vị càng cao, càng hữu tâm vô lực*.

Trầm Thư Kính lại là đích nữ, so với ai khác trong phủ càng phải mạnh mẽ hơn, thông minh hơn, tài giỏi hơn.

Nếu không chính là tạo điều kiện cho thứ nữ từng bước nắm quyền.

Mà quyền lực không ở trong tay mình, chỉ có thể mặc người chà đạp mà thôi.

Vì Tô Tịch tính tình mềm yếu đơn giản, Trầm Ngôn lại là nam tử chỉ biết vũ đao lộng thương*, thế nên mọi sự hầu như đều đổ lên đôi vai của Trầm Thư Kính.

Nàng phải tay mẫu thân, thay ca ca nắm chặt quyền lợi trong tay.

Chính vậy, so với các đích nữ nhà khác, Trầm Thư Kính càng thêm cực khổ.

Giống như bên trong bức tường cao vạn trường màu đỏ sậm kia....

“Nếu muội gặp khó khăn thì hãy nói với Tang ca ca, Tang ca ca nhất định sẽ không bao giờ bỏ rơi muội.

Huynh thấy bên người muội chưa có nha hoàn nào có võ công để bảo hộ, hay thế này đi, ngày mai huynh sẽ lựa chọn một người có võ công thật tốt đưa đến cho muội làm nha hoàn, để nàng ta bảo vệ muội, có được hay không?”

Nha hoàn có võ công là điều Trầm Thư Kính đang tìm kiếm, làm sao có thể từ chối thịnh tình của Ân Tang, cười gật đầu: “Được, cảm ơn Tang ca ca”

“Không có gì, muội là tiểu muội của Trầm Ngôn cũng là tiểu muội của ta.

Chỉ cần muội muốn, ta có thể làm tất cả cho muội.

Nữ nhi ngọc, muội có rất nhiều người thương yêu bảo vệ, hãy cố gắng trân trọng lấy, đừng làm gì khiến bản thân sau này phải hối hận”

, Ân Tang cẩn trọng nói.

“Được, muội đã rõ.

Tang ca ca, huynh thật tốt”

, Trầm Thư Kính cong môi cười, lắc lắc ống tay áo Ân Tang.

Gió nhẹ nhàng thổi, tử y hồng y hoà vào nhau, bên dưới ánh trăng dần nhô lên càng thêm hài hoà.

Một khắc này, ái tình đã bén rễ sâu trong lòng Ân Tang bắt đầu rục rịch.

—Chú thích—

*Bạc môi: môi mỏng.

*Tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt khó biết lòng.

*Hữu tâm vô lực: có tâm nhưng không có lực.

*Vũ đạo lộng thương: múa đao, diễn thương.

14. Chương 14: Ân Tang [2]

Ân Tang đến gặp Trầm Ngôn vào một ngày đầu mùa hạ. Hắc Cư hiện trong sân trồng đầy cây tùng cao vút, tán lá xanh um hứng lấy ánh nắng, trả lại một bóng mát dưới sân vườn.

Trầm Ngôn đang luyện kiếm, thân trên để trần, cơ bụng hằn lên từng múi rõ rệt. Mũi kiếm trong tay như rắn độc, uốn quanh vài ba lượt đã cắt đứt đầu hình nhân bằng gỗ cắm xuống đất dùng để luyện võ.

Ân Tang im lặng đứng một bên, đợi đến khi Trầm Ngôn đi xong chiêu thức cuối cùng mới lên tiếng vỗ tay:

“Trầm Ngôn, huynh quả thật tiến bộ không ít. Ta vốn vào sư môn cùng lúc với huynh nhưng xem xem, đường kiếm của huynh lại mạnh mẽ hơn ta nhiều. Thật là ngưỡng mộ nha”.

Ném kiếm trong tay cho Trầm Nhị, Trầm Ngôn ngồi hào sảng ngồi phịch xuống ghế gỗ trong sân, nâng tách trà đã nguội uống ừng ực. Ân Tang tự động đi lại ngồi trước mặt hắn, Tôn Dạ- nô bộc thân tín bên người Trầm Ngôn nhanh chóng mang lên tách trà nóng cho hắn.

Trầm Ngôn nhận lấy khăn từ tay Tôn Dạ, chậm rãi tẩy đi mồ hôi trên người, hỏi Ân Tang:

“Nghe nói đệ cho Kính nhi một nữ hộ vệ?”.

“Phải, ta thấy bên người muội ấy không có ai biết võ công, khó tránh trường hợp gặp nguy hiểm nên mới nghĩ đưa người cho muội ấy”, Ân Tang khẳng khái thừa nhận.

Nhận lấy áo từ tay Tôn Dạ, Trầm Ngôn thoăn thoắt hai cái đã mặc xong. Hắn năm nay mười tám tuổi, sớm đã lập chí hai mươi tuổi phải là tướng quân giết giặc nơi chiến trường, nên hằng ngày vẫn luôn chăm chỉ luyện tập. Nghe lời Ân Tang giải thích, Trầm Ngôn gật đầu đồng tình:

“Đệ nói rất phải, ta là thân ca ca của Kính nhi mà lại không để ý đến vấn đề này, thật là không phải. Hôm đệ gặp Kính nhi, trước đó nếu không phải ta xuất hiện kịp lúc thì Trầm Ánh Cẩm đã sớm huỷ dung của Kính nhi rồi. Trầm Ánh Cẩm là nữ tử sao lại ác độc như thế, lại còn là Nhị tỷ của Kính nhi nữa”.

“Huỷ dung? Là vị Nhị tiểu thư thứ xuất kia?”, Ân Tang nhướn mày bên dưới lớp mặt nạ.

Trầm Ngôn gật gật đầu, lại nói tiếp:

“Ta nói cho đệ biết, kể từ lúc rơi xuống hồ băng, Kính nhi liền thay đổi không ít, tựa như trở thành một người khác vậy. Nàng từ mặt An thị, giúp đỡ mẫu thân lấy lại quyền lực trong phủ. Không còn xa cách với ta, trái lại còn chủ động ngọt ngào gọi ta “ca ca”. Không những vậy, nàng dường như không còn sợ hãi đối với Trầm Tường như trước nữa, lần đó còn dám công khai đối nghịch với ông ta”.

Trầm Ngôn không quá để ý việc Trầm Thư Kính thay đổi ra sao, chỉ cần nàng là Trầm Thư Kính, thì nàng chính là nàng, là thân muội muội của hắn mà thôi.

Nhưng Ân Tang thì khác. Một người muốn thay đổi tính cách đã khó, mà thay đổi với tốc độ chóng mặt như Trầm Thư Kính lại càng hiếm thấy. Nhớ đến ngày đó thần sắc của Trầm Thư Kính có chút bất thường, đáy lòng Ân Tang dâng lên cảm giác đau lòng khó tả.

Thấy Ân Tang không nói gì, Trầm Ngôn hạ giọng xuống, lại nói:

“Theo nguồn tin ám vệ ta cài bên người muội ấy để bảo vệ muội ấy, Kính nhi còn là đồ đệ duy nhất của Vệ Quân thần y- y sĩ giỏi nhất đại lục đấy”.

Vệ Quân thần y? Đồ đệ?

Ân Tang nhướn mày, điều này quả thật là không tin được

Giang hồ đồn đại, Vệ Quân thần y là người từ Định Nam quốc, theo chân Hình Đức phi được Hoàng đế Định Nam quốc tiến cống cho Hoàng đế Bình Tây quốc. Y thuật cao siêu nhưng quyết không nhận người truyền thừa, chuyện này vốn đã truyền khắp Bình Tây quốc. Nào ngờ Trầm Thư Kính lại được ông nhận làm đồ đệ.

“Nếu vậy thì xem ra huynh phải tăng cường bảo vệ cho Kính Kính. Đồ đệ của Vệ Quân thần y nhất định sẽ trở thành bia ngắm cho kẻ có dã tâm. Trên khắp đại lục này, có rất nhiều người nhìn ngó vị trí đồ đệ này của ông ta”, Ân Tang trầm giọng, nghiêm túc nhìn Trầm Ngôn.

Nhìn đôi mắt ửng ánh lên vẻ trịnh trọng, sâu bên dưới là sự lo lắng khôn nguôi, Trầm Ngôn đột nhiên nói:

“A Thắt, đệ là...yêu Kính nhi phải không?”.

Ân Tang nhướn mày.

Phải là chuyện thật sự quan trọng, Trầm Ngôn mới gọi hắn là “A Thắt”. Hầu như cái tên này đã bị lãng quên lâu lắm rồi, không ngờ Trầm Ngôn vẫn nhớ.

Trông thấy thần sắc Ân Tang có hơi bất ổn, không bình tĩnh như lúc vừa rồi, Trần Ngôn phát tay cho Trần Nhị Tôn Dạ lui xuống, cả sân Hắc Cư hiên còn mỗi bóng dáng hai người.

Trần Ngôn vân vê miệng tách trà, nhẹ nhàng nói:

“A Thắt, đệ cùng ta gia nhập sư môn, cùng ta theo chân tướng sĩ vào sinh ra tử, cùng ta lập nên thanh danh chốn giang hồ. So với ai khác, ta càng thêm hiểu đệ. Đệ gặp Kính nhi năm nàng mới bốn tuổi, tính tới nay đã chín năm, có thể nói đệ chính là cùng ta nhìn con bé lớn lên”.

“Phải, chín năm năm tháng hai ngày”, Ân Tang điềm nhiên như không đáp.

“Trí nhớ thật tốt. Nếu, nếu đệ chỉ là Ân Tang- chỉ là huynh đệ vào sinh ra tử cùng ta, chỉ là một người phiêu bạt giang hồ, bốn biển là nhà, ta sẵn sàng đợi đệ xây dựng gia thất ổn định để cưới Kính nhi, sẵn sàng để Kính nhi kết tóc cùng đệ, để đệ yêu thương bảo hộ nó. Nhưng A Thắt, khi nào cái tên A Thắt này còn, sứ mệnh trên vai đệ càng thêm nặng nề. Đệ không đơn thuần là người trong giang hồ, đệ không phải quan lại nhưng lại càng cao quý hơn quan lại”.

“A Thắt, một Trần quốc công phủ tranh đấu đã đủ, ta không muốn Kính nhi lại bước vào đầm lầy hang ổ kia mà sống tiếp quãng đời còn lại. So với quốc công phủ, nơi đệ sinh ra kia càng là nơi lấy mạng người nhanh hơn bất kì nơi nào. Tường đỏ ngói vàng, đầu đầu không có xác người từng chôn vùi?”.

Tường đỏ ngói vàng, đầu đầu không có xác người từng chôn vùi...

Ân Tang cúi đầu, bất chợt bật cười.

Phải, so với đấu tranh nơi đó, gia đấu trong thế gia vọng tộc há có tính là gì!

Trần Ngôn đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Ân Tang, nói lần cuối rồi đi vào trong:

“A Thắt, nếu đệ hiểu ý ta, ta xin đệ, buông tha cho Kính nhi của ta. Muội ấy là hòn ngọc quý trong tay ta, là mạng sống của mẫu thân ta, so với quyền lực cao cả, chúng ta càng cần muội ấy bình an hơn”.

Ân Tang đột nhiên sững người, lời nói của Trần Ngôn cứ văng vẳng bên tai hắn.

So với quyền lực cao cả, chúng ta càng cần muội ấy bình an hơn...

Bình an? Hắn đã bao lần thiết tha bình an ở nơi đó. Thế nhưng đáp lại hắn cũng vẫn chỉ là những âm mưu thâm độc, bấy giãng khắp chốn. Chỉ cần hắn sơ sẩy một bước, kết cục của hắn chính là không thể quay đầu.

Đến cả tương lai, cả mạng sống của chính mình hắn còn không nắm chắc, làm sao có thể thề với Trầm Ngôn sẽ bảo vệ Trầm Thư Kính an toàn?

Hắn yêu nàng, cho nên nếu để có được nàng mà đẩy nàng vào hiểm cảnh, thế thì hắn thà tự nguyện buông tay nàng còn hơn.

Nhưng trước khi bước vào trong phòng, Trầm Ngôn lại nói thêm, lần này thanh âm vang lên rất uy nghiêm:

“Còn nếu đệ quyết tâm muốn có được muội ấy, thì đệ phải cho ta thấy được thể lực của đệ, địa vị của đệ có đủ cao cả đủ vững chãi để bảo hộ con bé hay không. Nếu đệ yêu muội ấy như thế, ta sẽ đợi ngày đệ xây dựng thành công thể lực của mình”.

Ân Tang vụt ngẩng đầu nhìn bóng lưng Trầm Ngôn, trong lòng có chút cảm động, mấp máy môi nói:

“Trầm Ngôn, đa tạ huynh”.

15. Chương 15: Thân Phận Thật Sự

Ân Tang ngồi ở Hắc Cư hiền rất lâu rất lâu, lâu đến mức trời đã sụp tối. Hắn không rõ bản thân làm sao ly khai Trầm quốc công phủ, chỉ biết đến lúc sức tỉnh chân đã dừng lại bên bờ sông Quảng Hà.

Sông Quảng Hà là hệ thống sông dài nhất Đế thành, hạ lưu sông chảy dài uốn quanh Đế thành, hình thành một vòng bao tựa như vòng bảo hộ.

Mặt trời dần xuống núi, từng cơn gió lạnh khe khẽ lướt qua kẽ lá xanh mướt, cuốn theo những chiếc lá ngả vàng nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước.

Nước sông trong vắt, dưới ráng chiều cam cháy nhuộm màu đỏ sẫm, trải dài tựa như đến tận chân trời.

Ân Tang đứng chắp tay nhìn về phía cuối con sông lớn, ký ức theo đó ồ ạt kéo về.

Năm hắn mười tuổi, Trầm Thư Kính sáu tuổi, lần đầu hai người đi chơi chính là ở nơi này.

Hôm đó là ngày Thất Tịch, nam nữ yêu nhau đều đổ về sông Quảng Hà cùng nhau thả đèn lồng, mong ước cuộc sống tương lai thật hạnh phúc.

Ân Tang mười tuổi mang mặt nạ bạc, lạnh lùng bước theo sau bóng dáng nhỏ bé màu đỏ rực phía trước.

Trầm Thư Kính sáu tuổi, trên người khoác áo khoác mỏng màu đỏ tươi thêu Mạn Châu Sa Hoa kiêu diễm mỹ lệ, hào hứng nhìn ngó xung quanh.

Đợi đến khi Trầm Thư Kính nhìn đủ, chân cũng đã mỏi, Ân Tang liền đảm nhiệm việc công nàng đứng hóng gió bên bờ sông.

Khi đó Trầm Thư Kính ngây thơ hồn nhiên, lại đáng yêu vô đối, đến cả thanh âm cũng ngọt như mật:

“Tang ca ca, tại sao người ta lại thả đèn vào ngày Thất Tịch?”.

Ân Tang mười tuổi công nàng có chút cố sức, chốc chốc lại xóc thân thể tiểu mỹ nhân trên lưng lên cho nàng không tụt xuống, thở hổn hển giải thích:

“Thất Tịch là ngày lễ tình nhân, tương truyền là ngày gặp nhau mỗi năm một lần của Ngưu Lan Chức Nữ. Ngày này rất quan trọng đối với những người yêu nhau. Người ta thường nói, thả đèn lồng vào ngày Thất Tịch cùng với người mình yêu có thể khiến cho những mong ước về tình ái thành hiện thực”.

“Oa, Tang ca ca, huynh hiểu biết nhiều quá đi”, Trầm Thư Kính ồ lên kinh ngạc.

Trong mắt nữ hài này, ca ca của nàng chính là giỏi nhất, thật không ngờ Tang ca ca so với ca ca càng giỏi hơn.

Ân Tang bật cười, lại xóc nàng lên:

“Kính Kính, muội có muốn vào năm mười bảy tuổi, cùng Tang ca ca đến đây thả đèn hay không?”.

“Được. Tang ca ca, huynh nhất định phải dắt muội đi đó nha. Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy?”.

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy”.

Thật ra Trầm Thư Kính không biết, cùng nam nhân thả đèn vào đúng dịp kê năm mười lăm tuổi, chính là lời hẹn ước sẽ lấy nhau.

Thế nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Ân Tang khoanh chân ngồi bệt xuống bãi cỏ, lúc này trăng đã lên. Trên mặt sông theo từng đợt gió lộng, sóng nổi đuôi nhau gợn lăn tăn.

Hắn thở dài, mệt mỏi nâng tay gỡ mặt nạ bạc xuống đặt qua một bên, dung mạo thật sự của Ân Tang dần

hiện ra trong bóng đêm.

Mày rậm như vẽ, mắt sắc như ưng. Chóp mũi cao kiêu hãnh, nhân trung vừa sâu vừa hẹp, da trắng như bạch ngọc. Bạc môi nhợt nhạt mím chặt, yết hầu theo từng nhịp thở trượt lên trượt xuống.

So với nữ nhân, dung mạo của Ân Tang có phần còn đẹp hơn.

Nhưng nếu có chúng quan lại ở đây, sẽ trông thấy Ân Tang rất giống một người.

Là Nam vương gia Thất hoàng tử Trác Thiếu Hằng.

Ân Tang - không đúng, bây giờ là Trác Thiếu Hằng - mệt mỏi ngã người xuống bãi cỏ, hai tay chống đầu nhìn lên trời cao.

Trên kia từng vì sao ganh nhau sáng lấp lánh, Trác Thiếu Hằng đột nhiên nhớ đến Trầm Thư Kính.

Nụ cười của nàng. Ánh mắt của nàng. Hình bóng của nàng. Hương thơm của nàng. Không có thứ gì của nàng mà hắn không nhớ cả.

Trác Thiếu Hằng đã nói với Trác Thiếu Kinh, chỉ cần y nguyện buông bỏ Trầm Thư Kính ra khỏi vị trí Tĩnh vương phi, thì hắn nhất định sẽ buông bỏ quyền kế thừa Hoàng vị của mình, không xen vào cuộc nội đấu hoàng tộc. Hắn sẽ cưới nàng rồi cùng nàng mang theo danh phận Nam vương gia này đi về đất phong yên ổn sống.

Mà Trầm Ngôn lại nói với hắn, hắn (Trầm Ngôn) không muốn. Trầm Ngôn không muốn đẩy Trầm Thư Kính vào hoàng tộc, thế nhưng hắn...nhưng hắn đã chuẩn bị hết thứ cho nàng rồi mà?

Đối với hoàng tử, kế thừa Hoàng vị của phụ hoàng là điều ai cũng muốn, hắn cũng không ngoại lệ. Nhưng hắn có thể vì nàng mà buông bỏ tất cả, điều đó chẳng đủ để có được nàng hay sao?

Trác Thiếu Hằng đột nhiên cảm thấy thật bất lực, thật mệt mỏi. Mười bảy năm tồn tại trên dương trần, chưa lúc nào hắn mệt mỏi như thế này, dù có là Ân Tang hay là chính hắn- Trác Thiếu Hằng.

Nếu Trầm Ngôn đã không muốn đẩy Trầm Thư Kính vào hiểm nguy, thế thì Trác Thiếu Hằng sẽ tìm cách làm tường đỏ ngói vàng kia thành chốn an toàn cho nàng.

Mà cách tốt nhất, một là đích thân hắn phải bước lên ngôi cao kia, hai là người ngồi lên nơi đó phải là người cùng chung huyết thống Định Nam quốc với hắn- chính là Ngũ ca Trác Thiếu Khanh.

Trác Thiếu Kinh, xem như là ta thất hẹn với huynh rồi! Vì Trầm Thư Kính, vì nữ tử mà Trác Thiếu Hằng

hắn yêu, hắn phải dọn sạch đường nâng Trác Thiệu Khanh lên Hoàng vị.

Trác Thiệu Hằng trở về phủ Nam vương của mình lúc ánh bình minh vừa ló dạng. Cả đêm không ngủ nhưng tinh thần của hắn vẫn rất tốt, nhìn chẳng ra rằng là người cả đêm bị tâm sự làm mất ngủ.

Phủ Nam vương là một trong bốn phủ thân vương nguy nga và tráng lệ nhất Bình Tây Quốc. Khi hoàng đế phong vương, phong hiệu sẽ bao gồm cả đất phong.

Tựa như Trác Thiệu Hằng được phong hào Nam vương- đất phong của hắn hiển nhiên cũng chính là Nam thành- một trong tứ hộ thành bao quanh Đế thành.

Bắc Nam Đông Tây thành theo đúng hướng vây lấy Đế thành làm trung tâm. Lịch sử Bình Tây quốc có nói, bốn hoàng tử nào được phong tứ vương Bắc Nam Đông Tây chính là những người có khả năng kế vị nhất.

Nam vương phủ chia làm ba khu, phía Nam là hậu viện- nơi dành cho các nữ nhân của Trác Thiệu Hằng- nhưng cho đến bây giờ nó vẫn trống không, phía Bắc là nơi ở của hạ nhân, và phía Đông là cấm địa của Nam vương phủ- nơi ở của Trác Thiệu Hằng.

Phía Đông của Nam vương phủ là nơi có diện tích rộng nhất phủ. Vành Xương viện ngụ tại chính giữa, là một toà tứ hợp viện. Nhất viên là Thư phòng, nơi để Trác Thiệu Hằng luyện chữ, nơi từng vách tường đều được khảm giá sách, tất cả sách cổ, binh thư này nọ trên toàn đại lục đều có mặt ở đây.

Nhị viên là phòng luyện binh đao và họp bàn các việc quan trọng trong quân doanh. Tam viên là tẩm thất, nơi nghỉ ngơi của Trác Thiệu Hằng. Cuối cùng là Tứ viên, cũng là nơi tuyệt mật nhất của cả Nam vương phủ. Kể cả có là hộ vệ bên người Trác Thiệu Hằng cũng chưa chắc được bước vào, bên ngoài còn có ám vệ canh giữ.

Bên trong Thư phòng, Trác Thiệu Hằng ngồi trên tràng kỷ, mệt mỏi xoa mi tâm. Bên cạnh hắn, một người mặc phục sức nhất đẳng thị vệ- hắc bào thêu huyết nguyệt, lẳng lặng đứng.

“Xích Âm, người nói xem, nếu đến cả một nữ nhân ta còn không thể chắc chắn bảo hộ an toàn, thì có phải bản vương quá vô dụng rồi hay không?”

Xích Âm hơi hơi ngẩng đầu. Khuôn mặt khá ưa nhìn bị bóng đen che khuất một nửa dần hiện ra.

Y theo Trác Thiệu Hằng từ khi chủ tử mới bắt đầu bành trướng thế lực, từng bước theo chân chủ tử leo lên đến vị trí ngày hôm nay. Có thể nói, không ai rõ ràng những gì chủ tử đã trải qua hơn y.

Từ đó tới giờ, đây là lần đầu Xích Âm thấy một Trác Thiệu Hằng bất lực đến như vậy. Y không biết nên làm gì, nói gì bây giờ.

Vốn chỉ là hỏi cho có, thế nên Xích Âm không đáp cũng không khiến Trác Thiếu Hằng tức giận.

Hắn im lặng suy nghĩ một lúc lâu rồi âm thầm đưa ra quyết định. Trác Thiếu Hằng chậm rãi đứng dậy đi đến trước án thư, nâng bút viết một bức thư.

Từng nét chữ như rồng bay phượng múa lần lượt xuất hiện trên giấy Ích Châu quý giá. Trác Thiếu Hằng chấm nét bút cuối cùng rồi để một lúc cho mực khô, sau đó mới bỏ vào một phong bao màu tím. Bên ngoài ghi một chữ: Ngũ.

Hắn giao phong thư cho Xích Âm, phân phó:

“Người giao phong thư này tận tay cho Bắc vương, nhớ kĩ, phải đưa tận tay”.

16. Chương 16: Hai Năm Sau

Sùng Kha năm hai mươi, Hoàng đế cử hành yến tiệc tẩy trần, chào đón Nam vương Trác Thiếu Hằng cùng Bắc vương Trác Thiếu Khanh từ biên cương thắng trận, khải hoàn trở về.

Trong phòng bao cao cấp trên lầu cao Thực Hương lầu- một trong những gia sản hồi môn lớn dưới tay Tô Tịch, Trầm Thư Kính yên lặng đứng nhìn dòng người chen lấn xô đẩy bên dưới.

Hôm nay là ngày đại quân thắng lớn trở về, Bắc Nam vương hợp lực không những đẩy lùi quân Phiên mà còn khiến cho Phiên quốc trở thành thuộc địa của Bình Tây quốc, mở rộng lãnh thổ quốc gia. Hoàng đế hay tin rất vui mừng, từ sớm đã đứng ở cổng thành chính chờ để đón đại quân.

Trầm Thư Kính lúc này đã sắp mười lăm tuổi, mùa Đông năm nay nàng sẽ cập kê. Gần hai năm trôi qua sau ngày trọng sinh, Trầm Thư Kính cũng trưởng thành không ít. Một tay y thuật thừa hưởng từ Vệ Quân thần y; cầm kì thi họa, thơ từ ca phú, thêu thùa, quản sổ sách, không cái nào nàng không tin thông. Vì có trí nhớ đời trước nên nàng học đặt biệt nhanh, khiến cho lão sư không ngừng khen ngợi.

Những ngày tháng qua, dưới sự trợ giúp của Trầm Thư Kính cùng sự cố gắng của chính Tô Tịch, địa vị trong phủ của bà mỗi ngày một tăng lên, càng thêm vững chắc. Nhưng dẫu rằng quyền lực trong tay có thể nói sánh ngang với Trầm Tường, nhưng bà vẫn cứ mềm yếu trước ông.

Trầm Thư Kính biết rõ phụ thân nàng là người như thế nào, từ lâu đã sớm lập kế hoạch để Tô Tịch từng chút một thấy rõ bộ mặt thật vị phụ quân đáng kính của mình.

Hỷ Tình đứng bên cạnh nhìn Trầm Thư Kính lại lâm vào trầm tư, nàng khe khẽ thở dài. Kể từ khi rớt xuống hồ băng năm đó, tiểu thư của nàng dường như càng thêm phiền muộn không hợp với lứa tuổi. Hai năm qua, tiểu thư giúp phụ nhân từng bước lấy lại uy quyền, giúp Đại thiếu gia có chỗ đứng trong quân doanh, thay phụ nhân dẹp loạn An di nương cùng vị tiểu thư thứ xuất hồ nháo. Thành công nhiều như vậy

nhưng nàng lại không thấy tiểu thư cười lần nào.

So với tiểu thư lúc trước mặc dù có chút ngây thơ dễ tin tưởng người khác, nhưng ý cười cùng sự hoan hỉ trong ánh mắt vẫn luôn ngập tràn. Tiểu thư bây giờ đã trưởng thành, càng thêm hiểu chuyện, càng thêm đa mưu túc trí, tài sắc vẹn toàn. Nhưng nàng lại không vui, có chăng chỉ là ý cười nhợt nhạt, chưa đạt đến đáy mắt.

Túc Tình nhìn hai chủ tớ một người ưu tư một kẻ phiền lòng, đáy lòng cũng trầm xuống không ít. Túc Tình tên thật là Xích Tử- là một trong mười ám vệ do đích thân Nam vương gia bồi dưỡng, cũng là một trong Tứ Đại hộ pháp của Kiến Ninh trang. Nàng vốn kiêu ngạo, lại sở sảng, luôn vì vương gia mà vào sinh ra tử.

Bỗng nhiên hai năm trước, vương gia nói với nàng: “Tử, người theo bản vương cũng lâu, biết rõ cố chấp bản vương dành cho Trầm Tam tiểu thư là như thế nào. Nay nàng không an toàn, bên người lại chẳng có hộ vệ nữ, ta muốn người đến Trầm phủ, thay ta bảo hộ nàng an toàn, có được hay không?”

Túc Tình ngạc nhiên nhìn vương gia của mình, lần đầu, lần đầu nàng thấy vương gia vì một người mà xuống nước đến như vậy. Vương gia biết rõ nếu ép buộc nàng, nàng vẫn sẽ đi, nhưng tâm không cam lòng không nguyện, khó tránh khỏi sẽ có lúc lợi là cảnh giác, hại đến Trầm Thư Kính. Nên người dùng cách hỏi ý nàng, dùng chân tâm đối với Trầm Thư Kính mà đã động nàng, đồng thời cũng đánh đòn cảnh cáo cho nàng biết mức độ quan trọng của Trầm Thư Kính trong lòng người.

Nàng dù không muốn cũng không thể, đành phải nhận lời.

Ngày đầu nàng đến Trầm quốc công phủ, chân vừa mới bước vào Hoà Kính viên đã thấy bóng dáng một nữ tử đầy kinh hãi thế tục.

Nàng ấy đẹp đến như tiên tử, làn da dường như trong suốt dưới ánh mặt trời, khuôn mặt hồng hồng căng bóng, mắt mũi miệng mỗi một thứ đều như được thượng đế tự tay tỉ mỉ khắc hoạ. Nữ nhân như thế, sau khi trưởng thành chắc chắn sẽ điểm áp quần phương*, hồng nhan hoạ thủy.

Túc Tình đưa ra lời chốt rồi vẫn giữ thái độ khinh thường với Trầm Thư Kính. Sau đó, thái độ khinh thường nhất cố* của Túc Tình từng ngày từng ngày, từng chút từng chút bị tác động bởi sự thông minh, cơ trí lại tài giỏi của Trầm Thư Kính, cuối cùng chậm rãi tiếp nhận chủ tử là nàng.

Cả phòng bao lâm vào yên lặng, đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng hò reo của dân chúng bên dưới. Trầm Thư Kính giật mình nhìn xuống, trông thấy cửa thành đã mở, đại quân đang lần lượt tiến vào Đế thành.

Dẫn đầu là đội nhân mã hộ tống Sùng Kha Hoàng đế, ở giữa là hai thân ảnh đầy uy nghi của hai vị vương gia.

Trác Thiệu Khanh là Ngũ hoàng tử hiệu Bắc vương, năm nay hai mươi hai tuổi, là bào huynh cùng mẹ với Trác Thiệu Hằng. Hắn thừa hưởng toàn bộ nét đẹp từ Hinh Đức phi năm đó, tuy điểm lệ nhưng lại đầy khí phách. Trên người khoác chiến bào màu đỏ, đầu đội mũ sắt có đuôi gắn năm chiếc lông công.

Bên cạnh hấn, Trác Thiếu Hưởng tay cầm dây cương ngựa, chậm rãi thúc. Hắc bào bên trong làm nổi bật chiến bào màu tím. Mũi sắt với lông công màu đen càng làm hấn thêm âm trầm. Gương mặt diên đảo chúng sinh nhưng lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Theo sau hai người là phần lớn người có chiến công trong trận đánh vừa rồi, uy nghi vang dội mà đi trong tiếng hô hào của dân chúng.

Như cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình từ trên cao, Trác Thiếu Hưởng thành linh ngẩng đầu lên. Hấn trông thấy nơi song cửa sổ kia, hình bóng mà bản thân hấn ngày nhớ đêm mong, nhớ đến phát điên.

Nàng đứng cùng chiều với ánh nắng, nắng vàng như trợ lực thêm cho dung nhan mỹ lệ của nàng. Một thân y phục màu bửu lam thêu tranh cảnh, trâm ngọc trắng thuần khắc hình phượng hoàng ở trên búi tóc đen tựa như phát sáng. Mắt phượng kinh ngạc nhìn hấn, đôi môi hoa đào hơi hơi mím chặt.

Trác Thiếu Hưởng dẫn quân đi đã gần hai năm, đến tận hôm nay mới khải hoàn trở về. Trên chiến trường lạnh giá khắc nghiệt, bầu bạn cùng hấn chỉ có vó ngựa cùng đao kiếm vô tình.

Hai năm, chưa ngày nào hấn thôi nhớ Trầm Thư Kính, thôi nhớ đến nữ nhân xinh đẹp dưới tán cây ở Hoà Kính viên.

Ngay cả khi đang trong khoảnh khắc cử tử nhất sinh, tâm trí hấn vẫn tràn ngập hình bóng của nàng. Khi đó cứ ngỡ mình đã chết, tiếc nuối ôm lấy giấc mộng được cùng nàng báai đường mà đau thương nhắm mắt.

Nỗi đau khổ khi ấy, cả đời Trác Thiếu Hưởng cũng không thể quên.

Trầm Thư Kính cũng bất ngờ không kém khi hấn ngẩng đầu, nàng tuy có hốt hoảng trong đáy mắt, nhưng vẫn rất hiểu lễ nghi mà gật đầu với hấn.

Nam vương có một đôi mắt rất đặc biệt, giống với mắt của Ân Tang, lạnh nhạt sắc bén.

Nhận thấy người bên trên luống cuống, Trác Thiếu Hưởng khẽ bật cười rồi không nhìn nữa, chăm chú phía trước mà đi. Chỉ có hấn biết, khoảnh khắc cúi đầu xuống, ái tình trong mắt được khổng chế tốt bỗng chốc trào ra như sóng biển.

Trầm Thư Kính trở về khi đại quân vào hết bên trong Đế thành. Hôm nay nàng đi cốt là để nhìn xem ca ca có ổn hay không, sau khi thấy ca ca chỉ bị vết thương nhẹ ở tay trái, đáy lòng treo cao cũng chậm rãi hạ xuống. Nào ngờ lại phát hiện, Nam vương Trác Thiếu Hưởng cùng nam tử tử y đời trước khí chất hoàn toàn tương đồng, lại có cả cặp mắt rất giống với Ân Tang.

Nàng nhất định phải xác định xem, nam tử đời trước liệu có phải là Trác Thiếu Hưởng hay không.

—Chú thích—

*Điểm áp quần phương: đẹp diên đảo, lán át tất cả.

*Khinh thường nhất cố: một mực trước sau khinh thường.

17. Chương 17: Sắc Phong

Hoàng cung Bình Tây quốc được xây dựng từ rất lâu về trước, tương truyền đã từng là một trong ba quốc gia thời cổ. Hoàng cung xây theo lối chấn thủ long mạch, vì theo phong thủy, dưới Đế thành là dòng chảy long mạch thịnh vượng nhất.

Hoàng cung tổng thể xây hai lớp thành. Lớp ngoài là cổng Đế thành, lớp trong là cổng vào cung cấm. Cấm cung chia làm bốn cổng lớn: Ngọc môn là cổng phía Tây- cổng dành cho các tú nữ tiến cung; Phiên môn là cổng phía Nam- cổng dành cho cống phẩm, sứ thần, các Vương gia quốc thuộc; Phí môn là cổng nhỏ nhất ở phía Tây Nam- nơi để vận chuyển lương thực, nơi ra vào của các cung nhân; Khải môn là cổng chính cũng là cổng lớn nhất ở phía Bắc- cổng chỉ mở cho hoàng đế và vào các dịp lễ tế cũng như các buổi quan trọng như sắc phong hậu cung, lập thái tử, đại điển lên ngôi,...

Nay đại quân Bắc Nam song vương khải hoàng oanh liệt trở về, Sùng Kha để cho mở Khải môn, cả đoàn quân hùng dũng bước vào trong toà thành lộng lẫy cao sang.

Trác Thiệu Hằng chiến bào màu đen, cùng Trác Thiệu Khanh một thân hỏa phục đứng ở đầu nhóm quan võ. Sùng Kha để ngồi trên long ỷ, khó có khi vui vẻ cười nói:

“Hai hảo haid tử của trẫm, các con quả nhiên là không làm cho ta thất vọng mà. Lần này không những diệt được Phiên quân mà còn mở rộng lãnh thổ Bình Tây, công ơn này của các con quả thật không thể nói hết. Đến, A Ngũ, nói cho phụ hoàng nghe, con muốn thưởng thứ gì?”

Trác Thiệu Khanh là Ngũ hoàng tử, nhũ danh được Hinh Đức phi lúc còn sống thường gọi là A Ngũ- bị điểm tên liền bước ra. Chiến bào đỏ rực làm bằng kim loại quý, theo bước chân mà ma sát vào y phục bên trong, vang lên tiếng xoạt xoạt.

Hắn mỉm cười phất tà áo quỳ xuống, không kiêu ngạo không siểm nịnh, hùng dũng nói:

“Tạ ân điển của phụ hoàng. Lần này nhi thần và Thất đệ đều là nhờ có uy lực và sự tin tưởng của phụ hoàng nên mới thắng trận dễ dàng như vậy. Nếu không có long ân, sợ là khó mà chiến thắng. Nhi thần cũng không dám tranh công, bởi coi Bình Tây quốc là của phụ hoàng, giúp người mở rộng là bổn phận của haid tử như chúng con”.

Không thể không nói, dù cho là hoàng đế, vẫn cứ thích được vuốt mông ngựa như vậy nha...

Sùng Kha để bật cười, kêu hai tiếng tốt rồi quay lại hỏi Trác Thiệu Hằng:

“Còn con, A Thất, công lao lần này của con cũng không nhỏ, con nói xem con muốn gì, phụ hoàng nhất định sẽ cho con”.

Trác Thiệu Hằng tiến lên một bước, quỳ bên cạnh Trác Thiệu Khanh, cũng kết hợp mà đẩy công lao về phía hoàng đế:

“Ngũ ca nói rất đúng, công lao này là của phụ hoàng. Nhi thần chỉ là thanh đao trong tay phụ hoàng, giúp người thuận lợi thắng trận mà thôi. Phụ hoàng, nhi thần và Ngũ ca tại đây chúc mừng ngài lãnh thổ Bình Tây quốc lại được mở rộng, từ nay Phiên quốc sẽ trở thành quốc thuộc của nước ta. Cung chúc phụ hoàng phước như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn để còn vì dân chúng, vì Bình Tây quốc mà cống hiến sức lực”.

Được hai công thần thay phiên nhau vuốt đuôi ngựa đến vui vẻ, hoàng đế trong lúc cao hứng, nhìn Trác Thiệu Khanh thành thực ổn trọng, lại là người đầu tiên đẩy công lao của chính mình qua cho hoàng đế, phần khích nói với Tổng quản thái giám bên người:

“Lý Quỳ, nghe lệnh của trẫm. Bắc vương thân mình uy dũng, trí tuệ vô song, tính tình ôn nhu lại thông minh khiêm nhường, quả thật hợp ý trẫm. Nay trẫm sắc phong Bắc vương làm Đông cung Hoàng thái tử, bắt đầu từ ngày mai theo trẫm tiến vào tiền triều học hỏi công vụ. Còn Nam vương, chiến công hiển hách, tuy tuổi còn nhỏ nhưng không ham mê quyền lực, lại ăn nói lễ nghi đầy đủ, trẫm rất vừa lòng. Nay trẫm phong Nam vương làm Trấn Quốc vương- một trong tam vương trấn thủ triều chính biên cương*. Khâm thử”.

Trác Thiệu Khanh và Trác Thiệu Hằng đồng loạt quay sang nhìn nhau, sâu bên trong đôi mắt tràn ngập bất ngờ là sự mưu tính thành công. Hai người mỉm cười khấu đầu với Sùng Kha đế:

“Tạ phụ hoàng ân điển. Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”.

Chúng quan văn quan võ cũng đồng loạt quỳ xuống, mấy vị hoàng tử không muốn cũng phải hô vang:

“Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Thái tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế. Trấn Quốc vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”.

Sau đó Sùng Kha đế để cho phủ Nội vụ chuẩn bị lễ nghi sắc phong Thái tử và Trấn Quốc vương, rồi lại ban thưởng vài thứ cho những người có các chiến công. Xong xuôi tất cả, hoàng đế cho bãi triều.

Song song bước ra khỏi Càn Chính điện, Trác Thiệu Hằng cùng Trác Thiệu Khanh đều không nói câu gì. Bởi bọn hắn biết, nơi này tai vách mạch rừng, hai người họ lại vừa được sắc phong, dễ dẫn đến dị nghị.

Nào ngờ cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mấy vị vương gia khác lại cùng nhau chặn đường hai người.

Trên thân là y phục tam đẳng vương gia*, Trác Thiếu Kinh hai mắt như muốn bốc hỏa, tức đến bật cười nói:

“Hay cho cái hảo đệ đệ. Lời người hứa với bản vương, người là muốn nuốt lời phải không?”.

Trác Thiếu Khanh cũng lơ mờ đoán ra việc gì, song đây là chuyện của A Thất, hắn sẽ không xen vào. Nhìn ca ca im lặng nhưng vẫn đứng đây bảo hộ mình, Trác Thiếu Hằng cảm thấy quyết định đưa Trác Thiếu Khanh lên vị trí Thái tử là không hề sai.

“Lục ca, bản vương có hứa với người điều gì à? Sao bản vương chẳng nhớ gì cả? Thứ lỗi cho bản vương, có lẽ là đã già nên đại não hư rồi đi”, Trác Thiếu Hằng thờ ơ phủi tà áo.

Chẳng những bị phủi sạch lời hứa mà còn bị mắng “đã già nên đại não hư rồi”, Trác Thiếu Kinh thật sự muốn phát điên. Nhưng đột nhiên y bình tĩnh lại, âm dương quái khí mà nói:

“Nếu Trần Quốc vương đã không thương tiếc mỹ nhân, vì giang sơn mà buông bỏ mỹ nhân, thế thì Tịnh vương ta đây nhất định là phải an ủi nàng thay người a”.

Không cần nghĩ cũng biết, Trác Thiếu Kinh nhất định là đang nói Trầm Thư Kính. Trác Thiếu Khanh sợ Trác Thiếu Kinh thật sự làm bậy, liền lên tiếng:

“A Lục, đệ biết điều một chút cho ta. Nếu dám đụng đến Trầm Tam tiểu thư, người nghĩ Tô gia sẽ bỏ qua cho người sao? Chỉ cần ta còn, A Thất còn, Tô gia sẽ không ngã, Trầm Tam tiểu thư- người chính là với không tới”.

Trác Thiếu Kinh tuy không thấy được Trác Thiếu Hằng hoảng loạn, song đã thấy được Trác Thiếu Khanh vì hắn (Trác Thiếu Hằng) mà lên tiếng, vẫn rất hài lòng. Y tốt bụng tiến lên hai bước, ở bên tai hai người nói:

“Hai vị a, giang sơn và mỹ nhân chỉ có thể chọn một. Nếu giang sơn các vị đã nắm, vậy mỹ nhân phải về tay bản vương rồi. Nàng sắp cập kê rồi. A Thất, có bản lãnh thì ở lễ cập kê của nàng, người đem nàng thu về tay luôn đi”.

Dứt lời, y phẩy mạnh tà áo, nhấc chân rời đi. Đám hoàng tử phía sau cũng nhanh chóng đi theo.

Ở bên đây, Trác Thiếu Hằng như sức nhớ ra một điều: ba tháng nữa là lễ cập kê của Trầm Thư Kính.

—Chú thích—: những chú thích trong [] là những quy tắc trong truyện.

*[Tam vương trấn thủ triều chính biên cương: Nhiếp Chính vương- ngang với thừa tướng. Định Quốc vương- ngang với Thái tử. Trần Quốc vương- ngang với thượng tướng quân. Nhưng vì là vương gia hoàng tộc, nên

thực quyền vẫn là cao hơn các vị trí vốn dĩ ngang bằng, trừ Thái tử là bằng nhau.]

*[Chức vương chia ra làm bốn cấp: nhất đẳng là tam vương trấn thủ biên cương triều chính, nhị đẳng là các vị thân vương và Tứ vương Bắc Nam Đông Tây, tam đẳng là vương gia phong hào bình thường, tứ đẳng là vương gia không có phong hào.]

18. Chương 18: Không Đề

Phủ Trầm quốc công lâm vào không khí vô cùng quỷ dị. Hôm nay là ngày đại thắng, Trầm Ngôn có trên mình công đưa ra chiến sách tốt giúp đại quân trực tiếp phá tan trận địch, được Sùng Kha đề ban chức tướng quân hiệu Phi Vũ, còn ban cho lụa là gấm vóc, vàng bạc châu báu.

Trầm Ngôn trên người mang theo thương tích, tuy không nặng nhưng vẫn cần nghỉ ngơi. Song, Trầm Tường vẫn ép hắn phải theo ông dự tiệc mà ông thiết đãi để ăn mừng với đám quan lại bằng hữu của mình, bởi vì Trầm Ngôn vừa được sắc phong, đây là một trợ lực lớn cho Trầm quốc công phủ.

Bất cứ thứ gì có thể đem lại lợi ích cho Trầm gia, Trầm Tường làm sao có thể từ bỏ.

Trầm Thư Kính vận một thân váy dài màu lục, càng xuống dần làn váy, màu sắc càng đậm hơn. Trên búi tóc nhỏ cắm hai cây trâm hoa chi tử làm từ dương chi bạch ngọc. Nàng ngồi trên hàng ghế bên dưới tay phải Trầm Tường, cau mày nhìn “hảo phụ thân” lôi kéo Trầm Ngôn.

Hôm nay trùng hợp Tô gia có đại sự, cần Tô Tịch trở về gấp nên từ sớm bà đã ly khai phủ, hứa hoàng hôn sẽ trở về.

Lại nhìn An thị diễm võ giương oai ngồi trên hàng ghế vốn phải là của mẫu thân, Trầm Thư Kính mày nhăn càng thêm sâu. Thấy vậy, Hỷ Tình ở phía sau mới nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Tiểu thư, nhin chút. Nếu ở đây người lớn tiếng với An thị, chẳng khác nào nói cho lão gia biết người là đứa con không tôn trọng di nương sao?”.

Rốt cuộc chịu hết nổi lôi kéo, Trầm Ngôn thật sự phát hỏa. Tay áo đang bị Trầm Tường giữ chặt, Trầm Ngôn dùng sức một chút, liền vang lên tiếng xé rách của y phục.

“Trầm Ngôn, con giờ đã trưởng thành, mọc cánh liền muốn bay sao? Phi Vũ tướng quân chưa phải là chức vụ lớn, trên tướng quân còn có đại tướng quân, thượng tướng quân, ai ai cũng áp trên con một đầu. Bản quốc công chỉ là muốn mở đường cho con, cho con sau này thuận lợi hơn. Là Đích trưởng tử của Trầm gia, con sao có thể chỉ bằng lòng là một tướng quân nhỏ bé?”, Trầm Tường mặt đỏ tía tai, ném ống tay áo Trầm Ngôn còn đang giữ chặt trong tay xuống đất, tức giận mắng.

Trầm Ngôn vốn đã khó chịu từ lâu, hắn không hề muốn làm trò hề cho mẹ con An thị, cũng ngang ngạnh

mà đáp trả:

“Con muốn thăng tiến thì sẽ tự đi lên bằng thanh gươm mũi kiếm, bằng máu của chính mình, không nhọc phụ thân lo lắng. Lôi kéo quan hệ? Phụ thân, người tướng hoàng đế là con hổ giấy sao? Quyền thần ở dưới mi mắt người cầu kết, phụ thân là muốn đem đầu cả Trầm gia ra treo thưởng phải không? Con không có gì để nói với phụ thân nữa, con đưa Kính nhi về viện tử trước, tự phụ thân ở lại mà suy nghĩ thấu triệt”.

Bị nói đến á khẩu, tuy vậy nhưng từng lời Trầm Ngôn nói lại chẳng sai ở đâu. Mấy năm nay Trầm Tường hằng hái liên kết đồng minh, bởi ông biết danh vị Quốc công này truyền đến đời ông đã sớm hết thực quyền, còn lại từ lâu chỉ là cái vỏ bọc hư danh.

Ông cứ nghĩ bản thân vô năng, nào ngờ nay lại bị trưởng tử gõ tỉnh.

Phải, là do mấy năm nay, ông ở dưới mắt hoàng đế tác oai tác oái, cứ ngỡ thiên tử không thấu, nào ngờ nhất cử nhất động của ông đều nằm trong tay thánh thượng.

Nghĩ đến người ngày đêm đầu ấp chân gối, thủ thủ khuyên ông nên vì Trầm gia mà lôi kéo thần tử, Trầm Tường liền âm trầm nhìn An thị đang vui vẻ nói chuyện với Trầm Ánh Cẩm. Đáy lòng thanh tỉnh lại vang lên câu nói hai năm trước của Tôn Vu- đại nha hoàn bên người Tô Tịch, luôn mắc lại trong lòng ông, sớm đã hoá thành cái gai: “Hay là An di nương muốn Tô phủ ngã để kéo theo Trầm gia, cuối cùng dọn sạch đường chào đón An gia đấu với Giả gia sao?”

Là An Trúc! Nhất định là ả tiện nhân bạch nhãn lang* này. Là ả ở bên tai thổi gió, khuyên ông nên đi lôi kéo quan hệ, ông vốn nghĩ ả là muốn tốt cho mình. Nào ngờ thì ra là một kẻ ăn cây táo rào cây sung*.

Trầm Tường ánh mắt phần hận nhìn về phía An thị. Cùng lúc đó, như cảm nhận được ánh mắt Trầm Tường, An thị ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt lão luyện kia tràn ngập hận ý, cái thứ ái tình mà khiến cho bà ta chìm đắm đã sớm hôi phi yên diệt*, còn lại chỉ có hận.

Ngồi bên cạnh An thị, Trầm Ánh Cẩm làm sao có thể không trông thấy ánh mắt của phụ thân. Nàng ta không rõ, nhưng cũng cảm giác được nếu ánh mắt có thể hoá thành đao, thì di nương của nàng ta đã sớm thành con nhím rồi.

Trầm Ánh Cẩm lo sợ đứng bật dậy, như có như không thay An thị cản lại ánh mắt của Trầm Tường:

“Phụ thân, người sao vậy? Người không khoẻ sao?”.

Ở bên kia một hồi tiểu đánh tiểu nháo, bên đây của Trầm Thư Kính cùng Trầm Ngôn lại an tĩnh đến lạ.

Trầm Ngôn đưa Trầm Thư Kính về Hoà Kính viên, xong rồi cũng không có ý định trở về, ngồi lại uống một tách trà.

Nhìn tay áo của Trầm Ngôn bên dài bên ngắn, Trầm Thư Kính rớt cuộc là nhin không nổi vẫn bật cười:

“Ca ca, nhìn bộ dáng của huynh, thật là cười chết muối mà”.

“Muội đó, đồ vô tâm vô phế*. Như vậy mà vẫn còn cười được. May là phụ thân vẫn có chút thông minh, nếu không thì ông ta sẽ không bị lời huynh nói tác động đến”.

Nhận lấy tách trà Hỷ Tình mang lên, lại cho phép Hỷ Tình Túc Tình hai nàng lui xuống tự làm việc của mình, xong Trầm Thư Kính mới nói:

“Hai năm qua, phụ thân chở che An thị không ngừng, hại mẫu thân mấy lần khóc đến nghẹn. Lần này ca ca mượn việc này để châm ngòi quan hệ của hai người kia, muội thấy quả thật là thống khoái. Không phải luôn chàng chàng thiếp thiếp sao? Thế thì để xem khi ”thiếp” đụng đến lợi ích gia phủ rồi, “chàng” liệu có còn để yên?”.

Nhìn thân muội năm nào còn chưa hiểu chuyện, nay đã trưởng thành không ít, lại nhớ đến ba tháng nữa là lễ cập kê của nàng, đáy lòng Trầm Ngôn cơ hồ tràn ngập tiếc nuối.

Muội muội cập kê, chính là đại biểu nàng đã là đại cô nương, có thể cầu thân. Nghĩ đến việc phải công Trầm Thư Kính lên kiệu hoa tiến vào phủ muội phu tương lai, răng cùn lòng của Trầm Ngôn đều ê ẩm.

Hắn chính là không nữ, thật sự không nữ. Mẫu thân chỉ có hai người huynh muội của hắn, nếu Trầm Thư Kính xuất giá, mẫu thân nhất định là cô độc chết mất.

Không được, hắn nhất định phải bắt rể a.

Đáng thương cho Trầm Đại thiếu gia, ý tưởng không những không thành, mà ngày sau còn bị muội phu áp trên đầu mấy phen. Bất quá, chuyện là của sau này.

Thấy Trầm Ngôn thân nơi này nhưng hồn đã sớm du dương, Trầm Thư Kính bất mãn đặt mạnh tách trà xuống bàn, thanh âm chói tai kéo Trầm Ngôn vốn đã bay xa vạn dặm lập tức hồi hồn. Trầm Ngôn cảm giác muội muội bất hảo, thanh âm cũng có phần nịnh nọt:

“Kính nhi, muội đừng tức giận. Tiểu tổ tông của ta a, đừng tức giận, tức giận sẽ xấu đi đó nha”.

“Trầm Ngôn, huynh nói ai xấu?”, vốn đã muốn cười nhưng lại bị câu cuối của Trầm Ngôn cắt ngang, khuôn mặt Trầm Thư Kính càng thêm âm trầm.

Không phải Trầm Thư Kính nàng tự tin, thế nhưng luận về nhan sắc, khó có người nào qua được nàng. Thế nên kiếp trước, trước khi bị huỷ dung, dân chúng Đế thành đều gọi nàng là “bao da” là bởi vì nàng thật sự rất đẹp, song trí tuệ thì chẳng bằng một nửa nhan sắc.

Trầm Thư Kính hoàn toàn thừa hưởng nhan sắc từ Trầm Tường và Tô Tịch. Một đôi mắt to tròn lúng liếng, khi cười lên quả thật là thiên chân khả ái. Cánh mũi nho nhỏ thẳng tắp, nhân trung sâu hoắm. Đôi môi không tô mà đỏ, điểm lệ mỹ miều. Cằm nhỏ, mặt thon, da trắng như bạch ngọc, lại phần nộn đáng yêu. Thế nên năm đó Trác Thiếu Kinh chọn nàng, chính bởi vì một bộ “bao da” này “may” thật sự quá tốt.

—Chú thích—

*Bạch nhãn lang- Ăn cây táo rào cây sung: ý chỉ con người phản bội.

*Hôi phi yên diệt: biến mất hoàn toàn.

*Vô tâm vô phế: không tim không phổi.

19. Chương 19: Sự Thật

Hai huynh muội Trầm Thư Kính ở dưới tàn cây ngươì đùa ta giỡn qua lại một hồi sắc trời cũng tối dần. Ráng chiều phủ lên mặt đất một màu cam đỏ, Trầm Thư Kính đột nhiên nhớ lại ráng chiều năm ấy, tử y nam tử quay lại cười với nàng, mặt nạ bạc ngược nắng càng thêm tối đen.

Trầm Thư Kính bất chợt mở lời hỏi:

“Ca ca, hai năm qua sao muội lại không thấy Tang ca ca?”.

Trong lòng âm thầm giật mình vì muội muội thỉnh linh lại hỏi thăm đến Ân Tang, song Trầm Ngôn mặt ngoài vẫn là hết sức bình tĩnh, trầm ngâm một lúc lại đáp:

“Ân Tang từ hai năm trước đã bật vô âm tín, đến cả huynh cũng chẳng thể rõ sinh tử của hắn. Nhưng nếu muội đã lưu tâm, ca ca sẽ cho người đi dò hỏi một chuyến”.

“Không có gì. Muội chỉ là đột nhiên nhớ tới, lại cảm thấy Tang ca ca cùng một vị bằng hữu đã lâu không gặp có chút giống, muốn tìm hiểu một chút. Nếu đã không có liên lạc, chắc là Tang ca ca có việc, đừng quấy rầy huynh ấy. Nếu không, có bất trắc gì chúng ta làm sao biết được”, Trầm Thư Kính nâng chung trà, cười nói.

Chỉ có nàng biết, kỳ thực trong lòng nàng đã sớm rồi rầm.

Sau khi tiễn Trầm Ngôn trở về viện tử, Hỷ Tình Túc Tình chuẩn bị này nọ giúp Trầm Thư Kính ăn uống tắm rửa, sau đó liền lên giường nghỉ ngơi. Nằm lăn đi lăn lại, xoay tới xoay lui nửa canh giờ nhưng vẫn không thể ngủ, Trầm Thư Kính quyết định chậm rãi suy nghĩ một chút.

Sáng nay ở trên phố, trông thấy Trần Quốc vương gia Trác Thiếu Hằng, nàng lại càng nhớ đến tử y nam tử kiếp trước. Đồng thời, nàng cũng nhớ đến Ân Tang.

Ba người này tuy có một người nàng không biết mặt, một kẻ nàng vừa gặp lần đầu, song nàng đều có cảm giác, ba người này là một. Khí chất đó, cái khí chất trầm tĩnh thông dong, cái cảm giác quen thuộc khi nhìn thấy, đã khiến Trầm Thư Kính lớn mật đoán rằng Trác Thiếu Hằng, Ân Tang, cùng tử y nam tử kiếp trước- chính là một người.

Nhưng tiên đoán của nàng làm sao có khả năng.

Trác Thiếu Hằng là Nam vương gia- bây giờ là Trần Quốc vương. Là con trai thứ bảy của hoàng đế, lại là người nổi tiếng không có dã tâm với đế vị. Vị này dường như nàng chưa từng gặp mặt qua, nếu hắn là tử y nam tử kiếp trước, thì nàng có nghĩ nát óc cũng không hiểu làm sao hắn biết nàng được?

Nếu Trác Thiếu Hằng đã không có dã tâm đến đế vị, thì Ân Tang càng không thể nào là hắn. Mặc dù nàng không rõ Ân Tang rốt cuộc là ai, song từ trong thái độ và hành tung bí ẩn của Ân Tang, nàng có thể đoán được hắn nhất định là người trong giang hồ, lại là người có thân phận cực kì cao. Nếu đã có thân phận cực kì cao trong giang hồ, Trác Thiếu Hằng cần gì phải thu liễm, buông bỏ tâm tư với Hoàng vị kia chứ?

Cuối cùng, nếu là nam tử tử y kiếp trước, hai thân phận này nàng nhưng là đều cảm thấy khá thích hợp. Nhớ lại kí ức đời trước, trước khi biến mất, Trầm Thư Kính còn nhớ rõ trông thấy Trác Thiếu Kinh viết thánh chỉ phế bỏ Vinh Thân vương bằng máu. Hai chữ tội danh mưu phản còn được lấy mực đỏ gạch chân.

Kiếp trước, Vinh Thân vương chính là Trác Thiếu Hằng. Mà tử y nam tử lúc nàng chết đi, chính là có cảm kiếm điên cuồng xông tới Trác Thiếu Kinh. Nếu lúc đó đại nội thị vệ của Trác Thiếu Kinh không nhanh tay một chút, thì y thực sự sẽ bị hắn thương tổn.

Nhưng nếu là Trác Thiếu Hằng, Trầm Thư Kính khẳng định không quen biết. Song, nếu hắn đích thị là Ân Tang, thì hành động kiếp trước của hắn liền có thể lý giải được.

Nghĩ nghĩ một lúc, Trầm Thư Kính bất tri bất giác* liền ngủ mất.

Trong mơ, nàng trở lại kiếp trước, lần này, nàng thể nhưng thấy rõ mặt nam tử tử y kia.

Khuôn mặt trắng trẻo, mi mục đen tuyền. Đồng tử đen láy ẩn dưới đôi mắt ưng khó gần, cánh mũi cao, chóp mũi thẳng. Bên dưới nhân trung sâu hẹp là bạc môi lạnh nhạt. Khi hắn vui, bạc môi sẽ chỉ nhích một chút, thể nhưng nếu hắn buồn hoặc bất mãn, bạc môi càng nhếch cao hơn, biên độ rộng hơn. Một người thâm trầm như thế, thể mà khi nhìn thấy nàng lại chân chính nở nụ cười.

Trầm Thư Kính chậm chậm sống lại trong hồi ức, chậm chậm đi qua những thăng trầm của cuộc đời mình một lần nữa. Từng nơi nàng đi qua, mỗi lúc nàng lớn lên, không có khi nào là không có dấu vết của Ân Tang- cũng chính là dấu vết của Trác Thiếu Hằng.

Từ năm bốn tuổi- lần đầu gặp hắn, đến lúc bên bờ sông Quảng Hà năm ấy- nghe hắn ước hẹn. Rồi đến năm nàng mười lăm tuổi, quyết tâm gả cho Trác Thiếu Kinh- hắn vì khuyên nàng mà bị nàng cắt đứt quan hệ. Cho đến lần cuối cùng nàng gặp hắn- là lần cuối cùng nàng còn sống trên trần gian.

Nhìn Trác Thiếu Hằng tê tâm liệt phế hô hai chữ “Kính Kính”, lại nhìn thấy hắn dù cho đến lúc chết vẫn thâm trách bản thân đã không bảo hộ tốt nàng, nước mắt Trầm Thư Kính rót cuộc nhịn không được mà rơi xuống.

Cùng lúc đó, người cũng sực tỉnh.

Trầm Thư Kính tỉnh dậy khi trời vừa hừng sáng, trên người đầy mồ hôi mà trên mặt cũng ngập nước mắt. Nàng cảm thấy những gì trong giấc mơ kia nhất định là thực, nếu không đáy lòng nàng cũng không đau đớn nhiều như vậy.

Gọi Hỷ Tình Túc Tình vào rửa mặt chải đầu xong xuôi, Trầm Thư Kính yên lặng dùng điểm tâm sáng.

Là thân tín bên cạnh Trầm Thư Kính, Hỷ Tình đã sớm phát hiện thấy Trầm Thư Kính có điều bất thường, Hỷ Tình nhìn qua Túc Tình một chút rồi mới nhỏ giọng hỏi Trầm Thư Kính:

“Tiểu thư, người làm sao thế? Tối hôm qua gặp ác mộng sao?”.

Bị Hỷ Tình hỏi làm Trầm Thư Kính ngơ ngác từ trong chén cháo nhìn lên, thấy vẻ mặt lo lắng của hai nàng mới nhột nhột nở nụ cười:

“Ta không sao, chỉ là lúc sáng suy nghĩ nhiều quá đến tối cũng mơ thấy mà thôi. Không có việc gì. Hai người không cần lo lắng. À mà mẫu thân đã trở về chưa?”.

Hỷ Tình tiến tới, thay Trầm Thư Kính châm một tách trà, rồi mới nói:

“Hôm qua tiếng trống canh ba* vang lên, phu nhân mới mệt mỏi trở về. Người đến nhìn tiểu thư một chút rồi cũng nhanh chóng về Mẫu Đơn viện nghỉ ngơi”.

“Đã biết”, Trầm Thư Kính dừng một chút, nhận lấy khăn lau miệng từ tay Túc Tình, lau xong lại nói: “Chuẩn bị một chút, ta muốn đến xem mẫu thân”.

Tô Tịch trở về Trầm quốc công phủ khi trời đã tối khuya, đi Hòa Kính viên nhìn tiểu nữ nhi một chút rồi cũng hồi Mẫu Đơn viện. Hôm nay Trầm Thư Kính dậy có chút sớm, khi đến Mẫu Đơn viện, Tô Tịch còn

chưa có tỉnh.

Tôn mẹ tươi cười thay Tô Tịch đón Trầm Thư Kính vào tiền viện ngồi, Tôn Vu cũng nhanh chóng dâng lên tách trà nóng. Khói nóng từ tách trà bốc nghi ngút, hương trà thơm mát từng chút một chậm rãi toả ra. Mặc dù chỉ mới vào thu, nhưng không khí ở Đế thành đã sớm có chút lành lạnh, Trầm Thư Kính vươn tay lại gần tách trà, hồng hấp thụ sự ấm áp.

Nhìn Tôn mẹ đã lớn tuổi nhưng vẫn luôn rất cung kính với mình, Trầm Thư Kính đau lòng nói:

“Tôn mẹ, người ngồi xuống đây với ta đi, mẫu thân còn chưa dậy, người tranh thủ nghỉ ngơi một chút”.

Tôn mẹ nở nụ cười phúc hậu, khách khí vài lời rồi cũng ngồi xuống bên cạnh Trầm Thư Kính. Hai người nhỏ giọng thủ thỉ một lúc, Trầm Thư Kính như nhớ ra điều gì mới hỏi Hỷ Tình:

“Hỷ Tình, hôm nay Bạch Mai viện yên ắng thế? An thị hôm nay không nháo nữa à?”.

—Chú thích—

*Bất tri bất giác: không hay không biết.

*Canh ba: 23-1 giờ sáng

20. Chương 20: Kiếp Trước Cờ Nào Ngụ Ngốc

Kể từ khi quyền chưởng quản phủ giao về lại tay Tô Tịch, An thị liền dăm ba bữa lại tìm chuyện quấy rối nhưng đều bị Trầm Thư Kính xử lý xong xuôi. Dù vậy bà ta vẫn không có ý định bỏ cuộc, từ dăm ba bữa thành ngày nào cũng phải ồn ào nhốn nháo. Bây giờ khó có khi không có tiếng ồn, Trầm Thư Kính quả thật không quen.

Tôn Vu mặc dù im lặng đứng một bên, song nghe nhắc đến An thị, vẫn nhịn không được run rẩy bả vai. Hỷ Tình bật cười nhìn nàng, lại nghiêm túc kể chuyện cho Trầm Thư Kính.

Thì ra hôm qua sau khi Trầm Ngôn bỏ lại câu nói lấp lửng ấy rồi kéo Trầm Thư Kính đi mất, trong chính viện chỉ còn lại mẹ con An thị cùng Trầm Tường. Nào ngờ Trầm Tường thật sự phát điên, lao vào trực tiếp thượng cẳng tay hạ cẳng chân, đánh đập An thị không thương tiếc, Trầm Ánh Cầm không thể không vào ngăn cản. Kết cục cả hai mẹ con đều mình đầy thương tích, bị Trầm Tường cho người nâng về viện, cấm túc không cho ai đến thăm cũng không cho phép ra khỏi viện tử.

Loại người như Trầm Tường, một khắc trước ông ta có thể sủng người trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ rớt; nhưng chưa đến một nén nhang, chỉ cần người uy hiếp đến địa vị của

ông ta, uy hiếp đến lợi ích Trầm gia, ông ta liền có thể xuống tay thẳng thừng với người như thế đấy.

Tôn mẹ nâng tách trà đưa cho Trầm Thư Kính, cuối cùng vẫn là nhịn không được nói vài câu:

“Tiểu thư, lần này thiếu gia cùng người hại An thị như vậy, khó tránh khỏi bà ta có thù tất báo. Thời gian gần đây người chú ý một chút, cẩn thận vẫn hơn”.

“Vâng”, Trầm Thư Kính gật đầu.

Nàng đây là đang mỗi mắt mong chờ a. Không sợ dịch động, chỉ sợ dịch bất động. An thị phải ra tay thì nàng mới có cơ hội trừ khử bà ta, giữ một con hồ ly bên người chưa bao giờ là tốt.

Lại ngồi thêm một khắc, Tôn Vu chậm rãi đỡ Tô Tịch bước ra. Tô Tịch quả không hổ danh là Đại cô cô Tô gia.

Người cũng như tên, thần khí của bà lúc nào cũng toát lên cái vẻ thanh cao và bí ẩn như hoàng hôn tịch mịch kia. Khuôn mặt nhỏ nhỏ, mắt to mày thanh, da lại trắng, dáng người dẫu đã sinh hai lần nhưng vẫn rất hoàn hảo. Người xinh đẹp như hoa, gia thế lại cao quý, đáng tiếc lại phải lòng một tên nguy quân tử.

Tôn mẹ trông thấy Tô Tịch bước ra, tươi cười đứng lên, cẩn thận đỡ lấy Tô Tịch, nói:

“Phu nhân, Tam tiểu thư đến đây từ rất sớm, chỉ là người còn đang ngủ, lão già đây tự tiện chủ trì, phu nhân cũng đừng sinh khí”.

Tô Tịch bật cười, vỗ vỗ tay bà. Tô Tịch sao có thể sinh khí chứ? Tôn mẹ vốn là đại cung nữ trong cung bên cạnh Thái Hoàng Thái hậu, năm đó mẫu thân của Tô Lão thái thái cùng Thái Hoàng Thái hậu là bạn thân chốn khuê phòng, năm bà (Tô Tịch) được sinh ra, Thái Hoàng Thái hậu liền cho Tôn mẹ- khi đó vẫn còn là đại cung nữ trẻ thân cận bên cạnh mình cấp cho bà làm nhũ mẫu. Một mạch liền ở tới giờ. Có thể nói, Tôn mẹ xem như là dưỡng mẫu của Tô Tịch.

Trầm Thư Kính cũng cười cười đứng lên lôi kéo Tô Tịch ngồi xuống, Tô Tịch nhìn tiểu nữ nhi lại càng thêm xinh đẹp, cười nói:

“Kính nhi của mẫu thân càng ngày càng xinh đẹp. Ba tháng nữa là lễ cập kê của con rồi, mẫu thân nhất định sẽ làm chủ cho con, tổ chức cho con một buổi lễ cập kê thật là lớn. Để cho tất cả mọi người ở Đế thành đều biết, con là Đích nữ duy nhất của Trầm quốc công phủ, cũng là Ngoại tôn nữ quý giá của Tô gia”.

Nghe lời nói đầy tự hào của Tô Tịch, lại thấy ánh mắt bà khi nhìn nàng đều tràn đầy ôn nhu cùng yêu thương, Trầm Thư Kính không nhịn được lại nhớ đến đời trước.

Đời trước, Trầm Thư Kính xem An thị là “mẫu thân”, nhưng người mẫu thân này lại chẳng hề để nàng vào

trong mắt.

Vốn là đích tiểu thư, thế nhưng đãi ngộ của Trầm Thư Kính so với Trầm Ánh Cầm còn thấp hơn. Nguyệt ngân không bằng, quần áo mỗi tháng cũng không bằng, đến cả thái độ của bọn hạ nhân cũng khinh thường nàng.

Thế mà Trầm Thư Kính ngu ngốc vẫn đắm chìm trong ảo cảnh mà An thị cố tình vẽ ra cho nàng. An thị tiêm vào đầu nàng rằng nàng sinh ra là khác tính với mẫu thân Tô Tịch, nên Tô Tịch rất ghét nàng. An thị ở bên cạnh thủ thủ với nàng rằng Đại ca Trầm Ngôn thật ra chẳng yêu thương gì nàng, chỉ là muốn mau chóng tống nàng đi cho khuất mắt mà thôi.

An thị lại nói... Bà ta nói rất nhiều, Trầm Thư Kính chẳng thể nhớ hết. Nhưng tất cả điều bà ta nói đều cho nàng biết rằng nàng là tiểu thư bị ruồng bỏ. Cha không thương, mẹ không đau, huynh trưởng ruột thịt lại không quan tâm.

Chỉ có An thị...

An thị xuất hiện như vị cứu tinh của Trầm Thư Kính đời trước. Bà ta quan tâm nàng, lo lắng cho nàng, khuyên nhủ nàng, cho phép nàng không làm những thứ mình không muốn. Bà ta thương yêu nàng, trân trọng nàng còn hơn cả nữ nhi thân sinh.

Điều đó làm cảm động Trầm Thư Kính.

Nghe lời An thị, nàng gọi bà ta là “mẫu thân”, hoàn toàn quên mất Tô Tịch mới là mẫu tử liên tâm với nàng. Nghe lời An thị, nàng tự do làm theo những gì mình muốn, cầm kì thư họa, thơ từ ca phú, không thứ gì bị bắt học như nữ nhi của An thị. Nghe lời An thị, nàng ít tham gia tiệc, từ tiệc nhỏ tới lớn, luôn để nữ nhi của An thị đi thay.

Trầm Thư Kính ngu ngốc không nhận ra. An thị muốn nàng gọi là “mẫu thân”, chính là gián tiếp thừa nhận thân phận của bà ta trong Trầm quốc công phủ. Khi đó Tô Tịch không chuộng quân phủ, mọi thứ đều ở trong tay bà ta, lại có Trầm Thư Kính- đích tiểu thư luôn gọi bà ta một tiếng “mẫu thân” hai tiếng “mẫu thân”, bà ta nghiễm nhiên trở thành “bình thân” trong mắt quý phụ nhân Đế thành.

An thị cho Trầm Thư Kính tự do, không ép nàng học hành. Để rồi gián tiếp gắn lên người nàng hai chữ “phế vật”. Thêu thùa may vá, nữ công gia chánh, thi thơ cầm kì, cho đến khi cập kê Trầm Thư Kính vẫn chẳng biết chút gì.

An thị khuyên Trầm Thư Kính không nên dự quá nhiều tiệc. Bà ta nói với nàng, đích tiểu thư phủ Trầm quốc công cao sang quyền quý, nếu cứ truân mắt ra khắp mọi buổi tiệc, chẳng khác nào con nhà dân chúng bình thường? Bà ta tình nguyện để nữ nhi của mình đi thay, gánh tiếng xấu cho nàng. Nhưng thật ra chính là muốn xóa sổ hình ảnh về đích tiểu thư Trầm quốc công phủ là nàng, thay vào đó, làm cho danh tiếng và mối quan hệ của nữ nhi bà ta rộng lớn hơn.

Đến cuối cùng, dân chúng Đế thành chỉ biết Trầm quốc công phủ có 3 thứ nữ: Đại tiểu thư Trầm Ánh Diệu đã sớm xuất giá, Nhị tiểu thư Trầm Ánh Cẩm hiền thực hiểu lễ nghĩa, Tứ tiểu thư Trầm Ánh Nguyệt- một trong Tứ đại mỹ nhân. Hoàn toàn quên mất một Tam đích tiểu thư Trầm Thư Kính.

Mãi chìm đắm trong ký ức, Trầm Thư Kính dường như không kiểm soát được cảm xúc của chính mình. Đời trước nàng sống thật ngu ngốc, nàng luôn trách phụ mẫu vô tâm, nào hay chính là mình tự giăng bẫy cho mình. Tự tay phá hủy tương lai của mình, phá hủy cả đời của mình.

Bỏ ngoài tai lời khuyên nhủ của mẫu thân, trở mặt với ca ca thân sinh, khiển trách Ân Tang khi hắn cố gắng khuyên nàng, tự cho mình là đúng, nghe lời mật ngọt thành quen, nghe đến nghiêm mà chẳng thêm phân biệt thực hư đúng sai. Cuối cùng lại trách người khác.

Trầm Thư Kính, người quả thật là ngu ngốc mà!!

21. Chương 21: Chân Tướng

Nàng đột nhiên nhớ đến hình ảnh một tiểu nữ tử vào mùa đông lạnh giá, khi trời còn đang tối đen như mực, khoác vội chiếc áo mỏng mò vào phòng bếp, lục tìm đồ thừa để lấp đầy cái bụng trống rỗng của chính mình. Không phải nàng không có thức ăn, nhưng An thị vẫn luôn viện cớ muốn nàng có thân thể thon gọn, ngày ngày cắt đi hơn phân nửa lương thực hằng ngày của nàng.

Tiểu nữ tử lục tung cả phòng bếp chỉ tìm được nửa cái màn thầu, chưa kịp ăn đã bị hạ nhân phát hiện, một đám bà tử lao vào giật lại một mẩu màn thầu đã sớm lạnh cứng trong tay nàng, ném xuống đất giẫm mấy cái. Lúc đi ra, có người còn chán ghét phun nước bọt vào người nàng.

Khi tiểu nữ tử trong ký ức bật khóc, nàng rốt cuộc cũng bật khóc theo.

Thấy Trầm Thư Kính đột nhiên rơi lệ, Tô Tịch hoảng sợ, vội lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng:

“Kính nhi, con làm sao thế? Ngoan, đừng khóc, con không thích làm lễ cập kê lớn thì mẫu thân không làm. Con đừng khóc, khóc sưng mắt sẽ không đẹp nữa”.

Nhưng rốt cuộc, Tô Tịch càng nói, Trầm Thư Kính càng khóc to hơn.

Nàng khóc cho những năm tháng tràn đầy uất ức kia, khóc cho những ký ức không mấy đẹp đẽ mà cả đời không muốn nhớ lại.

Cho đến khi bà không nói nữa, Trầm Thư Kính cũng đã khóc đến hai mắt sưng húp.

Nhận lấy khăn ướt từ tay Tôn mẹ, Tô Tịch chườm lên mắt Trầm Thư Kính, vừa tức giận vừa đau lòng

trách:

“Con đó, đã nói đừng khóc, hai mắt đều đã sưng lợi hại như thế rồi kìa. Rồi xem, con có còn dám ra đường gặp người không”.

“Con mới không thèm, con ở Mẫu Đơn viện bồi mẩu thân”, có lẽ vì mới khóc, thanh âm của Trầm Thư Kính có phần còn nức nở, phối hợp với hai mắt đỏ au, nhìn đến khiến người ta đau lòng.

Tô Tịch bắt đắc dĩ cười, vươn tay chọc chọc vầng trán trơn bóng của nàng:

“Con đó, quả thật cố chấp mà..”.

Bên Mẫu Đơn viện không khí hạnh phúc, thì ở Bạch Mai viện là từng đợt sóng trào.

An thị ôm lấy khuôn mặt bị Trầm Tường đánh đến sưng đỏ, tức giận hất hết mọi thứ trên bàn trà xuống đất, vỡ nát.

Nghi Đình- đại nha hoàn bên người bà ta- cũng là thân tín do đích thân bà ta bồi dưỡng, chậm rãi cúi xuống nhặt hết mảnh vỡ quanh chân An thị, sau đó kêu người vào quét dọn sạch sẽ. Đợi cho An thị thật sự bình tĩnh, ả mới dịu giọng khuyên:

“Chủ tử, bình tĩnh một chút. Lão gia không cho chúng ta đi yến tiệc, chúng ta liền bó tay chờ chết sao? Người yên tâm, nô tì đã sớm an bài hết mọi chuyện chu toàn. Chỉ cần ngày mai, khi yến tiệc diễn ra, Trầm Ngôn cùng Trầm Thư Kính sẽ phải trả giá cho những gì người đã phải chịu”.

“Cái gì? Nghi Đình, người đã an bài tốt sao?”, nghe Nghi Đình nói, hai mắt An thị vốn đang bốc hỏa chậm rãi bình tĩnh lại.

Nghi Đình ở bên tai An thị nói rõ mọi chuyện, khúc cuối lại cười hết sức âm hiểm:

“Chủ tử, lần này thành công là một mũi tên trúng hai con nhạn. Người chờ xem chiến tích của nô tì đi”.

Trầm Thư Kính trở về Hoà Kính viên khi đã dùng xong bữa tối ở Mẫu Đơn viện.

Nhìn Hỷ Tình cùng Túc Tình bận rộn chuẩn bị chăn gối, Trầm Thư Kính yên lặng đứng bên cửa sổ, mặc gió đêm thổi đến lạnh cả người.

Ngày mai, trên yến tiệc nàng sẽ gặp Trác Thiếu Hưởng- Tang ca ca của nàng. Quả thật không ngờ, Ân Tang lại có thể là Thất hoàng tử- Trấn Quốc vương.

Nhưng đó có thể chỉ là do nàng suy nghĩ quá nhiều nên mới khiến buổi tối nằm mơ thấy mà thôi.

Nếu như ba người đó thật sự vốn không phải là một, thì nàng làm sao bây giờ?

Nếu Trác Thiếu Hằng không phải là tử y nam tử, lại cũng chẳng phải là Ân Tang, nếu nàng nhận lầm, gây thù với hắn, liệu có ảnh hưởng đến tiền đồ của ca ca không?

Ân Tang....

Đột nhiên hai mắt Trầm Thư Kính phát sáng, mau chóng xoay người vào trong. Trông thấy Túc Tình Hỷ Tình vừa mới chuẩn bị mọi thứ xong, nàng vươn tay giữ lại Túc Tình, dịu dàng nói với Hỷ Tình:

“Hỷ Tình, tỷ về phòng nghỉ ngơi trước, ta có chuyện cần nói với Túc Tình. Đêm nay không cần gác đêm”.

Tuy có tò mò, song Hỷ Tình là người hiểu rõ tính cách của Trầm Thư Kính, nói một không nói hai, liền nhanh chóng lui ra.

Trầm Thư Kính đứng thẳng, để cho Túc Tình thay nàng cởi bỏ y phục. Nhìn Túc Tình cẩn thận hầu hạ, Trầm Thư Kính mở lời:

“Túc Tình, ngươi là Tang ca ca đưa đến cho ta. Vậy ta với Tang ca ca, ai mới là chủ tử trong lòng ngươi?”.

Túc Tình ngạc nhiên dừng tay, nhưng chỉ thoáng một chút rồi lại tiếp tục như không có gì, cười đáp:

“Nếu vương...thiếu gia đã đưa nô tì đến cho tiểu thư, chứng tỏ cũng đã có ý muốn nô tì nhận người làm chủ tử. Vậy nên bây giờ, tiểu thư là chủ tử của nô tì”.

Nghe được Túc Tình có phần lấp liếm xưng hô, Trầm Thư Kính đáy mắt xoẹt qua tia nghi hoặc song vẫn im lặng mặc cho Túc Tình vẫn luôn tay luôn chân hầu hạ.

Cho đến khi ngồi trên giường lớn, trên người chỉ còn một kiện áo trong màu trắng thuần, Trầm Thư Kính mới nhỏ giọng hỏi:

“Túc Tình, nếu ngươi đã nói ta mới là chủ tử của ngươi, vậy ta muốn ngươi thành thật nói cho biết, thân phận thật sự của Ân Tang là gì?”.

Một lần nữa Túc Tình ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trầm Thư Kính, nhìn đến trong đáy mắt nàng chỉ thấy sự nghiêm túc, không mang theo dò hỏi xét nét, dường như là thật sự muốn biết. Thật lâu thật lâu sau, nàng từ tốn châm cho Trầm Thư Kính một tách trà, mới chậm rãi nói:

“Vương gia cũng đã nói nếu có một ngày tiểu thư muốn tìm hiểu thân phận thật sự của người, thì hãy để nó thì nói rõ tường tận cho tiểu thư nghe”.

“Ân Tang không phải là tên của vương gia, vương gia thật ra họ Trác tự Thiếu Hằng. Là Thất hoàng tử Bình Tây quốc- cũng là Trấn Quốc vương gia hiện tại. Vương gia có dặn dò nó thì, nếu có một ngày tiểu thư hỏi đến, thì hãy báo cho người, người sẽ đích thân đến gặp tiểu thư. Bởi vì người nói, quen biết nhau bao nhiêu năm nay, nếu tiểu thư thật sự muốn biết thân phận của người, chính là đại để trong lòng tiểu thư cũng có người”.

Những lời sau Túc Tình nói hoàn toàn không lọt vào tai Trầm Thư Kính. Trong đầu nàng chỉ có ba chữ “Trác Thiếu Hằng” xoay loạn mà thôi.

Nếu Ân Tang thật sự là Trác Thiếu Hằng, thì nam tử tử y kiếp trước đích thị là Vinh Thân vương, đích thị là Trác Thiếu Hằng. Nếu Trác Thiếu Hằng là Ân Tang, nàng rút cuộc cũng hiểu vì sao tử y nam tử đó lại đau đớn khi nàng chết đến như vậy.

Nguyên lai là thế....

Lúc này Trầm Thư Kính mới để ý đến lời nói của Túc Tình, trong tâm dâng lên một cỗ đau lòng. Thì ra Trác Thiếu Hằng lại để ý đến nàng như thế, không muốn nói ra thân phận của mình để làm nàng hoảng sợ, chỉ một mực đợi chờ ngày mà nàng đích thân hỏi.

Chỉ đáng tiếc, đời trước Trầm Thư Kính một lòng vì Trác Thiếu Hằng, có còn để tâm ngoài ai nữa. Đời này, Trầm Thư Kính sống lại, mục đích chính ngoài trả thù là vì Trác Thiếu Hằng, là Ân Tang, cũng là nam tử tử y đời trước vì nàng mà chết.

“Được rồi, ta đã biết. Người cứ đi xuống nghỉ ngơi đi, sáng mai còn cùng ta tiến cung dự tiệc, về phần Ân...Trác Thiếu Hằng, cứ để ta đích thân nói với huynh ấy”, Trầm Thư Kính phát phát tay.

Túc Tình vâng lời lui xuống, trước khi đi ra còn nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến duy nhất trên bàn, cả tấm phòng Trầm Thư Kính chìm vào bóng tối.

Đã sớm xem Trầm Thư Kính là chủ tử, cùng với Trầm Thư Kính đã nói sẽ đích thân nói cho nên Túc Tình cũng thật sự không viết thư cho Trác Thiếu Hằng, an ổn tiến về phòng của mình nghỉ ngơi.

Nếu lúc này ở Trầm quốc công phủ Hoà Kính viên của Trầm Thư Kính là nơi yên ắng và nhàn hạ, thì ở Trấn Quốc vương phủ lại là một mảnh hỗn loạn.

22. Chương 22: An Trúc Động Thủ

Trần Quốc vương phủ vẫn là tại phủ Nam vương cũ, nhưng bảng tên trước cổng lớn đã được thay đổi. Bốn chữ “Trần Quốc vương phủ” như rồng bay phượng múa do đích thân Hoàng đế hạ bút, nơi góc trái còn có dấu ấn ngọc tỳ, tất cả đều được đắp bằng vàng ròng.

Trác Thiếu Hằng ngồi trên ghế dài, yên lặng nghe Xích Âm hồi báo việc của Kiến Ninh trang.

Kiến Ninh trang- một trong những tổ chức ngầm hoạt động trong bóng tối có quyền lực hàng đầu Bình Tây quốc. Là tổ chức tình báo, rất giỏi ám sát và bí ẩn nhất Mộc Xương đại lục. Sở dĩ đặt tên Kiến Ninh trang chính là bởi vì sơn trang được xây trên đỉnh núi Kiến Ninh- là đỉnh núi cao và hiểm trở nhất Bình Tây quốc. Từ dưới chân núi đã có người canh giữ, nếu người tự ý xông vào, kết cục chỉ có một chữ: tử.

Người của Kiến Ninh trang đa số được đào tạo từ khi lọt lòng, chủ yếu là các hài tử bị bỏ rơi hoặc gia cảnh quá nghèo đói nên bị đem bán. Nghe nói người trong trang có thể lấy một dịch trăm, dù là người tệ nhất thì vẫn tuyệt đối là một sát thủ đẳng cấp. Lại nghe nói Kiến Ninh trang một khi đã chấp nhận đơn ám sát, thì người bị ám sát nhất định sống không qua ngày hôm sau.

Sát thủ Kiến Ninh trang thật ra rất dễ nhận diện, song hiếm có người nào thấy được sát thủ mà vẫn còn sống. Sát thủ Kiến Ninh trang luôn mặc trang phục màu đen thêu Tử Đằng hoa- một loại hoa của sự luân hồi, dung mạo được che khuất bởi chiếc mặt nạ nửa mặt trên màu đen, mỗi khi giết xong người cần giết, trên tay người chết nhất định sẽ luôn được để lại một bông hoa Tử Đằng nở rộ- ngụ ý người này đã đến thời khắc luân hồi.

Trang chủ Kiến Ninh trang thần thần bí bí, chưa một ai thật sự thấy được dù chỉ là một bóng dáng của hắn. Nghe giang hồ đồn thổi, vị Trang chủ này tên gọi Ân Tang. Không biết từ đâu đến, chẳng biết từ khi nào, Kiến Ninh trang từ khi xuất hiện đã vô cùng nổi danh, vị Trang chủ này cũng là một người có thân phận bí hiểm.

Giờ đây, Trang chủ thần bí của Kiến Ninh trang vang danh lừng lẫy mặc dù đang nghe thuộc hạ hồi báo nhưng đầu óc lại sớm đã bay đến Trầm quốc công phủ.

Không biết lúc này nàng đang làm gì? Đã dùng xong cơm tối chưa? Có phải đã sớm nghỉ ngơi rồi hay không? Hai năm qua hắn không ở Đế thành, thân phận Ân Tang cũng dường như mai danh ẩn tích, thật may là vẫn có Xích Tử ở bên cạnh nàng, thời thời khắc khắc bảo vệ. Nếu không có Xích Tử, mà hắn cùng Trầm Ngôn lại ở nơi biên cương lạnh lẽo, khó tránh khỏi xảy ra vấn đề.

Xích Âm báo cáo xong xuôi, im lặng chờ chủ tử đáp lời, ai ngờ chờ đã gần một nửa canh giờ, chủ tử một chữ cũng chưa đáp lại.

Y ngẩng đầu nhìn Xích Ngụy- cũng là một trong Tứ đại hộ vệ của Kiến Ninh trang- với vẻ mặt hết sức đau khổ, ra tín hiệu cầu cứu.

Xích Ngụy da trắng má hồng, hoàn toàn là một tiểu bạch thủ trắng trắng mềm mềm, nhưng thật ra y lại là

người mạnh nhất trong Tứ đại hộ vệ, về mặt ám sát lẫn thu thập tình báo. Xích Ngụy có bao da tốt, song tính tình lại khó chịu, dễ sinh khí, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài.

Nhìn chủ tử tâm trí lại bay xa, Xích Ngụy lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc:

“Chủ tử, Âm đã hồi báo xong việc của Kiến Ninh trang tháng này rồi”.

Bị thanh âm trầm thấp của Xích Ngụy đánh gãy suy nghĩ, Trác Thiếu Hưởng dường như lúc này mới thức tỉnh. Nhìn Xích Âm im lặng đứng một bên mình, Xích Ngụy lại đang bình thản ngồi uống trà, vẻ mặt không biết xấu hổ nói:

“Xích Âm, từ nãy đến giờ ta không chú tâm, người nói lại lần nữa đi”.

Khe khẽ thở dài trong lòng, Xích Âm thật sự muốn gào thét. Dù vậy, y đã sớm hình thành thói quen nghe lệnh chủ tử, dẫu không vui cũng không dám cãi lại:

“Chủ tử, tháng này Kiến Ninh trang vẫn hoạt động bình thường. Tiền công nhận từ Bình Tây quốc là một trăm vạn lượng vàng, Định Nam quốc là tám mươi vạn lượng vàng, Đông Lập quốc là tám mươi tám vạn lượng vàng. Xích Diễm vẫn luôn canh giữ tốt Kiến Ninh trang, chủ tử không cần lo lắng”.

“Tốt, sau này không cần tiếp tục báo với ta chi phí thu vào, dặn Xích Diễm ghi lại thu chi thật tốt là được. Còn có việc gì sao?”, Trác Thiếu Hưởng lười biếng nói.

Nhưng lần này người trả lời không phải là Xích Âm mà là Xích Ngụy:

“Chủ tử, ta có việc muốn nói cho người. Diễm có thông tri với ta một việc, ta nghĩ người nhất định hứng thú với nó”.

Trác Thiếu Hưởng nhướn mày, khoé môi nhích lên một chút:

“Ta hứng thú? Nói thử xem nào”.

“Diễm nói hai ngày trước, một nữ tử đến Kiến Ninh trang đưa ra thù lao một vạn lượng vàng, muốn lấy mạng của Tam tiểu thư Trầm quốc công phủ Trầm Thư Kính cùng Đại thiếu gia Trầm Ngôn”.

Lời Xích Ngụy vừa dứt, Xích Âm đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng bỗng lạnh lạ thường. Y ngẩng đầu một lần nữa, trông thấy khuôn mặt Trác Thiếu Hưởng, đáy lòng nhện không được run rẩy.

Điều gì khiến Xích Âm phản ứng như vậy? Đó là vì Trác Thiếu Hưởng đang cười.

Độ cong khoé môi hần nhích cao đến hoàn mỹ, ý cười tràn ngập trên khuôn mặt song dưới đáy mắt chỉ có giá lạnh:

“Xích Diễm đã tra ra là ai chưa? Nữ tử đó muốn khi nào thì ra tay?”.

Duy chỉ có Xích Ngụy vẫn bình thản ngồi uống trà, dường như đã sớm dự liệu được phản ứng của Trác Thiều Hằng. Y nói:

“Đã sớm tra ra. Là nhất đẳng nha hoàn bên người An di nương An Trúc của Trầm quốc công phủ- Nghi Đình. À ta nói muốn chúng ta ra tay trong yến tiệc ngày mai”.

Trác Thiều Hằng ngả người ra sau, lưng tựa vào thành ghế, trên khuôn mặt đẹp đến bất phân nam nữ toát ra lãnh ý ngập tràn. Cả không khí trong phòng nhất thời đông cứng hẳn.

Xích Ngụy vẫn giống như không biết, lại mở miệng nói:

“Chủ tử, Diễm hỏi người muốn đích thân ra tay hay để nàng ấy ra tay thay? Dù gì Trang chủ phu nhân tương lai nào có ai dám mạo phạm”.

“Để việc này lại cho ta. Người nói với Xích Diễm, cử thêm người bảo vệ Tam tiểu thư trong bóng tối, Xích Tử dù có thật giỏi nhưng ta vẫn là “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”, về phần Trầm Ngôn không cần lo lắng, huynh ấy sẽ giải quyết gọn mấy tên kiến hôi đó”, Trác Thiều Hằng nói, “Nếu đã xong việc các người cứ lui xuống đi, khi nào cần ta sẽ gọi”.

“Vâng”, Xích Ngụy Xích Âm đồng thanh đáp rồi lập tức biến mất khỏi phòng, nhanh như thể đang chạy trốn.

Trác Thiều Hằng mân mê ngọc bội khắc hình phượng hoàng làm từ ngọc phỉ thúy trong suốt không lẫn tạp chất bên hông, cười nói:

“An gia đạo gần đây thật mạnh động, nhất là An Trúc, lại dám động đến Kính Kính của bản vương. Người là tự tìm đường chết cho chính mình, cho An gia của người”.

Chính Thái hậu gia đạo gần đây vẫn luôn ngầm qua lại với Tịnh vương phủ, theo mật báo cho biết bọn chúng đang nghị luận việc bồi dưỡng binh lính. Ở dưới chân thiên tử, quyền thần cùng Hoàng tử cấu kết, là tội chết.

Không phải Trác Thiều Kinh vẫn luôn một bộ dáng khinh thường hần sao, để xem lần này cây đại thụ An gia xảy ra vấn đề, y sẽ dựa vào cái gì mà tiếp tục lên mặt với hần. Một cái Tịnh vương mà thôi, bản vương còn không xử lý tốt được hay sao?

Trác Thiếu Hằng câu môi cười, suy tính xong xuôi liền đứng lên đi Thư phòng luyện chữ. Để luyện được chữ giống Trác Thiếu Kinh, xem ra phải bỏ thật nhiều công sức rồi.

23. Chương 23: Yến Tiệc Tẩy Trần

Từ sáng sớm cả phủ Trầm quốc công đã vô cùng nhộn nhịp. Hôm nay Hoàng đế cử hành tiệc tẩy trần cho đại quân, yến tiệc được tổ chức từ sáng sớm, mục đích là để mọi người có thời gian trò chuyện với nhau.

Trầm Thư Kính tuy đã cố gắng dậy sớm, song lúc tỉnh thì trời đã vào giờ Mẹo hai khắc (5 giờ 30 sáng). Túc Tình Hỷ Tình vội rửa mặt cho nàng, hầu hạ nàng thay y phục, mặc dù gấp gáp nhưng cũng không luống cuống.

Hôm nay đối với Trác thị hoàng triều, là ngày ăn mừng chiến thắng mở rộng lãnh thổ, song đối với Trầm Thư Kính nàng, đây là ngày nàng toả sáng.

Trầm Thư Kính ngồi trước gương đồng, để mặc cho Hỷ Tình tỉ mỉ chải tóc, lên tiếng hỏi Túc Tình:

“Túc Tình, chuyện ta nhờ người chuẩn bị, người đã hoàn thành chưa?”.

“Tiểu thư yên tâm, nô tì đã làm xong từ sớm”, Túc Tình cười cười đáp.

Sau khi để Hỷ Tình chải cho búi tóc Linh Xà kế, Trầm Thư Kính mở hộp trang sức, chọn lấy hai cây trâm vàng, trong đó một cây có vài sợi ngọc trai nhỏ gắn với một con bướm nho nhỏ làm từ phi thủy thượng đẳng treo lủng lẳng, khi cất bước đi con bướm cũng chuyển động, dường như sẵn sàng bay ra mọi lúc.

Hôm nay Trầm Thư Kính là vào cung, trang phục không còn đơn giản như thường ngày. Váy dài màu thiên thanh phủ qua chân, dưới làn váy thêu hoa Bách Hợp trắng, cổ áo kín đáo, thắt lưng được đai lưng trắng thuần siết chặt, lộ ra vòng eo như nắm tay nam tử. Tay áo hơi dài, khi có gió lại bay bay phiêu dật như tiên tử. Dưới chân đi đôi hài Hỷ Tình mới may, hình thêu cũng là Bách Hợp trắng nhưng rất nhỏ.

Trên đai lưng vắt một chiếc hà bao màu đỏ thêu một chữ “Kính”, thêm một chiếc ngọc bội trắng hình chiếc quạt nhỏ nhỏ khắc chữ “Trầm”- là vật đại diện cho thân phận của Trầm Thư Kính- Đích tiểu thư phủ quốc công.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, không cần Trầm Thư Kính lên tiếng, người ngoài cửa đã sớm nói trước:

“Tiểu thư, lão nô là Tôn mẹ. Lão gia và phu nhân cùng Tứ tiểu thư đã sớm đợi người ở trước cửa, xe ngựa trong cung cũng đã đến, phu nhân cho lão nô đi thúc giục người một tiếng”.

“Vâng, ta đã xong, sẽ ra ngay”, Trầm Thư Kính nhanh chóng từ trên xuống dưới nhìn bản thân trong gương một lần, thấy không còn gì thất lễ mới vội vàng vàng nói với Hỷ Tình:

“Lần này An thị không được đi, khó tránh khỏi có âm mưu gì đó bất chính, muội ở lại Hoà Kính viên canh giữ viện tử, không được để bất kì người nào tiến vào. Nghe rõ chưa?”.

Nhận được từ Hỷ Tình cái gật đầu, Trầm Thư Kính mới mang theo Túc Tình, nhanh chân theo Tôn mẹ ra cửa phủ.

Ngoài cửa, Trầm Tường đã sớm đợi đến nóng nảy, nhìn Tô Tịch trầm lặng đứng một bên, nhin không được mở miệng trách:

“Phu nhân, người quản nữ nhi như thế à? Có nữ tử nhà ai ngủ đến giờ này chưa tỉnh, còn bắt phụ mẫu phải đứng đợi không?”.

Nhìn bộ dáng Tô Tịch như không hề muốn mở miệng chấp nhất với ông, ông càng thêm tức giận. Kể từ khi ở Bạch Mai viện, Trầm Tường muốn thị uy nên mới nói giao Trầm Thư Kính cho An Trúc nuôi dưỡng, nhưng cuối cùng vẫn không thực sự quyết định như vậy. Nào ngờ Tô Tịch thật sự để tâm, đã hai năm rồi vẫn luôn giữ vẻ mặt này khi đối diện với ông. Ngoại trừ những ngày đầu tháng, chỉ cần bóng dáng ông xuất hiện ở cửa Mẫu Đơn viện, thì Tôn mẹ sẽ ngay lập tức xuất hiện cản bước chân ông.

Phu nhân mỗi lúc một xinh đẹp, nhưng lại mỗi lúc càng thêm hồ hững với phu quân là ông, hại ông nhìn được nhưng không thể ăn.

Nghĩ nghĩ, Trầm Tường đang muốn phát hoả, đột nhiên thanh âm trong trẻo bên cạnh vang lên:

“Phụ thân đừng tức giận. Chắc đêm qua Tam tỷ có việc bận nên mới ngủ trễ dẫn đến sáng nay dậy trễ, chứ thật ra bình thường tỷ ấy là người đến thỉnh an mẫu thân sớm nhất đấy ạ. Phụ thân đừng trách Tam tỷ mà tức giận hại thân”, Trầm Ánh Nguyệt nhỏ giọng nói, thanh âm nhu hoà, tựa như con mèo nhỏ.

Trầm Tường lúc này mới để ý đến bên cạnh Tô Tịch còn đứng một người. Đây là Tứ nữ nhi của ông, là đứa con ông ít quan tâm nhất.

Trầm Ánh Nguyệt hôm nay cũng được Dung thị chuẩn bị chỉnh trang, chu đáo. Váy dài màu cổ đồng, cổ áo vừa vặn không kín không hở, đai lưng bằng lụa màu cam nhạt thêu hoa Hải Đường- loài hoa mà Trầm Ánh Nguyệt thích nhất. Trên búi tóc Lăng Hư kẻ cài hai đoá hoa Hải Đường nhỏ làm bằng vàng ròng. Thân thể cũng đã trở mã không ít, nhìn liền biết nữ tử này thật sự xinh đẹp. Trên đai lưng cũng đeo hà bao màu đỏ nhàn nhạt thêu một chữ “Nguyệt”, cùng với ngọc bội hình cánh quạt màu đen trắng xen lẫn nhau khắc chữ “Trầm”*.

So với vẻ đẹp đến mức lẫn át người khác của Trầm Thư Kính, nét đẹp nhu hoà và dịu dàng của Trầm Ánh Nguyệt dường như khiến người khác dễ chịu và yêu quý hơn.

Trong lúc Trầm Tường lo đánh giá Trầm Ánh Nguyệt thì Trầm Thư Kính đã đến cửa. Trầm Ánh Nguyệt ngẩng lên nhìn Trầm Thư Kính cười nói với Tô Tịch này giờ vẫn luôn lạnh mặt với mình, lại thấy ngọc bội Trầm gia màu trắng thuần khiết dưới cái nắng dường như phát sáng, đôi bàn tay giấu trong tay áo nhìn không được siết chặt. Dẫu vậy, nàng ta vẫn che giấu rất tốt, tươi cười tiến đến ôm lấy cánh tay Trầm Thư Kính:

“Tam tỷ tỷ, tỷ đến thật trễ a, phụ thân tức giận không ít đâu. Nhưng tỷ đừng lo, muội đã sớm khuyên nhủ người ổn thoả rồi, tỷ xem muội có ích không?”.

Trầm Thư Kính cúi đầu nhìn tay Trầm Ánh Nguyệt giữ lấy tay nàng, dưới đáy mắt như muốn phun trào, song các nàng đều là những người diễn kịch rất giỏi. Dù không hài lòng vẫn cứ phải cười cười nói nói.

Không đợi Trầm Thư Kính đáp lời, Trầm Tường đã lên tiếng cắt ngang:

“Thư Kính, nếu đã tiến cung cũng đừng làm Trầm phủ mất mặt. Con đó giờ chưa bao giờ tham gia mấy cái yến tiệc này, khó tránh khỏi sơ suất, cứ đi theo Nguyệt nhi, con bé sẽ chỉ dẫn cho con những lễ nghi này nọ”.

Trái với dự liệu của Trầm Ánh Nguyệt cùng Trầm Tường, Trầm Thư Kính thế nhưng lại không tức giận, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái rồi quay sang nói với Tô Tịch:

“Mẫu thân, nữ nhi muốn ngồi chung xe ngựa với người, có được hay không?”.

Tô Tịch vốn đã nghe không vào lời nói của Trầm Tường nên cũng không muốn cùng ngồi với ông trên một chiếc xe ngựa, lại nổi tiếng là người cưng chiều nữ nhi, bà làm sao có thể không đồng ý. Đến cuối cùng Trầm phủ tổng cộng đi ba xe: Trầm Tường ngồi ở xe đầu cùng Trầm quản gia, Tô Tịch cùng Tôn mẹ, Tôn Vu ngồi cùng với Trầm Thư Kính và Túc Tình, xe ngựa cuối cùng là Trầm Ánh Nguyệt cùng hai nha hoàn bên người- Thu Cúc Thu Mai ngồi chung.

Trên đường lớn ngựa xe nườm nượp như nước, đoàn xe Trầm gia hầu như phải nhích từng bước để di chuyển. Đến cuối cùng vì sợ trễ giờ thượng triều, Trầm Tường phải xuống xe, trực tiếp cùng Trầm Nhất cưỡi ngựa, phi nước đại thẳng đến cửa cung. Không hề báo với Tô Tịch một lời nào cho đúng lễ nghi, mà Tô Tịch cũng chẳng thèm để tâm.

—Chú thích—: những chú thích trong [] là những quy tắc trong truyện.

*[Ngọc bội đại diện cho thân phận trong gia tộc của mỗi người. Chữ khắc trên ngọc bội là họ của gia tộc, nam tử mang ngọc bội hình tròn, nữ tử mang ngọc bội hình cánh quạt nhỏ. Ngọc bội màu trắng thuần đại diện cho thân phận “đích”- là con vợ cả. Ngọc bội màu trắng đen xen lẫn nhau đại diện cho thân phận “thứ”- con di nương, quý thiếp, lương thiếp.]

24. Chương 24: Yến Tiệc Tẩy Trần [2]

Xe ngựa cùng ngựa bên ngoài không được phép tiến nhập vào Hoàng cung, nên xa phu chỉ đành phải dừng ở trước cửa Hoàng cung. Trần Tường bước xuống ngựa rồi nhanh chóng đi vào trong, ông còn phải đến Càn Chính điện.

Một khắc sau đoàn người Trần gia cũng đến nơi, Tôn Vu cùng Tôn mẹ bước xuống xe ngựa, đỡ Tô Tịch bước xuống theo. Tiếp đó Túc Tình cũng đỡ Trần Thư Kính đi xuống.

Bên ngoài cửa cung tụ tập rất đông xe ngựa, tuy là sáng sớm nhưng vẫn rất ồn ào náo nhiệt. Trần Thư Kính vừa bước xuống xe, đã có người kêu tên nàng:

“Thư Kính biểu muội”.

Nàng ngẩng đầu lên, trông thấy cách đó không xa, hai vị tiểu thư Tô gia đang đi về phía nàng, theo sau là hai vị Đại cữu mẫu* và Nhị cữu mẫu*.

Trần Thư Kính cũng nhanh chóng tiến lại, nhẹ nhàng nhún người phúc thân:

“Đại cữu mẫu, Nhị cữu mẫu an. Hai vị tỷ tỷ hảo”.

Đại cữu mẫu Uy Vũ Đại tướng quân phu nhân Bình Dương quận chúa đỡ lấy nàng, cười nói:

“Kính nhi trưởng thành không ít nha, nghe nói ba tháng nữa con cập kê sao? Lúc đó phải để Đại cữu mẫu chải tóc cho con đó”.

Lúc này Tô Tịch cũng đã tiến tới, Trần Ánh Nguyệt yên lặng theo sau. Nàng ta thật sự rất muốn lên tiếng, nhưng đây là người Tô gia- mẫu gia của mẫu thân, những người này làm sao sẽ để nàng ta trong mắt đâu?

“Nhất định, nhất định mà. Đại tẩu, Nhị tẩu, hai vị ca ca đều đã đến Càn Chính điện sao? Thế thì nếu không ngại, mọi người cho bọn muội đi cùng với. Chúng ta đến Trường Xuân cung thăm Nhu phi nương nương đi. Trần Thục phi hôm nay mệt trong người nên không dự tiệc, muội không tiện đến làm phiền”, Tô Tịch nắm tay Trần Thư Kính, cười nói với Đại tẩu Bình Dương quận chúa Trác thị và Nhị tẩu Diệp thị.

Mọi người đều đồng ý, thế là Tô Tịch cùng hai vị phu nhân Tô gia đi ở phía trước, ở giữa là hai vị tiểu thư Tô gia và Trần Thư Kính, ở cuối cùng là Trần Ánh Nguyệt và các nha hoàn.

Thu Cúc đỡ lấy cánh tay Trần Ánh Nguyệt, khuôn mặt Trần Ánh Nguyệt hoàn toàn tối đen, ả nói:

“Tiểu thư, người đừng để tâm. Không phải đã nói hôm nay An di nương sẽ ra tay sao? Người còn chấp nhất làm gì? Có thể đây là lần cuối cùng Trần Thư Kính còn đứng dưới ánh sáng mặt trời đấy”.

Nghe lời Thu Cúc nói, chân mây vốn đang cau lại của Trần Ánh Nguyệt lập tức dần ra.

Nàng ta làm sao có thể quên được a? Hôm nay là ngày chết của Trần Thư Kính. Làm sao có ai có thể thoát khỏi truy sát của Kiến Ninh trang?

Chỉ cần nàng (Trần Thư Kính) chết, Trần Ánh Nguyệt tin chắc bản thân có thể leo lên vị trí đích tiểu thư. Chỉ cần nàng chết, Trần Ánh Nguyệt nàng ta tương lai nhất định sẽ phong quang vô hạn.

“Hảo, Thu Cúc, Thu Mai, hôm nay chúng ta phải hảo hảo mở mắt, xem cho trọn vở kịch này nha”, Trần Ánh Nguyệt vỗ vỗ tay Thu Cúc, cười nói.

Nhu phi Tô Sương ngụ tại Trường Xuân cung- cung điện xa hoa và rộng rãi nhất nhì Hoàng cung. Trường Xuân cung đứng đầu Đông lục cung, rộng lớn vô cùng. Sân trồng đầy hoa thơm cỏ lạ, hằng năm dịp quốc tiến cống hoa gì mới, Sùng Kha để đều sẽ cho người mang đến Trường Xuân cung một phần.

Đám người Tô Tịch tiến vào Trường Xuân cung liền có cung nhân ra đón. Đó là Quế ma ma- ma ma chưởng quản của Trường Xuân cung- là cánh tay đắc lực của Nhu phi.

Quế ma ma cấp cho đám người Tô Tịch một cái lễ vấn an, lại cười nói:

“Nương nương đã chờ các vị phu nhân và chúng tiểu thư từ sớm, nếu đã đến xin hãy mau vào, nương nương trông thấy nhất định sẽ rất vui”.

Trác thị cũng cười, vội nói:

“Nếu đã vậy làm phiền Quế ma ma”.

Dứt lời, đám người nhanh chóng bước vào chính điện Trường Xuân cung.

Khác với sân trước hết sức hoa lệ, chính điện Trường Xuân cung lại có phần trang nhã mà thanh cao. Bàn ghế từ gỗ Ích Châu quý giá, có cái còn là Mực quốc tiến cống. Khăn trải bàn, rèm màu lam nhạt đều làm từ lông la tơ lụa quý báu, trên nóc viện có hai viên Dạ minh châu, trong bóng đêm nhất định thực sáng. Huân hương dùng đều là huân hương đặc chế riêng cho Nhu phi- do đích thân Hoàng đế mời Huân y về cung làm ra.

Đám người vừa tiến vào đã nhanh chóng hành lễ:

“Chúng mệnh phụ / Chúng tiểu thư vấn an Nhu phi nương nương, Nhu phi nương nương vạn an”.

“Mau chóng đứng lên đi. Người đâu, dâng trà”, thanh âm nhu hoà mang theo tia vui vẻ đặc biệt.

Trầm Thư Kính được Túc Tình đỡ ngồi bên cạnh Tô Tịch. Nàng ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn ngắm vị Nhị a di* đã lâu không gặp này.

Nhu phi là Nhị cô cô của Tô gia, nhan sắc há có thể bàn cãi nữa. Chỉ thấy ngồi trên chủ vị là một nữ nhân dường như chỉ mới ba mươi tuổi. Khuôn mặt hơi tròn lại trắng như trứng gà luộc, mắt to mi dài, hai má hồng hồng bóng loáng, đôi môi nhỏ nhắn, khi cười còn lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ bên trái. Trên thân mặc cung trang phi vị màu ngọc lam, để lộ xương quai xanh đầy mịn hoặc. Trước ngực thêu hình chim khổng tước xoè đuôi, dưới làn váy thêu mấy chữ “Phúc”. Đầu sơ Bách Hợp kết, trên đó cắm mấy cây trâm bằng ngọc bích, tuyệt không dùng vàng ròng.

Người như tên gọi, thanh lãnh trong sạch lại xinh đẹp như sương sớm buổi sáng.

Nhu phi nhìn lướt qua mọi người trong điện, vui vẻ nói vài câu với Trác thị Diệp thị và Tô Tịch, trông thấy ánh mắt Trầm Thư Kính cũng đang nhìn mình, bà tươi cười hướng nàng ngoắc ngoắc:

“Kính nhi, lại đây”.

Trầm Thư Kính ngạc nhiên mở to mắt, song vẫn không thất lễ, đứng dậy chỉnh trang làn váy, đến trước mặt Nhu phi.

Nhu phi ánh mắt tràn đầy hoà ái nhìn nàng, trông thấy khuôn mặt nàng quả thật giống mình cũng Tô Tịch như đúc, cười nói với Tô Tịch:

“Đại tỷ, tỷ xem Kính nhi càng lớn đúng là càng giống chúng ta đến lạ kỳ. Đã lâu muội cũng chưa gặp nàng từ sau lễ mừng thọ của mẫu thân. Chắc chắn sau này sẽ là mỹ nhân đó nha. Đứng cùng với Vân nhi, Chi nhi quả thật là mỹ cảnh”.

Đúng thật là Nhu phi. Dù cho có khen nàng, cũng tuyệt đối không vắng vẻ hai vị tiểu thư Tô phủ, tránh không để các nàng so đo với nhau. Trầm Thư Kính đột nhiên nhớ đến một vị phụ nhân tràn đầy xinh đẹp, năm nàng năm tuổi tặng cho nàng một cái trâm cài khắc hình Bách Hợp hoa, cười nói: “Kính nhi, sau này con nhất định phải xinh đẹp như đoá hoa Bách Hợp trên trâm cài này. Nhất định phải hạnh phúc, phải thật tài giỏi, thay mẫu thân con xử lý việc trong phủ quốc công, có được hay không?”.

Trầm Thư Kính được khen nhưng cũng không vui vẻ ra mặt, chỉ yên lặng tạ ơn. Tô Tịch cũng cười, nhìn về phía Trác thị và Diệp thị nói:

“Nếu Kính nhi bằng một phần của Vân nhi hay Chi nhi, muội đây cũng không phải phiền lòng vì nàng đâu. Phải khen rằng hai vị tẩu tử của chúng ta quả thật dạy con thật tốt”.

Mấy người trong điện khen qua khen lại, cho đến khi Lý công công đến mới dừng lại. Lý công công trước hết cấp cho Nhu phi một cái lễ, mới nói:

“Nhu phi nương nương, Hoàng thượng nói muốn người đến Đường Tâm điện, một lát nữa sẽ cùng Hoàng thượng Hoàng hậu đến yến tiệc”.

Nhu phi nghe xong lại nhìn về phía mấy người Tô Tịch, khó xử cười:

“Này...”

Nhưng Trác thị đã sớm cắt ngang:

“Nếu Nhu phi bận rộn, thì để chúng thần thiếp lui xuống trước. Người cứ đến Đường Tâm điện, chúng thần thiếp sẽ gặp người ở yến tiệc vậy”.

Lúc này Nhu phi mới nhẹ nhàng thở ra, áy náy nói với một cung nữ bên người mình:

“Tĩnh Tú, người dẫn đường cho các vị phu nhân đến yến tiệc, đừng để lạc người. Nhị vị tẩu tử, Đại tỷ, muội còn có việc, sẽ gặp nhau ở Ngự Hoa viên”.

Đám người Tô Tịch cũng nhanh chóng đứng lên, hành lễ:

“Cung tiễn Nhu phi nương nương”.

—Chú thích—

*Cửu mẫu: mợ. Cửu cữu: cậu.

*A di: dì.

25. Chương 25: Yến Tiệc Tẩy Trần [3]

Yến tiệc lần này được tổ chức ở Ngự Hoa viên. Ngự Hoa viên trăm hoa đua nở, nở rộ nhất vào tiết trời mùa thu này chính là hoa Cúc. Cúc dân gian có, Cúc được tiến cống cũng có. Đủ mọi màu sắc, đủ mọi loài quý hiếm. Ngoài ra, còn có Ngu Mỹ Nhân, Vô Ưu hoa, Mẫu Đơn vương,... Cả khu vườn nhìn vào tràn ngập màu sắc.

Đám người Tô Tịch được cung nữ Tĩnh Tú dẫn đường đến Ngự Hoa viên, được sắp xếp chỗ ngồi đầy chu đáo. Chúng phụ nhân và tiểu thư ngồi bên tay phải chủ vị, bên còn lại là các vị quan lại và nam tử.

Gần ghế chủ vị nhất là chỗ toạ của các vương gia và công chúa, sau đó đến công hầu bá tước, rồi mới đến

quan lại tứ phẩm trở lên.

Luận về chỗ ngồi, phủ Quốc công vốn phải ngồi cao hơn Tô gia, nhưng vì Tô gia nhận được hoàng ân, Hoàng đế ban cho vinh dự chỉ cần ngồi dưới hoàng thân quốc thích, được phép trên cả công hầu bá tước. Nên rốt cuộc, Trác thị và Diệp thị cùng hai vị tiểu thư Tô gia vẫn là ngồi trên Tô Tịch, Trầm Thư Kính và Trầm Ánh Nguyệt một bàn.

Khi đám người Tô Tịch ngồi xuống, những người khác cũng lục đục tiến vào chỗ ngồi. Ngồi dưới Tô Tịch là Triệu gia.

Triệu gia Triệu quận công Triệu Bạch Ma là cháu trai ruột của Hoàng hậu nương nương đương triều. Nghe nói Triệu thái quân (cha của Triệu Bạch Ma) trên chiến trường có công cứu giá, vì thánh thượng hy sinh thân mình, nên Sùng Kha để mới lập muội muội của Triệu thái quân là Triệu Phương Linh lên làm Hoàng hậu, lại ban cho trưởng tử của Triệu thái quân là Triệu Bạch Ma chức Quận công, để cho Triệu gia hưởng cả đời vinh sủng và bổng lộc.

Vì có công cứu giá nên Triệu gia cũng rất được Hoàng thượng ân sủng, trong hậu cung lại có Chính vị Hoàng hậu, có thể nói tuy thế lực đơn bạc, song Triệu gia vẫn là một trong ngũ đại gia tộc. Hứa hẹn vẫn sẽ sừng sững không ngã.

Triệu quận công phu nhân là Giả Bích Ngân- Đích trưởng nữ phủ Giả thừa tướng. Phu nhân Triệu thống lĩnh- đệ đệ Triệu quận công là Giả Bích Ngọc- cũng là Nhị tiểu thư Giả thừa tướng phủ.

Cùng ngồi với hai người là tiểu thư duy nhất của Triệu gia- Triệu Mộ Như. Triệu Mộ Như năm nay mười sáu tuổi, năm trước đã tổ chức lễ cập kê, Trầm Thư Kính cũng được mời. Thế nhưng đã qua một năm vẫn chưa nghe Triệu gia thông tri gì về hôn sự của nàng (Triệu Mộ Như).

Trầm Thư Kính nhìn Triệu Mộ Như xinh đẹp trong váy dài màu lục thêu cổ Ngu Mĩ (Ngu Mĩ Nhân), trên búi tóc Song Loa cắm hờ hai cây trâm bạc không quá nổi trội. Chỉ có vị tiểu thư Triệu phủ này mới có thể ở nơi vinh quang hiển quý này, ăn mặc đậm bạc như thế mà thôi.

Sự giản dị và thanh cao dường như đã nằm sâu trong cốt tủy Triệu Mộ Như, đến cả nhan sắc của nàng tuy không quá mỹ lệ như Trầm Thư Kính, nhưng lại rất dịu dàng, nét đẹp nhu mì, còn nhẹ nhàng hơn cả Trầm Ánh Nguyệt. Quả thật không hổ danh “Tam đại mỹ nhân” Để thành.

Trầm Thư Kính chăm chú nhìn Triệu Mộ Như, đến khi Triệu Mộ Như bắt gặp ánh mắt của nàng, mới cười nhẹ hỏi:

“Trầm Thư Kính muội muội, mặt của ta dính thứ gì sao? Sao muội lại nhìn ta như thế?”

Lúc này Trầm Thư Kính mới phát hiện bản thân thất lễ, vội cười nói:

“Không có, muội chỉ là cảm thấy Triệu tỷ quả nhiên là khả ái, một thân y phục đơn giản như vậy mà được tỷ mặc lên người vẫn đẹp vô cùng”.

Trong lúc hai người cười nói, mọi người cũng dần có mặt đông đủ. Nhưng Trầm Thư Kính cùng Triệu Mộ Như không biết, bên phía nam tử, Trầm Ngôn vẫn luôn nhìn về phía này.

Mọi người nhỏ giọng cười nói qua lại, cho đến khi thanh âm Lý công công vang lên mới yên tĩnh lại:

“Hoàng thượng giá lâm. Hoàng hậu nương nương giá lâm. Nhu phi nương nương, An phi nương nương đến”.

Lý công công vừa dứt lời, mọi người liền quỳ rạp xuống hành lễ:

“Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế. Nhị vị nương nương bách tuế, bách tuế, bách bách tuế”.

Sùng Kha đế phát phát tay ngồi lên chủ vị, bên trái bỏ trống, bên phải là Hoàng hậu ngồi, dưới Hoàng hậu là Nhu phi cùng An phi.

Lúc này thanh âm Lý công công lại vang lên:

“Thái tử điện hạ, Trấn Quốc vương gia đến. Tây vương gia, Cảnh vương gia, Kỳ vương gia, Đông vương gia, Tịnh vương gia đến. Tam công chúa, Tứ công chúa, Ngũ công chúa đến”.

Mọi người lại một lần nữa đồng loạt hành lễ, Trầm Thư Kính nghĩ trong đầu liệu có phải làm lễ đến rưng cả đầu gối luôn hay không a.

Thái tử Trác Thiệu Khanh ngồi vào vị trí tay trái Sùng Kha đế, tiếp đến là Trấn Quốc vương gia Trác Thiệu Hằng, dưới hắn là Đông Tây vương, dưới nữa là Cảnh vương, Kỳ vương và Tịnh vương Trác Thiệu Kinh.

Ba vị công chúa thì được an bài ngồi dưới Nhu phi và An phi.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ đông đủ, Sùng Kha đế mới lên tiếng:

“Nếu mọi người cũng đã đến đủ thì yến tiệc cũng bắt đầu được rồi. Các ái khanh cứ tự nhiên, đừng câu nệ cung quy quá. Lần này là tiệc tẩy trần cho Thái tử và Trấn Quốc vương, lại là tiệc ăn mừng chiến công của đại quân toàn thắng. Mọi người hãy cứ tự nhiên, trẫm sẽ không trách phạt”.

Tuy mọi người đều nói “Vâng”, song há có ai mà thật sự tự nhiên như ở trong phủ của chính mình.

Lần yến tiệc này quả thật đông đúc. Tam đại mỹ nhân Đế thành tất cả đều có mặt.

Tam đại mỹ nhân chính là ba đoá hoa xinh đẹp và tài giỏi nhất Bình Tây quốc. Đoá hoa thứ nhất là Tô Yên Vân- Vân An huyện chủ- Nhị tiểu thư Tô gia, không diễm lệ nhưng thanh lãnh như hoa sen. Đoá hoa thứ hai là Giả Bích Châu- Tam tiểu thư Giả thừa tướng phủ, mỹ mạo sắc xảo lại gai góc như Mân Côi hoa có gai. Đoá hoa thứ ba là Triệu Mộ Như- quý tiểu thư Triệu quận công phủ, giản dị trong sạch như hoa mai trắng.

Cả ba nàng đều là những người xinh đẹp và tài hoa, mỗi năm đều có rất nhiều nữ tử muốn gia nhập Tam đại mỹ nhân, song chưa ai có thể quật ngã được ba người này.

Trầm Ánh Nguyệt vốn cũng được danh xưng là đại mỹ nhân thứ tư, nhưng vì thân phận chỉ là thứ nữ, làm sao có thể dễ dàng biến mình thành “một trong Tứ đại mỹ nhân”. Nói đi cũng phải nói lại, đời trước Trầm Ánh Nguyệt cũng đã có được danh hiệu đó, song đó là khi nàng ta được hứa gả cho Trác Thiệu Kinh, Trác Thiệu Kinh thương tiếc nên ép Trầm Tường cho Dung di nương- mẹ đẻ nàng ta lên làm bình thiê, cũng nâng luôn thân phận của nàng ta lên thành đích nữ. Từ đó danh chính ngôn thuận mặc lấy danh hiệu Tứ đại mỹ nhân.

Cũng thuận lý thành chương ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu.

Trầm Thư Kính nhếch cao khoé môi. Trầm Ánh Nguyệt a Trầm Ánh Nguyệt, đời trước là do ta ngu ngốc mới để người chiếm tiện nghi, đời này danh hiệu đó nhất định phải là của Trầm Thư Kính ta.

Đời trước sau khi chính mình bị huỷ dung, Trầm Ánh Nguyệt luôn ở bên tai nàng đặt điều nói xấu Trầm Ánh Cẩm cười nhạo nàng, khi đó nàng thống khổ biết bao, lại càng thêm căm hận Trầm Ánh Cẩm. Cuối cùng đích thân ra tay độc chết Trầm Ánh Cẩm, nàng cứ nghĩ là trừ đi một mối hậu hoạn cho bản thân, nào ngờ thật ra là đang giúp Trầm Ánh Nguyệt dọn đường.

Tâm tư tình tứ tỉ mỉ lại độc ác như thế, vậy mà trên khuôn mặt vẫn tỏ vẻ ngây thơ thánh thiện, quả thật là giả tạo vô cùng.

26. Chương 26: Yến Tiệc Tẩy Trần [4]

Hôm nay Trác Thiệu Kinh ăn vận rất thanh nhã, nhưng không đem lại sự thanh cao như Trác Thiệu Khanh, ngược lại có chút gượng ép giả tạo. Y nhìn cung nhân múa đến phát chán, lại trông thấy ba vị mỹ nhân đều hiện hữu, mới giả vờ lên tiếng nói với Sùng Kha đế:

“Phụ hoàng, cung nhân ca múa chúng ta đều đã sớm xem đến phát chán rồi đi. Ở đây nhi thần thấy Tam đại mỹ nhân Đế thành ta đều ở, nếu được phụ hoàng hãy mở một buổi tranh tài giữa các vị tiểu thư đi, để xem Tam đại mỹ nhân có thành Tứ đại hay Ngũ đại mỹ nhân hay không”.

Lời này vừa dứt, bên phía các vị tiểu thư liền nghị luận sôi nổi. Các nàng luôn mong chờ những cuộc thi

như thế này ở các yến hội lớn, có thể vinh quang trình diễn tài năng của bản thân, nếu may mắn còn có thể lọt vào mắt xanh của những người quyền quý.

Sùng Kha để thấy không khí có phần buồn chán, liền hỏi ý các vị phi tử của mình:

“Kính nhi nói như thế các nàng xem có được không?”

Hoàng hậu ưu nhã mỉm cười đáp:

“Chắc chắn là rất thú vị, thần thiếp cũng muốn xem xem Đế thành chúng ta rốt cuộc cất giấu bao nhiêu mỹ tài nữ”.

Nghe vậy, Sùng Kha để mới vỗ tay nói:

“Nếu đã vậy trăm cho các vị tiểu thư hai khắc để ghi danh và chuẩn bị, trăm chọn Tam đại mỹ nhân và Trấn Quốc vương gia làm giám khảo, ai thắng khảo thí trăm nhất định sẽ trọng thưởng”.

Trác Thiếu Kính dưới gầm bàn tay nắm thật chặt. Rõ ràng là y mở lời trước, những lão già hoàng đế ấy lại để cho Trác Thiếu Hằng làm giám khảo, thế thì Nguyệt nhi của y phải làm sao đây?

Y ngẩng đầu lên nhìn Trầm Ánh Nguyệt, lại thấy tại chỗ không người nâng ta cho y một cái ánh mắt an tâm, tay mới chậm rãi buông lỏng. Nguyệt nhi tài giỏi như thế, chỉ là thân phận không đủ, nếu phụ hoàng đã nói thì nhất định sẽ ban thưởng cho nàng ấy thật hậu hĩnh.

Tịnh vương gia a, sao khảo thí còn chưa bắt đầu mà người đã sớm nhận định người thắng cuộc sẽ là Trầm Ánh Nguyệt?

Các vị tiểu thư cũng nhanh chóng lên bục biểu diễn, cầm kì thư hoạ, thơ từ ca phú tất cả đều diễn qua một lần nhưng chỉ có tài năng của tiểu thư gia tộc lớn mới có phần nổi trội hơn một chút mà thôi.

Trầm Ánh Nguyệt đã thay xong y phục, nàng ta chậm rãi bước lên bục biểu diễn. Y phục trên người nàng ta là y phục của Mục quốc- áo tay ngắn cùng với quần dài màu xích thối, nơi thắt lưng và phần tay trắng bóng lộ ra ngoài không khí được khéo léo cho đầy bằng vải thưa mỏng, ẩn hiện kích thích thị giác. Trên đầu đội phục sức Mục quốc, nhạc vừa vang lên nàng ta liền bắt đầu nhảy.

Không thể không nói, Trầm Ánh Nguyệt quả thật xứng đáng là người giỏi nhất yến hội lần này, vì nàng ta thật sự múa rất đẹp. Thắt lưng nho nhỏ bên dưới lớp vải thưa không ngừng chuyển động, cánh tay cùng chân như không xương, khéo léo thực hiện những động tác gấp người duỗi người đầy khó nhằn.

Cho đến khi nhạc tắt, Trầm Ánh Nguyệt tuy mệt đến hơi thở nặng nề, song vẫn rất hào hoa ưu nhã, mỉm cười một cái thật xinh đẹp rồi mới chậm rãi đi xuống, hưởng thụ không ít lời khen của mọi người.

Lý công công mặt không đổi sắc lại nói tiếp:

“Cuối cùng là Tam tiểu thư Trầm quốc công phủ Trầm Thư Kính”.

Thanh âm vừa dứt, tiếng đàn tranh liền vang lên. Nhưng kỳ lạ là trên bục lại không có người. Bỗng nhiên một phát pháo sáng bắn lên bầu trời, hoa Huân Y Thảo từ trên trời chậm rãi rơi xuống, mang theo mùi hương hết sức nồng nàn.

Ở giữa cơn mưa Huân Y Thảo đó, mọi người phát hiện thân ảnh một nữ tử vận y phục tím đang đánh đàn chậm rãi hạ xuống. Chỉ thấy nữ tử kia cuối đầu, mười đầu ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn lướt như bay trên dây đàn, thanh âm dồn dập theo đó vang lên.

Tử y dưới ráng chiều bay bay càng thêm mỹ lệ, lại ẩn hiện một sự thần bí khó lường. Đột nhiên thanh âm dồn dập chợt tắt, một hồi thanh âm bi thống dưới tay nữ tử kia vang lên.

Khúc nhạc làm cho mọi người đều chìm đắm trong đó, dù là vui vẻ, là đau khổ hay là bi thương, mọi người ai cũng không thoát ra được. Chỉ có Trác Thiếu Hề, hẩn nhìn nữ tử áo tím với ánh mắt đầy trù mến cùng thương tiếc. Khúc “Phượng Cầu Hoàng” này không phải ai cũng có thể đàn hay đến như vậy.

Người muốn đàn hay “Phượng Cầu Hoàng” nhất định phải trải qua hỷ nộ ái ố của nhân sinh, từ trong bi thống mà vực dậy, tựa như đã nhìn thấu hết đau khổ của chúng sinh. “Phượng Cầu Hoàng” không có bản phổ nhạc, đó đều là khúc nhạc phát ra từ trong tâm khảm người đàn.

Từ xưa đến nay, “Phượng Cầu Hoàng” chỉ được đàn qua ba lần, ba lần đó quốc gia đều rất an bình thịnh vượng. Thế nên nhân gian mới nói, Hoàng đế nào được nghe “Phượng Cầu Hoàng”, thì những năm y tại vị nhất định mưa thuận gió hoà, dân chúng an bình, biên cương thắng trận liên tục. Mà người đàn “Phượng Cầu Hoàng” cũng là một bước lên mây.

Khi tiếng đàn hết, mọi người kể cả Sùng Kha để vẫn chưa hồi hồn, nữ tử kia đặt cây đàn trên tay xuống, nhẹ nhàng hành lễ:

“Tiểu nữ Trầm Thư Kính bêu xấu, mong hoàng thượng thứ tội”.

Lúc này mọi người mới từ trong khúc nhạc mà tỉnh lại. Chỉ thấy trên bục biểu diễn, Trầm Thư Kính đứng giữa rừng Huân Y Thảo, diễm mỹ tuyệt tục.

Trác Thiếu Hề âm thầm nở nụ cười đầy tự hào, nói với Sùng Kha đế:

“Phụ hoàng, nhi thần chắc có lẽ cũng không cần phải chấm nữa rồi đúng không? Một khúc “Phượng Cầu Hoàng” này của Trầm Tam tiểu thư quả thật là chấn động”.

Sùng Kha để bị Trác Thiếu Hằng gõ tỉnh, hai mắt nhìn Trầm Thư Kính tựa như muốn phát sáng. Không phải ông thất thố, chỉ là nhiều năm qua như vậy, ông cứ nghĩ “Phượng Cầu Hoàng” đã tuyệt thế, nào ngờ vẫn còn có người có thể đàn nó, lại còn đàn vì Sùng Kha để ông.

Ông vui mừng nói với Trầm Thư Kính:

“Trầm Tam tiểu thư, người quả thật là phúc tinh của trẫm, một khúc “Phượng Cầu Hoàng” này của người nếu không đứng nhất thì còn ai đứng nhất nữa đây?”.

Nói đoạn, Sùng Kha để nói với Lý công công:

“Lý Quý, thay ta điểm chỉ. Tam tiểu thư phủ Trầm quốc công tài mạo song toàn, lại vì trẫm mà đàn một khúc “Phượng Cầu Hoàng”, cho mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an quả thật xứng đáng là một trong Tứ đại mỹ nhân Đế thành. Nay trẫm sắc phong nàng làm nhất phẩm quận chúa, ban phong hào Phượng Nghiên, ngày sau sẽ cho người mang kim ấn và cung y đến Trầm quốc công phủ”.

Trầm Thư Kính dường như đã dự liệu trước một khúc đàn này sẽ mang lại vinh sủng cho chính mình, chỉ là không ngờ Hoàng đế lại ban cho nàng nhất phẩm quận chúa, nàng chỉ nghĩ cùng lắm là nhị phẩm quận quân. Tuy vậy trên mặt Trầm Thư Kính vẫn không hiện lên tia hoảng loạn, vẫn nghiêm trang quỳ xuống hành lễ:

“Tiểu nữ đa tạ hoàng thượng ân điển. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Một khúc đàn này đã mang lại cho Trầm Thư Kính danh vị quận chúa, lại mang đến danh hiệu Tứ đại mỹ nhân cho nàng, ngoài ra còn mang đến cả sự chú ý càng thêm sâu sắc của Trác Thiếu Kinh.

Trác Thiếu Kinh từ lâu đã vừa ý Trầm Thư Kính, nay nàng lại là một trong Tứ Đại mỹ nhân, trên người còn mang theo thân phận quận chúa, giá trị bản thân bỗng dưng bay cao vút.

Y thích Trầm Ánh Nguyệt, nhưng không có nghĩa sẽ bỏ qua cho Trầm Thư Kính. Y phải có được nàng trong tay, vì thân phận của nàng, cũng là vì trả thù Trác Thiếu Hằng.

27. Chương 27: Tâm Tư Hoàng Đế

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Lý công công đã sớm cầm theo kim ấn và cung y quận chúa cùng thánh chỉ đến Trầm quốc công phủ. Khi Trầm Thư Kính chậm rì rì đến thì hầu hết người trong phủ đều đã có mặt, Trầm Ánh Nguyệt quả thật không muốn đến, nhưng nàng ta còn phải duy trì vẻ ngoài mềm yếu dựa vào vị Tam tỷ này, làm sao có thể không đến?

Lý công công cầm lấy cây phát trần trắng muốt, hành lễ với Trầm Thư Kính:

“Nô tài gặp qua Phượng Nghiên quận chúa, quận chúa vạn an”.

Trầm Thư Kính vươn tay đỡ lấy tay Lý công công, kịp thời ngăn ông quỳ xuống, cũng cười nói:

“Lý công công cần gì trịnh trọng như thế, ta chỉ là một quận chúa nho nhỏ, làm sao nhận được đại lễ của công công”.

Trầm Tường không chịu thua kém, cũng chen ngang:

“Kính nhi nói phải, Lý công công không cần hành đại lễ, Kính nhi nhà ta là nhận không nổi a”.

“Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy nô tài xin phép đọc thánh chỉ”, Lý công công đưa cây phát trần cho tiểu thái giám bên cạnh, hai tay trịnh trọng cầm lấy thánh chỉ vàng chói.

Đợi mọi người Trầm phủ đều quỳ xuống hết, Lý công công mới cất giọng:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trầm Thư Kính Tam tiểu thư phủ Trầm quốc công hiền thực đoan trang, tài hoa phi phạm, một khúc “Phượng Cầu Hoàng” làm trầm yêu thích không thôi. Nay quyết định tấn phong Trầm Thư Kính làm Nhất phẩm Quận chúa, ban phong hào Phượng Nghiên. Khâm thử”.

Trầm Thư Kính nhận lấy thánh chỉ, long văn trên thánh chỉ ma sát vào lòng bàn tay, nàng cúi đầu tạ ơn:

“Thần nữ khấu tạ Hoàng đế ân điển. Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Hỷ Tình nhanh chóng đỡ Trầm Thư Kính đứng lên, Lý công công lại đưa qua hai khay gỗ, một khay lớn đựng cung y Nhất phẩm quận chúa, khay còn lại hơi nhỏ đựng một cái hộp gỗ nhỏ, bên trong là Kim ấn của quận chúa.

Đợi Túc Tình Hỷ Tình tiếp nhận xong hai khay, Trầm Tường mới tiến lên, nhét vào trong tay Lý công công một hà bao đựng đầy vàng vụn, cười càn thêm xán lạn:

“Làm phiền Lý công công sáng sớm đã phải rời cung, đây là một chút tâm ý của Trầm gia, mong Lý công công nhận lấy ăn điểm tâm”.

Lý công công là tâm phúc bên người Sùng Kha đế, đối với việc này tay đã sớm quen, cứ thế nhét vào sâu trong tay áo, lại nói:

“Phần hậu lễ này của Trầm quốc công nô tài xin nhận. Xin người mau cho quận chúa lập tức chuẩn bị, Hoàng thượng muốn quận chúa tiến cung tạ ơn”.

Một lần nữa lại tiến cung, Trầm Thư Kính cả người đều nhúc nhích. Cung y quận chúa quả thật quá mức rườm rà, nàng mặc lên tận mấy tầng y phục, dù cho có là ở giữa tiết thu, vẫn là nhịn không được thấy nóng.

Túc Tình chăm chú quạt cho Trầm Thư Kính, miệng cũng khó tránh oán giận:

“Tiểu thư, vì sao cung y quận chúa lại dày như vậy? Người nói xem, mặc nhiều như vậy liệu có chết nóng không?”.

Hai người trong xe ngựa cứ thế mà cười nói, xe ngựa được đặc cách đi thẳng vào cửa cung, đến gần Thừa Càn cung mới đổi sang đi kiệu.

Lý công công để cho Trầm Thư Kính đứng bên ngoài chờ, mình thì vào thông tri trước. Trông thấy trong Dưỡng Tâm điện ngoài Sùng Kha để còn có thêm một người đang nhàn nhã ngồi, Lý công công vẫn là hết sức bình tĩnh:

“Gặp qua Hoàng thượng, gặp qua Trấn Quốc vương gia. Hoàng thượng, Phụng Nghiễn quận chúa Trầm Thư Kính đã đến, đang chờ ở cửa điện”.

Sùng Kha để ngẩng đầu nhìn Trác Thiếu Hề, thấy mặc dù trên mặt hắn là một bộ dáng điềm nhiên như không, song tay đang cầm cờ đã sớm siết chặt, mới cười nói:

“Mau cho nàng vào”.

Tâm tư của Trác Thiếu Hề, ông đây là phụ thân, làm sao có thể không thấu?

Đúng vậy, Sùng Kha để đối với Trác Thiếu Hề và Trác Thiếu Khanh, ông không phải là phụ hoàng cao tại thượng, ông là phụ thân của bọn họ.

Sùng Kha để gặp Hình Đức phi Mặc Kỳ Hình trong một lần đến Định Nam quốc du ngoạn. Bà là Thái Tuế công chúa, nhưng lại len lén chuồn êm xuất cung. Ông gặp bà ở một tửu lầu lớn nhất Kinh thành Định Nam quốc. Khi nhìn thấy Mặc Kỳ Hình, Sùng Kha để liền biết rốt cuộc yêu là thế nào.

Thế nhưng vị trí Hoàng hậu ông không thể cho bà. Triệu Phương Linh là muội muội ruột của công thân có công cứu giá ông, ông dù không yêu bà ta nhưng vị trí Hoàng hậu đã thật sự không thể thay đổi. Nhưng Mặc Kỳ Hình lại nói bà không cần làm chính vị, dù là phi vị, bà cũng rất vui lòng, chỉ cần được ở cùng phu quân là ông.

Rồi Mặc Kỳ Hình mang theo đội ngũ vô cùng lớn đến Bình Tây quốc hoà thân, một bước liền tiến lên Tứ phi vị. Hình Đức phi. Ân sủng mười năm không suy. Cho đến khi sinh Trác Thiếu Hề, Hình Đức phi mới vì khó sinh mà qua đời.

Ông thương tiếc hai tiểu hài tử, nhưng cũng biết đây là chốn cung cấm máu lạnh, để vương cang yêu quý ai kẻ đó cang phải chết. Nên ông mới đành đoạn mặt ngoài không quan tâm đến Trác Thiếu Khanh và Trác Thiếu Hằng, mặt trong lại xuống nước xin Hoàng hậu nể tình nuôi dưỡng hai tiểu hài tử thay ông.

Phải nói Sùng Kha để thật may mắn biết mấy mới có một vị Hoàng hậu hiền lành đến không ngờ. Triệu Phương Linh không yêu Hoàng đế, bà vốn đã có ý trung nhân, song vì huynh trưởng chết, tẩu tử cũng hương tiêu ngọc vãn, để lại ba hài tử nhỏ, bà phải chấp nhận thánh chỉ của Hoàng đế, tiến cung để làm chỗ dựa cho bọn nhỏ. Từ đó đến giờ Hoàng hậu chưa từng tranh đoạt điều gì, kể cả khi có hài tử, vẫn luôn giáo dục bọn nó đừng vì Hoàng vị mà tranh đoạt, hãy an an bình bình mà sống cho tốt.

Hoàng hậu nuôi dưỡng Trác Thiếu Khanh và Trác Thiếu Hằng như các con ruột của mình, tuyệt đối không có nửa điểm uỷ khuất. Bà cang như vậy, cái ghế Hoàng hậu này bà ngồi cang chắc chắn hơn.

Cho đến khi hai hài tử của nữ nhân mình yêu đều đã trưởng thành, Sùng Kha để mới tìm cơ hội diệt quân Phiên quốc giao cho hai người, chính là đã dự tính trước chiến thắng vẻ vang này. Thánh chỉ phong vị Thái tử và Trấn Quốc vương gia đã sớm viết từ lâu, chỉ là luôn chờ một dịp thích hợp.

Thế mới nói, làm phụ mẫu đã khó, làm phụ mẫu ngồi trên Hoàng vị còn khó hơn.

Trác Thiếu Hằng nhìn Sùng Kha để lại lâm vào suy tư, hẳn rồi cuộc không biết phụ hoàng của hắn muốn làm cái gì.

Tuổi thơ của hắn và Ngũ ca là lớn lên dưới sự chở che của Hoàng hậu, Hoàng đế còn chưa từng hỏi thăm qua, những năm đó có rất nhiều lời đồn nói vì sinh Trác Thiếu Hằng hắn mà Hình Đức phi mới chết, thế nên Hoàng đế oán hận hắn.

Hắn thật sự cũng cho là như thế. Nào ngờ mấy ngày trước, sự tình Phiên quốc xong xuôi, phụ hoàng lần đầu truyền hai huynh đệ bọn hắn vào cung, người nói rất nhiều. Người nói người yêu mẫu phi, người cũng rất yêu hai huynh đệ bọn hắn. Nhưng rồi Ngũ ca hỏi nếu người nói yêu vì sao những năm qua vẫn luôn không màng đến bọn hắn?

Điều đó Trác Thiếu Hằng cũng muốn nghe, nên lẳng lặng nhìn Hoàng đế. Hắn chỉ nhớ ông mỉm cười đầy triu mến, nói với bọn họ bằng thanh âm thật ôn nhu: “Khanh nhi, Hằng nhi, phụ hoàng là có nỗi khổ riêng. Mẫu phi hai đứa đã sớm mất, nếu phụ hoàng còn yêu thương hai đứa, khó tránh khỏi đưa đến chú ý của người khác. Nên phụ hoàng nhờ Hoàng hậu thay ta nuôi dưỡng hai đứa, đợi ngày hai đứa cứng cáp, phụ hoàng liền sẽ chứng tỏ cho mọi người biết, hai đứa là đầu quả tim của ta. Người ta yêu nhất là mẫu phi các con, hài tử ta yêu nhất cũng là các con”.

Mạch suy tư của hai người đều bị cắt đứt bởi một thanh âm trong trẻo:

“Thần nữ Trầm Thư Kính khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Thần nữ Trầm Thư Kính gặp qua Trấn Quốc vương gia, vương gia vạn phúc kim an”.

28. Chương 28: Tâm Tư Hoàng Đế [2]

Sùng Kha để sức tỉnh khỏi hồi ức, đột nhiên trông thấy bóng dáng vận cung y quận chúa màu cam bích bên dưới thể mà lại giống nữ nhân mà ông tâm tâm niệm niệm hai ba phần.

Sùng Kha để phát tay:

“Phượng Nghiên quận chúa mau đứng lên. Lý Quỳ, ban ngồi”.

Trầm Thư Kính không để ánh mắt của bản thân quá chú ý đến bóng dáng màu tím bên kia, nhẹ nhàng phúc thân tạ ơn rồi ngồi xuống. Sùng Kha để hỏi Trầm Thư Kính:

“Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”.

“Hồi Hoàng thượng, năm nay tiểu nữ hơn mười bốn, ba tháng nữa sẽ cập kê”.

Nghe nói ba tháng nữa mới cập kê, Sùng Kha để không nhin được liếc mắt về phía Trác Thiếu Hằng, trong bụng thâm phỉ nhỏ hấn nữ tử nhỏ như vậy cũng muốn ăn.

Sùng Kha để tuy trong bụng này nọ, trên mặt vẫn là hết sức nghiêm túc. Hai người cứ một hỏi một đáp như vậy qua một canh giờ, lại trông thấy Trầm Thư Kính có phần mệt mỏi, hài tử bên kia cũng đã muốn mất kiên nhẫn, Sùng Kha để mới cười nói:

“Cũng đã nói nhiều như vậy rồi, trăm quả thật mệt mỏi. Nhưng trăm lại không muốn Phượng Nghiên quận chúa trở về sớm như vậy. Hay thế này đi, Hằng nhi, con mang Kính nhi đến Linh Tê điện ngồi một lát, cho người dọn ngọc thiện lên, dùng xong xuôi hãy thay trăm đưa nàng về phủ”.

Trác Thiếu Hằng không hiểu hồ lô của phụ hoàng đang bán thuốc gì, định mở lời từ chối giải thoát cho Trầm Thư Kính, nào ngờ nàng lại nói trước:

“Vậy thì Kính nhi cung kính không bằng tuân mệnh. Kính nhi cáo lui”.

Trầm Thư Kính xoay người đi ra khỏi Dưỡng Tâm điện, ở nơi Trác Thiếu Hằng không thấy, môi ngọc khẽ nhếch lên đầy cao hứng. Nàng vốn là muốn tìm một cơ hội nói chuyện với Trác Thiếu Hằng nhưng tìm mãi không được, nay Hoàng đế tạo điều kiện, nàng thế nào lại không đồng ý.

Trái ngược với Trầm Thư Kính thoải mái, Trác Thiếu Hằng hoàn toàn là một bộ dáng kinh ngạc nhìn theo bóng lưng nàng. Cho đến khi bóng dáng hoàng y đó biến mất khỏi cửa điện, Sùng Kha để mới lên tiếng:

“Hằng nhi, còn không mau đi? Phụ hoàng chắc nàng cũng có điều muốn nói với con. Con đó, đừng có do dự, bao nhiêu năm qua đã không dám nói tâm tư thầm kín của mình, lần này phụ hoàng giúp con mau chóng rước nàng về phủ. Mau đi đi”.

Trác Thiếu Hằng không còn thời gian kinh ngạc vì sao Sùng Kha để biết tâm sự của mình, vội vàng quay người đi ra ngoài.

Bên ngoài Dưỡng Tâm điện, Trầm Thư Kính im lặng đứng đợi Trác Thiếu Hằng.

Nàng không biết cảm giác lúc này của mình là gì. Đau lòng có, phần khởi có, có thể nói là vui buồn lẫn lộn.

Nàng vui vì rốt cuộc cũng biết được nam tử tử y kiếp trước là ai, biết được thân phận thật sự của Ân Tang ca ca. Nhưng lại buồn, không, nói đúng ra là đau lòng vì sự ngốc nghếch của con người tên Trác Thiếu Hằng này.

Rõ ràng là thích nàng nhiều như vậy, nhưng đời trước lại một mực im lặng, im lặng canh giữ bên cạnh nàng, im lặng nhìn nàng để ý một người khác, im lặng nhìn nàng tiến cung làm tần phi của Trác Thiếu Kính, đến cuối cùng chỉ khi nàng chết, hắn mới không còn im lặng nổi nữa mà thôi.

Trác Thiếu Hằng nghi ngờ suy nghĩ, đến kiêu cũng quên gọi, cứ như vậy đi ở đằng trước, Trầm Thư Kính cùng Túc Tình đi ở phía sau. Lúc đi ngang qua Ngự Hoa viên, Trác Thiếu Hằng mới sực nhớ đến Trầm Thư Kính còn đi bộ ở phía sau, mới đứng tại chỗ chờ nàng tiến đến, thanh âm nhàn nhạt hỏi:

“Phượng Nghiên quận chúa, đường đến Linh Tê cung còn rất xa, ngươi có muốn ta gọi kiêu cho không?”.

Trầm Thư Kính thấy hắn vẫn cứ một mực giả vờ không quen biết nàng, đáy lòng có chút ê ẩm, thế nên thanh âm thoát ra cũng có chút hờn dỗi:

“Không cần, ta đi bộ vẫn tốt”.

Tuy không hiểu vì sao Trầm Thư Kính tỏ thái độ như vậy, nhưng Trác Thiếu Hằng đã tự hứa với lòng trước khi nàng phát hiện ra thân phận thật sự của hắn, hắn sẽ không bao giờ hành động gì quá trớn để nàng nghi ngờ.

Cứ thế hai người hai suy nghĩ đi đến Linh Tê cung. Linh Tê điện- điện tử của Trác Thiếu Hằng- nơi hắn ở trước khi phong vương lập phủ. Linh Tê điện đã lâu hắn không đến, song hằng ngày vẫn luôn có cung nhân quét dọn, không ngày nào trễ nãi nên vẫn luôn rất sạch sẽ.

Trác Thiếu Hằng mang Trầm Thư Kính đến chính điện, Xích Ám bên người nhanh chóng mang lên cho hai người hai tách trà nóng, trông thấy Túc Tình ở phía sau Trầm Thư Kính ngoắc tay với mình, cũng nhanh chóng lui ra sau.

Túc Tình dùng nội lực nói nhỏ vào tai Xích Âm:

“Âm, Tiểu thư có việc muốn nói riêng với vương gia, người cho mọi người lui xuống hết đi”.

Tuy là không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Xích Âm vẫn nhận thấy không khí giữa Trác Thiếu Hằng và Trầm Thư Kính có phần khó hiểu nên cũng nghe lời Túc Tình, mau chóng cho mọi người lui xuống hết, còn tiện tay đóng cả cửa lại.

Trác Thiếu Hằng trông thấy hành động quá phận của Xích Âm, đáy lòng cũng là sợ Trầm Thư Kính khó chịu, vội vàng đứng lên muốn đi ra mở cửa. Mặc dù hai người vẫn thường xuyên ở riêng với nhau, song đó là Ân Tang, không phải Trác Thiếu Hằng hẳn. Hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ sẽ làm Trầm Thư Kính khó chịu.

29. Chương 29: Thổ Lộ

Nhưng trong mắt Trầm Thư Kính, Trác Thiếu Hằng làm vậy chính là không muốn ở chung với nàng, chính là vẫn còn muốn diễn kịch. Trầm Thư Kính vừa đau lòng vừa tức giận, cố ý đặt mạnh tách trà xuống bàn, thanh âm nhàn nhạt, tuy là lời nói không nghe ra cảm xúc nhưng cũng đã khiến cho Trác Thiếu Hằng cứng đờ cả người:

“Trác Thiếu Hằng, hay ta nên gọi là Ân Tang, huynh còn muốn diễn kịch đến khi nào?”.

Trác Thiếu Hằng thật sự không biết bản thân lúc này nên phản ứng như thế nào.

Hắn có tình cảm với Trầm Thư Kính, đã sớm yêu từ cái nhìn đầu tiên, nữ hài bốn tuổi năm đó, một lần cười chính là liền đi vào sâu trong tim hắn.

Hắn mang thân phận Ân Tang đến tiếp cận nàng, ban đầu chỉ là muốn thông qua nàng có được sự trợ giúp của Trầm gia, để hỗ trợ hắn sau này khi tranh Hoàng vị. Nhưng ai nào ngờ, hắn lại yêu nàng, nhưng nàng lại nói nàng không muốn tiến nhập hoàng cung, dù là làm dâu hoàng gia cũng tuyệt đối không muốn. Thế nên đến cuối cùng, Trác Thiếu Hằng vẫn là không dám nói thân phận thật sự của hắn cho nàng biết.

Khi đưa Xích Tử cho nàng, hắn chỉ biết dặn dò nàng ấy nếu nàng có hỏi thì hãy nói, nếu nàng không hỏi thì đừng đề cập đến. Hắn cứ trông đợi thư từ Xích Tử, cứ thế hai năm, cứ mãi chờ rốt cuộc chẳng có gì xảy ra.

Vốn nghĩ đoạn duyên này nên kết thúc, dù cho Trầm Ngôn không ra mặt ngăn cản, Trác Thiếu Hằng cũng sẽ rút lui. Chỉ là không ngờ ở khoảnh khắc hắn lựa chọn rút lui, Trầm Thư Kính lại nói với hắn: “Ân Tang, huynh là muốn diễn kịch sao?”

Trác Thiếu Hằng từ từ xoay người, nhìn đến trong mắt Trầm Thư Kính là trọn vẹn hình bóng của mình,

mặc dù rất muốn tin, nhưng Trác Thiếu Hằng cứ ngỡ là mình nghe lầm, hần khó khăn tìm lại giọng nói của mình:

“Phượng Nghiên quận chúa, người cũng đừng đùa nữa, ta....”.

Lời nói còn chưa thốt ra bị kẹt lại trong cổ họng, hai mắt Trác Thiếu Hằng trừng lớn nhìn Trần Thư Kính đang đứng trước mặt.

Nàng ấy thế nhưng lại chủ động ôm hần...

Trần Thư Kính không cho phép Trác Thiếu Hằng nói nữa, liền dùng đôi môi nhỏ nhấn khoá chặt những lời hần muốn nói, làm cho hết thấy nuốt vào trong bụng.

Ban đầu Trác Thiếu Hằng còn đang kinh ngạc, nhưng ngay tức khắc liền kinh hỷ đáp lại. Hai người đều là lần đầu thân mật với người khác, kinh nghiệm đều không có. Dẫu vậy Trác Thiếu Hằng vẫn thuận lợi nắm giữ thế chủ động, hôn đến khiến cho Trần Thư Kính thần hồn điên đảo.

Khoảnh khắc dứt ra, hai người còn kéo theo một sợi chỉ bạc lấp lánh đầy ái muội.

Trác Thiếu Hằng hai tay ôm chặt lấy ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, vùi đầu vào hõm vai nàng, kinh hỷ nói:

“Kính Kính, nàng đã sớm phát hiện ra sao không để Xích Tử thông tri với ta?”.

Mặc dù không biết Xích Tử trong miệng Trác Thiếu Hằng là ai nhưng Trần Thư Kính vẫn có thể đoán được đó là Túc Tình. Nàng vừa mới trải qua một trận thân mật thiên hôn địa ám, hai má vẫn còn phỏ màu đỏ rực, đôi môi kiêu diễm khẽ đóng mở:

“Ta chính là muốn tạo kinh hỷ cho huynh, nào ngờ huynh lại diễn kịch tốt như vậy, đúng là diễn đến giống như thật sự không quen biết ta”.

“Ta chỉ là không muốn nàng bận tâm, nàng cũng đã từng nói không muốn tiến nhập hoàng cung, ta lại là hoàng thân quốc thích, nên...”, Trác Thiếu Hằng ngẩng đầu lên, một tay nâng cằm của Trần Thư Kính, để nàng đối mặt với hần.

Trần Thư Kính làm sao không biết suy nghĩ của Trác Thiếu Hằng, thế nên vừa nãy nàng mới hành động táo bạo như thế. Kiếp trước nam tử này vì nàng mà chết, rõ ràng yêu nàng như vậy nhưng vẫn vì câu nói tuy hứng của nàng lúc bé mà một mực im lặng. Nàng không biết nên trách nam tử này ngu ngốc hay trách hần đã quá yêu nàng đây? Là vì quá yêu nên mới vô cùng để tâm, dù chỉ là một lời nói đùa, không phải sao?

Trầm Thư Kính âm thầm thở dài, quyết tâm mở lời hỏi Trác Thiếu Hằng:

“Trác Thiếu Hằng, huynh yêu muội sao?”.

Nàng phải làm cho hắn hành động, nàng tuyệt không thể để hắn tiếp tục im lặng, rồi lại im lặng như kiếp trước nữa.

Im lặng yêu nàng, im lặng nhìn nàng sà vào vòng tay người khác, im lặng thay nàng báo thù, cuối cùng lại im lặng cùng nàng chết, dùng phân nửa tuổi thọ chưa tận giúp nàng một lần nữa sống lại. Nam tử thâm tình như thế, nàng đã tu mấy kiếp mới có thể gặp được?

Trác Thiếu Hằng nhìn thấy rõ khuôn mặt mình trong đồng tử đen nhánh của Trầm Thư Kính, không hiểu sao đáy lòng như bị ai đó hung hăng nhéo một cái. Hắn có cảm giác, nếu hôm nay không thành thực, thì quan hệ giữa hắn với Trầm Thư Kính cứ thế sẽ bị huỷ mất.

Trịnh trọng ôm lấy Trầm Thư Kính, Trác Thiếu Hằng ở bên tai nàng nhỏ giọng nói:

“Yêu. Ta từ sớm đã yêu muội, chỉ là ngại thân phận của ta muội sẽ chán ghét nên mới chậm chạp không nói. Nay muội đã sớm phát hiện, ta cũng không cần phải che giấu gì nữa. Ta yêu nàng, Trầm Thư Kính, ta thật sự rất yêu nàng”.

Ta từ rất sớm đã yêu nàng, yêu chết đi sống lại, yêu đến không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả mức độ quan trọng của nàng trong lòng ta.

30. Chương 30: Trác Thiếu Kinh

Trác Thiếu Kinh từ trong mộng vực tỉnh, cả người đều đầm đìa mồ hôi. Y lại mơ thấy Trầm Thư Kính.

Kể từ yến tiệc hôm đó, nhìn nàng diễm lệ băng khiết, y thời khắc đó liền nhớ mãi không quên. Dù cho y có tự nhủ mình là yêu Trầm Ánh Nguyệt, nhưng không hiểu sao mỗi đêm về vẫn cứ mơ thấy Trầm Thư Kính.

Cảm thấy mồ hôi đầy người rin rít khó chịu, Trác Thiếu Kinh vén màn lên, gọi:

“Biện Trúc, chuẩn bị nước, ta muốn tắm”.

Sáng sớm Trác Thiếu Kinh mang theo Biện Trúc, đến Tàng Thực các. Tàng Thực các tên gọi ra sao chính là như vậy. Tàng Thực các là tửu lâu lớn nhất Đế thành, nơi đây tụ tập tất cả món ăn trên đại lục, không món nào là không thể làm. Hầu như tại Kinh thành Tam đại quốc gia, đều đặt một Tàng Thực các.

Tàng Thực các từ khi khai trương chỉ tiếp khách quý không tiếp thường dân. Người muốn vào đây ngoài tiền tài còn phải là quý nhân. Nghe nói lão bản của Tàng Thực các cùng Trang chủ Kiến Ninh trang là có quan hệ hảo hữu, thế nên có thể nói chống lưng của Tàng Thực các là Kiến Ninh trang a. Chính vì thế, mọi người bước chân vào đây dù có thân phận hiển hách thế nào, chính là cũng không dám bày ra thân phận, không dám kiêu ngạo.

Tàng Thực các có tổng cộng ba lầu. Tầng trệt chỉ tiếp đãi quan lại từ Lục phẩm trở lên đến Tam phẩm cùng với một số ít đại phú hào nổi danh trong Đế thành. Tầng hai tiếp đãi quan viên Nhất phẩm Nhị phẩm cùng với các vị Công Hầu Bá Tước. Tầng ba chia ra phía Đông và phía Tây, phía Đông tiếp đãi hoàng thân quốc thích, phía Tây là cấm địa, nghe đồn là nơi làm việc của lão bản Tàng Thực các, ai dám bén mảng đến đây liền sẽ bị trục xuất khỏi Tàng Thực các, cả đời đều sẽ không được bước vào một bước.

Trác Thiệu Kinh vừa bước vào, quản sự Tàng Thực các đã nhanh chân chạy đến, treo trên mặt nụ cười của thương nhân, cười nói:

“Tịnh vương gia, hôm nay người lại muốn phòng bao chữ ”Thiên” sao?”.

Phía Đông tầng ba thực ra chia ra rất nhiều phòng bao, vì các vị hoàng thân quốc thích đến nơi này cũng chỉ để bàn chính sự, khó tránh cần tuyệt mật, trong đó phòng bao chữ “Thiên” là một trong ba phòng bao lớn nhất phía Đông.

Trác Thiệu Kinh rất thường hay đến đây, phòng bao chữ “Thiên” luôn là lựa chọn của y. Dẫu rằng chi phí có chút đắt hơn các phòng bao khác, nhưng y là thích cái chữ “Thiên” này. Y là con trai của Khang tần nương nương, một nữ nhân có thể nói là mờ nhạt trong hậu cung, thế nên bà chẳng giúp gì được cho y.

Từ khi y sinh ra, y liền đã biết mình so ra thua kém nhiều người. Kém Đại hoàng huynh một chức Trưởng tử, kém hai vị Tam Tứ hoàng huynh hai chữ Đích tử cao quý, lại kém Ngũ hoàng huynh Thất hoàng đệ một mẫu phi có hậu thuẫn là Định Nam quốc- lại còn có trái tim phụ hoàng. Đến cả mấy tiểu hoàng đệ ở phía sau, hậu thuẫn mẫu gia vẫn là cao hơn y rất nhiều.

Thế nên từ nhỏ đến lớn Trác Thiệu Kinh luôn luôn tỏ vẻ bản thân mềm yếu với các vị huynh trưởng, nhưng lại không nhịn được lên mặt với các vị đệ đệ. Mọi người đều là nhi tử của phụ hoàng, có sao lại có khác biệt rõ rệt như vậy? Mẫu phi của y chỉ là Tần vị Tứ phẩm, kém một chút liền chẳng thể tự xưng “bổn cung”.

Từ khi hiểu chuyện y đã sớm chán ghét người mẫu phi chỉ biết thoả mãn với những thứ nhỏ nhặt này. Đối với y, chỉ có Hoàng vị hoặc là Thái tử vị mới làm cho y thoả mãn, một phong hào Tịnh vương chỉ là do phụ hoàng bố thí cho y mà thôi.

Do đó Trác Thiệu Kinh thích chữ “Thiên”, bởi vì chữ này mang lại cho y mơ mộng hảo huyền. Y muốn làm thiên tử, muốn trở thành cửu ngũ chí tôn nên nhất định phải dùng chữ “Thiên” này.

Nhận được cái gật đầu từ Trác Thiệu Kinh, quản sự liền nhanh chóng dẫn đường đưa y lên phòng bao. Phòng bao chữ “Thiên” rộng gấp đôi các phòng bao khác, bên dưới sàn gỗ lót da dê đắt tiền, bàn ghế được làm từ gỗ quý ngoại quốc, trên ghế cũng được bọc một lớp lông cáo hết sức mềm mại. Trên cửa sổ lớn nhìn

được toàn cảnh dưới đường phố treo hai mảnh rèm cửa làm từ lăng la tơ lụa màu vàng chói, bốn góc phòng đều đặt một cái hộp gỗ rỗng, bên ngoài chạm khắc chi tiết sắc sảo, bên trong đựng một viên dạ minh châu nho nhỏ, tuy là nhỏ nhưng vào buổi tối bốn viên đều cùng phát sáng, chính là sáng rực cả phòng bao.

Khi Trác Thiếu Kinh bước vào, một tiểu nhị liền thay y đốt lên huân hương mà y thích. Y lật thực đơn, tùy tiện gọi hai món, lại dặn dò tiểu nhị:

“Một lát nữa sẽ có Trầm Tứ tiểu thư đến, người mang nàng lên đây cho ta”.

“Vâng”, tiểu nhị cung kính lui xuống.

Bên trong chỉ còn lại Trác Thiếu Kinh ngồi cùng Biện Trúc im lặng đứng một bên. Khói trắng từ huân hương nhanh chóng bay lên, lượn lờ không tan trong gian phòng to lớn.

Cả hai đều im lặng, đột nhiên Trác Thiếu Kinh lên tiếng hỏi:

“Biện Trúc, những lần ta gặp mặt Nguyệt nhi, người đều ở đây. Người nói xem, nàng có thích ta không?”

Biện Trúc trầm tư nghĩ lại những biểu hiện của Trầm Ánh Nguyệt, gật đầu nói:

“Nô tài nghĩ là có đi, nhìn phản ứng của Trầm Tứ tiểu thư không phải là giả. Nhưng vương gia, nô tài có điều nghi hoặc, nếu nói ra sợ làm vương gia bất mãn”.

“Cứ nói đi”, Trác Thiếu Kinh phát tay.

“Vương gia, theo nô tài thấy nếu muốn lôi kéo phủ Trầm quốc công, tại sao người không lựa chọn xuống tay ở Trầm Tam tiểu thư Trầm Thư Kính? Dù gì nàng ấy cũng là đích nữ, lại còn có ngoại gia Tô phủ chống lưng, không phải là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí vương phi của người sao?”.

Nếu Biện Trúc đã sớm nghĩ ra, thì sao Trác Thiếu Kinh lại không biết. Y mân mê kim bội hình tròn bên hông có khắc chữ “Tĩnh”, cười nói:

“Ta khi nào thì nói muốn Nguyệt nhi làm Tĩnh vương phi? Người nói không sai, Trầm Thư Kính đúng thật là ứng cử viên tốt nhất giúp ta tranh Hoàng vị, vả lại Trác Thiếu Hằng cũng có ý với nàng ấy, ta làm sao có thể bỏ qua?”.

Biện Trúc tuy thông minh, nhưng cũng là bị Trác Thiếu Kinh làm cho mù mờ:

“Trầm Tứ tiểu thư không phải là vương phi người chọn? Vậy tại sao người lại muốn tốn thời gian thân cận với nàng?”.

“Nếu có được trái tim của hai vị tiểu thư Trầm quốc công phủ, thế chẳng phải rất tốt hay sao? Thế thì Trầm quốc công càng thêm buộc chặt với bản vương rồi”, Trác Thiếu Kinh cười nói.

“Lại nói Nguyệt nhi cũng là Ngoại tôn nữ của Chính Thái hầu, để kéo gần thêm quan hệ của bản vương và hầu gia thì dành một vị trí trắc phi cho nàng ta cũng không mất mát gì”.

Được Trác Thiếu Kinh chỉ điểm, Biện Trúc rốt cuộc cũng hiểu. Biện Trúc vốn định nói gì nữa, nhưng ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa, thanh âm tiểu nhị lúc này vang lên:

“Vương gia, Trầm Tứ tiểu thư đã đến”.

31. Chương 31: Trác Thiếu Kinh [2]

Không thể không nói, Trầm Ánh Nguyệt thật sự rất xinh đẹp. Cái đẹp của nàng ta như Thủy Tiên hoa, đẹp nhẹ nhàng nhưng vương vấn.

Hôm nay hẹn gặp Trác Thiếu Kinh, Trầm Ánh Nguyệt từ sớm đã chuẩn bị cho bản thân thật chu đáo. Áo tay dài nhưng không rộng màu trắng, vừa khít khoe trọn đôi vai gầy nhỏ nhắn. Cổ áo khoét hình chữ nhật, khéo léo phô bày đôi xương quai xanh tinh mỹ. Váy lụa dài màu xích thố trơn nhẵn, dưới gấu váy thêu vài con tiểu hồ điệp đủ màu. Búi tóc Quán Phát nho nhỏ trên đầu, vì chưa cập kê nên phần tóc còn lại để xoã trước ngực.

Khuôn mặt nho nhỏ bằng nắm tay, mắt hạnh mày dài, mi mực sắc sảo, đôi môi hơi dày song luôn kiêu diễm ướm ắt. Vòng eo nhỏ nhắn dưới dây lụa thít thật chặt, hương thơm thoang thoảng phảng phất bay ra từ trong túi hương thêu hoa Hải Đường bên hông.

Trầm Ánh Nguyệt đứng trước mặt Trác Thiếu Kinh, trông thấy mắt y ánh lên tia mê hoặc, mới cười cười hành lễ:

“Nguyệt nhi gặp qua Tịnh vương gia, Tịnh vương gia vạn an”.

Nàng ta nhìn thấy ánh mắt mê hoặc của Trác Thiếu Kinh, nhưng lại chẳng nhìn thấy được một tia lãnh lệ vừa loé qua trong đáy mắt y.

Trác Thiếu Kinh vươn tay ra đỡ lấy nàng ta, cười nói:

“Nguyệt nhi làm cái gì vậy? Chúng ta xa lạ như thế sao? Đến, ngồi bên cạnh bản vương”.

Được Trác Thiếu Kinh dùng sức kéo lên, Trầm Ánh Nguyệt không biết hổ thẹn liền ngồi luôn vào trong lòng Trác Thiếu Kinh, tựa như hành động này giữa hai người đã sớm làm đi làm lại đến thật thuần tay.

Ôm lấy ôn hương nhụy ngọc trong người, Trác Thiếu Kinh phát tay cho Biện Trúc lui ra bên ngoài canh giữ.

Trong phòng bao rộng rãi lập tức chỉ còn thân ảnh hai người chồng lên nhau, Trác Thiếu Kinh kề mặt sát vào vai Trầm Ánh Nguyệt, ở bên tai Trầm Ánh Nguyệt, nhỏ giọng hỏi:

“Thế nào? Nguyệt nhi là nhớ bản vương sao?”.

“Phải a, Nguyệt nhi quả thật nhớ Tịnh vương đến phát điên rồi”, Trầm Ánh Nguyệt hưởng thụ hơi thở quen thuộc của Trác Thiếu Kinh quanh quẩn bên chóp mũi, kéo tay y cách một lớp y phục đặt lên ngực trái nàng ta, “Trái tim ta nhớ người, thân thể của ta...cũng là rất nhớ người”.

Trầm Ánh Nguyệt năm nay đã mười bốn tuổi, còn một năm nữa sẽ cập kê, nhưng từ năm mười ba tuổi, nàng ta đã sớm nếm trải trái cấm.

Phải, năm Trầm Ánh Nguyệt mười ba tuổi, nàng ta đã sớm lăn lộn trên giường với Trác Thiếu Kinh. Thế nên nàng ta mới phải lập lời thề, không phải Trác Thiếu Kinh không lấy- vì nàng ta đã chẳng còn là xử nữ nữa.

Trầm Ánh Nguyệt thật ra không yêu Trác Thiếu Kinh như những gì nàng ta thể hiện, chỉ là nàng ta nhận thức được bản thân lúc này đã không còn trong sạch, Trác Thiếu Kinh là cọng cỏ cứu mạng duy nhất của nàng ta lúc này, nàng ta tuyệt đối sẽ không buông tay ra.

Hai người còn chưa nói được mấy câu, trong phòng đã liền truyền ra những thanh âm khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Cho đến lúc xong chuyện, ôm lấy thân thể trở mã rất tốt của Trầm Ánh Nguyệt, Trác Thiếu Kinh thoả mãn thở ra một ngụm trọc khí. Y vẫn là thích cái thân thể này của Trầm Ánh Nguyệt, vị trí Trắc phi chắc chắn là của nàng ta rồi. Nhưng vương phi vị này, Trác Thiếu Kinh ánh mắt lãnh lệ, chỉ có Trầm Thư Kính là thích hợp nhất.

Trầm Ánh Nguyệt cảm giác được Trác Thiếu Kinh không chuyên tâm, ở dưới thân y nũng nịu nói:

“Vương gia, người là đang nghĩ cái gì mà lơ là thiếp như thế?”.

Mới vừa trải qua một trận hoan ái, trên người Trầm Ánh Nguyệt vẫn còn dấu tích xanh đỏ, đôi môi dày bị nàng cắn càng thêm ửng đỏ, trông mới mị hoặc làm sao. Trác Thiếu Kinh không nhận được, phân thân bên dưới lại rục rịch, liền đè Trầm Ánh Nguyệt xuống, một lần nữa làm chuyện đại sự.

Nếu trong phòng bao chữ “Thiên” là một trận lại một trận xuân cung đồ, thì bên trong Bạch Mai viện Trầm quốc công phủ lại hết sức yên ắng.

An thị ngồi trên ghế dài, không hiểu sao luôn có cảm giác bất an. Bà đuổi hết mọi người lui xuống, chỉ chừa lại Nghi Đình- đại nha hoàn của mình.

Trông thấy cửa nẻo đóng cẩn thận, An thị mới kéo tay Nghi Đình nói:

“Nghi Đình, việc người nói với ta người đã làm chưa? Tại sao Trầm Thư Kính ở yến tiệc không những không chết mà còn có danh vị quận chúa?”.

Nghi Đình cũng là không biết tại sao, rõ ràng ả đã sớm đến Kiến Ninh trang đưa một vạn lượng bạc cùng yêu cầu, nhưng sao yến tiệc đã qua mấy ngày mà người vẫn còn sống khời khời?

Một vạn lượng vàng này là An thị bỏ ra, ả cũng không dám nói xằng nói bậy, sợ An thị sẽ trở mặt, mới vội an ủi:

“Chủ tử, đừng lo lắng, người của Kiến Ninh trang người còn không rõ sao? Tin nô tì đi, mấy ngày nữa Trầm Thư Kính nhất định sẽ tử”.

Nhận được lời cam kết của Nghi Đình, An thị mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là bà luôn cúi đầu nên không thấy được ánh mắt lo lắng của Nghi Đình. Vì vậy nên ngày sau khi An thị chết, bà vẫn còn chưa hiểu tại sao Trầm Thư Kính còn sống. Dĩ nhiên, chuyện này là hồi sau sẽ rõ.

32. Chương 32: Thân Mật

Mấy ngày qua tiết trời dần trở lạnh, gió lạnh thổi mỗi lúc một mạnh hơn, vốn là người sợ lạnh, trời chưa vào đông mà Trầm Thư Kính lại nhiễm phong hàn.

Trầm Thư Kính có chút sốt nhẹ, sáng sớm ngoài thỉnh an Tô Tịch một chút thì vẫn luôn ở trong phòng.

Túc Tình giữ cổ tay Trầm Thư Kính, bắt mạch cho nàng. Ở bên cạnh Hỷ Tình không ngừng hỏi:

“Thế nào? Tiểu thư bệnh có nặng không?”.

Thấy ấn đường Túc Tình vốn cau lại nhưng lúc này lại nhẹ nhàng giãn ra, Trầm Thư Kính mới cười nói:

“Không có gì đâu, chắc là bị nhiễm phong hàn một chút”.

Đời trước cũng như đời này, mỗi khi mùa thu đến nàng sẽ phải ít nhất mắc hai lần phong hàn, sau đó đến mùa đông lại càng trầm trọng, chỉ thiếu chút đem cả tấm phòng đốt lên mới thấy ấm áp. Bệnh nhiều như vậy, nàng sớm đã thành quen, cũng sớm đã biết mình bị cái gì, nhưng Hỷ Tình vẫn luôn lo lắng là nàng gặt

nàng ấy, cứ một mực bắt Túc Tình bắt mạch cho nàng, nàng không thể làm gì hơn đành phải đưa tay ra.

Tuy đúng là Trầm Thư Kính chỉ nhiệm phong hàn thật, nhưng Túc Tình không thích nàng coi thường bệnh tật như vậy, mới lên tiếng:

“Chủ tử, tuy đúng thật chỉ là phong hàn, nhưng để lâu cũng có thể mất mạng, người vẫn là mau sớm nghỉ ngơi một chút. Thân là đệ tử thần y, người lại dám xem thường bệnh tật”.

Bất đắc dĩ gạt đầu, Trầm Thư Kính mới chiều tối cứ như vậy bị cưỡng ép ăn xong bữa tối, cưỡng ép tắm rửa rồi lên giường khi ráng chiều vẫn còn đỏ hồng nơi chân trời. Nhìn Hỷ Tình Túc Tình làm lớn lên như vậy, Trầm Thư Kính cũng là lắc đầu bất lực.

Ngay khúc Hỷ Tình muốn quay lưng lui ra, Trầm Thư Kính liền nhanh tay giữ lấy cổ tay nàng, cười khổ nói:

“Hỷ Tình, tỷ ở lại với ta một chút, trời còn sớm như vậy thì sao mà ngủ được chứ? Hỷ Tình, nha hoàn tốt của ta, tỷ muội tốt của ta”.

Hỷ Tình tuy trong lòng rất vui vì Trầm Thư Kính làm nũng với nàng, song nàng vẫn là rất lo cho sức khỏe của tiểu thư. Nhất là kể từ khi rơi xuống hồ băng, sức khỏe tiểu thư như càng đi xuống. Mặc dù nàng rất muốn thỏa hiệp theo ý tiểu thư, nhưng là sức khỏe của tiểu thư vẫn quan trọng hơn.

Nghĩ kĩ rồi Hỷ Tình đem tay Trầm Thư Kính đặt lại trong chăn, ở trong đôi mắt u oán của Trầm Thư Kính từng bước đi ra ngoài, còn không quên thổi nến, đóng cửa lại

Vô lực thở dài một tiếng, Trầm Thư Kính ở trong miệng lầm bầm khi nào thì Hỷ Tình bé ngoan của nàng đã bị Túc Tình dạy hư rồi, đã không còn nghe lời mình nữa.

Nhưng vốn chính là mang bệnh trong người, cùng với lúc này sắc thuốc Túc Tình lại bỏ thêm một chút An Thần thảo, Trầm Thư Kính ai oán một lúc rồi cứ thế ngủ mất.

Đêm lạnh như băng, gió thổi tung cành đào sớm đã xơ xác lá trong sân, càng khiến nó thêm tiêu điều.

Khi Trác Thiệu Hằng đến thì Trầm Thư Kính đã sớm ngủ say.

Hắn khinh thủ khinh cước* di chuyển đến trước giường Trầm Thư Kính, yên lặng ngắm nhìn tiểu nhân nhi của hắn đang say giấc nồng.

Kể từ hôm đó ở Linh Tê điện nói rõ lòng mình, hai người cũng ngay tại đó thề nguyện sẽ mãi ở bên nhau. Trác Thiệu Hằng cũng đã hứa ở lễ cập kê của Trầm Thư Kính, nhất định sẽ mang thánh chỉ đến thú* nàng.

Nhìn ngắm giai nhân trong lòng ngủ say, khuôn mặt một nửa chôn trong chăn, lông mi dày lại cong như cánh bướm, tóc đen ba ngàn xoắn tung trên đỉnh đầu, trong lúc ngủ Trầm Thư Kính vẫn luôn mỉm cười.

Trác Thiếu Hằng nhếch môi nghĩ, có lẽ là mơ thấy điều gì tốt lành đi.

Thật ra Trác Thiếu Hằng đã đoán rất đúng, Trầm Thư Kính chính là đang mơ một giấc mộng hết sức hạnh phúc. Trong mơ, nàng thấy bản thân khoác giá y đỏ thẫm, ở trên lưng Đại ca khóc thút thít. Sau đó được kiệu hoa đưa đến Trấn Quốc vương phủ, cùng Trác Thiếu Hằng- nam nhân nàng yêu, nam nhân nàng mang ơn cũng là nam nhân mà nàng nợ rất nhiều- bái đường thành thân.

Trác Thiếu Hằng trong mơ vì hôn phục đồ thẫm tôn lên làn da trắng, khiến cho hắn càng thêm “xinh đẹp”, hắn nhìn nàng cười thật nhiều thật nhiều. Trầm Thư Kính vốn đang trong mơ đột nhiên bật thốt, thể nhưng là nói ra miệng trong lúc ngủ:

“Hằng, chàng thật xinh đẹp, ta thật sự muốn “ăn” chàng”.

Trác Thiếu Hằng vốn đã định ly khai, chân mới bước trên bệ cửa sổ, nghe lời Trầm Thư Kính nói, xém tí thì ngã sắp xuống.

Hắn xinh đẹp? Nàng lại còn muốn ăn hắn?

Trên trán chảy xuống hai vạch hắc tuyến, Trác Thiếu Hằng thở dài đóng cửa sổ lại, đi vào trong phòng. Hắn hôm nay đến sớm như vậy là vì Túc Tình có báo với hắn là nàng bị nhiễm phong hàn, vốn là muốn đến chăm sóc nàng một chút, nào ngờ nàng ngủ mất rồi. Chỉ là không ngờ, ngủ rồi mà Trầm Thư Kính vẫn luôn nghĩ về hắn, điều này làm hắn thực vui.

Nhưng mà, việc cần tính sổ vẫn nên phải tính sổ.

Trác Thiếu Hằng cởi giày, nhanh chóng leo lên giường, giường của Trầm Thư Kính nếu nằm một người thì rất rộng, nhưng nếu thêm người vào liền sẽ có chút chật. Trầm Thư Kính như không có điểm thoải mái, nhích nhích thân thể lùi vào bên trong, thể nhưng lại không nhích được.

Nhìn tiểu nhân nhi dưới thân hiện lên khó chịu, Trác Thiếu Hằng cau môi cười, nâng một tay lên vuốt tóc nàng, ở bên tai nàng khe khẽ hỏi:

“Kính Kính, nàng nói xem, ai xinh đẹp vậy?”.

Như cảm thấy bất an, Trầm Thư Kính thể mà ngậm miệng không nói nữa. Trác Thiếu Hằng nhìn nàng như vậy vẫn là không biết làm gì ngoài bất đắc dĩ phải thỏa hiệp. Không thể trừng trị nhưng vẫn có thể ăn đậu hũ một chút mà.

Thế là Trác Thiệu Hằng ở trên khuôn mặt Trầm Thư Kính hôn loạn lên, lúc hôn đến bờ môi mong manh kia không nhịn được miết miết vài cái, đến khi nó sưng đỏ đầy kiêu diễm mới thoả mãn tha cho. Nhìn trắng ngoài cửa sổ cũng đã lên cao, Trác Thiệu Hằng cởi bỏ áo bào, ngã xuống bên cạnh Trầm Thư Kính đã sớm ngủ say đến không biết gì, vươn tay ôm lấy nàng bảo hộ trong ngực, cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Huân hương thơm ngát toả ra mùi An Thần thảo, đưa hai người vào giấc mộng bình yên đến lạ kì.

Một đêm này Trầm Thư Kính cùng Trác Thiệu Hằng ngủ thực ngon nhưng Trầm Ngôn thì không như vậy.

—Chú thích—

*Thú: lấy, cưới.

*Khinh thủ khinh cước: nhẹ tay nhẹ chân

33. Chương 33: Trầm Ngôn Trăn Trở

Tuy đã vào canh tư* nhưng nền trong Hắc Cư hiện vẫn luôn cháy.

Trong thư phòng, Trầm Ngôn ngã mình trên trường kỷ, tay nâng niu một chiếc hà bao màu trắng tinh khôi thêu chữ “Mộ” đã sớm sờn.

Dấu vết sờn cũ đó cho thấy chủ nhân của nó vẫn luôn thường hay sờ vào nó, mới khiến nó bị mài mòn.

Hà bao này là Triệu Mộ Như lén lút đưa cho hắn trước ngày hắn cùng với đại quân lên đường đi Phiên quốc.

Trầm Ngôn thật ra chính là một người văn võ song toàn. Năm mười lăm tuổi đã sớm đậu Trạng Nguyên nhưng lại không muốn làm quan văn nên từ chối thánh chỉ. Sau lại gia nhập Thiết Phái môn, trở thành Đại đồ đệ của tông chủ Thiết Phái môn, cùng với Trác Thiệu Hằng ngày đêm luyện võ.

Cho đến năm hắn mười tám tuổi, cả hai đều được tông chủ cho phép xuất sư, sau lại xảy ra chiến sự Phiên quốc, hắn đi một mạch chính là hai năm.

Ở nơi chiến trường gió tanh mưa máu, đè nặng trên vai hắn là trách nhiệm gìn giữ đất nước, là bảo hộ thân nhân, là nàng. Nàng là tín ngưỡng của hắn, cùng với đất nước trở thành hai thứ vô cùng quan trọng của hắn, như là tay phải cùng tay trái.

Tay trái hắn là đất nước cao cả hùng vĩ, tay phải hắn là nàng dung nhan khinh vân xuất tự*, vì nàng, hắn

càng phải toàn tâm toàn ý trấn giữ biên cương, dù cho có chết đi cũng tuyệt đối không đánh mất biên thủy, đánh mất đất nước nơi nàng sinh sống vào tay giặc.

Vì trong lòng có chấp ngộ, có thứ quan trọng, nên hấn vẫn luôn cố gắng sống, mấy lần tìm được đường sống từ chỗ chết, cuối có được một chức quan mà hấn hằng mong muốn- tướng quân.

Chỉ là khi hấn trở về, hai năm tuy không dài nhưng nhiều chuyện cũng đã khác, lòng người cũng đã thay đổi. Nữ tử hai năm trước tú lệ ngoại trung*, khuôn mặt ửng đỏ đưa cho hấn hà bao mình tự thêu, thanh âm lí nhí như muỗi kêu, hại hấn phải thật cố gắng mới nghe rõ, đã không còn là nàng nữa:

“Trầm Đại ca, hà bao này là ta tự thêu, bùa bình an bên trong cũng là do tự tay ta đi Vạn An tự lấy về. Ta không cầu gì hơn, chỉ mong huynh bình an trở về”.

Trầm Ngôn rốt cuộc không hiểu, Triệu Mộ Như vì sao thay đổi.

Nói đúng ra, Trầm Ngôn cùng Triệu Mộ Như là sư huynh sư muội, bởi vì những năm còn nhỏ, hai người là cùng học lớp của Dương Trọng nguyên.

Dương Trọng nguyên đỗ đạt làm Trọng, song lại không muốn vào triều làm quan, quyết định ở Đế thành lập một lớp dạy học, dạy cho con em quyền quý.

Trầm Ngôn tám tuổi, lần đầu gặp Triệu Mộ Như bốn tuổi chính là ở nơi này. Hai người cứ thế lớn lên cùng với nhau, cho đến năm mười lăm tuổi Trầm Ngôn thi đỗ Trọng nguyên, chẳng cần phải học nữa, sau đó Triệu Mộ Như cũng kết thúc khoá học, mỗi người một nơi.

Chính là trong lòng hai người đều có nhau. Trầm Ngôn đều không ít lần cố gắng tình cờ gặp mặt Triệu Mộ Như. Tỷ như tình cờ gặp nàng trên đường cái, trong tửu lầu, trong các tiệm trang sức....

Tận cho đến khi đi ra trận, người Trầm Ngôn gặp cuối cùng cũng là Triệu Mộ Như. Hấn đã thề với trời, chỉ cần hấn còn sống, Triệu Mộ Như nhất định là thê tử của hấn.

Nhưng là nào ngờ, người vẫn còn nhưng lòng đã đổi. Hôm đó hấn khải hoàng trở về, thật tình cờ ở trên đường cái gặp Triệu Mộ Như. Nàng hai năm qua vẫn là xinh đẹp như vậy, khiến cho hấn chỉ muốn đem nàng giấu thật kĩ.

Rồi ánh mắt của nàng chạm phải hấn. Nhưng là trong đôi mắt nàng chẳng còn tình nùng mật ý như hai năm trước, có chăng còn lại cũng chỉ là một mảnh bình thần nhàn nhạt. Không hiểu sao Trầm Ngôn cảm thấy lòng mình đau quá đổi, đau đến hít thở không thông!

Hấn tiến đến, muốn bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, mở miệng hỏi:

“Mộ nhi, muội vẫn khoẻ chứ?”.

Thế nhưng Triệu Mộ Như không thấy vùng vẫy trong mắt hắn, cũng không thấy ánh mắt tha thiết khẩn hoảng của hắn, chỉ là bình tĩnh đáp:

“Trầm Đại thiếu, ta vẫn rất khoẻ. Ta đang bận việc, không thể bồi người nói chuyện, thật ngại quá”.

Khoảnh khắc bóng dáng bạch y đó quay đi, hắn liền biết mình nhất định là sắp chết rồi. Quả đúng thật là như vậy. Kể từ hôm đó hắn không thiết tha ăn uống, việc chính sự trong quân doanh cũng bị gạt bỏ một bên, trong đầu hắn chỉ có ba chữ “Triệu Mộ Như” xoay quanh.

Hắn đã nhiều lần đi tìm nàng, nhưng đáp lại hắn chỉ là những câu nói khách khí, hoặc tệ hơn là bóng lưng thanh lãnh kia. Sau đó hắn không đi nữa.

Hắn bỏ cuộc. Hắn cảm thấy mình yếu đuối đến lạ kỳ.

Khi đó Trầm Ngôn cảm thấy rất nhớ Triệu Mộ Như, nhớ đến hít thở không thông, nhớ đến trong mơ cũng thấy, đi ra đường nhìn thấy bóng lưng ai cũng giống nàng ấy, hắn thật sự nghi ngờ, bản thân có phải là phát điên rồi không?

Nhưng hắn lại không có cách nào thoát ra được. Ái tình như ly rượu độc, biết là sẽ chết nhưng vẫn không thể khống chế được trái tim mình. Yêu một người chưa bao giờ là dễ dàng, thật sự chưa bao giờ là dễ dàng.

Cười khổ nâng bình rượu bên dưới lên một ngụm lại một ngụm uống hết, Trầm Ngôn cảm thấy hai mắt sao mà xót xa đến vậy, có lẽ là do rượu quá cay, cay đến làm hắn nhẹn không được rơi lệ mất rồi.

Nam tử hán đại trượng phu, trong khoảnh khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc cũng không rơi lệ như thế này, lòng cũng không đau đến như vậy, Trầm Ngôn vươn tay che mặt, sâu trong cuống họng phát ra tiếng nấc đè nén.

Phải làm sao đây? Làm sao bây giờ? Trầm Ngôn cảm thấy bản thân bỗng nhiên rất mệt mỏi, mệt chết đi được. Cảm thấy tâm trạng nặng nề, cả người cũng nặng nề theo. Cảm thấy mắt cay xè, đau rát. Tim cũng như thế, đau quá.

Tựa như có ai đó đang dùng một con dao cùn, từng chút từng chút một cửa đứt trái tim hắn. Nỗi đau này còn đau hơn cả vạn tiễn xuyên tâm, đau đến mất đi tri giác.

Cùng là một đêm, nhưng mỗi người một tâm sự, không ai giống ai. Dầu cho người hạnh phúc hay đau khổ, bất kể thoả mãn hay không, muốn hay không muốn, thì thời gian vẫn là cứ trôi cứ trôi, chẳng bao giờ vì thứ gì mà dừng lại. Đêm dài đằng đẵng, rồi cũng sẽ qua...

Nỗi đau cách mấy, rồi cũng sẽ đến lúc phai nhạt. Tâm bệnh cần tâm được, mà được tốt nhất cho tâm bệnh, chính là thời gian. Dòng chảy thời gian trôi đi cuốn hết mọi nỗi đau theo năm tháng. Năm năm, mười năm, mười lăm năm, hay thậm chí là cả đời, cũng sẽ có lúc quên được mà thôi.

Cũng có kẻ nói thời gian thực chất chẳng chữa lành được vết thương, nó chỉ khiến con người quên đi, giúp họ cất vết thương đó vào trong một góc khuất của lòng mình, cho đến khi nhớ ra, nỗi đau khi đó vẫn sẽ oằn mình sống lại.

Nhưng thật ra, quên đi cũng là một liệu pháp để băng bó, để an ủi vết thương.

—Chú thích—

*Canh tư: 1-3 giờ sáng

*Khinh vân xuất tỵ: vẻ đẹp thanh thoát.

*Tú ngoại tuệ trung: bên ngoài xinh đẹp bên trong thông minh.

34. Chương 34: Phụ Thân Tốt

Sáng sớm, khó có khi trời trong thoáng đãng. Tuy cửa chưa mở nhưng ánh nắng vẫn có thể theo khe hở rọi vào bên trong tấm phòng. Trầm Thư Kính nheo mày xoay người, ngoài ý muốn lại đụng trúng một lồng ngực vững chãi.

Cảm thấy có gì đó không đúng, Trầm Thư Kính giật mình vội vàng vàng mở mắt ra. Đập vào mắt nàng là khuôn mặt yêu nghiệt của Trác Thiếu Hề vẫn còn đang say giấc. Trầm Thư Kính giựt giựt khoé môi, đối với việc tự tiện ăn đậu hũ của nàng ngày qua ngày như vậy của hắn thật sự rất tức giận, nhưng cứ mỗi lần nàng phát hỏa hắn đều sẽ mở to đôi mắt đen, chớp chớp đầy uỷ khuất nhìn nàng, làm cho nàng dù có lửa giận phùng phùng vẫn phải nguôi ngoai.

Thực ra nàng biết rằng nếu hắn không làm hành động như thế thì bản thân cũng không nổi trút giận lên người hắn. Vì nàng không muốn làm tổn thương hắn, dù trách móc một câu cũng không thể.

Những gì hắn làm cho nàng thật sự quá nhiều, quá cao cả, quá hy sinh. Nàng không biết phải dùng cách gì để bù đắp cho hắn. Chỉ có thể khiến cho hắn khi ở bên cạnh nàng không cần phải chịu quá nhiều đau khổ mà thôi.

Vốn muốn đánh thức Trác Thiếu Hề nhưng nhìn hắn mệt mỏi như vậy Trầm Thư Kính vẫn là không nỡ. Quyết định tốt bụng để cho hắn ngủ một chút. Ừ, chỉ là do thấy hắn quá mệt mỏi mà thôi, không phải là nàng cũng luyến tiếc cái ôm của hắn, tuyệt đối không phải đâu nha.

Thế nhưng nằm một chỗ như vậy vẫn có chút chán, Trầm Thư Kính vươn tay, ở trên khuôn mặt của Trác Thiếu Hằng khẽ sờ mấy cái.

Ai, cảm xúc thật nhẵn nhụi a. Ai, sờ thật thích. Ai, nhìn xem nhìn xem, là nam tử sao lại đẹp như vậy chứ? Không phải là muốn dụ dỗ ong bướm sao?

Vốn đang chìm trong cảm thán, Trầm Thư Kính làm sao biết được Trác Thiếu Hằng đã tỉnh. Nhìn tiểu nữ nhi trong ngực đang vươn tay vuốt vuốt mặt mình, nhưng thần trí lại bay đầu mất, chốc chốc lại thở dài, chốc chốc lại cau mày. Trác Thiếu Hằng giữ lấy tay nàng, không cho lộn xộn nữa, lười biếng nói:

“Kính Kính, sáng sớm nàng làm gì vậy?”.

Đột nhiên bị nắm tay, Trầm Thư Kính giật mình hoàn hồn. Trông thấy chủ nhân của khuôn mặt mình đang nói xấu đã sớm tỉnh, vụt một cái cả khuôn mặt đều ửng đỏ, lắp bắp nói:

“Ta, ta đâu có, đâu có làm cái gì”.

Kỹ thuật nói dối hạn hẹp, Trác Thiếu Hằng vừa nhìn đã biết, liền bật cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ là đem đầu dụi dụi vào hõm vai nàng. Trầm Thư Kính biết rằng Trác Thiếu Hằng bận rộn nhưng kể từ khi cùng nhau nói rõ lòng mình, hắn vẫn luôn dành thời gian mỗi ngày đến xem nàng một chút, làm cho nàng thật thoải mái.

Thở dài kéo chăn lên cho Trác Thiếu Hằng, Trầm Thư Kính nhẹ nhàng nói:

“Nếu mệt thì một chút nữa hãy trở về. Dù gì hôm qua ta bệnh, Hỷ Tình Túc Tình cũng sẽ để ta ngủ, không làm phiền ta. Chàng cứ yên tâm, ngủ đi”.

Nhưng thật ra Trác Thiếu Hằng chỉ là muốn ở bên nàng lâu một chút, nào có phải mệt mỗi gì, nhưng nếu Trầm Thư Kính đã tự tìm lý do thật tốt cho hắn, hắn làm sao sẽ từ chối.

Hai người cứ thế im lặng ôm nhau nằm, một lát sau Trác Thiếu Hằng như nhớ ra điều gì, mới lên tiếng phá vỡ thinh lặng:

“Kính Kính, An thị An di nương của nàng có thâm thù đại hận gì với nàng sao?”.

Trầm Thư Kính ngạc nhiên nhướn mày.

Đời trước, hơn phân nửa đau khổ mà nàng phải ném trái sầu là do An thị ban cho. Bà ta độc ác như thế, nhiều lần lợi dụng cái cố gọi là suy nghĩ cho nàng để ăn chặn hầu hết quyền lợi của nàng. Giảm phần ăn của nàng từ ba bữa xuống thành một bữa, cắt nguyệt ngân hàng tháng của nàng, mấy năm trời không cấp một xu. Xiêm y bốn mùa cũng không may vì viện cớ trong phủ phải tiết kiệm, cuối cùng nàng phải đành

mặc y phục mới dành cho nha hoàn.

Bà ta đối xử với nàng không khác gì một tì nữ thấp kém, nếu có hận thì cũng phải là nàng hận chứ, sao bà ta lại hận nàng?

Nghĩ mãi cũng không ra, Trầm Thư Kính cũng không miệt mài truy đuổi đáp án, chỉ thờ ơ hỏi:

“Trong phủ này có rất nhiều người hận ta, chắc không chỉ mình An di nương. Nhưng sao chàng lại đề cập đến bà ta? Có chuyện gì sao?”.

“Bà ta sai nha hoàn bên người bán gần phân nửa của hồi môn của mình, cầm một vạn lượng vàng đến Kiến Ninh trang, muốn lấy mạng của nàng”, Trác Thiếu Hằng thương tiếc sờ tóc Trầm Thư Kính, trong ánh mắt đầy tia ngoan lệ.

Kính Kính của hắn được hắn phụng trong lòng bàn tay, khảm trong tim, trân trọng không ngừng, vậy mà lão bà kia lại dám đánh chủ ý đến nàng, quả thật là muốn chết.

Trầm Thư Kính ngạc nhiên bật thốt:

“Một vạn lượng vàng? Mạng của ta đắt vậy sao?”.

Phải biết rằng Bình Tây quốc tuy là một trong tam đại cường quốc, nhưng lại là một cái quốc gia nghèo nhất trong ba. Một vạn lượng vàng có thể để cho một gia đình trung lưu sống đến nửa đời người a.

Khó tránh khỏi Trầm Thư Kính ngạc nhiên, lần này An thị cũng là bị lửa giận che mờ lý trí mới ra tay không thương tiếc như vậy, chứ bình thường bà ta chính là người yêu tiền như mạng.

Trác Thiếu Hằng giật giật khoé môi:

“!!!”

Trọng tâm mà hắn muốn nói không nằm ở đó, có được hay không hả?! Trọng tâm nằm ở việc An thị thuê sát thủ giết nàng đó!!!

Trác Thiếu Hằng âm thầm gào thét trong lòng.

“Chuyện này nàng muốn giải quyết như thế nào? Hay để ta thay nàng xử lý?”, nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của Trầm Thư Kính chớp chớp, Trác Thiếu Hằng bỏ cuộc, đành phải lên tiếng hỏi.

Nghĩ nghĩ về những việc An thị đã làm với nàng ở kiếp trước một lúc, Trầm Thư Kính vẫn là muốn đích thân tính sổ với hai mẫu tử An thị, nên vội vàng nói:

“Cứ để ta tự xử lý, An thị cùng nữ nhi của bà ta giấu võ dương oai ở Trầm quốc công phủ đã lâu, cũng đã đến lúc ta thay mẫu thân thu thập bà ta rồi. Chàng chỉ cần cho ta bức thư tay của An thị, hoặc của nha hoàn bên người bà ta cũng tốt, chuyện còn lại để ta đích thân giải quyết”.

“Được”, Trác Thiếu Hằng vẫn luôn là thoả hiệp Trầm Thư Kính vô điều kiện, gật đầu một cái thật nhanh chóng.

Hai người lại ở trên giường nhỏ người một câu ta một câu, bình bình yên yên trò chuyện thật lâu thật lâu.

Cho đến khi tiễn Trác Thiếu Hằng đi đã là giờ Thìn hai khắc, Trầm Thư Kính đã sớm đỏ đến hoa cả mắt, nhanh chóng gọi Hỷ Tình Túc Tình vào rửa mặt chải đầu, mau chóng dùng bữa sáng.

Thế nhưng bữa sáng còn chưa ăn xong, Tôn Dạ- nô bộc thân tín bên người Trầm Ngôn đã hốt hải chạy vào Hoà Kính viên:

“Tam tiểu thư, Tam tiểu thư, người mau đến chính viện cứu thiếu gia, nếu không thiếu gia nhất định sẽ bị lão gia đánh chết”

35. Chương 35: Phụ Thân Tốt [2]

Vừa gấp gấp đi đến chính viện, Trầm Thư Kính vừa nghe Tôn Dạ kể lại sự tình.

Thì ra Trầm Ngôn rượu chè be bét, đã bỏ việc quân doanh hơn cả tuần nay. Ở trên triều chính Sùng Kha để có quả trách Trầm Tường một chút. Nào ngờ Trầm Tường cảm thấy mất mặt, vừa về tới nhà liền cho người lôi Trầm Ngôn ra chính viện, muốn đích thân xử trí y.

Trầm Thư Kính nghe xong, trong đầu hoài nghi vì sao Trầm Ngôn lại say khướt đến bỏ việc? Không phải chức vị tướng quân là chức quan ca ca muốn nhất hay sao?

Tuy nghi ngờ, song Trầm Thư Kính cũng không hỏi ra miệng, im lặng tăng nhanh bước chân.

Vừa vào đến chính viện, Trầm Thư Kính đã thấy Tô Tịch khóc đến hoa lê đài vũ*, tay giữ chặt lấy Trầm Ngôn vẫn còn đang mơ màng trong men rượu, gào lên cầu xin:

“Lão gia, người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa. Đánh nữa Ngôn nhi nhất định sẽ chết, lão gia, đừng đánh nữa”.

Chỉ thấy Trầm Tường cầm trên tay roi sắt- tuy mỏng nhưng đánh trên người một phát cũng mất nửa cái mạng- đây là gia pháp của Trầm gia. Trầm Thư Kính hốt hoảng trong lòng, thật không ngờ Trầm Tường lại dám mang gia pháp ra xử trí ca ca.

Từ xưa đến giờ ca ca luôn là niềm tự hào và là đích trường tử duy nhất của Trầm Tường. Trầm Thư Kính cứ nghĩ Trầm Tường nhất định sẽ không bao giờ làm tổn thương đến ca ca, nào ngờ là nàng quá xem nhẹ chuyện mặt mũi đối với Trầm Tường rồi.

Thấy Trầm Thư Kính tiến vào, người hầu trong phòng liền đồng loạt hành lễ:

“Quận chúa an”.

Phất phất tay, Trầm Thư Kính trông thấy Trầm Tường còn muốn đánh nữa, vội vàng chạy đến. Vừa nói vừa giúp Tô Tịch nâng Trầm Ngôn toàn thân men rượu dậy:

“Phụ thân, người đừng đánh nữa. Ca ca lúc này đang không biết gì, người đánh nhiều như vậy huynh ấy cũng chẳng biết tại sao. Khó tránh khỏi sẽ oán hận người, người không phải chỉ có một đích tử hay sao?”.

Lời này của Trầm Thư Kính thật sự đã đâm trúng huyết đạo của Trầm Tường. Bởi vì Trầm Ngôn là đích tử, nên ông mới chỉ dùng gia pháp, nếu nó không phải là đích tử xem, ông nhất định giết quách nó cho rồi.

Tô Tịch thấy nữ nhi đến, cũng vội vàng khuyên Trầm Tường, bà thật sự lo ông sẽ đánh trúng lên người tiểu nữ nhi:

“Lão gia, người đừng đánh nữa, Kính nhi đang ở đây. Nếu không cẩn thận đánh trúng con bé thì làm sao bây giờ?”.

Trầm Tường nhìn Trầm Thư Kính, suy tính thiệt hơn trong đầu. Trầm Thư Kính giờ đã là Phụng Nghiên quận chúa do đích thân Hoàng đế ngự phong, cũng đã tính là một nửa hoàng thất. Nếu không cẩn thận đánh trúng nó thì hậu quả có thể nếm được rồi.

Vốn đã định bỏ roi xuống, nhưng giọng nói mỉa hoặc đầy quen thuộc của An thị lại vang lên:

“Ai nha lão gia, thiếp cũng đã nghe nói sự tình làm người mất mặt trong Cẩn Chính điện. Đại thiếu gia đây thật là quá đáng a, không đi làm việc, lại trốn trong viện ngày đêm say khướt, hại lão gia lại mất mặt trong chốn quan trường như vậy a”.

Sự tình vốn đã dịu xuống, nay lời của An thị nói chẳng khác nào trực tiếp châm một mũi lửa trong người Trầm Tường. Trầm Tường hai mắt long sông sọc, thế mà thật sự vung roi lên, đánh xuống người Trầm Ngôn.

Trầm Ngôn tuy mơ mơ màng màng, nhưng nãy giờ lôi kéo cùng ăn vài roi cũng đã làm hẩn tỉnh. Vốn định lui về sau, nhưng nào ngờ Trầm Thư Kính đã chắn trước hẩn.

Trông thấy Trầm Tường thật sự đánh tới, Trầm Thư Kính dư quang nhìn An thị một cái, liền nhanh chóng tiến lên, dùng lưng đỡ cho Trầm Ngôn.

“Chát” một tiếng vang dội, Trầm Thư Kính cảm thấy đau đến trước mắt đột nhiên tối đen trong một khoảnh khắc, sau đó phía sau truyền đến cảm giác đau đến tê dại.

Hành động này của nàng thật sự làm chấn động mọi người. Tô Tịch là người tỉnh táo đầu tiên, hét lên kinh hãi rồi buông Trầm Ngôn ra, tiến tới đỡ lấy Trầm Thư Kính. Bà không dám mạnh tay, bởi sau lưng của Trầm Thư Kính đã sớm huyết nhục mơ hồ*.

Trầm Ngôn trừng lớn hai mắt kinh ngạc nhìn Trầm Thư Kính, rồi đưa ánh mắt phẫn hận nhìn về phía Trầm Tường, phẫn nộ gào lên:

“Trầm Tường, ông thấy đủ rồi đi? Roi sắt này đánh xuống là mất nữa cái mạng, ông còn đánh mạnh như thế, ông là muốn giết luôn nhi nữ phải không?”.

Ai cũng không ngờ rằng, Trầm Thư Kính vậy mà thật sự sẽ đỡ thay cho Trầm Ngôn. Chỉ thấy nàng đau đến trên trán đầy mồ hôi lạnh, nhưng khí thế lại không yếu, nhàn nhạt nhìn Trầm Tường:

“Đánh cũng đã đánh xong, phụ thân là hài lòng rồi đi? Vậy thì để cho con và ca ca hồi viện tử chăm sóc vết thương, được chứ? Phụ thân yên tâm, chuyện này con sẽ không truy cứu, xem như là con thay ca ca nhận roi này”.

Nói đoạn nàng nhìn Tô Tịch, lại nhìn Trầm Ngôn, nói:

“Mẫu thân, người đưa con về Hoà Kính viên đi, không cần gọi đại phu cho con. Còn ca ca, huynh về Hắc Cư viên cho Trầm Nhị và Tôn Dạ băng bó vết thương đi, xong xuôi tất cả thì đến Hoà Kính viên, mọi người có điều cần nói với huynh”.

“Được”, Trầm Ngôn cùng Tô Tịch đồng loạt gật đầu, cũng không hỏi vì sao Trầm Thư Kính không muốn tìm đại phu, bởi vì Tô Tịch đã sớm bị máu đỏ sau lưng nàng dọa đến tay chân luống cuống.

Ba mẫu tử Tô Tịch cứ thế đưa nhau về viện tử, trong chính viện chỉ còn lại Trầm Tường trên tay đang còn cầm roi sắt cùng với An thị vừa mới ông ẹo ngồi xuống.

Lần trước ông ta đánh bà ta, bà ta còn chưa có trả lại đâu. Vốn nghĩ sẽ đánh trúng Trầm Ngôn, nào ngờ lại đánh trúng Trầm Thư Kính. Lần này quả thật là trời giúp người mà. Đánh trúng Trầm Ngôn thì chỉ là cha dạy con, song nếu đánh phải Trầm Thư Kính thì chính là mạo phạm quận chúa, bà ta quả thật là trông ngóng xem Trầm Tường hồi hận xanh mặt a.

Trầm Tường nhìn roi sắt còn dính chút máu, trong lòng loạn một đoàn. Ông quả thật trọng mặt mũi, nhưng cũng rất cần nhi nữ. Lần này đánh Trầm Ngôn bằng gia pháp chính là cũng có tư tâm. Trầm Ngôn từ sớm đã luyện võ, mình đồng da sắt, đánh trên người y ông lại không dùng quá nhiều sức, nhìn máu me như thế nhưng thật ra chỉ là xước da bầm một chút mà thôi.

Nhưng với Trầm Thư Kính thì khác. Nàng là tiểu thư khuê các, da mềm thịt yếu, đó giờ chưa bao giờ luyện võ qua, mà lúc đó ông bị An thị kích thích, xuống tay là dùng hết sức. Nào ngờ là thật sự đánh đến huyết nhục mơ hồ rồi.

Ngẩng đầu nhìn An thị vẻ mặt hài lòng, Trầm Tường cả khuôn mặt đều đen kịt. Hay cho An thị, châm ngòi thổi gió khiến ông tự tay đánh nhi nữ của mình. Đánh trúng dù là Trầm Ngôn hay Trầm Thư Kính, ông cũng chính là bất lợi. Nghĩ đoạn, ông gần giọng nói với Trầm quản gia Trầm Nhất:

“Cho người đem An di nương về Bạch Mai viện, hảo hảo trông giữ. Không có lệnh của ta không được phép thả ra, cũng không cho ai đến thăm”.

Mặc An thị la hét kêu gào, mấy thô sử bà từ cứ thế mạnh mẽ lôi kéo An thị về Bạch Mai viện.

Nhưng Trầm Tường không biết, lần này nhốt An thị là nhốt luôn tính mạng bà ta. Đến khi Trầm Tường phát hiện thì bà ta đã sớm là một cái xác khô rồi. Dẫu vậy, đó là chuyện của những chương sau.

—Chú thích—

*Hoa lê đài vũ: hoa lê trong mưa, ý chỉ vẻ đẹp khi mỹ nhân khóc.

*Huyết nhục mơ hồ: máu thịt lẫn lộn.

36. Chương 36: Tâm Sự

Thấy Trầm Thư Kính được Tô Tịch cùng Tôn mẹ hỗ trợ nâng về, trên lưng còn đầm một hồi máu thịt, Túc Tình cùng Hỷ Tình cũng là bị doạ mất nửa cái mạng.

Tô Tịch thấy hai người luống cuống, cũng mau chóng bình tĩnh lại. Đưa Trầm Thư Kính vào phòng, lại chỉ huy mọi người mang nước ấm, thuốc và vải sạch đến băng bó cho nàng.

Túc Tình thân là ám vệ, đối với việc xử lý vết thương đã sớm làm đến quen thuộc, nhanh chóng đem vết thương của Trầm Thư Kính băng bó thật tốt. Ở một bên Tô Tịch cùng Tôn mẹ nhìn nhau, không ngoài ý muốn đều thấy trong mắt nhau ánh lên sự kinh ngạc.

Trầm Thư Kính tuy bị thương nhưng nàng sớm đã được Vệ Quân thần y điều dưỡng thân thể rất tốt, nên

dấu vết thương có hơi doạ người nhưng sắc mặt hiện tại vẫn khá ổn.

Tô Tịch nhìn nàng luôn trấn an mình, mắt cũng nhìn không được đỏ lên, bà đau lòng nói:

“Kính nhi, sao con lại đỡ thay Ngôn nhi chứ? Con xem, hại mình ra như vậy rồi. Ca ca con dù gì cũng là nam tử hán, vài vết sẹo trên người cũng chẳng sao, nhưng con thì khác. Nếu lỡ chăm sóc không tốt, để lại sẹo trên người thì phải làm sao bây giờ?”.

Trầm Thư Kính vì bị thương ở lưng nên phải nằm sấp, bất đắc dĩ cười nói, trấn an mẫu thân đã muốn khóc:

“Mẫu thân, con không sao. Chỉ là vết thương ngoài da thôi. Túc Tình đã chăm sóc rất tốt rồi, còn dùng thuốc tốt nữa, người không cần lo lắng, nhất định không để lại sẹo đâu”.

Tôn mẹ nhìn máu đỏ thấm qua băng vải, vẫn là rất xót xa. Bà cũng tính là nhìn thấy Trầm Thư Kính lớn lên, tình cảm cũng bằng một nửa Tô Tịch, xót xa lên tiếng:

“Tam tiểu thư a, người đó, lão nô cũng không biết nói gì với người bây giờ. Người không thấy được phía sau đâu, thật sự rất doạ người. Gia pháp Trầm gia quả thật là nặng nề”.

Trầm Thư Kính mặc dù biết hai người vẫn là lo cho nàng, nhưng mà nàng cũng không cảm thấy có gì quá lớn a. Thế là hết cách, đành phải khổ sở nhìn Túc Tình, ý muốn nàng mở miệng giúp đỡ.

Tuy là rất tức giận việc Trầm Thư Kính “mang thương tích về nhà” như vậy, song Túc Tình cũng đã sớm hình thành thói quen nghe lời, không thể làm gì hơn ngoài thở dài chấp thuận. Nàng tiến lên, trước tiên phúc thân với Tô Tịch, mới cười nói:

“Phu nhân, nô tì là Túc Tình, là nha hoàn cận thân của chủ tử. Nô tì mạn phép thay chủ tử nói chuyện, mong người không trách phạt. Nô tì biết người rất lo cho chủ tử, nhưng người nhìn xem, nô tì cũng đã băng bó cho chủ tử rất tốt, vả lại tinh thần của chủ tử cũng không bị ảnh hưởng gì. Thời gian cũng không còn sớm nữa, hay phu nhân trước trở về Mẫu Đơn viện dùng bữa tối, chủ tử đã có chúng nô tì lo liệu, nếu thật sự có việc nhất định sẽ đến báo với người trước tiên”.

Tuy là nghe Túc Tình nói cũng có lý, nhưng đối với Tô Tịch Trầm Thư Kính là tâm can, bà làm sao dễ dàng trở về như vậy. Thấy bà như thế, Trầm Thư Kính cũng mở miệng khuyên. Khuyên đi khuyên lại, cam kết hàng vạn lần có chuyện sẽ đến Mẫu Đơn viện báo ngay, Tô Tịch mới cùng Tôn mẹ và Tôn Vu trở về viện tử. Trước khi đi còn dặn dò Túc Tình Hỷ Tình thật nhiều thật nhiều.

Tô Tịch nói nhiều như vậy nhưng Trầm Thư Kính vẫn luôn im lặng nghe. Đối với nàng mà nói, mẫu thân ngày nào còn ở bên cạnh nàng nói a nói, ngày đó nàng càng cảm giác chân thật sự sống của Tô Tịch. Với người đã một lần mất đi tất cả, thì cơ hội lần thứ hai trở lại này mới thật sự quý giá.

Tô Tịch vừa rời đi hai khắc, Trầm Ngôn đã chạy đến Hoà Kính viên. Vết thương trên người hắn đã băng

bỏ tốt, rượu cũng đã tỉnh từ lâu. Trông thấy muối muối thân thuộc của mình phải chịu đựng đau đớn như vậy, lại khó tránh sẽ để lại sẹo, Trần Ngôn chính là hối hận không thôi.

Hắn vì tình ái mà bỏ bê công việc, lại rượu chè be bét, cuối cùng còn rước họa vào thân muối muối của mình. Hắn quả thật là tệ hại mà.

Từ khi Trần Ngôn bước vào phòng, vẫn luôn im lặng nhìn mình, Trần Thư Kính mới lên tiếng:

“Thế nào? Ca ca có thấy xót cho muối không?”.

Trần Ngôn bị điểm danh, mới giật mình ngẩng đầu. Thấy muối muối cũng không có ý định trách mình, hắn càng thêm hối hận cùng thương xót:

“Kính nhi, muối nói cái gì vậy? Giờ khắc này còn đùa giỡn được. Muối nhìn xem kìa, nếu để lại sẹo, sau này làm sao mà gả cho người được đây?”.

Trên đầu chảy xuống ba vạch hắc tuyến, Trần Thư Kính bắt mắt bĩu môi, sao ai cũng nghĩ đến việc gả của nàng vậy? Tuy vậy, nàng vẫn là cần nói chuyện với Trần Ngôn. Ra hiệu cho Hỷ Tình cùng Túc Tình đỡ mình dậy, Trần Thư Kính lúc này mới thật sự nghiêm túc nói chuyện với Trần Ngôn:

“Ca, huynh cũng biết tại sao phụ thân đánh huynh đi? Thế thì huynh ở đây nói thật cho muối biết, từ khi nào và vì sao huynh rượu chè say khướt, lại còn tự ý bỏ việc quân doanh? Có phải có chuyện gì rồi hay không? Ca ca, huynh, huynh không phải là thất tình chứ?”.

37. Chương 37: Tâm Sự [2]

Thấy Trần Ngôn thật sự im lặng không nói gì, Trần Thư Kính hoảng hốt nghĩ có phải mình đoán đúng rồi hay không?

Ca ca có để ý ai sao?

Nhớ lại đời trước, Trần Ngôn chết khi tuổi đời còn rất trẻ: chỉ mới hai mươi hai tuổi. Nàng khi đó chỉ lo Trác Thiếu Kinh, đến cả mẫu thân cũng không quan tâm, huống gì ca ca. Tuy vậy, nàng vẫn là biết được chút ít tin tức. Nghe nói khi đó ca ca vốn đã có ý cầu thân với quý tiểu thư Triệu quận công phủ Triệu Mộ Như.

Không lẽ lần này ca ca như vậy, là có liên quan đến Mộ Như tỷ sao?

Trần Thư Kính lấy lại tinh thần, trầm giọng hỏi Trần Ngôn:

“Ca, huynh như vậy là vì...Triệu tỷ tỷ Triệu Mộ Như đi?”.

Thanh âm tách trà va chạm với mặt bàn “cách” một tiếng vang lên. Trầm Ngôn xoẹt qua tia kinh ngạc, song vẫn mở miệng hỏi:

“Muội làm sao biết được?”.

Khe khẽ thở dài, Trầm Thư Kính rớt cuộc cũng hiểu nguyên do tại sao mấy ngày qua ca ca hành động như vậy.

Điều này chắc phải nói từ Triệu Mộ Như. Kiếp trước cùng kiếp này, ngoài việc Trầm Thư Kính thay đổi, cũng không có chuyện hiệu ứng cánh bướm xảy ra, những chuyện khác vẫn là y như đời trước.

Dẫu là hai kiếp, thân phận quý khí của Triệu Mộ Như vẫn là khó lòng thay đổi. Nàng có hai vị huynh trưởng hết sức luyến muội cuồng, lại có hai vị tẩu tử luôn muốn gả muội phu vào hoàng gia, khó tránh khỏi gặp khó khăn trong nữ nhi tư tình.

Dựa vào đời trước, Trầm Thư Kính là biết Triệu Mộ Như vừa ý với Trầm Ngôn- ca ca của nàng. Nhưng hai vị tẩu tử Giả gia kia cũng không phải ngồi không. Có một vị muội phu là Tứ đại mỹ nhân, sẽ giúp ích rất nhiều cho Triệu phủ nếu gả vào hoàng gia, vào Thái tử phủ, tiếp tục trụ vững trên Phượng vị.

Nên tuy rằng yêu Trầm Ngôn, nhưng Triệu Mộ Như cũng không thể bỏ mặc hai vị ca ca của nàng. Thủ đoạn của nữ nhi Giả gia, cùng là nữ nhi thì khó mà tưởng tượng nổi.

Đời trước trước khi ca ca chết, Triệu Mộ Như đã gả cho Trác Thiếu Khanh làm Thái tử phi. Sau đó nàng hay tin ca ca tử trận, đau lòng quá đổi liền tự sát theo.

Đáy mắt Trầm Thư Kính xoẹt qua tia thâm trầm. Đời trước vì nàng vô tâm mới khiến cho đoạn duyên giữa ca ca và Mộ Như tỷ gãy mất. Kiếp này nàng nhất định thay ca ca chủ trì, vinh quang cưới Triệu Mộ Như về phủ.

Xem ra, lần này phải nhờ Hằng rồi.

Trầm Ngôn đã kêu mấy lần nhưng Trầm Thư Kính vẫn như đang chìm trong suy nghĩ, không trả lời. Thấy vậy Túc Tĩnh mới khẽ kéo áo nàng một cái, kéo luôn cả suy tư của nàng trở về.

“Sao vậy, ca ca?”, Trầm Thư Kính nhướn mày.

Trầm Ngôn nãy giờ cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Lần này là hấn bị đả kích không nhỏ, mới suy sụp như vậy. Nhưng sau khi thấy muội muội vì hấn mà bị phụ thân đánh trúng, hấn liền thông suốt rồi.

Nếu nàng đã thay đổi, hắn cũng chẳng thể làm được gì. Cứ mãi như thế cũng không tốt, sẽ ảnh hưởng đến mẫu thân và muội muội. Hít một hơi thật sâu tựa như lấy hết dũng khí, Trầm Ngôn nhẹ giọng nói với Trầm Thư Kính:

“Kính nhi, huynh không rõ muội làm sao biết được chuyện của huynh cùng Mộ..Triệu tiểu thư. Nhưng là chuyện đó không còn quan trọng nữa. Hai năm rồi, vật đổi sao dời, lòng người cũng chẳng còn ở đó nữa, huynh cũng chẳng thể cứu vãn. Nếu nói không đau lòng, chính là huynh gạt muội. Nhưng huynh đã suy nghĩ thấu triệt rồi, xem như là huynh với nàng ấy không có duyên nợ phu thê đi”.

“Kính nhi, lần này là huynh có lỗi với muội, huynh hứa sẽ không như thế nữa, sẽ nhanh chóng vực lại tinh thần. Thật xin lỗi muội, Kính nhi”.

Không hiểu sao, nghe đến ba chữ “Triệu tiểu thư”, dường như Trầm Thư Kính còn cảm giác được ca ca thoáng chút run rẩy. Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trầm Ngôn, nhìn đến mức khiến da đầu hắn tê dại, mới mở miệng:

“Ca ca, huynh thật sự nở buồng bỏ Triệu tỷ tỷ sao? Huynh nở bỏ xuống tình cảm đã cảm rễ trong lòng mình sao? Ca, muội biết huynh đau khổ, nhưng có ai nói Triệu tỷ tỷ không có đau khổ đâu? Ca, huynh phải nghĩ thật kĩ. Triệu tỷ tỷ có khi là thân bất do kỷ, phía trên nàng còn có hai vị tẩu tử Giả thị đè ép”.

Lời Trầm Thư Kính nói ra khiến Trầm Ngôn như bắt được ngọn đèn le lói trong biển trời tối đen đầy tuyệt vọng. Song, hắn vẫn là ngần ngại, ánh mắt lạnh băng hôm đó của Triệu Mộ Như, cho đến trong mộng hắn vẫn còn rõ ràng.

Dẫu rằng đã nhiều lần tỉnh lại từ trong cơn ác mộng ấy, nhưng hắn vẫn không cách nào chấp nhận được nó là sự thật.

Biết ca ca do dự, Trầm Thư Kính thở dài, lại nói:

“Hay thế này đi. Muội sẽ chọn một ngày đẹp, mời Triệu tỷ tỷ đi du ngoạn, sẵn tiện sẽ thăm dò một chút tin tức cho huynh. Chỉ là muội khuyên huynh, tình cảm của mình, nếu còn không biết tự mình nắm giữ thì chờ ai đây? Nguyệt Lão se duyên còn có khi se nhầm, duyên phận của mình không phải nên do chính mình tự tay nắm lấy hay sao? Huynh vẫn là nên tranh thủ đi, trước khi mọi chuyện trở nên không thể cứu vãn. Muội có cảm giác trong chuyện này Triệu tỷ tỷ thật sự có nỗi khổ riêng”.

Chỉ khi mất đi rồi, huynh mới hiểu được thà một lần đau khổ có được rồi mất đi vĩnh viễn, còn hơn cả đời đến một câu nói cũng chẳng thể nói với nhau, cứ như vậy làm hai người xa lạ.

Trong đầu Trầm Ngôn chỉ còn vang vọng câu nói của Trầm Thư Kính: “Nguyệt Lão se duyên còn có khi se nhầm, duyên phận của mình không phải nên do chính mình tự nắm lấy hay sao?”

Hai tay nắm chặt thành quyền, Trầm Ngôn lấy hết dũng khí, gặt đầu một cái thật nặng nề:

“Được, huynh trông chờ kết quả của muội”.

—Chú thích—

*Luyện muội cuồng: yêu thương em gái một cách thái quá.

38. Chương 38: Tâm Ý Của Triệu Mộ Như

Hôm đó Trác Thiệu Hằng được Túc Tình báo, trời còn chưa tối đã sớm có mặt ở khuê phòng Trầm Thư Kính. Nhìn nam tử trước mắt một lòng lo lắng cho mình, Trầm Thư Kính đột nhiên cảm thấy vết thương trên lưng thật bỏng rát, làm cho mắt nàng có chút xót, nhịn không được hít hít cái mũi nhỏ, nũng nịu kêu:

“Trác Thiệu Hằng, ta rất đau a”.

“Đáng đời nàng”, tuy trên miệng không để ý, song Trác Thiệu Hằng vẫn là nhịn không được quan tâm Trầm Thư Kính.

Dùng Tuyết Kim đan quý giá ngàn vạn khó cầu nghiền thành bột thuốc, cho Túc Tình ở trên vết thương đắp cho Trầm Thư Kính. Nhờ thuốc của Trác Thiệu Hằng mà vết thương vốn phải dùng một tháng để dưỡng, Trầm Thư Kính lại chỉ dưỡng một tuần mà thôi.

Trong thời gian dưỡng thương, Trầm Thư Kính cũng nói cho Trác Thiệu Hằng biết chuyện của Trầm Ngôn, lại nhờ hắn đi điều tra thay nàng chuyện gì đã xảy ra trong Triệu quận công phủ lúc ca ca nàng đi chiến trận.

Năng suất làm việc của Trác Thiệu Hằng- không đúng- của kẻ bên dưới Trác Thiệu Hằng thật sự rất nhanh, chỉ hai ngày sau đã có kết quả. Mà kết quả lại tường tận chi tiết như thật sự chứng kiến chuyện khi đó của Triệu quận công phủ.

Thì ra thật sự là hai vị tẩu tử Giả thị của Triệu Mộ Như giả trò. Vì biết rõ Triệu quận công và Triệu thống lĩnh sẽ không bao giờ đồng ý cho phép Triệu Mộ Như tiến vào hoàng gia thay Triệu gia bảo đảm một đời sau, nên các nàng mới ở sau lưng hai người làm chút chuyện.

Trước tiên huy động lực lượng của mẫu gia, ở trên triều giả vờ chèn ép Triệu quận công cùng Triệu thống lĩnh một chút. Sau đó cố ý để tin tức truyền đi rộng rãi, rồi giả vờ như mới biết, kéo nhau đến viện tử của Triệu Mộ Như khóc lóc kể lể.

Nào là kẻ hai vị huynh trưởng của nàng đã phải cực khổ ra sao, nào là ẩn ý trách móc vì Triệu gia không có nữ tử đảm bảo đời sau, chỉ có một Hoàng hậu đương triều không tranh quyền thế khó tránh khỏi bị người chèn ép. Nói đi nói lại, ngày nói đêm nói, dẫn cho Triệu Mộ Như là tài nữ, trí tuệ xem như tài giỏi, nhưng cũng là bị nói đến tâm trí mơ hồ.

Cuối cùng mục đích của hai vị tẩu tử Giả thị cũng thành công, Triệu Mộ Như thật sự vì tiền đồ huynh trưởng mà chấp nhận tiến vào hoàng gia, tranh giành ghế Thái tử phi. Chỉ là Thái tử mới đăng vị, ý định tuyển phi cũng chưa có, nên hai vị Giả thị vẫn là đang bồi dưỡng Triệu Mộ Như, chứ chưa dám hành động.

Khi đó Trầm Thư Kính là nhẹ nhõm thở phào. Thật may là nàng điều tra nhanh chóng, nếu còn chậm trễ đến ngày Thái tử tuyển phi, thì Triệu tẩu tử này của nàng cứ thế bị hai vị Giả thị kia lừa bán vào hoàng gia đi.

Thời tiết hiện giờ là tháng mười, tiết trời cũng đã vào lập đông, cách cập kê Trầm Thư Kính còn hai tháng. Hôm nay khí trời vậy mà không quá lạnh, Trầm Thư Kính quyết định gửi thiệp mời, mời Triệu Mộ Như đi du ngoạn Tây hồ.

Tây hồ phong cảnh như mơ,

Đình đài lầu các nên thơ giữa đàng.

Ngõ ngang cảnh chốn Bồng Lai,

Cỏ hoa thơm ngát giữa ngày thiên thanh.

Trác Thiếu Hằng vì Trầm Thư Kính chuẩn bị một chiếc thuyền tuy không quá lớn nhưng cũng chẳng nhỏ chút nào. Triệu Mộ Như đến đúng hẹn, thậm chí còn đến sớm hơn một khắc.

Tâm của Triệu Mộ Như đối với Trầm Thư Kính vẫn là muốn thân cận một chút. Dầu sao nàng cũng là thân muội của hắn.

Trầm Thư Kính cho người chèo thuyền ra giữa hồ, ở trên mặt hồ lơ lửng, hai người trong khoang thuyền rộng rãi cứ thế thưởng trà ngắm cảnh.

Rốt cuộc vẫn là Triệu Mộ Như mất kiên nhẫn, mở miệng hỏi:

“Kính muội muội, muội cũng không phải vì thật sự muốn phẩm trà ngắm cảnh mà mời tỷ ra khỏi phủ chứ?”.

Phất tay cho mọi người lui ra ngoài, đến cả Túc Tình Hỷ Tình và nha hoàn thân cận của Triệu Mộ Như cũng lui ra. Trầm Thư Kính không vòng vo, trực tiếp mở miệng hỏi thẳng:

“Mộ Như tỷ tỷ, hôm nay muội hẹn tỷ ra đây là muốn hỏi tỷ một vấn đề này. Tỷ là cùng ca ca muội học chung một sư phụ từ khi còn nhỏ đi?”.

Chuyện này cũng không có bí mật gì, xong nghe Trầm Thư Kính hỏi, Triệu Mộ Như vẫn là có chút ngượng

ngừng đáp:

“Phải. Ta gặp huynh ấy năm ta bốn tuổi, đến bây giờ chắc cũng đã muốn mười hai năm”.

“Vậy muội muốn hỏi tỷ, tỷ có tình cảm gì với ca ca muội không?”, Trầm Thư Kính đặt chung trà xuống bàn, hai mắt chăm chú nhìn Triệu Mộ Như, không muốn bỏ sót dù chỉ là một biểu hiện của nàng.

Chỉ thấy trong mắt Triệu Mộ Như rất nhanh xoẹt qua tia hoảng hốt, nhưng liền bình tĩnh trở lại. Nhưng là Trầm Thư Kính đều rõ nhất thanh nhị sở*, trong lòng càng thêm củng cố điều mình sắp nói.

Triệu Mộ Như giấu bàn tay trong tay áo đã sớm run rẩy, tuy là mạnh miệng nhưng giọng điệu nghẹn ngào cũng đã sớm bán đứng nàng:

“Đối với ta, ca ca muội, ca ca muội chỉ là huynh trưởng mà thôi”.

Cũng chỉ có nàng biết, hai chữ “huynh trưởng” này nói ra chính là rút hết mọi đau đớn của nàng. Cả người Triệu Mộ Như tựa như chết lặng, so với việc ngày đó ở trên phố vờ như không quen Trầm Ngôn càng khiến nàng đau hơn.

Trầm Thư Kính tắc lưỡi, chỉ tiếc rên sắc không thành thép, quyết định ác độc tung ra lời nói cuối cùng:

“Nếu vậy nếu ca ca muội thành thân, tỷ sẽ đến phủ chúc mừng cho huynh ấy chứ? Dù gì đối với tỷ, huynh ấy cũng là ”huynh trưởng” mà”.

Nàng thật không thích dáng vẻ yếu đuối này của Triệu Mộ Như. Nếu đời trước nàng ấy mạnh mẽ phản kháng chứ không phải yếu đuối nghe theo sự sắp đặt của người khác thì đã không phải đau khổ như thế rồi. Bởi vậy nàng đời này phải làm cho Triệu Mộ Như sớm tỉnh táo lại, kiên cường lên. Chỉ có những người kiên cường mới có thể gánh vác vận mệnh của chính mình mà thôi.

Dưới ánh mắt ánh lên nét cười của Trầm Thư Kính, Triệu Mộ Như vậy mà cảm thấy hít thở không thông. Tuy hai chữ “huynh trưởng” là do chính miệng nàng nói ra, nhưng nó cũng là tử huyết của nàng, Trầm Thư Kính cứ như vậy không kiêng nể chọc vào nó, làm cho nàng quả thật thống khổ đến cùng cực. Nhất thời Triệu Mộ Như im bật, không khí trong khoang cũng đột nhiên trở nên lạnh lẽo dị thường.

—Chú thích—

*Nhất thanh nhị sở: rõ ràng.

39. Chương 39: Tâm Ý Của Triệu Mộ Như [2]

Tuy muốn thay Trầm Ngôn khiến Triệu Mộ Như chịu một chút đau đớn, nhưng nhìn nàng đau khổ như vậy, Trầm Thư Kính vẫn là mềm lòng.

Nàng nghiêng đầu nhìn con chim sơn ca đậu trên mạn thuyền, đợi cho Triệu Mộ Như bình tĩnh trở lại, mới lại nói tiếp:

“Cảm giác đau khổ đó, tỷ có phải cũng chẳng thích đúng không? Thế tại sao tỷ lại làm thế với ca ca của ta? Huynh ấy đã làm gì tổn thương tỷ sao, Mộ Như tỷ?”.

Triệu Mộ Như mở lớn mắt, không ngờ Trầm Thư Kính cũng biết rồi. Thì ra hôm nay nàng đến là thay Trầm Ngôn khởi binh vấn tội, nàng thật là khờ, vậy mà vẫn còn hy vọng. Chỉ là hy vọng điều gì, nàng cũng không biết rõ.

“Ta không có. Ta cũng sẽ sớm gả vào hoàng thất, tiếp xúc nhiều với huynh ấy sẽ không tốt cho thanh danh của ta”, Triệu Mộ Như tự tìm lý do cho mình, nhưng mỗi lời nàng nói đều là sự thật.

Nàng đã sớm không còn là tiểu thư thế gia chẳng biết gì hết rồi. Nay nàng mang trên mình sự nghiệp của hai ca ca, mang trên mình công cuộc chấn hưng cơ đồ gia tộc. Phụ thân đã vì huynh muội bọn họ mà hy sinh nhiều như thế, nàng làm sao dám mơ mộng hão huyền một tương lai hạnh phúc khi hai ca ca vẫn đang lặn ngụp trong quan trường đầy khổ sở?

Nàng là Thái tử phi tương lai, là Hoàng hậu nương nương đời kế tiếp, nàng không có cách nào cùng Trầm Ngôn một chỗ cả.

Đến cuối cùng, Trầm Thư Kính thật sự phát hỏa, nàng đứng bật dậy, lớn tiếng nói:

“Mộ Như tỷ, trước giờ ta kính trọng tỷ là người tài, ngưỡng mộ với trí tuệ của tỷ. Nhưng nào ngờ tỷ cùng với đám tiểu thư khuê các ngu muội trong Đế thành này, thật cũng chẳng khác nhau chỗ nào”.

“Phải không?”, tuy Trầm Thư Kính dùng lời có chút nặng, nhưng Triệu Mộ Như vẫn là không nổi trách nàng, vì nàng là thân muội của hắn.

Cũng biết mình có hơi thất thố, Trầm Thư Kính chậm rãi ngồi xuống, nâng tách trà nhấp một miếng để dịu lại, mới lại lên tiếng:

“Mộ Như tỷ, muội biết tỷ yêu ca ca muội, và ca ca muội cũng thật sự rất yêu tỷ. Hành động của tỷ ngày hôm đó đã dả kích tinh thần huynh ấy, khiến cho huynh ấy đau buồn đến mức mượn rượu giải sầu, việc trong quân doanh cũng không màng đến. Mà tỷ cũng biết, huynh ấy thích nhất là vị trí tướng quân này không phải sao? Thế mà vì tỷ, huynh ấy buông bỏ hết, để rồi phụ thân muội bị Hoàng thượng trách phạt, ông về phủ dùng gia pháp trừng trị ca ca”.

“Gia pháp? Làm sao lại như vậy? Huynh ấy rốt cuộc có làm sao hay không?”, Triệu Mộ Như nghe đến hai chữ đó người cũng khẽ run một chút. Mỗi gia tộc lớn đều có các hình thức gia pháp riêng của mình, chỉ là hai từ gia pháp này khi nhắc đến cũng chẳng phải là hình phạt gì nhỏ nhẹ.

“Ca ca không sao, chỉ là huynh ấy dường như cũng đã thay đổi. Ít nói ít cười, cả ngày đi sớm về trễ, việc trong quân doanh làm hết cũng phải đi kiểm thêm việc mà làm. Chắc có lẽ là muốn dùng cách bận rộn để không nghĩ đến tỷ. Chỉ là mỗi khi huynh ấy ngủ, trên tay đều nắm chặt bùa bình an và hà bao tỷ thêu”.

Triệu Mộ Như yên lặng lắng nghe, hai mắt cũng đã sớm lệ nóng doanh tròng. Nàng thật sự rất yêu, rất yêu Trầm Ngôn, có thể nói ngoài hai vị huynh trưởng, Trầm Ngôn là cả nguồn sống của nàng. Nhưng lời nói của hai vị tẩu tử...

Nhìn thần sắc Triệu Mộ Như, Trầm Thư Kính liền đoán được nàng đang suy tư cái gì:

“Chuyện của Triệu quận công cùng Triệu thống lĩnh, Mộ Như tỷ không cần lo. Vốn dĩ chỉ là hai vị tẩu tử của tỷ giờ trò quỷ, muốn đem tỷ gả vào hoàng thất, mang về cho mình tấm bùa hộ thân mà thôi. Nếu tỷ vẫn còn lo lắng, thì ta hứa với tỷ, vấn đề nhỏ của hai vị huynh trưởng của tỷ, ngày hôm sau liền có thể giải quyết. Chỉ là muội muốn cho tỷ biết, nữ tử chúng ta gặp được người mình yêu đã khó, người ấy còn yêu lại mình càng khó hơn. Tỷ thử nhìn xem, có mấy vị tiểu thư quyền quý, cả cuộc đời không chôn trong tranh đấu gia tộc cùng tranh giành sủng ái của phu quân? Ta không ép tỷ, chuyện này là của tỷ cùng ca ca, ta chỉ là người ngoài cuộc thấy rõ khúc mắc của hai người, mới ra tay gỡ rối một chút mà thôi”.

Qua hồi lâu, thời gian tầm nửa nén hương, Triệu Mộ Như nhẹ nhàng thở dài. Chỉ thấy khuôn mặt nàng rạng rỡ hẳn lên, ở trong ánh mắt lấp lánh còn ngập tràn niềm vui, không còn u tĩnh lạnh nhạt nhưng man mác buồn như vừa rồi nữa. Triệu Mộ Như vươn tay giữ lấy tay Trầm Thư Kính, lời nói hết sức chân thành:

“Cảm ơn muội, Kính nhi. Nếu hôm nay không có muội, có thể cuộc đời ta đã rẽ sang một con đường khác đầy khổ ải rồi. Muội nói đúng, đời người có mấy ai trùng hợp gặp phải người mình yêu mà cũng yêu mình đâu? Nếu tỷ còn không biết nắm bắt cơ hội này, ngu ngốc bỏ lỡ Trầm Ngôn, thì tỷ quả thật là sống trên đời mười tám năm thật uổng công. Thật ra tỷ rất yêu ca ca của muội, rất yêu, rất yêu, thật sự rất rất yêu. Huynh ấy từ khi xuất hiện đã được định sẵn sẽ là mặt trời của tỷ, là tất cả của tỷ, cũng là phu quân của tỷ”.

“Nhưng xem một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, nếu không có muội, tỷ đã mất đi ánh sáng của cả đời mình rồi. Năm đó tỷ cùng Trầm Ngôn ở trong Dương phủ bắt đom đóm, khoảnh khắc huynh ấy nhìn tỷ cười, trong ánh mắt ngập tràn niềm vui cùng sủng nịch, tỷ liền biết cả đời này mình là không thoát ra được khỏi sự ôn nhu của huynh ấy rồi”.

Trầm Thư Kính nghe lời Triệu Mộ Như nói, rốt cuộc thoả mãn nở nụ cười, lại hỏi:

“Thế thì tỷ muốn làm sao bây giờ?”.

“Tỷ sẽ tiến cung xin Hoàng hậu nương nương một đạo thánh chỉ, tứ hôn cho tỷ cùng ca ca của muội. Tỷ cũng đã cập kê một năm rồi, nếu còn không mau chóng gả, tỷ sẽ trở thành lão bà a”, Triệu Mộ Như nghịch

ngợm nháy nháy mắt, đùa giỡn với Trầm Thư Kính.

Cho đến lúc hai người từ biệt ra về, hai nha hoàn thân cận của Triệu Mộ Như đột nhiên phát hiện cảm xúc của tiểu thư đã thay đổi. Không còn u buồn như trước nữa, trái lại có chút, có chút hào hứng cùng phấn khởi?

Nhưng là, tiểu thư các nàng rốt cuộc phấn khởi vì cái gì a?

Sự tò mò này của các nàng chính là đến khi thánh chỉ trong cung đưa đến, mới rõ cuộc hiểu rõ, vì sao tâm trạng của Triệu Mộ Như lại thay đổi nhanh như vậy.

40. Chương 40: Hôn Lễ Của Trầm Ngôn

Việc hôn đó cứ thế giải quyết xong. Đúng như ước hẹn, hôm sau trên triều, Trắc Thiếu Khanh liền đứng ra phủ sạch mấy con tôm tép đang bầu vịu vào Triệu quận công và Triệu thống lĩnh, phá hủy công sức của hai tức phụ Giả thị.

Theo đà đó, Triệu Mộ Như liền tiến cung nói chuyện với cô cô là Hoàng hậu nương nương, để bà thay nàng nói chuyện với Hoàng đế. Tuy ban đầu bà cũng không đồng ý Triệu Mộ Như gả đến Trầm quốc công phủ, nhưng vì thấy nàng cố chấp, lại cho người điều tra Trầm Ngôn- thấy hẳn quả thật cũng yêu chất nữ của mình, Hoàng hậu mới quyết định thay Triệu Mộ Như cầu tình với Hoàng đế.

Trước giờ Hoàng hậu chưa cầu xin Sùng Kha để một điều gì, lần này cầu xin lại chỉ xin một đạo thánh chỉ tứ hôn cho chất nữ nàng. Triệu Mộ Như cùng Trầm Ngôn- ngoài việc Trầm Ngôn tự ý bỏ việc những ngày trước khiến ông bất mãn, thì thực ra ông cảm thấy hai người rất xứng đôi.

Thế là ngay trong ngày, thánh chỉ tứ hôn liền đưa xuống cả Trầm quốc công phủ và Triệu quận công phủ. Khi tiếp nhận thánh chỉ, Trầm Ngôn vẫn là một hồi mơ màng, sau lại nghe rõ mọi chuyện từ Trầm Thư Kính, lúc này mới thật sự vui mừng chuẩn bị đón dâu.

Hôn kì định ra rất gấp, là trước nửa tháng ngày Trầm Thư Kính cập kê. Dẫu vậy hai nhà vẫn là chuẩn bị rất nhanh chóng, bên Triệu gia mặc dù không muốn nhưng vì có ý chỉ của Hoàng đế, lại không dám cãi lại phu quân, hai vị tẩu tử Giả thị vẫn là phải ngâm bồ hòn làm ngọc, chuẩn bị đồ cưới thật chu đáo cho Triệu Mộ Như.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, mùa đông cũng đã tới hơn phân nửa rồi. Hôm nay cách ngày Đông chí nửa tháng- cũng chính là ngày diễn ra hôn lễ của Trầm Đại thiếu gia Phi Vũ tướng quân Trầm Ngôn cùng Quý tiểu thư Triệu quận công phủ Triệu Mộ Như.

Từ sáng sớm nha hoàn đã sớm gọi Triệu Mộ Như dậy, rửa mặt lại tắm tấp mấy phen, mặc vào giá y đồ thắm do tự tay nàng may, lại để cho Hoàng hậu nương nương sơ tóc, đội mũ phượng. Nhìn bản thân trong gương mặt hoa da phấn, môi đỏ mĩ lệ, Triệu Mộ Như thoả mãn nở nụ cười.

Lại nghe tiếng kèn trống khua vang, Triệu Mộ Như đã biết Trầm Ngôn- phu quân của nàng đến rồi.

Trải qua mấy phen bị hai vị huynh trưởng của Triệu Mộ Như làm khó dễ, Trầm Ngôn cuối cùng vẫn là thuận lợi mang được Triệu Mộ Như vào trong kiệu hoa. Đoàn người rước dâu một lần nữa giống trống khua chiêng, trở lại Trầm quốc công phủ.

Vì Triệu Mộ Như là chất nữ của Hoàng hậu nương nương, nên hôn lễ lần này của nàng là do Hoàng hậu nương nương tự mình xuất cung làm chủ hôn.

Trông thấy ca ca cùng người y yêu ở trong chính viện bái đường thành thân, khoảnh khắc người chủ quản lễ nghi hôn lễ hô vang “phu thê giao bái, từ nay về sau vĩnh kết đồng tâm, phu thê hai người buộc chặt một chỗ”, Trầm Thư Kính cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

Kiếp này không giống kiếp trước. Kiếp này nàng không yêu Trác Thiếu Kinh, mẫu thân vẫn hảo hảo sống tốt, ca ca còn vừa cưới được tẩu tử cho nàng, mà nàng cũng là đã có được một nam nhân yêu nàng như mạng.

Nàng đột nhiên cảm giác những gì đã trải qua ở đời trước thật sự đã là quá khứ rồi. Những nuối tiếc của nàng, ân hận của nàng tất cả đều được đền bù xứng đáng ở kiếp này. Dường như oán hận nàng những tưởng rằng vẫn luôn ghim sâu trong xương tuỷ lúc này lại như vơi bớt không ít.

Nghĩ đến Trầm Ánh Nguyệt cùng Trác Thiếu Kinh, nàng cũng không còn tâm trạng phẫn hận như khi vừa mới trùng sinh, nhưng nó không mất đi, nó chỉ đang ít dần mà thôi.

Hôm nay Hắc Cư hiền nghênh đón nữ chủ nhân, vật dụng màu đỏ đều ngập cả viện. Hai chữ hỷ thật to treo trên cửa lớn, màn che, đệm giường, nền long phượng, tất cả đều một màu đỏ, đỏ đến khiến Triệu Mộ Như xúc động muốn khóc.

Bàn tay bên trong ống tay áo đỏ thắm nắm thật chặt. Triệu Mộ Như nghe thấy tiếng bước chân của Trầm Ngôn vang lên mỗi lúc một gần hơn, trái tim cũng theo đó nhảy lên thành thịch.

Trông thấy thê tử vừa được vén khăn đỏ đã khóc, Trầm Ngôn cũng là luống cuống tay chân. Nhìn bộ dạng Trầm Ngôn vì mình mà lo lắng, Triệu Mộ Như thật lòng hạnh phúc nở nụ cười.

Sau đó có mấy người tiến lên, đưa cho hai người rượu hợp cẩn, Triệu Mộ Như cùng Trầm Ngôn khoác tay nhau, ở trong ánh nhìn đắm đuối của đối phương mà uống cạn ly rượu.

Tiếp đến, vài vị bà tử trong viện đều quỳ xuống, nói vài lời chúc phúc, lại được Trầm Ngôn cho không ít hồng bao, mới phúc thân lui ra. Trong phòng nến đỏ hừng hực cháy, ánh mắt hai người nhìn nhau vẫn là nồng đậm như vậy.

Triệu Mộ Như tiến lên giúp Trầm Ngôn cởi y phục, bắt tri bắt giác hỏi:

“Trầm Ngôn, huynh sẽ phụ ta sao?”.

“Sẽ không, nhất định sẽ không. Nàng là thê tử của ta, cũng sẽ là nữ nhân duy nhất của ta. Hãy tin ta, nương tử”, Trầm Ngôn dịu dàng giữ lấy tay Triệu Mộ Như, lúc nói xong lời này còn trịnh trọng hôn xuống.

Ngay tức khắc, cả tấm phòng tràn ngập xuân sắc.

Tay Triệu Mộ Như nắm chặt đệm giường, âu yếm nhìn Trầm Ngôn ở trên thân mình luận động, môi đỏ khẽ thì thào: Vì yêu chàng nên thiếp mới hạ sinh nhiều như thế, chỉ mong chàng sẽ hiểu, phu quân.

Một hồi mệt mỏi nên mọi người ai cũng ngủ say, chỉ có đất trời vẫn không ngừng chuyển động. Ngày mai trời lại sáng, mọi thứ của tương lai chẳng có cách nào biết được, nhưng An thị dường như đã cảm giác được sinh mạng của mình sắp chấm dứt.

41. Chương 41: Dâng Trà

Sáng sớm hôm sau, toàn gia Trầm quốc công đều tụ họp đầy đủ ở chính viện, chào đón tân nương tử.

Trầm Tường cùng Tô Tịch một trái một phải chia nhau ngồi trên chủ vị, Trầm Thư Kính ngồi phía dưới tay Tô Tịch. Ngồi ở đối diện nàng vốn là vị trí của An thị, nhưng kể từ lần đó bị Trầm Tường giam lỏng, bà ta vẫn chưa được thả ra. Nên hôm nay người ngồi ở vị trí đó là Lạc di nương Lạc thị- nữ nhân duy nhất sinh cho Trầm Tường một thứ tử Trầm Bách.

Trầm Bách năm nay sáu tuổi, được Lạc thị dạy dỗ nghiêm khắc, từ ba tuổi đã biết đọc biết viết, quả thật là rất giỏi. Tuy nhiên vẫn còn tâm tư của hài tử, ngồi yên một chút liền chịu không được.

Vì không có An thị nên hôm nay vị thứ tỷ điều ngoa vô lý của Trầm Thư Kính không đến, bên cạnh Trầm Bách là Dung di nương Dung thị cùng Trầm Ánh Nguyệt một thân váy lụa màu hồng nhạt.

Tò mò vị Tam tỷ một năm mới thấy một lần, Trầm Bách gương đôi mắt to thật to nhìn Trầm Thư Kính. Đang đánh giá Trầm Ánh Nguyệt, Trầm Thư Kính đột nhiên cảm giác có một đạo ánh mắt chăm chú nhìn mình, nàng liền nhìn lại. Trông thấy chủ nhân của ánh mắt ấy là Trầm Bách- Nhị đệ của nàng, Trầm Thư Kính hôm nay tâm trạng rất vui, nhẹ giọng hỏi:

“Bách nhi, đệ nhìn Tam tỷ lâu như vậy, không phải là mặt tỷ dính phải cái gì chứ?”.

Nghe thấy Trầm Thư Kính lên tiếng, nhất thời ánh mắt cả phòng đều chăm chú nhìn hai mẹ con Lạc thị. Tô Tịch không rõ thái độ bản thân nên đối với Lạc thị như thế nào đây?

Lạc thị nguyên là tiểu thư con nhà quan lại nho nhỏ, nhưng nhan sắc thật sự rất động lòng người. Năm đó

Trầm Tường một lần thấy liền mê, quyết định ra tay cưới bà làm thiếp. Tuy vậy Lạc thị vốn rất có chính kiến, tuy cha mẹ dao động trước những lời Trầm Tường nói nhưng bà thì không.

Hết cách, Trầm Tường đành phải dùng khổ nhục kế, vận dụng quan hệ của mình, đưa cả nhà Lạc phủ vào nguy hiểm. Để rồi vì gia phủ, Lạc thị phải gật đầu gả cho Trầm Tường làm thiếp, chỉ là bà không yêu ông. Trong ngày tân hôn, là ngày đầu tiên cũng là duy nhất Lạc thị cho ông động vào người bà. Sau đó bà liền có thai Trầm Bách, Trầm Bách đã bao nhiêu tuổi, chính là bấy nhiêu năm Lạc thị không cho phép Trầm Tường đụng vào người mình.

Lạc thị bao năm qua sống trong phủ như người câm kẻ mù, luôn không nghe không thấy không biết gì hết, cùng với Trầm Bách vẫn luôn im hơi lặng tiếng sống trong Phúc Âm viện.

Nghe Trầm Thư Kính lên tiếng hỏi, lại thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, Trầm Bách chưa bao giờ thấy trận địa lớn như vậy, lại chỉ vẫn là hài tử, hoảng sợ lao vào lòng Lạc thị. Lạc thị yêu thương vỗ về Trầm Bách, cười nhạt nói với Trầm Thư Kính:

“Tam tiểu thư thứ lỗi cho Bách nhi a. Nó chỉ là đã lâu không gặp người, nhịn không được nhìn thêm một chút, thật sự không có ý gì đâu”.

Trầm Thư Kính vốn cũng không có ý trách cứ gì, thấy Lạc thị như thể gà mẹ bảo vệ gà con nên cũng chỉ cười một cái rồi thôi. May là không để không khí quá lạnh, Trầm Ngôn liền mang tân nương tử đến.

Triệu Mộ Như hôm nay là tân nương tử, dù thường ngày có thích mặc bạch y hoặc trường sam màu xám thế nào thì hôm nay đều bỏ hết. Chỉ thấy Trầm Ngôn dắt tay Triệu Mộ Như, ý cười trên khoé môi hai người là che dấu không được.

Tân nương tử mặc váy dài màu đỏ tươi của chính thê, tóc búi phụ nhân, trên đó đơn giản cắm một cây trâm ngọc. Khuôn mặt phấn điều ngọc trác, vì mới tân hôn mà còn có chút ửng hồng, trông càng thêm xinh đẹp.

Trầm Ngôn trình trọng dắt tay Triệu Mộ Như, hai người đi đến trước mặt Trầm Tường cùng Tô Tịch, hành lễ vấn an:

“Nhi tử / Nhi tức* thỉnh an phụ thân mẫu thân”.

Tô Tịch cũng đã sớm vừa mắt với Triệu Mộ Như, lần này Trầm Ngôn cưới Triệu Mộ Như vào cửa, chính là vô cùng hợp ý bà. Bà đối với con dâu này cũng rất yêu thương, nhanh chóng vươn tay đỡ nhẹ dậy:

“Ngôn nhi, Như nhi, hai đứa mau đứng lên. Như nhi, con ở Trầm gia không cần quá lo lắng, mẫu thân rất vừa ý với con, con không cần lo sợ”.

Nghe lời bà bà* nói, Triệu Mộ Như ngại ngần mỉm cười, lại hành nửa lễ đa tạ bà. Trầm Tường cũng

không muốn bị ngó lơ, cũng cười cười nói:

“Nếu đã gả cho Ngôn nhi, con cũng chính là thân nhân của Trầm phủ, không cần lễ nghi một tác không rời, cứ thoải mái như ở Triệu phủ của mình đi”.

Nói nói vài lời, giờ lành cũng đến. Trầm Ngôn cùng Triệu Mộ Như cung kính quỳ xuống, dâng trà cho Trầm Tường cùng Tô Tịch. Hai người nói vài câu chúc phúc, nào là trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long, nào là sớm sinh quý tử. Nói đến Triệu Mộ Như mặt đỏ tai hồng, mới đưa cho hai người hồng bao chúc phúc.

Xong xuôi, Trầm Ngôn giới thiệu cho Triệu Mộ Như những người còn lại của Trầm gia:

“Đây là Lạc di nương cùng Trầm Bách- là Nhị đệ của ta. Đây là Dung di nương cùng Trầm Ánh Nguyệt- là Tứ muội của ta. Ngoài ra còn có một vị An di nương và một thứ muội nữa, nhưng hôm nay có chút việc, không thể đến được”.

Triệu Mộ Như ánh mắt không có khinh thường, vẫn là hết sức lễ phép hành cái bán lễ với mấy vị di nương. Lạc thị cùng Dung thị thụ sủng nhược kinh*, cũng vội vàng vàng đứng lên trả lễ.

Hai người nhanh chóng đi đến trước mặt Trầm Thư Kính, Trầm Ngôn sủng nịch nhìn nàng, tự hào nói với Triệu Mộ Như:

“Đây là ai chắc nàng cũng biết. Trầm Thư Kính- thân muội của ta, cũng là Tứ đại mỹ nhân giống nàng”.

Triệu Mộ Như nhìn Trầm Thư Kính một thân trường sam màu trắng tinh khôi, tuy không diễm lệ nhưng lại có phong vị quý khí. Nàng tươi cười tiến lên nắm lấy tay Trầm Thư Kính, ở nơi không ai thấy nhẹ nhàng thì thầm:

“Kính nhi, cảm tạ muội. Tỷ thật sự rất hạnh phúc”.

—Chú thích—

*Nhị tức: con dâu

*Bà bà: mẹ chồng

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

42. Chương 42: An Thị Tử

Những ngày qua cả Trầm quốc công phủ náo náo nhiệt nhiệt là thế nhưng An thị một chút cũng không biết. Bà ta bị Trầm Tường giam lỏng cũng đã hai tháng rưỡi, những ngày qua nữ nhi của bà ta vẫn luôn đi cầu tình cho bà nhưng lại luôn bị Trầm Tường đuổi về viện tử.

An thị nằm trên ghế dài, nghĩ liệu có phải bà ta sắp chết hay không? Sao dạo gần đây luôn có cảm giác không an toàn lắm.

Hôm nay sáng sớm bà ta đột nhiên muốn ra ngoài sân ngắm nắng một chút, nên đã sai Nghi Đình kéo một cái ghế nhích lại gần cửa sổ bọc kín giấy đến mức một tia sáng cũng không lọt qua nổi, ngồi một lúc đến tận giờ Ngọ hai khắc, An thị mệt mỏi đứng lên, muốn trở về giường ngủ trưa một lát.

Nào ngờ bà ta còn chưa đứng dậy, cửa phòng vẫn luôn được người cẩn thận canh giữ cũng đã “sầm” một tiếng bật mở. Đã lâu chưa thấy ánh sáng mặt trời, An thị vội vàng đưa tay lên che mắt, đợi mắt dần thích ứng mới mở ra.

Chỉ thấy đứng ngược sáng, có ba người nữ nhân. Nữ nhân đi đầu trường sam trắng, tóc búi hờ, phần còn lại xoã trên ngực áo. Chiếc lá nhỏ trên cây trâm cài tóc theo từng bước đi của nàng mà đong đưa đong đưa. Hai nữ tử phía sau bà lơ mơ nhìn liền biết nhất định là nha hoàn, bởi vì khí chất giữa ba người thật sự rất khác biệt.

Vẫn đang mãi quan sát, An thị bị thanh âm thình lình lên tiếng dọa hết hồn:

“An di nương, người nhìn đủ chưa?”.

Phải, người đến chính là Trầm Thư Kính cùng Hỷ Tình Túc Tình. Hôm nay nàng đến đây chính là muốn tính nợ. Vụ việc của Kiến Ninh trang cùng gia pháp hôm đó, nàng đến để đòi lại công đạo cho chính mình.

An thị trên mặt thoáng qua tia khinh miệt, từ xưa đến giờ bà chưa bao giờ để Trầm Thư Kính vào mắt. Đối với bà, nàng chỉ là một nữ tử chưa cập kê, mà dù có cập kê rồi cũng chẳng thể mang lại thương tổn gì cho bà.

Thế nhưng An thị, đó là Trầm Thư Kính của đời trước, đời này nàng chính là sống theo nguyên tắc “Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta nhất định khiến người, sống không bằng chết”.

Trầm Thư Kính mặc kệ An thị suy nghĩ cái gì, đi đến ngồi xuống ghế chủ vị trong phòng. Hỷ Tình nhanh chóng lui ra ngoài đóng cửa lại, cũng ở bên ngoài canh giữ.

Thấy một loạt hành động của Hỷ Tình, An thị có chút bất an, song vẫn vệt chết cứng miệng, chỉ vào Trầm Thư Kính lên giọng:

“Trầm Thư Kính, từ khi nào Bạch Mai viện của ta để cho người tự tiện tay chân như vậy? Người muốn làm gì? Người đâu, người đâu hết rồi?”

Nhưng lời trong miệng còn chưa nói hết, trong cuống họng đã phát ra thanh âm gào thét của con thú bị thương. An thị trơ mắt nhìn ngón tay đang chỉ Trầm Thư Kính của mình cứ thế bị nha hoàn trước mắt này bẻ gãy, đau đớn giữ lấy ngón tay sưng tấy, gào thét:

“Tiện tì, con tiện tì này thật giỏi. Trầm Thư Kính, người dám để nha hoàn bên người mạo phạm ta, người là muốn lão gia thực thi thêm gia pháp với người, có đúng hay không? Aaaaa....”.

Lời còn chưa dứt, An thị lại bị Túc Tình dùng sức đánh cho một cái tát, cái tát này đánh đến khiến một bên mặt bà ta sưng vù, khoé môi rách ra, chảy máu. Túc Tình làm sao có thể quên được vết thương trên lưng khi đó của Trầm Thư Kính, lại nghe nói An thị là kẻ đã thêm dầu vào lửa, lúc này khó tránh sẽ trút giận lên bà.

Mặc dù An thị năm đó là thứ nữ An gia, nhưng vì có nhan sắc không bình thường, nên bà vẫn là luôn được mẫu thân cùng phụ thân khi ấy hết mực yêu thương. Sau này lại được gả cho Trầm Tường, bao năm qua sinh hạ một cái nữ nhi xinh xắn, ông vẫn là hết mực dung túng bà ta. Ngoại trừ hai lần vừa rồi Trầm Tường xuống tay với An thị, thì lần này là lần đầu An thị bị người đánh, lại là một tiểu nữ oa vất mũi chưa sạch cho người đánh bà ta.

Trầm Thư Kính nhìn thấy rõ phần hận trong mắt An thị, chỉ trào phúng cười nói:

“An di nương, người cứ gào đi, xem sẽ có ai cứu người. Phụ thân vào triều rồi, mẫu thân cùng tẩu tử của ta từ sớm đã đi ra ngoài, vị nữ nhi ngoan của bà cũng đã bị phụ thân nhốt lại rồi, vì dám tự tiện xông vào thư phòng của ông. Người trông cậy vào Nghi Đình- tâm phúc của người sao? Người không thắc mắc tại sao hôm nay cả ngày không thấy ả ta à? Có biết tại sao không? Ta đã sớm giết quách ả rồi. Lần này ta tới đây là để hàn huyên với An di nương một chút a”.

An di nương bị lời nói của Trầm Thư Kính dọa cho cứng người, nhưng công phu luyện da mặt bao nhiêu năm vẫn là không phải dễ không. Tuy trong lòng rất lo sợ, nhưng trên mặt An thị ngoại trừ mồ hôi lạnh do đau ra thì cũng chẳng có bất cứ thứ gì bất thường. Bà ta giữ lấy ngón tay bị bẻ gãy, ở trong ánh nhìn của Trầm Thư Kính cùng Túc Tình, chậm rãi ngồi xuống trường kỷ, nở nụ cười hết sức cứng nhắc nói:

“Nếu Tam tiểu thư đến đây để hàn huyên, di nương xin nghe. Tam tiểu thư có gì muốn nói, mời nói”.

Nhìn An thị vốn đã sợ tái mặt nhưng vẫn giả vờ cứng rắn, Trầm Thư Kính không kiên nhẫn bật cười. Chỉ là nàng chưa cười được năm giây, đã thay đổi sắc mặt, lớn tiếng nói với An thị:

“An di nương, người biết ta muốn nói cái gì với người sao? Chuyện lần trước phụ thân dùng gia pháp với ca ca, vốn đã có ý định tha. Tại sao người còn không biết tốt xấu mà mở miệng châm dầu vào lửa? Lại nói, nếu không phải Chính Thái hậu ở trên triều đình vạch tội ca ca thì phụ thân sẽ tức giận sao?”.

An di nương giật mình, không nghĩ tới Trầm Thư Kính quả thật là tên quỷ thù dai, chuyện đã qua lâu nhưng vẫn ghi nhớ để truy vấn bà ta. Tuy vậy bà ta vẫn không sợ, bà ta vẫn rất hả hê mỗi khi nhớ đến ngày hôm đó, bởi vậy khi mở miệng khó tránh khỏi có chút đắc ý:

“Tam tiểu thư, người nên nhớ, đánh người hôm đó là phụ thân tốt của người, một chút cũng không liên quan đến ta. Còn hầu gia chỉ là làm đúng nghĩa vụ mà thôi, Trầm Ngôn tự ý bỏ việc công khai, còn không cho người khác lên án hay sao hả?”.

“Không liên quan đến bà? Nhưng ta vẫn nhớ lời nói kích thích phụ thân hôm đó của bà, làm sao bây giờ? Không liên quan đến bà, nhưng ta cảm thấy nhất định là do bà xúi giục Chính Thái hầu, làm sao bây giờ? Không phải do bà đánh, nhưng ta vẫn là muốn trút giận lên bà, làm sao đây?”.

Mỗi câu Trầm Thư Kính nói, Túc Tình càng thêm từng bước áp sát An thị. Cho đến khi An thị hoảng loạn ra mặt, Túc Tình mới rút roi sắt- gia pháp của Trầm gia từ trong tay áo ra, không thương tiếc đánh thật mạnh người An thị.

An thị chống đỡ không kịp, trên mặt liền ăn không ít vết roi, da được dưỡng kĩ càng cũng sớm rách da chảy máu

43. Chương 43: An Thị Tử [2]

Trầm Thư Kính ngồi trên chủ vị, không thương tiếc nhìn An thị bị Túc Tình đánh đến lăn lộn trên mặt đất, trên y phục hoa lệ cũng đã xuất hiện vết rách, tóc cũng sớm rối tung.

Cảm thấy đánh đã đủ, Trầm Thư Kính cho Túc Tình dừng tay. Nhìn An thị như con cẩu tử nằm trên mặt đất, Trầm Thư Kính bước xuống, đến trước mặt bà. Vươn tay nâng cằm An thị lên, cười đến thật thập toản thập mỹ, nhưng lời nói ra lại khiến An thị không rét mà run:

“Còn một việc mà ta cho rằng ngươi sẽ rất thắc mắc đi, An di nương. Ngươi có biết, tại sao ta vẫn sống sờ sờ ở đây nói chuyện với ngươi, mặc dù ngươi đã sớm thuê sát thủ Kiến Ninh trang lấy mạng ta không?”.

Nghe đến ba chữ “Kiến Ninh trang”, đồng tử An thị mở thật lớn, lớn đến dọa người. Lúc này mặt nạ trên mặt bà cũng đã sớm gãy răng rắc, lộ ra diện mạo thật của bà ta- run rẩy, lo sợ đến cùng cực.

Bà ta cảm thấy nữ nhân trước mắt dường như không phải là người nữa. Nàng đến chuyện như vậy mà cũng biết, thế thì bà phải làm sao bây giờ?

Trầm Thư Kính hừ nhẹ một tiếng, răng rắc một cái liền tháo luôn khớp hàm của An thị, khiến cho bà ta đau đớn nhưng không thể gào thét nên lời. Túc Tình đứng một bên nhìn, cảm thấy chủ tử như vậy mới đúng là chủ tử. Nàng phải độc ác như vậy mới có thể sinh tồn trong đại gia tộc, nếu không sẽ bị người ta ăn đến cái xương cũng không còn.

Nhìn An thị hai mắt ngập nước, miệng ê a thứ gì Trầm Thư Kính nghe không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nàng từ trong thắt lưng lấy ra một cái hộp nhỏ, nhanh chóng mở ra. Bên trong nằm lẳng lẳng một viên Huyết đan bóng loáng, nhìn từ bên ngoài có lẽ là một viên Kim đan ngàn vàng khó cầu. Nhưng chỉ có Túc Tình cùng Trầm Thư Kính mới biết, nó thật ra là thứ gì.

Huyết đan- tên gọi là đan nhưng thực chất là một loại độc do đích thân Vệ Quân thần y sáng chế ra. Độc này có công hiệu cực mạnh, chỉ một viên cũng có thể khiến cho người ta sống không bằng chết. Nhưng là độc này bá đạo ở chỗ, người nuốt phải sẽ không chết liền.

Độc này khi vào cơ thể một đêm sẽ hoá thành hàng vạn con trùng nhỏ, ở trong người ra sức cắn nuốt, phá huỷ nội tạng bên trong. Cho đến ba ngày sau, thì người nuốt phải sẽ bị tổn thương lục phủ ngũ tạng, đau đớn không ngừng ỏi máu mà chết. Cái tên Huyết đan này, cũng vì vậy mà gọi lên.

Độc được mạnh như vậy, An thị làm sao biết. Chỉ là trực giác cho bà ta hay, viên thuốc trên tay Trầm Thư Kính chẳng phải là thuốc tốt gì. Thấy An thị không ngừng phản kháng, Trầm Thư Kính ra hiệu cho Túc Tình tiến đến hỗ trợ giữ chặt lấy người bà ta. Nàng cầm viên Huyết đan lên, không nhìn thấy ánh mắt cầu xin của An thị, bỏ vào trong miệng bà ta, cưỡng chế nuốt xuống.

Xong xuôi, Trầm Thư Kính để Túc Tình buông An thị ra, phẩy tay đứng dậy. Nhìn An thị muốn móc họng ỏi nhưng không thể, lại muốn gào thét cầu cứu cũng không xong, Trầm Thư Kính đột nhiên cảm thấy rất thống khoái.

Đời trước An thị góp công không ít vào sự đau khổ của nàng, đời này nàng tự tay đưa bà ta vào chỗ chết, quả thật là thoả mãn.

Để An thị chết vật nằm ở đó, Trầm Thư Kính mang theo Hỷ Tình cùng Túc Tình rời đi, chỉ là từ đầu tới cuối, nàng không muốn kể cho Hỷ Tình nghe những gì xảy ra bên trong. Nàng muốn bảo vệ thiện lương của Hỷ Tình, không nỡ để cho nàng (Hỷ Tình) sớm thấy được sự độc ác của nàng (Trầm Thư Kính).

Ra bên ngoài Bạch Mai viện, Trầm Thư Kính dặn dò tên canh giữ:

“Tuyệt đối không cho ai vào trong. Hôm nay ta đến, cũng không được tiết lộ cho ai biết”.

Cứ thế qua ba ngày sau, cả Trầm phủ đều náo loạn bởi cái chết đầy kinh khủng của An thị, nhưng là ai cũng không thể tra ra hung thủ, chuyện cứ thế bị ếm xuống.

Lúc này đã là nửa đêm, Trầm Thư Kính đứng trong vòng ôm của Trác Thiếu Hằng, ngắm nhìn ánh trăng tròn vành vạnh ngoài trời, lại nhớ đến những lời nguyện rửa kẻ giết di nương của Trầm Ánh Cẩm, nhện không được xoay người lại.

Nàng chăm chú nhìn vào mắt Trác Thiếu Hằng, nhìn đến khi Trác Thiếu Hằng cũng cảm giác nàng có điều bất thường, mới nghe nàng nhẹ nhàng hỏi:

“Hằng, chàng có giống như vị thứ tử kia của ta, nghĩ ra rằng ta rất ác hay không? Nhưng là nếu An thị không động vào ta, ta nhất định cũng sẽ không chạm đến bà. Hằng, ta giết An thị, là có đúng hay không?”.

Trác Thiếu Hằng rốt cuộc cũng biết được tiểu nhân nhi trong người vì sao khó chịu. Hắn vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng, lại vươn tay nhẹ nâng cằm nàng lên, để nàng đối diện với ánh mắt của hắn:

“Kính Kính, đối với ta, nàng không bao giờ làm điều gì sai cả. An thị có kết cục như thế, chính là do tự bà ta làm ra, nàng chỉ là có thù tất báo. Đừng tự trách, với ta nàng luôn rất hoàn mỹ, cho dù nàng thật sự không hoàn mỹ nhưng với ta nàng là chuẩn mực của mọi thứ. Từ khi biết nàng, nàng chính là nguồn sống của ta. Ta không quan tâm người khác nghĩ gì về nàng. Với ta, Trầm Thư Kính rất tốt, tài năng lại còn xinh đẹp”.

Trầm Thư Kính bị Trác Thiếu Hằng nói đến hai mắt đều đỏ, nhịn không được lao vào ngực hắn khóc rống. Đến khi khóc xong xuôi, Trầm Thư Kính mới nghe Trác Thiếu Hằng ở bên tai mình thủ thủ:

“Kính Kính, đợi cập kê xong, nàng gả cho ta đi”.

Không biết có phải vì mới vừa khóc xong, trái tim đột nhiên trở nên mềm yếu, Trầm Thư Kính vậy mà gật đầu chấp thuận:

“Được, ta gả cho chàng”.

44. Chương 44: Trầm Ánh Nguyệt Tới Cửa

Kể từ khi vào cửa Trầm gia, Triệu Mộ Như chính là thích gần gũi với Trầm Thư Kính nhất. Bởi nếu không có nàng, thì Triệu Mộ Như đã sớm bỏ lỡ mất vị phu quân yêu mình rồi.

Tiết trời vào gần Đông chí càng thêm lạnh lẽo, mà Trầm Thư Kính lại là người sợ lạnh, nên chỉ có chui rúc trong phòng đặt đầy lò sưởi ấm áp. Triệu Mộ Như như mọi ngày, thỉnh an bà bà xong rồi tiễn phu quân đi thượng triều, bản thân lại chạy đến Hoà Kính viên. Đối với hành động của Triệu Mộ Như, Trầm Thư Kính cũng không có bất mãn gì, trái lại còn có chút vui vẻ.

Dù gì Trầm Thư Kính nàng đã lớn đến thế này nhưng ngoài hai vị biểu tỷ Tô gia cũng không có thân cận với ai, huống gì có bằng hữu chốn khuê phòng? Nên đối với Triệu Mộ Như- vị tiểu tử gần tuổi nàng lại nhiệt tình như vậy, nàng cũng là không nhịn được muốn thân cận.

Triệu Mộ Như vào phủ cũng được một tuần, mọi lễ nghi quy củ trong phủ cũng đã sớm thành thạo. Vì phía trên nàng vẫn còn bà bà ngự trị, nên việc nội vụ trong phủ cũng là không cần nàng nhúng tay, thỉnh thoảng Tô Tịch cũng sẽ gọi nàng cùng Trầm Thư Kính đến Mẫu Đơn viện chỉ đạo chút ít.

Nhìn Triệu Mộ Như tuy đang thêu áo cho Trầm Ngôn, kim vẫn còn đang ghim trên áo, nhưng hồn lại bay

mất rồi, Trầm Thư Kính bật cười nói:

“Tẩu tẩu, tẩu lại đang suy nghĩ về ca ca đi? Hai người đã cùng với nhau một tuần rồi, vẫn không bỏ được nhau vài canh giờ sao?”.

Lời này nói ra, đến cả Túc Tình Hỷ Tình cùng hai nha hoàn thân cận bên người Triệu Mộ Như cũng đồng loạt bật cười. Triệu Mộ Như khuôn mặt châu ngọc phụt một cái ửng đỏ, mở miệng oán trách:

“Kính nhi, muội đó, nói năng cẩn thận một chút. Còn chưa cập kê, biết cái gì mà nói chứ, hứ”.

Trong phòng đang vui vẻ, đột nhiên nha hoàn canh cửa tiến vào, trước tiên hành lễ với Trầm Thư Kính cùng Triệu Mộ Như, rồi mới nói:

“Tiểu thư, Tứ tiểu thư đến gặp người nói là có chuyện cần nói, đang chờ người ở chính phòng”.

Trầm Thư Kính đẩy mắt xoẹt qua tia kính ngạc, Triệu Mộ Như thấy bộ dáng của nàng liền biết nàng sẽ ra gặp mặt, mới hiểu chuyện đứng lên, cười nói:

“Nếu Tứ muội đã đến tìm muội, tỷ cũng về Hắc Cư hiên trước. Ngày mai sẽ lại cùng muội thêu y phục”.

Cho Hỷ Tình đi theo tiễn Triệu Mộ Như cùng hai nha hoàn ra khỏi viện, Trầm Thư Kính mang theo Túc Tình trực tiếp đi chính phòng.

Trong chính phòng, Trầm Ánh Nguyệt ung dung ngồi thưởng trà, hình như đối với việc Trầm Thư Kính đến nhanh hay chậm cũng không để tâm. Trầm Thư Kính bước vào liền trông thấy một nữ tử tuổi tầm mười lăm mười sáu, trên người mặc y phục thêu hoa Hải Đường màu trắng, trên tóc không cắm cây trâm nào, khuôn mặt nhỏ nhỏ, đôi môi hơi dày nhếch lên đầy kiêu hãnh.

Không thể không nói, Trầm Ánh Nguyệt đời trước có được danh xưng Tứ đại mỹ nhân quả đúng không oan. Tài năng có thừa, dung mạo mỹ miều, chỉ tiếc, xuất thân là thứ nữ. Thế mới nói, hai chữ “thứ nữ” này chính là cái gai độc trong người Trầm Ánh Nguyệt, chặt không đứt bứt không rời a.

“Tứ muội, hôm nay ngươi đến Hoà Kính viên, quả thật làm ta thụ sủng nhược kinh. Sao nào, người không có việc không đăng Tam Bảo điện, không phải hay sao? Tứ muội muốn gì thì cứ trực tiếp nói thẳng, nếu không thì mời về đi”, Trầm Thư Kính vừa ngồi vào ghế, đã trực tiếp hỏi Trầm Ánh Nguyệt. Đối với nàng ta, nàng chính là không muốn tốn quá nhiều thời gian.

Tuy ngạc nhiên với thái độ của Trầm Thư Kính, nhưng Trầm Ánh Nguyệt nhẫn nhịn nhiều năm như vậy không phải không có tài, trong lòng tuy nứt vỡ nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng bình đạm đáng yêu:

“Tam tỷ, đã lâu muội không đến Hoà Kính viên chơi với tỷ, tỷ cần gì phải nhanh chóng đuổi người như thế

a? Muội thật là đau lòng đó”.

“Trầm Ánh Nguyệt, muội là nghe không hiểu lời của ta phải không?”, Trầm Thư Kính nhếch khoé môi, tuy là cười nhưng không hiểu sao khiến Trầm Ánh Nguyệt cảm thấy sống lưng bất chợt lạnh toát. Còn Túc Tình càng nhìn càng cảm thấy, chủ tử quả nhiên càng ngày càng giống vương gia nha.

Trầm Ánh Nguyệt nhất thời luống cuống, nhưng Thu Cúc bên người nàng ta cũng không phải là đồ ngu, trông thấy tình hình có điều chuyển biến xấu, liền nhanh chóng kéo vạt áo Trầm Ánh Nguyệt. Nàng ta bị Thu Cúc kéo tỉnh, cố gắng duy trì nụ cười gượng trên mặt, chậm rãi nói:

“Tam tỷ, tỷ nói đúng, vô sự không đăng điện Tam Bảo. Hôm nay muội đến tìm tỷ, là có việc muốn nhờ”.

Tuy giọng nói tràn ngập hứng thú, nhưng Trầm Thư Kính là đến mày cũng không nhích lên:

“Việc gì? Nói đi”.

Tự động bỏ qua thái độ lạnh nhạt của Trầm Thư Kính, Trầm Ánh Nguyệt miễn cưỡng nói tiếp:

“Tam tỷ, muội tin chắc là tỷ biết muội thích Tịnh vương gia đi? Lần này chuyện muội sắp nói, là có liên quan đến y”.

Nghe đến ba chữ “Tịnh vương gia”, đầu ngón tay Trầm Thư Kính khe khẽ run một chút, nhưng vẫn là im lặng không đáp.

Trầm Ánh Nguyệt thấy nàng thờ ơ như vậy, đối với việc mình sắp nói ra dường như bị nghẹn ở cổ họng, nuốt không được mà nhổ cũng không xong. Thu Cúc ở một bên nhìn tiểu thư khó chịu, mới vội vàng đưa trà cho nàng ta nhấp một ngụm, bình ổn tâm tình.

Là một con hồ ly, Trầm Ánh Nguyệt cũng không để tâm trạng hiện trên mặt quá lâu, lại tiếp tục lên tiếng:

“Tam tỷ tỷ, chắc hẳn tỷ cũng biết thể cục hiện giờ trong triều đình đã chia làm hai phe rồi đi? Một phe ủng hộ Thái tử cùng Trấn Quốc vương gia, phe còn lại là vây cánh của Tịnh vương. Mà Tịnh vương muốn cạnh tranh với hai người đó, thì phải cưới một người nữ tử có trợ lực, mà tỷ biết không? Trong Đế thành hiện nay, tỷ tỷ chính là nữ nhân có gia thế khủng nhất. Đích tiểu thư Trầm quốc công phủ, lại là ngoại tôn nữ Tô gia, trên mình lại mang phong hào Phượng Nghiên quận chúa, cũng đã được tính là một nửa hoàng thất. Tỷ nói xem, ai còn đấu lại tỷ được?”.

Nghe Trầm Ánh Nguyệt nói một tràng dài, Trầm Thư Kính vẫn chưa nghe ra được mục đích của nàng ta là gì. Đối với hậu thuẫn của chính mình, nàng là người rõ nhất, cần gì một người ngoài như nàng ta bình phẩm?

Nhưng Trầm Thư Kính vẫn là cảm thấy hứng thú với lý do hôm nay Trầm Ánh Nguyệt đến đây, nên tiếp tục im lặng nghe Trầm Ánh Nguyệt nói tiếp:

“Tam tỷ biết không, thật ra muội rất yêu Tịnh vương. Muội rất muốn gả vào Tịnh vương phủ, nhưng thân phận của muội không phải là trợ lực lớn nhất cho Tịnh vương. Nên hôm nay muội mạo muội đến đây, chính là muốn hỏi tỷ, tỷ gả cho Tịnh vương được không?”.

Trầm Ánh Nguyệt đột nhiên nói ra lời này, Trầm Thư Kính chính là đỡ không nổi. May là nàng không uống trà, nếu không thì đã thất thổ mà phun hết ra rồi. Trầm Thư Kính mở to mắt nhìn Trầm Ánh Nguyệt, trong đầu hiện lên ý nghĩ, có phải nàng ta điên rồi hay không?

Có ai yêu một người, yêu đến có thể vì người đó mà đi làm thuyết khách, thuyết phục đích tỷ của mình gả cho nam nhân mình yêu không? Trước không cần nói đến cảm nhận của nàng (Trầm Thư Kính), nhưng là nàng ta (Trầm Ánh Nguyệt) thực sự cam chịu như vậy sao?

Thấy Trầm Thư Kính bất khả tư nghị* nhìn mình, Trầm Ánh Nguyệt cũng biết lời nói của mình quả thật giống hồ ngôn loạn ngữ*. Nhưng là nàng ta cũng không còn cách nào a.

Điều này mặc dù nàng ta ngàn lần vạn lần không muốn, nhưng Tịnh vương đã nhờ, nàng ta cũng không thể từ chối được. Tịnh vương hứa chỉ cần thuyết phục được Trầm Thư Kính làm chính phi của y, vị trí Trắc phi chắc chắn là của nàng ta.

Cuối cùng Trầm Thư Kính nhịn không được, lên tiếng hỏi:

“Trầm Ánh Nguyệt, ngươi bị nào úng thủy à?”.

Câu này nói ra, Túc Tịnh đứng bên cạnh nhịn không được bật cười. Phải công nhận, mỗi lần chủ tử nói chuyện, nha hoàn như nàng đều như được ăn Tiểu Phi đan- cười đến không thể ngừng.

Không nghĩ đến Trầm Thư Kính không trả lời thì thôi, khi trả lời lại là một câu như vậy, sắc mặt của Trầm Ánh Nguyệt hết đỏ rồi lại đen, quả thật đặc sắc.

“Tam tỷ, tỷ nói gì vậy a? Muội là hỏi thật, Tịnh vương cũng đã rất muốn hỏi tỷ từ lâu nhưng y không có cơ hội”, Trầm Ánh Nguyệt chăm chú nhìn Trầm Thư Kính.

Trầm Thư Kính không nghĩ Trầm Ánh Nguyệt luôn luôn xưng danh tài nữ lại là một kẻ mặt dày lại ngu ngốc như thế. Nàng ở trong lòng âm thầm phỉ nhổ hình tượng tài nữ ban đầu đã định cho Trầm Ánh Nguyệt hàng chục lần:

“Trầm Ánh Nguyệt, trước hết ta nói cho muội biết, lần đầu cũng như lần cuối. Việc người thích ai, quan tâm ai, thay ai làm việc, ta cũng không quan tâm. Là Tịnh vương, Kỳ vương, Cảnh vương hay bất kì vị vương gia nào cũng vậy, ta không quan tâm. Còn việc muốn ta gả cho Tịnh vương, Trầm Ánh Nguyệt,

người nói người yêu y như thế, lại có thể dễ dàng nhường vị trí chính thê của y cho ta sao?”.

Trầm Thư Kính còn chưa nói hết, Trầm Ánh Nguyệt đã hấp tấp nhảy vào:

“Tam tỷ, muội thật sự không để tâm đến ai làm chính phi của Tịnh vương, muội chỉ cần làm thiếp của y cũng đã vui lòng. Tỷ không cần vì sợ muội tổn thương mà từ chối, Tịnh vương thật ra cũng rất quý mến tỷ”.

Nghe lời Trầm Ánh Nguyệt, cung độ môi Trầm Thư Kính càng cao hơn:

“Trầm Ánh Nguyệt, ngưng. Ta khi nào thì nói muốn gả cho Tịnh vương? Ta khi nào thì nói sợ tổn thương đến người? Người đừng quá hão huyền. Ta ở đây nói cho người biết, người có chết bốn quận chúa cũng không quan tâm, huống gì vài cái tâm trạng của người? Lại nói, Tịnh vương là dạng người gì ta đều biết rõ, bốn quận chúa mới không ngu ngốc gả làm chính thê của một tên như y. Vị trí chính thê Tịnh vương này, bốn quận chúa cam không nổi, cũng không muốn cam. Nên là, Tứ muội, mời người về đi”.

Vừa dứt lời, Trầm Thư Kính liền đứng dậy, ở trong ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng của Trầm Ánh Nguyệt, mang theo Túc Tình trở về tấm phòng. Trước khi biến mất khỏi chính phòng, còn gọi người đến tiễn Trầm Ánh Nguyệt ra khỏi Mạn Châu viên, khiến cho nàng ta tức đến giậm chân.

Một khúc dạo đầu như vậy cũng không thể ngăn cản thời gian đang dần trôi. Một tuần sau, lễ cập kê hoành tráng của Trầm Thư Kính cũng đúng đỉnh đi đến.

—Chú thích—

*Bất khả tư nghị: không thể tin được.

*Hô ngôn loạn ngữ: nói xằng nói bậy.

45. Chương 45: Lễ Cập Kê

Trầm Thư Kính sinh ra vào tối ngày Đông chí mười bảy năm trước. Nàng sinh ra vào ngày Đông khắc nguyệt nhất, nhưng lại là người sợ lạnh nhất. Chỉ cần vừa mới tàn thu, trong Hoà Kính viên đã sớm có lò sưởi cùng ấm lò.

Sáng sớm hôm nay, trời còn chưa tỏ hẳn, Trầm Thư Kính đã bị Túc Tình cùng Hỷ Tình kéo dậy. Cho đến khi mơ mơ tỉnh tỉnh bị hai nàng mặc vào y phục cung trang quận chúa màu cam bích, Trầm Thư Kính mới nhớ ra hôm nay là lễ cập kê của chính mình.

Trong chính viện, người ra kẻ vào hết sức náo nhiệt. Hôm nay là lễ cập kê của Đích tiểu thư Trầm quốc

công phủ, thế nên không ít người cùng phe với Trầm Tường đều tới dự. Ngoài ra, trên vị trí khách mời long trọng, Tô lão thái thái hiện từ ngai nơi đó. Bà được Tô Tịch mời đến chủ trì lễ cập kê cho Trầm Thư Kính, vốn rất yêu đứa cháu ngoại này, bà vẫn là sẵn sàng đi đến.

Trầm Tường nhìn giờ lành cũng đã đến, từ ghế chủ vị nhanh chóng đứng lên, trước tiên nói mấy lời khách khí với các vị khách nhân, rồi mới vào chủ đề chính:

“Hôm nay là lễ cập kê của Phượng Nghiên quận chúa, cũng là Tam tiểu thư phủ Trầm quốc công ta. Để không làm trễ giờ lành, cũng nhanh mời Kính nhi bước vào a”.

Dứt lời, mọi người đổ dồn ra cửa, đều trông thấy một nữ tử hết sức xinh đẹp. Cung trang quận chúa màu cam bích dài phủ xuống đất thêu Cửu Vỹ hồ tám đuôi, một đầu tóc đen dài cũng không được búi lên, xoã tung ở sau lưng. Giữa trán vẽ đoá hoa Tuyết Liên thanh khiết, trên mặt ngoài một chút son đỏ cũng không đánh thêm thứ gì.

Trầm Thư Kính gót sen chậm rãi đi về phía trước, trước tiên hành lễ với phụ mẫu, lại hành lễ với ngoại tổ mẫu xong mới ngồi xuống ghế đã chuẩn bị sẵn cho nàng.

Đến trợ giúp lễ hôm nay còn có Tô Yên Vân- Nhị biểu tỷ của nàng. Tô lão thái thái tiến đến, cầm lấy cây lược gỗ quý, ở trên mái tóc đen dài nhẹ nhàng chải vài cái, miệng không ngừng nói mấy lời cầu phúc:

“Nữ tử trưởng thành, tóc dài búi lên, hôn sự sớm bàn, hy vọng tương lai, cuộc đời hạnh phúc”.

Sau đó bà đặt cây lược xuống, để cho Tô Yên Vân thuần thực búi cho Trầm Thư Kính búi tóc Song Loa kế, rồi mới tiến đến lấy hai cây trâm đã sớm chuẩn bị sẵn trên bàn, cài vào búi tóc của nàng. Tiếp tục làm vài nghi thức nữa, lễ cập kê của Trầm Thư Kính cứ thế kết thúc.

Ngay lúc quan khách cũng muốn đến Hoa viên dự tiệc, đột nhiên thanh âm Lý công công vang lên:

“Các vị quan khách, chậm đã”.

Không nghĩ tới ở lễ cập kê của một vị tiểu thư lại có tổng quản thái giám bên người Hoàng đế đến, mọi người cũng rối rít đứng lại. Trầm Tường không hiểu chuyện gì tiến lên phía trước, bộ dáng hoang mang hỏi Lý công công:

“Lý công công, hôm nay người đến là có việc gì sao? Hoàng thượng có gì phân phó ư?”.

Lý công công trước tiên hành lễ với Tô lão thái thái, Trầm Tường cùng Tô Tịch, rồi mới cười nói với Trầm Thư Kính:

“Thỉnh an Phượng Nghiên quận chúa”.

Trầm Thư Kính cũng cười, nhanh chóng đỡ Lý công công dậy, lại hỏi:

“Lý công công đến là có việc đúng không? Hoàng đế có điều gì phân phó Thư Kính sao?”.

Lý công công thấy Trầm Thư Kính tuy là nhất phẩm quận chúa vẫn không hề kiêu ngạo hay khinh người, vì thế hảo cảm trong người cũng tăng lên, mới lớn tiếng nói, như thể cho mọi người biết ân sủng Hoàng đế dành cho Trầm Thư Kính:

“Hoàng thượng khẩu dụ: Phụng Nghiên quận chúa tài trí sắc sảo, dung mạo mỹ lệ, nay lễ cập kê đến, trẫm rất mừng vì nàng đã trưởng thành. Trẫm lấy thân phận nghĩa phụ, ban tặng cho Phụng Nghiên quận chúa một đôi ngọc Như Ý thượng đẳng, hai bộ điều phụng hoàng làm từ phi thúy tiến cống, hai rương trang sức cùng trâm cài tóc, hai mươi xấp vải tiến cống từ Mục quốc, ba mươi bộ quần áo đặc chế, hai lọ nước hoa phương Tây tiến cống”.

Mỗi loại đọc lên, đều có thái giám cùng cung nữ trong cung mang lễ vật tiến vào. Nhìn thấy đều là vật liệu hiếm gặp, lại nghe thấy hai chữ “nghĩa phụ”, tâm trạng của mọi người trong chính viện đều rối bời. Trầm Thư Kính tuy ngạc nhiên, song vẫn thức thời, hoàn chỉnh lễ nghi:

“Trầm Thư Kính tạ Hoàng đế ban thưởng”.

Cứ ngỡ đã hết, nào ngờ Lý công công đưa cây phát trần trắng cho tiểu thái giám bên cạnh, tiếp nhận thánh chỉ chính hoàng từ tay y, hẩn giọng một chút mới nói:

“Hoàng đế có chỉ”.

Nhất thời mọi người trong viện đều quỳ phục xuống, Lý công công vừa lòng nói tiếp:

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Đích nữ Trầm quốc công phủ Trầm Thư Kính tú ngoại tuệ trung, hoa nhan nguyệt mạo*, huệ chất lan tâm* đã đến tuổi bàn hôn sự. Lại nói Trấn Quốc vương gia Trác Thiếu Hằng chính phi chưa thú, lại tuần mỹ phi phạm, quả thật xứng đôi. Nay trẫm tứ hôn Trầm Thư Kính làm chính phi của Trấn Quốc vương gia, hôn kỳ sẽ để Lễ bộ và Nội vụ phủ lựa chọn cùng chuẩn bị. Khâm thử”.

Trầm Thư Kính đã sớm nghe Trác Thiếu Hằng nói, nhưng là không nghĩ sẽ ở trường hợp này ban chỉ. Dẫu sao, nàng cũng rất hài lòng với kết quả này, thế là nhanh chóng khấu đầu tạ ơn:

“Tiểu nữ tạ chủ long ân. Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

—Chú thích—

*Hoa nhan nguyệt mạo: nhan sắc như hoa như trăng.

*Huệ chất lan tâm: thường chỉ những người có khí chất cao quý.

46. Chương 46: Tịnh Vương Gặp Mặt

Kể từ khi thánh chỉ tứ hôn Trần Quốc vương và Phượng Nghiên quận chúa ban xuống, cả Đế thành ngay lập tức nổi lên một loạt phong vân.

Ngay cả phòng trà, tửu lâu đến khắp hang cùng ngõ hẻm, tùy thời đều có thể nghe nhắc đến Trần Quốc vương mưu lược tài ba và Phượng Nghiên quận chúa sắc tài bất phân.

Thế nhưng, dẫu bên ngoài có như thế nào, bên trong Hoà Kính viên của Trầm Thư Kính vẫn là một mảnh thanh vắng.

Khó có khi Trầm Ngôn được nghỉ, Triệu Mộ Như liền lôi kéo phu quân cùng đến Hoà Kính viên uống trà Hoàng đế ngự ban.

Triệu Mộ Như, Trầm Ngôn cùng Trầm Thư Kính, ba người cứ thế ngồi quanh bàn đá, câu được câu không trò chuyện với nhau. Nói một hồi, đề tài lại được kéo đến bên người Trầm Thư Kính, nhắc đến thánh chỉ tứ hôn ngày đó, Trầm Ngôn không thể không tấm tắc:

“Kính nhi, muội nhất định là có quen biết với A..Trần Quốc vương phải không? Nếu không làm sao hắn lại có thể tự mình thỉnh cầu thánh chỉ cưới muội?”.

Trầm Thư Kính mân mê miệng tách trà, như có như không nhàn nhạt nói:

“Ca, huynh tính nói là A Thất đi?”.

Nghe đến hai chữ mình vốn đã có ý che giấu, nào ngờ tiểu muội đã sớm biết, Trầm Ngôn mạnh mẽ ngăn đầu nhìn Trầm Thư Kính. Hai người cứ thế huynh không nhường ta ta cũng chẳng nhường huynh, mãnh liệt trừng a trừng.

Trông thấy hồ động giữa hai huynh muội, Triệu Mộ Như cũng không có tí khó chịu gì, chỉ là đơn thuần chớp chớp mắt:

“Hai người đang nói đến việc gì thế?”.

“Tẩu tẩu, không có việc gì a. Mà phải rồi, dạo gần đây muội thấy Dung thị rất hay đến Hắc Cư hiện tìm tẩu, không phải là muốn nhờ vả gì chứ?”, Trầm Thư Kính rất nhanh lôi một chủ đề khác ra nói, không phải nàng muốn giấu giếm, chỉ là Ân Tang là thân phận giả của Trác Thiếu Hừng, lại có uy lực như thế, chỉ sợ gió thổi cỏ lay, truyền ra ngoài thì lại ảnh hưởng không tốt đến hắn. Mà nàng, không cho phép bắt

kì chuyện gì bất lợi xảy ra với hần.

Triệu Mộ Như cũng không để tâm nhiều, thấy Trầm Thư Kính không muốn nói, nàng cũng không gặng hỏi, cũng cười đáp lời:

“Phải đó, Dung di nương còn mang theo cả Tứ muội, thường xuyên đến tìm ta, nói là muốn qua lại thân thiết với ta một chút”.

Trầm Ngôn ngồi bên cạnh nghe, cũng ngạc nhiên nhìn hai người nói chuyện. Sao Dung thị cùng Trầm Ánh Nguyệt đến Hắc Cư hiên, hần không biết mà Trầm Thư Kính lại biết? Xem ra, tiểu muội muội này của hần càng lúc càng bộc lộ thân mình.

Nhưng Trầm Ngôn a, tin tức này cả phủ đến cả thị vệ canh cổng còn biết, hần không biết thì đã lạc hậu, lại còn suy nghĩ sâu xa. Ai, thứ lỗi cho một kẻ cuồng muội muội a..

Không thèm quan tâm đến Đại ca vẽ mặt đàn thối nhìn mình, Trầm Thư Kính hỏi Triệu Mộ Như:

“Các nàng đến nhiều lần như vậy, không phải chỉ để trò chuyện với tẩu chứ? Ngoài ra không còn gì sao?”.

Nghĩ nghĩ một lúc, Triệu Mộ Như mới sực nhớ ra, áy náy nói:

“Ta quên mất. Nhưng là việc này cũng có điều không ổn, ta cũng không biết liệu có nên nói với muội, dù gì muội cũng đã sớm được tứ hôn”.

“Có chuyện gì, tẩu cứ nói đi?”, nghe Triệu Mộ Như áp ứng như vậy, Trầm Thư Kính vốn không quan tâm cũng khá tò mò.

“Sáng nay, Tứ muội đến chỗ ta, lén lút đưa cho ta một cái thiệp mời của Tịnh vương. Ta ngạc nhiên hỏi thì muội ấy nói là Tịnh vương muốn đưa cho muội nên mới nhờ muội ấy, mà muội ấy không thể bước đến Hoà Kính viên, nên xin ta đưa đến cho muội. Nhưng ta lại thấy điều này có điều không thích hợp. Nam nữ cách biệt, vốn không nên ở gần, mà muội còn đã sớm định ra là Trần Quốc vương phi, bị người bắt gặp cùng với Tịnh vương thì có mấy cái miệng cũng không thể giải thích nên ta nghĩ đi nghĩ lại, thế là quên khuấy mất”, Triệu Mộ Như nói xong một hơi, bên cạnh Trầm Ngôn liền đưa tách trà lên cho nàng nhấp một ngụm.

Tịnh vương muốn gặp nàng? Trầm Thư Kính nhướn mày:

“Vậy tẩu có mang theo cái thiệp mời đó không? Đưa cho muội được chứ?”.

“Không có, nếu muội muốn một lát nữa ta sẽ cho Cẩm Quế mang qua cho muội”, Triệu Mộ Như cau mày nói.

Trầm Ngôn nhìn liền biết Trầm Thư Kính nhất định muốn đi, cũng khó chịu lên tiếng:

“Kính nhi, không phải Đại ca cấm cản gì muội, nhưng là...”.

Làm sao không hiểu Trầm Ngôn muốn nói gì, Trầm Thư Kính vội cắt ngang:

“Ca ca, tẩu tẩu, muội tự biết chừng mực, mọi người không cần quá lo lắng. Hằng...tốt như vậy, muội làm sao sẽ phụ huynh ấy?”

Trong Hoà Kính viên yên bình, nhưng ở Tàng Thực các lầu ba phía Tây lại là một mảnh âm u.

Trác Thiếu Hằng nghe Xích Âm thông báo việc Tịnh vương hẹn gặp Trầm Thư Kính, mây đen trên mặt ùn ùn kéo đến:

“Hắn hẹn khi nào?”.

“Dạ chủ tử, giờ Mùi ngày mai ở phòng bao chữ ”Thiên” của chúng ta”, Xích Âm không dám chậm trễ, việc liên quan đến chủ tử phu nhân luôn phải được ưu tiên.

Trác Thiếu Hằng đột nhiên bật cười, song cũng không làm nhiệt độ trong phòng bớt lạnh hơn:

“Nếu hắn đã dám đụng đến nàng ấy, đừng trách bản vương ra tay tàn độc. Xích Âm, triệu tập Xích Diễn ngày mai dàn trận ở Tàng Thực các, đợi lệnh của ta”.

“Xích Ngụy, ngươi chẳng phải nói đã điều tra lại thật rõ ràng những chứng cứ cấu kết quần thần của Trác Thiếu Kinh mà Kính Kính đưa rồi hay sao? Tốt lắm, nội trong hôm nay phải ghi chép thật tỉ mỉ, đưa vào cung cho phụ hoàng. Bản vương muốn lần này Trác Thiếu Kinh phải vạn kiếp bất phục”.

“Vâng, chủ tử”, Xích Âm Xích Ngụy đồng loạt lên tiếng, trong mắt ánh lên niềm phấn khởi, chủ tử thật sự trở lại rồi.

47. Chương 47: Tịnh Vương Gặp Mặt [2]

Chiều hôm qua, Cầm Quế- thiếp thân nha hoàn của Triệu Mộ Như đưa đến cho Trầm Thư Kính tấm thiệp mời của Trác Thiếu Kinh. Nhìn nét chữ trên đó- cái nét chữ mà cả đời trước nàng đã hao tâm tổn trí ghi nhớ, học thuộc, tập viết theo, để có thể trở thành tâm phúc của y, Trầm Thư Kính tâm trạng tuột dốc không phanh.

Đời trước Trầm Thư Kính vì Trác Thiếu Kinh đánh đổi nhiều như thế, y thật sự không hề thương tiếc nàng

một chút nào sao? Dung mạo của nàng, tự tôn của nàng, gia đình của nàng, hài tử của nàng. Mọi thứ của nàng đều không tiếc cho y, nhưng tại sao, tại sao y lại nhẫn tâm với nàng như vậy?

Nhưng cảm giác cửa sổ phòng đột nhiên mở ra, theo đó cả thân thể rơi vào một vòng ôm rắn chắc, chớp mũi ngửi được mùi hương thanh lãnh như băng tuyết ngàn năm đầy quen thuộc, Trầm Thư Kính bỗng chốc cảm thấy thật uất ức.

Nàng xoay người, ôm lấy vòng eo rắn chắc của nam tử, dụi đầu vào ngực nam tử, im lặng không lên tiếng. Trác Thiếu Hằng cũng im lặng, chỉ một mực dịu dàng vuốt ve mái tóc đen dài của nàng.

“Chàng chắc hẳn cũng biết Trác Thiếu Kinh gửi bái thiếp cho ta đi?”, một lúc sau Trầm Thư Kính mới cất lời.

Trong đôi đồng tử xoẹt qua tia chán ghét khi nghe cái tên đó, song Trác Thiếu Hằng không biểu hiện lên mặt, vẫn luôn là bộ dáng không mặn không nhạt:

“Xích Ngụy có tra qua, nàng tính cùng hắn gặp mặt sao?”.

Tứ Đại hộ pháp của Kiến Ninh trang, tất cả Trầm Thư Kính đều đã được Trác Thiếu Hằng nói qua một lần, lúc này nghe thấy tên Xích Ngụy cũng không quá bất ngờ, trái lại rất ngạc nhiên khi Trác Thiếu Hằng biết ý định của nàng:

“Vâng, nếu Tứ muội ta đã kiên trì muốn bái thiếp này đến tay ta, ta làm sao có thể phụ mong đợi của nàng mà không đi a? Lại nói, không phải Trác Thiếu Kinh vẫn luôn đối đầu với hai huynh đệ chàng sao, sẵn tiện dịp này, chúng ta xử lý hắn đi”.

Lúc thốt ra chữ “xử lý”, cả cơ thể Trầm Thư Kính đều ngập trong oán hận. Trác Thiếu Kinh, những lời khi ấy ta thề trước khi chết, đã đến lúc người phải gánh chịu rồi.

Cảm giác được sát khí đang bao vây lấy thân thể bé nhỏ của tiểu nhân nhi trong ngực, trong mắt Trác Thiếu Hằng không có lo sợ, không có e ngại, không có hoài nghi cũng chẳng có chán ghét, có chăng cũng chỉ là sự đau lòng cho Trầm Thư Kính mà thôi.

Những năm vừa qua không có hắn, xem ra, nàng đã phải chịu không ít khổ cực rồi.

Cúi đầu nhìn xuống nàng, Trác Thiếu Hằng là hỏi nhưng không cho phép từ chối:

“Ngày mai ta đi cùng nàng được chứ?”.

Trầm Thư Kính biết rõ Trác Thiếu Hằng là lo lắng cho mình, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, xoa dịu nỗi đau của nàng ở đời trước. Đời này gặp được Trác Thiếu Hằng, chính là đền bù tốt nhất

mà lão thiên bù đắp cho nàng a:

“Được”.

Hôm sau, giờ Mùi hai khắc, tiết trời đang dần vào xuân nên nắng cũng không quá gắt, có chút dịu dịu của ráng chiều dần buông xuống. Trầm Thư Kính dẫn theo Hỷ Tình, một đường đi thẳng đến Tàng Thực các.

Quản sự Tàng Thực các sớm đã được lão bản ra lệnh đón Trầm Thư Kính từ trước, lúc này đã đứng đợi sẵn ở chính môn. Trông thấy xe ngựa ký hiệu Trầm phủ, quản sự nhanh chóng tiến lên phía trước, lúc Trầm Thư Kính vừa được Hỷ Tình đỡ xuống, liền hành lễ:

“Phượng Nghiên quận chúa an. Chủ tử của lão nô có chút việc bận không thể cùng người đứng giờ, sợ là sẽ đến trễ. Chủ tử nói nếu người muốn đợi có thể trực tiếp đến Tây điện, nếu không cứ việc gặp người nên gặp trước, ngài ấy sẽ nhanh chóng đến”.

Trong lòng Trầm Thư Kính thoáng qua chút hụt hẫng, nhưng nghĩ lại Trác Thiếu Hằng có đến mấy cái thân phận, sợ là công việc cũng bận đến chân không chạm đất rồi. Vả lại, hắn chỉ nói sẽ đến trễ chứ không phải không đến, nàng cần gì phải khó chịu. Nghĩ thông suốt, Trầm Thư Kính phát tay nói với quản sự:

“Ta muốn đến gặp người đã hẹn ta trước, khi nào chủ tử người trở lại, thì chuyển lời cho hắn rằng ta vẫn luôn chờ hắn. Quản sự, mời dẫn đường”.

Quản sự thấy thái độ Trầm Thư Kính không quá kiêu ngạo lại không quá khó ở chung, trên mặt nụ cười càng thêm chân thật, cười nói:

“Thỉnh quận chúa đi theo lão nô”.

Bên trong phòng bao chữ “Thiên”, Trác Thiếu Kinh đã sớm chờ đến mất kiên nhẫn, Biện Trúc đứng một bên cũng nhịn không được nói:

“Vương gia, Phượng Nghiên quận chúa này quả thật không xem người ra gì mà. Bái thiếp của người nói rõ là giờ Mùi, thế mà bây giờ giờ Mùi hai khắc rồi, nàng ta vẫn còn chưa đến”.

Tuy có bất mãn, nhưng Trác Thiếu Kinh làm sao cũng không quên được bóng dáng mỹ lệ đó, cuối cùng vẫn là dịu giọng nói, nhưng trong lời nói vẫn mang theo mùi vị ghen ghét:

“Biện Trúc, không được nói lung tung. Phượng Nghiên quận chúa nay đã sắp làm Trấn Quốc vương phi, nàng là có tư cách để kiêu ngạo”.

Biện Trúc đi theo Trác Thiếu Kinh đã lâu nhưng cũng chẳng thể hiểu nổi suy nghĩ của vương gia mình, rồi rầm một hồi vẫn là nhịn không được hỏi:

“Vương gia, nếu người đã biết Phượng Nghiên quận chúa đã được tứ hôn cho Trần Quốc vương, sao người còn hẹn nàng ta ra gặp mặt, như thế có khiến Hoàng thượng long nhan giận dữ hay không?”

“Ta không những muốn khiến lão phụ hoàng ngu dốt đó tức giận mà còn muốn Trầm Thư Kính phải thuộc về tay ta. Cái ghế Tĩnh vương phi này, nàng ấy không ngồi thì chẳng còn ai có thể ngồi nữa cả”, Trác Thiếu Kinh hai mắt ánh lên tia tự tin.

Hai người cứ thế nói qua nói lại, mà không chút để ý đến trong phòng trống cách vách, có hai đôi mắt luôn dõi theo. Nghe xong lời nói của Trác Thiếu Kinh, một người trong số đó nhin không được thốt ra:

“Tĩnh vương, chàng quả thật làm ta thất vọng”.

Đúng lúc này cửa phòng bao mở ra, quân sự giả vờ nịnh nọt đưa Trầm Thư Kính vào rồi hành lễ cáo lui. Trầm Thư Kính không nhìn đến sắc mặt khó chịu của Trác Thiếu Kinh, tự tiện ngồi xuống cái ghế cách xa y nhất, tựa tiểu phi tiểu hủi:

“Không biết hôm nay Tĩnh vương hạ bái thiệp mời bốn quận chúa đến Tàng Thực các là có việc gì cần thiết? Hay là Tĩnh vương cảm thấy bốn quận chúa cả ngày rảnh rỗi, muốn bốn quận chúa đến đây bồi người giải sầu à?”.

Nghe Trầm Thư Kính tự xưng “bốn quận chúa”, Trác Thiếu Kinh cảm thấy gân xanh trên trán giật thật mạnh. Bàn tay để ở dưới bàn gỗ lớn nhanh chóng siết thật chặt, trên mặt vẫn là một nụ cười đầy nhã nhặn:

“Phượng Nghiên quận chúa nói đùa, bản vương làm sao sẽ chỉ vì quận chúa rảnh rỗi mà làm phiền nàng a? Chỉ là bản vương muốn mời nàng đến đây, chính là muốn kể cho nàng nghe sự thật về con người của Thất hoàng đệ của bản vương ấy mà”.

Sự thật? Trầm Thư Kính nhướn mày, khoé môi có chút cao lên, một bộ dạng đầy cao hứng, nhưng không mở miệng, một mực im lặng chờ Trác Thiếu Kinh nói.

48. Chương 48: Tĩnh Vương Gặp Mặt [3]

Trác Thiếu Kinh kiềm chế cảm xúc muốn đâm vào bộ mặt giả tạo kia của Trầm Thư Kính, chậm chậm nói ra những thứ y đã chuẩn bị sẵn:

“Mẫu phi của Trác Thiếu Hằng là Hình Đức phi- Thái Tuế trưởng công chúa của Định Nam quốc, điều này nàng chắc hẳn đã biết. Nhưng nàng chắc chắn còn chưa biết, Trác Thiếu Hằng thật ra là người rất ham mê quyền thế. Hắn cầu phụ hoàng cưới nàng, chính vì nhắm đến Trầm gia và Tô gia đằng sau nàng mà thôi. Hắn tuyệt đối không thể yêu thương gì nàng, nàng đừng vì tước vị Trần Quốc vương của hắn mà lầm tưởng, phụ hoàng rất ghét hai huynh đệ bọn họ, hắn không có cách nào ngồi lên Hoàng vị được. Nàng...”.

Lúc Trác Thiếu Kinh đang nói hăng say, Trầm Thư Kính liền mạnh mẽ cắt ngang:

“Tịnh vương, người hôm nay mời bốn quận chúa đến đây, không phải chỉ để nói xấu phu quân tương lai của bốn quận chúa chứ?”.

Thật là ấu trĩ.

Trác Thiếu Hằng là người ra sao, nàng đã sớm rõ như lòng bàn tay. Muốn nói vài câu vô lý để khích bác, ly gián quan hệ của nàng cùng hắn sao? Sao nàng không phát hiện ra Trác Thiếu Kinh là người ngu xuẩn như thế này chứ?!

Nghe bốn chữ “phu quân tương lai” phát ra từ miệng Trầm Thư Kính, Trác Thiếu Kinh càng thêm tức giận:

“Ta khi nào thì cần phải nói xấu hắn? Lời ta nói là sự thật”.

Y tức giận đến mức tự xưng “bản vương” cũng quên mất, một bộ dáng như phụ nhân chanh chua, điên tiết gào lên.

Từ thuở nhỏ, Trác Thiếu Hằng vẫn luôn bị y đè ép mà lớn lên. Nhưng nào ngờ có một ngày đột nhiên y lại bị kẻ luôn luôn luồn cúi trước mặt mình đè trên đầu.

Người cao ngạo như y làm sao nhịn được?!

Trầm Thư Kính khinh thường liếc nhìn y, cầm tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm mà không để ý đến ánh mắt loé loé của Trác Thiếu Kinh cùng Biện Trúc, nhàn nhạt nói:

“Tịnh vương, trông người quả thật không khác gì mụ đàn bà chanh chua. Trấn Quốc vương vì hậu thuẫn sau lưng ta mà cưới ta? Thật nực cười, người là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử* đi? Trác Thiếu Kinh, người có dám thề người cũng không đánh chủ ý lên ta?”.

“Trầm Thư Kính, người đừng có quá phận. Bản vương chỉ là có ý muốn tốt cho người, sợ người gả cho nam nhân không tốt, chính là huỷ cả đời của người. Lại nói, đáng lẽ Trác Thiếu Hằng có mẫu phi là Hình Đức phi- trưởng công chúa đệ quốc, có cả Định Nam quốc chống lưng. Nhưng là hiện giờ Hình Đức phi đã sớm mờ yên mả đẹp, bao năm qua phụ hoàng ngó lơ hai huynh đệ hắn, mà Hoàng đế Định Nam quốc có một lần nào vì bọn hắn mà liên tiếng?”, Trác Thiếu Kinh thật sự tức giận rồi.

Y thật sự thích Trầm Thư Kính. Nàng ngoài hậu thuẫn cường thế phía sau, dung nhan còn thật sự rất tốt. Một lần đó ở Ngự Hoa viên tận mắt thấy Trầm Thư Kính đàn, Trác Thiếu Kinh liền bị hấp sâu vào đôi mắt lạnh nhạt đó.

Dù y cũng rất thích Trầm Ánh Nguyệt, nhưng nàng ta chỉ là thứ nữ, làm sao có thể ngồi lên chính vị Tĩnh vương phi? Thế nên, Trầm Thư Kính vẫn là lựa chọn tốt nhất của y.

Hôm nay y mời nàng đến đây, chính là muốn tung một ít lời đồn thổi về mối quan hệ của y cùng Trầm Thư Kính, lại vì y muốn cướp người từ trên tay Trác Thiệu Hằng nên trong tách trà khi này Trầm Thư Kính uống, bên trong bỏ chính là xuân dược.

Để xem, khi Trác Thiệu Kinh y “ăn” sạch Trầm Thư Kính rồi, vị Thất hoàng đệ cao ngạo của y liệu có còn cần đến nàng hay không a?

Nhìn Trác Thiệu Kinh đang tức giận đột nhiên khoái trá nở nụ cười, Trầm Thư Kính cúi đầu nhìn vào trong tách trà. Vành môi cong cong, một chút xuân dược thì nghĩ có thể hạ được nàng sao? Trác Thiệu Kinh, kiếp này là người đánh giá thấp bốn quận chúa rồi a.

Thân thể này của Trầm Thư Kính đã sớm được Vệ Quân thần y điều dưỡng rất tốt, hai năm qua lại ăn không ít kim đan quý giá, cuối cùng dưỡng ra một thân thể vàng ngọc bách độc bất xâm. Dù cho có là Huyết đan, nàng ăn vào cũng chỉ cần tịnh dưỡng hai ngày là hết, huống gì chút xuân dược cỏ con này.

Lại nói, người nàng an bài vẫn còn đang lắng tai nghe, nàng làm sao có thể ngưng tại đây:

“Trác Thiệu Kinh, không phải ngươi vẫn luôn nói thích nhất là Tứ muội Trầm Ánh Nguyệt của ta sao? Không định cho nàng vị trí chính phi à, thích như thế mà chỉ có phân vị trắc phi thôi sao?”

Ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trầm Thư Kính, Trác Thiệu Kinh nghi hoặc làm sao nàng biết mối quan hệ của y cùng Trầm Ánh Nguyệt? Xem ra, cái miệng của Nguyệt nhi đã không kín kẽ rồi. Người bí mật không thể giữ, làm sao có thể giúp y làm việc đại sự?

Nghĩ vậy, Trác Thiệu Kinh mới chậm chậm lên tiếng, lời vừa nói chính là phủ nhận tất cả:

“Phượng Nghiên quận chúa nói đùa. Bản vương khi nào thì kết giao cùng Tứ tiểu thư Trầm gia? Nàng ta suy cho cùng cũng chỉ là thứ nữ, liệu sẽ đem đến lợi ích gì lớn cho ta? Lại nói, chống lưng của nàng ta so với nàng chính là thua không chỉ một cái đầu a. Bản vương chính là khinh thường cùng loại người như thế qua lại”.

“Nếu đã khinh thường, Lục hoàng đệ chính là vẫn nên nói thẳng mặt người ta, tránh để cho người ta trông ngóng, nay lại làm tổn thương lòng mỹ nhân mất rồi”, một thanh âm đầy uy lực vang lên.

Theo đó cửa phòng bao cũng mở ra, đi đầu bước vào là một nam tử vận trường bào màu đen thêu giao long*, đầu đội kim quan vàng óng, một thân anh khí bức người- không cần nói cũng biết, y nhất định là đương kim Thái tử điện hạ- Trác Thiệu Khanh.

Ngay sau hắn là Trác Thiệu Hằng một thân trắng thuần, tóc buộc bằng một dải lụa trắng nhưng phía đuôi

lại màu đen, tay cầm ngọc phiến nhẹ nhàng phe phẩy.

Đi cuối cùng là Trầm Ánh Nguyệt một thân chật vật bị Túc Tình lôi lôi kéo kéo bước vào.

—Chú thích—

*Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử: suy bụng ta ra bụng người.

*Giao long: rồng không sừng, hay còn gọi là cá sấu.

49. Chương 49: Tịnh Vương Gặp Mặt [4]

Sắc mặt Trác Thiệu Kinh trong khoảng khắc bắt gặp Trầm Ánh Nguyệt có thể nói là như ngậm phải ruồi. Trầm Thư Kính không kiêng nể gì bật cười lớn.

Về mặt này của Trác Thiệu Kinh, nàng chính là lần đầu gặp phải a, thật là hài hước.

Trác Thiệu Hằng thật tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Trầm Thư Kính, theo sau Trác Thiệu Khanh cũng ngồi vào cạnh hắn. Trầm Ánh Nguyệt thân là thứ nữ, chính là không lên nổi mặt bàn, chỉ có thể đứng một bên.

“Tịnh vương, sao lại không nói nữa thế?”, Trầm Thư Kính ở dưới gầm bàn len lén nắm chặt tay Trác Thiệu Hằng, tựa tiểu phi tiểu* hỏi Trác Thiệu Kinh.

Tuy nhìn thấy hồ động của hai người bên dưới gầm bàn, nhưng Trác Thiệu Khanh cũng không nói gì. Ngược lại rất có hứng thú lâu lâu lại liếc nhìn Hy Tình.

Cô nương này thật quen mắt a.

Trác Thiệu Hằng trông thấy bộ dạng Trầm Thư Kính chính là muốn đùa Trác Thiệu Kinh, cũng vui vẻ bồi nàng:

“Sao thế? Tịnh vương đã nói điều gì chọc nàng không vui sao?”

Như có như không liếc nhìn Trác Thiệu Kinh, Trầm Thư Kính định mở miệng nhưng lại bị Trác Thiệu Kinh cắt ngang:

“Không biết Ngũ ca cùng Thất đệ đến đây, không tiếp đón chu toàn là bản vương có lỗi. Bản vương tự

nguyên uống một chung rượu tạ tội với hai người”.

Nói đùa, giờ phút này chưa phải thời điểm tốt nhất để cùng hai huynh đệ Trác Thiếu Khanh xé rách mặt. Nên y chỉ có thể không làm gì khác hơn ngoài chịu đựng thôi.

Nhìn y hào sảng uống hết chung rượu, Trầm Thư Kính khoé môi có chút cong lên. Tiếp đến, thấy không khí trong phòng có chút đông cứng, nàng mới vờ như sức nhớ đến ở đây còn có một người tên Trầm Ánh Nguyệt:

“A? Không phải là Tứ muội đây ư? Bồn quận chúa quả thật là đầu óc lú lẫn rồi, sao có thể để mỹ nhân như hoa như ngọc đứng một bên như thể nha hoàn của mình thế. Nào, ngồi xuống, ngồi bên cạnh bồn quận chúa”.

Trầm Ánh Nguyệt chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt có chút mông lung nhìn Trầm Thư Kính, nhưng đáp lại nàng ta chỉ là cái nhìn đầy thờ ơ của Trầm Thư Kính.

Ở dưới bàn, Trác Thiếu Hằng lén viết chữ vào lòng bàn tay của Trầm Thư Kính: nhanh một chút, huân hương sắp phát tác.

Hắn không nhắc nàng cũng đã sớm tính được, ở trên mu bàn tay Trác Thiếu Hằng nhẹ nhàng vỗ vỗ như trấn an. Lại đưa mắt cho Túc Tình rót một chung rượu cho Trầm Ánh Nguyệt, cười đến hai mi mắt cong cong, quả thật yêu nghiệt:

“Tứ muội, mau uống với ta chung này. Những ngày qua ta bận rộn, mà quên mất đi Tứ muội vẫn luôn chạy đến Hoà Kính viên đợi ta. Nhưng bù lại, ta cũng đã để Tứ muội nghe những gì nên nghe, thấy những gì nên thấy rồi không phải sao?”.

Nghe những lời này, Trác Thiếu Kinh đột nhiên giật mình. Ánh mắt tàn nhẫn phóng tới Trầm Thư Kính, thì ra là nàng sắp đặt tất cả.

Còn Trầm Ánh Nguyệt, chỉ là lặng yên uống cạn rượu trong tay, sau đó mới nói:

“Tam tỷ, muội biết tỷ tốt với muội. Nhưng tỷ có thể cho muội không gian để muội nói chuyện rõ ràng với Tịnh vương không? Cầu xin tỷ”.

Đưa ánh mắt thâm thúy nhìn Trầm Ánh Nguyệt thật lâu, Trầm Thư Kính mới nhếch khoé môi, phun ra một chữ “Được” rồi nhanh chóng đứng lên, cùng Hỷ Tình Túc Tình bước ra ngoài.

Trông thấy Trầm Thư Kính đã đi, ở trong phòng này cũng không còn gì để luyến tiếc, Trác Thiếu Hằng cùng Trác Thiếu Khanh cũng đứng lên, theo chân nàng đi ra ngoài.

Ra đến cửa phòng bao, khoẻ môi của Trác Thiếu Hằng dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn kịp nhanh chóng vênh lên rồi hạ xuống, dùng nội lực phân phó Xích Âm:

“Canh giữ cho thật tốt. Đến khi Mê Tình được hết tác dụng mới được phép thả người. Nhớ kĩ, trước khi thả người, cho người khác đến xem nào nhiệt một chút”.

Xuân được trong tách trà của Trầm Thư Kính là loại xuân được hạ đẳng nhất, thường được những kỹ nữ lầu xanh mua dùng. Muốn những chàng vương phi của bản vương? Trác Thiếu Kinh, người là ngại mình sống quá lâu rồi đi.

Bên ngoài Tàng Thực các, Trầm Thư Kính đứng bên cạnh xe ngựa của Trầm phủ, lẳng lặng chờ hai người Trác Thiếu Hằng xuất hiện.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, cùng lúc đó Trác Thiếu Hằng vừa bước ra khỏi cửa Tàng Thực các. Ráng chiều cam cháy phủ lên vai áo hắn, màu trắng hoà cùng một chút đỏ cam, thu hút hết mọi ánh nhìn. Ngọc quan trên tóc lập loè sáng, chiết phiến* trong tay nhẹ nhàng phẩy. Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía nàng, sâu bên trong đôi đồng tử kia tất cả đều là hình bóng của nàng.

Trác Thiếu Khanh nhìn thấy hồ động của hai người, tuy có chút...ách...công khai, nhưng mà vì Trầm Thư Kính, đệ đệ này của hắn cũng đã chịu đựng quá nhiều rồi. Chỉ mong hai người mau chóng thành thân, sinh ra vài cái tiểu oa nhi gọi hắn là bá bá* a.

Trầm Thư Kính làm sao có thể bỏ quên vị Thái tử điện hạ tuyệt đỉnh vô song đang đứng cạnh Trác Thiếu Hằng, nhẹ nhún người hành cái bán lễ, cười nói:

“Thái tử điện hạ, nếu người không chê, lần sau có thể cùng Hằng đến Hoà Kính viên của đệ muội* uống một chút trà. Chỉ là trà của đệ muội không ngon bằng trà của Đông cung, mong Thái tử niệm tình nể mặt”.

Như có như không liếc nhìn Hỷ Tình, Trác Thiếu Khanh cũng không trực tiếp từ chối lời mời khách khí của Trầm Thư Kính, ngược lại có chút hứng thú nói:

“Nếu đệ muội đã nói vậy, điện hạ ta đây làm sao có thể từ chối. Hôm nào công vụ rảnh rồi, ta nhất định sẽ cùng A Thất đến Trầm phủ uống trà của muội. Chỉ là bây giờ có chút việc, ta xin cáo từ trước. A Thất, huynh đi trước”.

Nhìn bóng lưng quý khí đi đằng trước, không hiểu sao trong lòng Hỷ Tình dâng lên cảm giác quen thuộc khó tả nên lời.

Người này, dường như nàng đã gặp ở đâu rồi thì phải...

—Chú thích—

*Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

*Chiết phiến: quạt cầm tay.

*Bá bá: bác (anh của cha).

*Đệ muội: em dâu.

50. Chương 50: Huỷ Thanh Danh

Cả tuần nay khắp ngõ lớn ngõ nhỏ, trà dư tửu hậu trong Đế thành đều hết sức náo nhiệt. Tin tức Tịnh vương cùng nhất đẳng thị vệ và Tứ tiểu thư Trầm gia cùng nhau lăn giường, tổ hợp 3P khuấy động cả phòng bao chữ “Thiên” trong Tầng Thực các, như được gió thổi, mỗi giờ mỗi khắc càng thêm lan nhanh.

“Người biết gì không? Nghe nói Tịnh vương có ham muốn khác thường, thích nam nhân nhưng lại ngại thân phận, phải mang theo Tứ tiểu thư Trầm gia để cùng “hoan hợp”, thật là biến thái mà”.

“Ta lại nghe nói là Tứ tiểu thư Trầm gia không biết liêm sỉ, câu dẫn Tịnh vương, cuối cùng vô tình câu dẫn luôn cả nhất đẳng thị vệ của Tịnh vương. Quả thật là cái hảo nữ nhân a”.

Người người nhà nhà, mỗi người một câu, không kiêng nể gì mà nghị luận chuyện của Trác Thiếu Kinh.

Lúc này, trong Dưỡng Tâm điện, Sùng Kha để mây đen đầy đầu, tức giận vô cùng nhìn đứa con đang đứng đầu ngọn sóng bàn tán của dân chúng.

Vốn nghĩ nó chỉ là đầu óc mê muội mới đi cấu kết quần thần, nào ngờ lại còn dám vì lời kéo Trầm Tường mà lên giường với tiểu thư nhà người ta.

Chưa hết, lại còn cùng thị vệ...

Càng nhìn càng thấy lửa giận dâng cao, ông trợn trắng mắt chỉ vào mặt nam tử đang quỳ bên dưới mà mắng:

“Trác Thiếu Kinh, ngươi là hảo hài tử a. Ngươi rốt cuộc có biết thân phận của mình là gì không? Lại biến mình thành trò cười của dân chúng, ngươi làm như vậy thì còn ai không khinh thường nhà đế vương chúng ta? Mặt mũi hoàng tộc, xem ra vì ngươi mà ném đi rồi”.

Quỳ bên dưới là Trác Thiếu Kinh một thân áo bào thêu măng xà màu lục. Y cúi thấp đầu, gân xanh trên trán giật giật. Nếu Sùng Kha để nhìn kĩ, sẽ thấy được hạ thân Trác Thiếu Kinh có phần không yên ổn.

Hậu huyệt bỗng rất khiến cho y càng thêm khó chịu. Chỉ cần cử động một chút, liền như có hàng vạn con kiến đang thi nhau cắn, quả thật khiến cho Trác Thiếu Kinh mồ hôi đầy đầu.

Hôm đó sau khi đám người Trầm Thư Kính đi mất, chỉ còn lại y cùng Biện Trúc và Trầm Ánh Nguyệt. Trầm Ánh Nguyệt oán trách y, y tất nhiên phải hảo hảo an ủi nàng ta, vì vị trí Trắc phi của y, chắc chắn là chỗ ngồi của Trầm Ánh Nguyệt.

Nào ngờ chỉ mới ngồi một lúc, trong người liền cảm thấy nóng rát. Miệng đắng lưỡi khô, cả ba người liền không nhịn được cầm chung trà trên bàn uống lấy uống để. Uống xong rồi mới phát hiện đã uống nhầm trà có Hoan Ái thủy mà y tỉ mỉ bày cho Trầm Thư Kính.

Lúc Trác Thiếu Kinh phát hiện ra có điều bất thường, liền muốn hướng cửa chạy ra. Ai ngờ cửa đều đã bị khoá chặt, kêu gào thật lớn cũng không ai mở. Y cứ như vậy từng chút một lí trí bị Hoan Ái thủy cắn nuốt. Cuối cùng bị tiếng thét kinh hãi của tiểu nhị gọi tỉnh.

Khi đó Trác Thiếu Kinh y ngồi trên người Biện Trúc, Trầm Ánh Nguyệt lại đang gắt gao ôm eo Trác Thiếu Kinh. Nơi đó của Biện Trúc nằm bên trong hậu huyệt của Trác Thiếu Kinh y, mà nơi đó của Trác Thiếu Kinh lại đang cắm bên trong huyệt động ướt át của Trầm Ánh Nguyệt.

Cảnh tượng phải nói là có một không hai, chính là ác mộng của cả đời Trác Thiếu Kinh. Kể từ hôm kinh hãi ấy, mỗi khi Trác Thiếu Kinh nhắm mắt ngủ, trong đầu sẽ tự giác hiện về “bức tranh” dâm loạn đấy.

Mặc dù y đã thẳng tay giết chết tiểu nhị, triệt hạ nam căn (nơi đó) của Biện Trúc, nhưng vẫn không thể ngăn chặn được miệng đời và cảm giác nóng bỏng nơi hậu huyệt.

Sùng Kha để vốn đang tức giận, nhìn thấy Trác Thiếu Kinh không có bản sự, lại càng thêm tức tối. Lúc này thanh âm của Lý công công không ngừng vang lên, bước chân cũng dồn dập vang vọng:

“Khang tần nương nương, Hoàng thượng đang cùng Tịnh vương phân xét, người đã nói không cho phép ai tiến vào. Khang tần nương nương, xin người dừng bước, đừng làm khó nô tài a”.

Nhưng Khang tần nương nương trong miệng Lý công công vẫn không đáp lời, chỉ là càng tăng nhanh bước chân đi vào sảnh lớn Dưỡng Tâm điện. Thấy Sùng Kha để ngồi trên ghế cao, lại thấy con trai mình nhếch nhác quỳ bên dưới, Khang tần thành linh quỳ xuống.

Sùng Kha để phát tay cho Lý công công lui ra, cau mày nhìn Khang tần đã lâu không thấy mặt này:

“Khang tần, nàng tới làm gì? Nếu nàng tới xin trẫm tha cho Trác Thiếu Kinh thì trở về đi. Nó thân là hoàng tử, lại đem bộ mặt của hoàng tộc vứt xuống đất cho người đời giẫm nát mất rồi. Thân là nam tử,

cùng nữ tử dây dưa không nói, lần này lại cùng cả nam tử...mà lại còn để người khác tận mắt thấy. Đoạn tụ chi phích*, chỉ bấy nhiêu đã không xứng là người hoàng tộc”.

Khang tần nương nường xưa nay nổi tiếng là người mềm yếu, lại là nữ tử dị tộc, rất sớm đã không còn là người mà Hoàng đế sủng ái. Bà chỉ có một hài tử là Trác Thiệu Kinh, nhưng cũng không mong y đi tranh Hoàng vị. Vì bà biết, Hoàng vị từ sớm đã thuộc về hài tử của nữ nhân tên Mặc Kỳ Hình kia.

Thế nhưng Trác Thiệu Kinh lại cứ một mực chấp mê bất ngộ, nhiều lần xuống tay với hài tử của Hình Đức phi. Thế nhưng chưa bao giờ nháo ra chuyện lớn. Lần này là lần đầu tiên, nhưng lại là chuyện lớn nhất, còn ảnh hưởng đến cả tính mạng của y.

Mặt mũi của hoàng tộc, để người khác sỉ nhục, là tội chết.

Mặc dù Trác Thiệu Kinh xưa nay chưa khi nào an phận nghe lời bà, nhưng nó là hài tử do bà hoài thai mười tháng rút ruột sinh ra. Vì vậy một người sớm đã tuyên bố từ bỏ tranh đấu chốn thâm cung như bà lại có thể xuất hiện ở Dưỡng Tâm điện để cầu tình cho Trác Thiệu Kinh.

Khang tần hít một hơi thật sâu, bàn tay ngọc bên trong tay áo nắm lại thật chặt:

“Hoàng thượng, thần thiếp tự tiện xông vào, là thần thiếp có lỗi. Nhưng Kinh nhi là hài tử của thần thiếp, thần thiếp không thể để mặc nó được. Thần thiếp biết bôi bác danh dự hoàng tộc là tội đáng muôn chết, nhưng thần thiếp không thể không lên tiếng. Người yên tâm đi, thần thiếp làm sao có thể mặt dày cầu Hoàng thượng miễn trách phạt. Thần thiếp chỉ xin người một điều, hãy giữ lại tính mạng cho Kinh nhi. Kinh nhi là hài tử của thần thiếp, thần thiếp không nỡ nhìn y cứ thế chết đi”.

“Hoàng thượng, thần thiếp trước giờ chưa thỉnh cầu điều gì, lần này là lần đầu cũng là lần cuối. Xin người khai ân, giữ lại tính mạng cho Kinh nhi”, dứt lời, Khang tần liền không ngừng dập đầu.

—Chú thích—

*Đoạn tụ chi phích: đây là một điển tích ý chỉ người đồng tính nam, gay.

51. Chương 51: Phế Truất, Huỷ Họa

Quỳ ở một bên, Trác Thiệu Kinh không rõ trong lòng mình lúc này ra sao. Người mẫu phi luôn luôn lạnh nhạt với y lúc này lại vì y mà cầu tình.

Khang tần tên thật là An Cát Nhĩ Ba Lạp Dịch, là nữ tử dị tộc được Vương tộc đem đi cống nạp cho Hoàng đế khi ông vừa lên ngôi. Bà vốn không thích bị quản chế, không thích y phục của Trác thị hoàng triều, cũng không thích luôn cả Hoàng đế Sùng Kha.

Kể cả khi Trác Thiếu Kinh được sinh ra, tuy bà vốn được quyền nuôi y bên mình, nhưng lại nhần tâm giao hài tử còn đồ hỗn của mình cho Hiệt Phương điện- nơi nuôi dưỡng hoàng tử công chúa vốn không có mẫu phi hoặc mẫu phi không đủ quyền lực. Cứ thế mười năm, cho đến khi Trác Thiếu Kinh lớn rồi, mới được Khang tần đón về cung của mình.

Dẫu là cốt nhục tình thâm, nhưng quan hệ của Khang tần cùng Trác Thiếu Kinh lại thuỷ hoả bất dung, không ai vừa mắt ai. Trác Thiếu Kinh hận bà vì bà bỏ rơi y, Khang tần lại vô tâm với y vì y là hài tử của Hoàng đế- người mà bà không yêu.

An Cát Nhĩ tộc là tộc người đầy cao quý. Họ sống theo quy chuẩn một phu một thê, và nhất định chỉ thành thân khi yêu nhau. Bà vốn là cháu gái của Vương tộc, nhưng lại vì sinh mạng của An Cát Nhĩ tộc nhân mà phải từ bỏ tình yêu, tiến vào làm nữ nhân chốn tam cung lục viện. Nếu không có hàng trăm sinh mạng người An Cát Nhĩ trên vai, bà cần gì phải chung đụng cùng với người nam nhân mà bà cho là “bẩn” nhất thế giới này.

Có câu “Yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả đường đi lối về”. Chính vì thế Khang tần nhịn không được mới không thích Trác Thiếu Kinh.

Vốn cứ nghĩ mẫu phi cứ thế sẽ bỏ mặc y, nào ngờ bà lúc này lại xuất hiện, lại vì y mà quỳ rạp, khấu đầu với Sùng Kha đế. Trác Thiếu Kinh lần đầu tiên cảm thấy, y thật sự nhìn không rõ con người của mẫu phi mình.

Sùng Kha đế ngồi trên ghế dài, im lặng nhìn Khang tần không ngừng dập đầu bên dưới. Thanh âm cái trán va chạm với nền gạch vang lên đầy ghê rợn, “bang bang bang” từng chút bên lỗ tai của ông.

Ông quả thật hơi ngạc nhiên. Khang tần luôn luôn lãnh diễm cao quý này có lúc lại phải nhịn nhục cúi đầu trước ông ư? Xem ra, phân lượng của Trác Thiếu Kinh trong lòng nàng ấy quả nhiên không giống những gì biểu hiện ra.

Đợi khi cái trán của Khang tần đã rướm máu, Trác Thiếu Kinh vốn nhàn nhạt đã bắt đầu có phần nóng nảy, Sùng Kha đế mới lên tiếng:

“Thôi được rồi, Khang tần nàng dừng lại đi. Trẫm đáp ứng ngươi, tha cho Trác Thiếu Kinh một mạng. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Trác Thiếu Kinh bôi nhọ thanh danh hoàng thất, vũ nhục vương quyền, nay tịch thu phong hào, xóa tên khỏi hoàng thất, biếm làm thứ dân, nghiêm cấm cả đời không được bước vào Đế thành một bước”.

Trác Thiếu Kinh như bị sét đánh, không màng đau đớn ngồi phịch xuống, thần thờ nhìn Sùng Kha đế. Khang tần ngăn người một chút rồi mau chóng quỳ rạp hành lễ, trong đôi mắt màu lục ánh lên nét tang thương khó tả:

“Tạ ân điển của bộ hạ”.

Sùng Kha để không thèm nhìn hai người một cái, khẩu dụ xong liền phất tay áo ra khỏi Dưỡng Tâm điện, hướng đến Khải Hình cung- cung điện của Hình Đức phi đã qua đời.

Trong hoàng cung Trắc Thiếu Kinh như chết lặng, thì ở Trầm quốc công phủ Trầm Ánh Nguyệt cũng chẳng hơn kém gì.

Trầm Tường vốn là người chú trọng mặt mũi, thanh danh. Là người kiêu căng ngạo mạn, vậy ngược là Trầm gia và thanh danh của Trầm gia. Chỉ cần chạm vào một trong hai điều đó, trong mắt ông người đó chắc chắn sẽ chết.

Mấy ngày nay trên triều bị nhiều người lời ra tiếng vào cười chê, Trầm Tường đã sớm nhịn đủ. Hôm nay vừa bãi triều về đến phủ, ông liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà triệu tập mọi người đến chính viện Trầm phủ.

Trên ghế chủ vị, Trầm Tường cùng Tô Tịch mỗi người một bên ngồi xuống. Chỗ ngồi bên dưới tay Tô Tịch, là Trầm Thư Kính cùng Triệu Mộ Như. Trầm Ngôn vẫn còn ở doanh trại huấn luyện binh lính, chưa trở về. Còn chỗ ngồi bên dưới tay Trầm Tường lần lượt là Trầm Ánh Cẩm, Lạc thị, Trầm Bách, cùng Dung thị.

Trầm Ánh Nguyệt bị Trầm Nhất cho người đưa vào. Y phục trên người đã sớm rối tung, tóc thì nghiêng ngả, phục sức xộc xệch, khiến Trầm Tường càng nhìn càng ngứa mắt. Ông một chưởng chụp lấy tay vịn ghế ngồi, quát to:

“Trầm Ánh Nguyệt ngươi tiện nữ nhân, còn không mau quỳ xuống”.

Trầm Ánh Nguyệt hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Trầm Tường, bắt gặp ánh mắt loé lên sát khí của ông, cổ nhanh chóng rụt lại.

“Thân là nữ tử Trầm gia, không thể mang vinh quang về cho gia tộc như Kính nhi thì yên ổn như Cẩm nhi cũng tốt, hà cớ gì ngươi lại bôi nhọ thanh danh của Trầm gia ta?”, Trầm Tường một ngụm liền định ra tội của Trầm Ánh Nguyệt, giọng nói đánh thép rõ ràng.

Mang lại vinh quang cho gia tộc như Kính nhi? Trầm Thư Kính đáy mắt âm trầm, khoé môi nhếch lên nụ cười lạnh. Thật biết điều a. Trong lúc xử phạt còn không quên vuốt mông ngựa*.

Sắc mặt Trầm Ánh Nguyệt hoảng sợ, chưa kịp lên tiếng thì Dung thị đã lên tiếng thay:

“Quốc công gia, xin người giơ cao đánh khẽ. Nguyệt nhi nhất định là bị người hãm hại. Bấy lâu nay nó vẫn luôn ngoan ngoãn, lần này làm sao lại cùng Tịnh vương nháo ra chuyện lớn như thế. Có khi thật sự là vì Tịnh vương thích nam nhân lại ngại miệng đời, mới để cho Nguyệt nhi làm lá chắn mà thôi a”.

“Ngươi câm miệng cho bản quốc công. Lời nghịch thiên như thế này vào đến tai thiên tử, ngươi là tính mang đầu cả Trầm gia đi đền tội sao? Dung Uyển Oánh, nào ngươi có còn ở đó hay không? Nữ nhi ngươi

luôn thông minh tuyệt tác, làm sao có thể mắc phải cái bẫy của Tịnh vương? Nếu vậy chỉ có thể là do nàng bày ra thôi”, Trầm Tường đứng phắt dậy, trực tiếp không kiêng dè cho Dung thị một cái tát thật mạnh, lại nói tiếp:

“Vả lại, khi ấy Kính nhi cũng ở đó. Nếu Tịnh vương muốn tìm người thế thân, thì Kính nhi không phải là lựa chọn tốt hơn Trầm Ánh Nguyệt sao? Tịnh vương hà cớ gì không đặt bẫy Kính nhi mà lại đặt bẫy người- một thứ nữ không quyền không thế? Thế nên, chỉ có thể là thủ đoạn ti tiện của mẫu tử các người”.

Nghe lời nói của Trầm Tường, nháy mắt sắc mặt Tô Tịch, Triệu Mộ Như liền biến đen. Trầm Thư Kính miết vành tách trà trong tay, trong lòng nghĩ, lão già này không gọi tên nàng thì bị ngứa da có phải hay không?

Trầm Ánh Nguyệt lúc này nóng nảy như là chó cùng rứt giậu, nàng ta biết nếu không nói rõ ràng, Trầm Tường nhất định sẽ khiến cho nàng ra vạn kiếp bất phục. Nhưng là tình huống khi ấy quả thật mơ hồ, nàng ta là người trong cuộc còn không rõ, làm sao giải thích với người khác đây?

Bị nam nhân mình yêu không thương hoa tiếc ngọc ném cho một cái tát, Dung thị sớm đã đau đến ngất đi. Trên mặt nóng rát, trong lòng càng đau hơn.

Trầm Tường vốn không màng Trầm Ánh Nguyệt, giờ lại thấy nàng nói không ra lời, cứ thế áp úng quỳ nơi đó. Lửa giận trong lòng càng thêm ngút trời, Trầm Tường nói như chém đinh chặt sắt, thanh âm vang dội:

“Mọi người nghe cho kĩ. Trầm Ánh Nguyệt xuất thân ti tiện, đầu óc cũng ti tiện theo. Đã bôi bác thanh danh Trầm gia, lại còn không biết hối cải. Bản quốc công quyết định trục xuất nàng ta ra khỏi Trầm gia, Trầm phủ từ nay liền không có Tứ tiểu thư. Trầm Nhất, cho người ném nàng ta ra ngoài, để nàng ta tự sinh tự diệt, từ nay không cho phép bước vào Trầm phủ nửa bước. Dung di nương không biết dạy con, trực tiếp xuống làm thông phòng, đóng cửa viện mà tỉnh tâm hối cải”.

Chỉ một việc nhỏ, cứ thế đóng sầm cánh cửa tương lai của Trầm Ánh Nguyệt cùng Trác Thiếu Kinh. Nếu hai người biết vì mình hãm hại Trầm Thư Kính nên mới bị trả đũa, không biết sắc mặt sẽ cỡ nào đặc sắc.

—Chú thích—

*Vuốt mông ngựa: nịnh nọt.

52. Chương 52: Thái Tử Điện Hạ Đại Giá Quang Lâm

Vụ việc chấn động Bình Tây quốc của Trác Thiếu Kinh cùng Trầm Ánh Nguyệt và thiếp thân thị vệ của y cứ thể theo thời gian dần bị mài mòn. Đã ba tháng trôi qua, lúc này mọi người lại có một tin tức mới để bàn tán. Đó là hôn lễ của Trấn Quốc vương Trác Thiếu Hằng cùng Phượng Nghiên quận chúa Trầm Thư Kính.

Sau khi phé truất Trác Thiệu Kinh và trục xuất Trầm Ánh Nguyệt- không đúng, từ nay phải gọi là An Cát Nhĩ Thiệu Kinh cùng Dung Ánh Nguyệt- Sùng Kha để đã chuyển hướng lòng dân bằng cách ban bố thánh chỉ ban ngày thành hôn cho Trác Thiệu Hằng cùng Trầm Thư Kính.

Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày mồng một tháng năm, theo Khâm Thiên Giám là ngày Đại Cát, rất thích hợp cử hành hỷ sự.

Mặc dù cách hôn lễ còn cả hai tháng nữa, nhưng lễ vật của lễ Nạp Cát Trác Thiệu Hằng đã sớm chuẩn bị xong xuôi từ lâu. Có phong tục người đưa lễ Nạp Cát phải là huynh đệ của tân lang, nên từ sáng sớm Trác Thiệu Khanh đã cùng với mười dặm hồng trang lễ vật do đích thân Trác Thiệu Hằng chuẩn bị, trùng trùng điệp điệp đi về hướng Trầm gia.

Trầm Tường dẫn đầu đoàn người đứng ở chính viện, tiến lên trước nghênh đón:

“Thái tử điện hạ vạn an. Làm phiền Thái tử điện hạ đích thân đến đưa Nạp lễ, ngoài trời nắng nóng, thần xin mạn phép mời người vào Chính viện cùng uống một tách trà nhuận khí rồi mới bắt đầu kiểm kê hạ lễ sau”.

Một thân Hoàng bào thêu rồng tứ trảo, kim quan trên tóc đen lập lòe dưới ánh nắng, Trác Thiệu Khanh ôn hoà dễ gần, cũng không làm khó Trầm Tường, gật đầu theo ông đi vào Chính viện.

Đợi tất cả mọi người đều ngồi xuống cả, Trác Thiệu Khanh mới ôn nhuận hiếu lễ nghĩa nói:

“Hôm nay ta đến là để thay A Thất đưa đến Trầm gia hạ lễ của lễ Nạp Cát cho Phượng Nghiên quận chúa. Mặc dù có chút sớm, nhưng mong các vị vui vẻ đón nhận”.

Làm sao sẽ có ai dám dị nghị gì a. Lễ Nạp Cát thường sẽ được đưa đến vào tuần cuối gần ngày thành thân, nhưng cũng có ngoại lệ. Hạ lễ càng được đưa sớm bao lâu, chứng tỏ phía nhà trai càng thêm trân trọng tân nương tử. Trong Bình Tây quốc, hạ lễ đưa sớm nhất chính là vào ba tuần trước ngày thành thân của gia chủ Tô gia Tô Thường cùng Bình Dương quận chúa. Khi đó chính là oanh động một phen.

Nhưng mà lần này, Trác Thiệu Hằng không những đưa sớm hai tháng, mà còn là mười dặm lễ vật.

Oanh động năm châu, vang danh bốn bể, thịnh thế phong hoa.

Trầm Tường nhìn nha hoàn bên người Trầm Thư Kính cùng nhất đẳng thị vệ bên người Trác Thiệu Khanh kiểm kê lễ vật, mỗi một món gọi tên đều làm lòng ông chấn động không ngớt.

Tận khi đọc xong danh sách lễ vật, thì trời đã đứng bóng, giờ cơm trưa đã điểm cả rồi. Trầm Thư Kính nhìn Hỷ Tinh không ngừng kiểm kê, nhìn đến đâu cũng choáng váng.

Hằng, thật không ngờ chàng giàu như vậy nha...

Thấy cũng đã trễ, Tô Tịch mới vội vàng cười nói với Trác Thiếu Khanh:

“Giờ trưa cũng tới rồi, nếu Thái tử điện hạ không ngại thì ở lại Trầm phủ ăn một bữa cơm trưa đi, nếu bây giờ về có lẽ cũng không còn kịp nữa”.

Không ai để ý ánh mắt Trác Thiếu Khanh thoáng nhìn Hỷ Tình một cái, thật sâu thật sâu khắc hình bóng của nàng vào trong lòng. Cảm giác trái tim vốn luôn lạnh nhạt nay lại mãnh liệt đập, Trác Thiếu Khanh thở hắt ra một hơi, cũng cười nói với Tô Tịch:

“Bá mẫu, ta quả thật cũng có chút việc cần nói với Kính nhi, nên đành phải mặt dày ở lại cùng mọi người dùng cơm. Mong bá mẫu đừng quá khách khí”.

Tô Tịch quả thật bị hai chữ “bá mẫu” của Trác Thiếu Khanh dọa cho ngốc lảng, thật lâu sau mới cười cười gật đầu với hắn:

“Vậy Thái tử cứ theo Kính nhi đến Hoà Kính viên xử lý việc cần đi, khi nào cơm nước xong xuôi, ta sẽ cho người đến gọi hai người”.

“Được, làm phiền người rồi”, Trác Thiếu Khanh gật đầu, từ đầu tới cuối không thèm nhìn Trầm Tường lấy một lần.

Hoà Kính viên theo sự sủng ái của chủ nhân mà càng thêm hoa lệ. Sân trước rộng lớn tất cả đều được lát đá xanh đất đỏ, ngoài Huân Y Thảo nay còn trồng thêm cả Thuỷ Vu và Thanh Diệp- ba loại hoa quý giá dưới ánh nắng gắt gao của mặt trời càng thêm xinh đẹp.

Trầm Thư Kính ngại cô nam quả nữ, liền mời Trác Thiếu Khanh cùng ngồi ở nơi ghế đá bên dưới gốc cây cổ thụ trong sân, còn Túc Tình cùng Hỷ Tình nhanh chóng mang lên nước trà cùng một ít Hoa Quả cao.

Dù mặt trời đã lên cao nhưng hai người là ngồi dưới tán cây dày thật dày của cây cổ thụ, một chút ánh nắng cũng không cảm nhận được trên da. Trác Thiếu Khanh mặc dù có chuyện quan trọng cần nói, nhưng bản thân vẫn là người hiểu chuyện.

Đợi cho Trầm Thư Kính uống xong ngụm trà, hắn mới cười nói:

“Ta có việc cần phải hỏi đệ muội một chút, nếu đệ muội không phiền, có thể để nhất đẳng nha hoàn bên người đi xuống một lát hay không?”.

Trầm Thư Kính ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt có chút cảnh giác, nhưng nàng biết Trác Thiếu Khanh đối với Trác Thiếu Hằng là người thân duy nhất, nàng chắc rằng hắn sẽ không dám làm gì tổn hại đến nàng.

Nàng quay đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hỷ Tình cùng Túc Tình vẫn luôn im lặng đứng một bên.

Hai người nhìn nhau một cái, lại nhìn Trầm Thư Kính một lần, nhận được cái gật đầu của nàng mới chậm rãi xoay người đi khỏi. Trầm Thư Kính theo thói quen miết miệng tách trà, nhàn nhạt hỏi Trác Thiếu Khanh:

“Thái tử diện hạ, người cũng đã đi, có việc xin cứ nói”.

Trác Thiếu Khanh cẩn trọng suy nghĩ một lúc, thanh âm ôn hoà mới chậm rãi vang lên:

“Đệ muội ắt hẳn cũng biết mối quan hệ giữa Hình Đức phi đã mất và Vệ Quân thần y đi? Vì ta có nghe A Thất nói, muội là đệ tử chân truyền của người”.

“Phải, ta là đệ tử của sư phụ. Ta có nghe sư phụ nói qua, Hình Đức phi nương nương là muội muội ruột của người”, Trầm Thư Kính gật đầu, tiếp lời.

53. Chương 53: Thái Tử Điện Hạ Đại Giá Quang Lâm [2]

“Đúng vậy, Vệ Quân thần y đích thực chính là cứu cứu ruột thịt của ta. Lúc đó Mẫu phi ta là Thái Tuế công chúa Định Nam quốc, còn cứu cứu là Định vương Mặc Kỳ Ngụy của Định Nam quốc. Cứu cứu theo lệnh của ngoại tổ phụ, cùng mẫu phi ta đến Bình Tây quốc hoà thân. Khi ấy cứu cứu đã có thể có tử, nhưng cứu mẫu vì khó sinh đã qua đời sau khi đến Bình Tây quốc bốn năm”, y ngừng một chút, lại nói:

“Cứu cứu khi đó gà trống nuôi con, biểu muội của ta tên là Mặc Kỳ Vân, nhỏ hơn ta hai tháng, là một nữ hài vô cùng khả ái. Vân nhi từ khi sinh ra mẫu phi ta đã vô cùng thích nàng. Nàng thiên chân khả ái, cùng với ta lớn lên. Sau đó A Thất sinh ra, mẫu phi cũng khó sinh mà mất. Ta khi đó khóc suốt mấy ngày mấy đêm, Vân nhi vẫn luôn một mực túc trực bên cạnh ta. Năm A Thất ba tuổi, ta với Vân nhi đồng dạng sáu tuổi, Định Nam quốc có nội loạn, ngoại tổ phụ lệnh cho cứu cứu trở về gấp.

Nào ngờ lần này cứu cứu đi lại bị người tập kích, Vân nhi bị người khác bắt đi. Cứu cứu điên cuồng tìm kiếm thật lâu thật lâu, cuối cùng ở dưới thung lũng cách đó một ngọn núi tìm thấy một thân thể nho nhỏ đã sớm bị sói hoang gặm hết thịt, đầu cũng bị tha mất. Cứu cứu ta phát điên, trở về Định Nam quốc thay ngoại tổ phụ đã mất huyết tẩy hoàng cung, cuối cùng nâng Đại hoàng tử thông minh chính trực lên làm Hoàng đế. Sau đó Tân hoàng phong cho cứu cứu làm Định thân vương, muốn giữ người ở lại Định Nam quốc”.

Trầm Thư Kính này giờ vẫn yên lặng lắng nghe, lúc này mới lên tiếng tiếp lời:

“Nhưng trái tim người sớm đã chôn cùng thân thể bé nhỏ bị sói hoang gặm đến chỉ còn là xương trắng kia, một mực từ chối vinh hoa ân sủng, thất hồn lạc phách trở về Bình Tây quốc, cư ngụ trong một trấn nhỏ hoang vu trong rừng sâu, quyết định lánh đời”.

Nói cả một đoạn, nhưng Trầm Thư Kính vẫn chưa hiểu mục đích của Trác Thiệu Khanh là gì, mới ngờ ngợ hỏi:

“Huynh hà có gì lại kể chuyện này cho ta? Có phải...Mặc Kỳ Vân có lẽ chưa chết đúng không?”.

Lần này Trác Thiệu Khanh thật sự giữ không nổi bình tĩnh. Đôi mắt luôn luôn ôn hoà hữu lễ nhưng lạnh nhạt lúc này trừng lớn, ngập trong ánh mắt là sự kinh nghi khó tả, thất thổ hỏi ngược lại:

“Đệ muội vì sao biết?”.

Trầm Thư Kính thở dài:

“Nếu không thì sao huynh lại kể chuyện này cho ta? Nếu ta chưa biết sư phụ, có lẽ là vẫn nghĩ rằng huynh muốn kể cho ta nghe chuyện đời của sư phụ. Nhưng Vệ Quân thần y là sư phụ của ta, huynh đã biết, chắc chắn sẽ không làm hành động ngu ngốc như thế.

Nên chỉ có thể nói là, huynh muốn thông qua chuyện này nói cho ta biết về Mặc Kỳ Vân. Mà nếu Mặc Kỳ Vân đã chết thật sự, huynh cũng không cần phải kể lại sự việc đau thương đó cho ta. Nhưng có lẽ huynh chưa chắc chắn người huynh gặp đó có phải là Mặc Kỳ Vân hay không, nên mới quyết định nói chuyện riêng với ta. Người mà huynh nghi là Mặc Kỳ Vân, kì thực ở bên cạnh ta phải không?”.

Nghe xong một mạch lời của Trầm Thư Kính, Trác Thiệu Khanh đột nhiên có một xúc động muốn...ách...tâm sư học đạo. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ bản thân là ai, nhanh chóng kiềm chế lại. Hắn thật sâu nhìn Trầm Thư Kính, mới nói:

“Quả thật đúng như đệ muội nghĩ. Ta lần đầu gặp Hỷ Tình bên người muội, liền đã có cảm giác rất quen thuộc. Nàng lớn lên dung mạo cũng không khác biệt quá lớn, ta bỏ mấy ngày quan sát, liền chắc rằng Hỷ Tình chính là Mặc Kỳ Vân. Nhưng là, ta vẫn cảm thấy có chút kì quái, nếu đến ta còn nhận ra nàng, vì sao cửu cửu không phát hiện? Không phải khi đi tìm cửu cửu, đệ muội vẫn luôn mang theo nàng sao?”.

Dưới ánh mắt sáng rực của Trác Thiệu Khanh, Trầm Thư Kính nghĩ nghĩ một hồi mới vỗ trán nói:

“Khi ta học y, kì thực sư phụ không cho bất kì ai bước vào. Nên Hỷ Tình vẫn luôn đứng ở ngoài cổng, qua mấy bận như vậy thì ta cũng không cho nàng theo nữa. Sư phụ thật sự chưa thấy qua nàng, nên có thể đúng như huynh nói, Hỷ Tình có khả năng rất cao là Mặc Kỳ Vân. Nhưng dựa vào dung mạo mà đoán cũng không đúng lắm, huynh nói xem, có cách nào xác nhận rõ hơn không?”.

Trác Thiệu Khanh vỗ vỗ trán của mình một hồi, mi tâm nhăn lại rồi giãn ra, cứ thế mấy bận mới đỏ mặt nói, giọng nói có chút nhỏ hơn bình thường, khiến cho Trầm Thư Kính phải lắng tai nghe:

“Kì thực còn có một cách. Khi ta còn nhỏ, mẫu phi vẫn luôn cho ta cùng Vân nhi...ừm...tắm rửa chung. Bởi vì mẫu phi nói, Vân nhi là thê tử tương lai của ta, không cần ngại ngùng gì cả. Nên ta vẫn luôn nhớ kĩ,

Vân nhi có một vết bớt màu đỏ hình đám mây trên đầu vai phải, vì ấn kí này nên cứu cứu ta mới đặt tên cho nàng là Vân”.

Chống tay lên má, Trầm Thư Kính gật gà gật gù. Nàng cùng Trác Thiếu Khanh cũng không quá thân cận, nên không làm ra hành động cười cợt gì quá phận, chỉ là nghiêm túc hứa hẹn:

“Nếu Thái tử đã nói vậy xin cứ yên tâm. Thư Kính nhất định sẽ thay huynh kiểm tra thử. Nếu Hỷ Tình thực sự là Vân quận chúa, sư phụ nhất định là vui đến phát điên”.

Không biết từ đâu thổi đến một ngọn gió lớn, tán cây bị gió quật đến lao xao, trong thanh âm xào xạc của lá cây, Trầm Thư Kính dường như như có như không nghe được thanh âm của Trác Thiếu Khanh:

“Nếu thật sự là nàng, ta cũng sẽ hạnh phúc đến điên mất”.

Thanh âm đó thê lương tốt cùng, nhưng ẩn ẩn một chút hy vọng mong manh. Như là cực lực ẩn nhẫn, lại như mạnh mẽ buông thả, cuối cùng tất cả đều hoá thành một tiếng thở dài.

Không phải hẳn không muốn hy vọng. Chỉ là đã mười tám năm, không ngày nào hẳn yên giấc. Ngày đêm tìm kiếm tung tích của nàng, mỗi một tia hy vọng đều đau khổ bị thực tại thẳng thừng đập nát. Xuất hiện rồi vỡ nát, cứ thế tiêu hao tất cả hy vọng của hắn. Lần này..có lẽ là lần cuối, lần cuối hắn để bản thân buông thả như thế này.

Nếu đó thật sự không phải là Vân nhi của hắn, hắn sẽ không còn trông mong gì nữa. Thành thành thực thực trở thành một vị Hoàng đế, không ngừng chiêu mộ tam cung lục viện, cuối cùng chết trong sự tranh sủng của phi tử cùng trận chiến tranh Hoàng vị của nhi tử.

Aiz....Ái tình, quả nhiên chính là độc dược. Y hương tấn ảnh*, cả đời không thể quên.

—Chú thích—

*Y hương tấn ảnh: hương thơm trên quần áo và bóng dáng của thân ảnh.

54. Chương 54: Thân Thế Của Hỷ Tình

Cho đến khi Trác Thiếu Khanh ly khai, sắc trời cũng đã dịu mát. Trầm Thư Kính ngủ một giấc dậy thì ráng chiều đã chậm chậm tan đi.

Nàng ngồi trên giường, một mực suy nghĩ về chuyện của Hỷ Tình.

Nếu thân phận của Hỷ Tình thực sự là Mặc Kỳ Vân, vậy thì tại sao kiếp trước không ai phát hiện ra?

Đột nhiên ánh mắt Trầm Thư Kính loé lên, đứng bật dậy.

Phải rồi. Kiếp trước Trầm Thư Kính một mực đi theo Trác Thiếu Kinh, phụng mệnh y đi giết Vệ Quân thần y. Sau lại tìm cơ giết cả Hỷ Tình, đến lúc chết cũng không cho chôn cất đàng hoàng có lẽ vì sợ sẽ có người đào xác nàng ấy lên để xác nhận xem nàng ấy liệu có phải là Mặc Kỳ Vân Vân quận chúa của Định Nam quốc hay không.

Kiếp trước thì ra bên người nàng lại có một bí mật lớn như thế...

Hỷ Tình cố gắng nhẹ bước chân tiến vào trong tấm phòng đố một bình trà khác cho tiểu thư, để nàng có trà nóng uống khi tỉnh dậy. Nào ngờ vừa quay đầu đã thấy Trầm Thư Kính tùm tùm ngồi trên giường nhìn mình, Hỷ Tình bị dọa ngốc lảng a.

Trầm Thư Kính bật cười, đưa tay ngoắc ngoắc Hỷ Tình lại gần mình. Hỷ Tình nhanh chân đi đến, nhưng vẫn một mực không dám ngồi xuống giường của Trầm Thư Kính, yên lặng đứng thẳng tắp.

Không hiểu vì sao tâm Trầm Thư Kính chợt nặng nề, nàng thở dài một cái, vươn tay kéo Hỷ Tình ngồi xuống bên cạnh mình. Nếu Hỷ Tình thật sự là Mặc Kỳ Vân, thì số phận của nàng vốn phải là Vân quận chúa cao cao tại thượng, chứ không phải là bình dân nô tỳ, đến cả ngồi cũng không dám ngồi như thế kia.

Nếu sự phụ mà biết chuyện này, có lẽ sẽ đau lòng đến chết mất thôi.

Đột ngột bị “tập kích”, Hỷ Tình không đứng vững ngồi phịch xuống giường lớn mềm mại của Trầm Thư Kính. Sau đó vẻ mặt như bị bỏng nước sôi, nhanh chóng đứng lên rồi thẳng tắp quỳ xuống, một loạt hành động làm đến như mây trôi nước chảy, nhanh đến mức Trầm Thư Kính vươn tay đỡ không kịp.

Hỷ Tình cúi đầu, một mực quỳ trước mặt Trầm Thư Kính, chộc cho nàng tức đến cảm giác cái mũi cũng lệch đi rồi:

“Hỷ Tình, tỷ làm cái gì đó? Mau đứng lên cho ta”.

“Tiểu thư...Trên người nô tì y phục dơ bẩn, ngồi lên giường trắng sẽ làm bẩn mất”, Hỷ Tình thủy chung vẫn cúi đầu, thanh âm lí nhí.

Nàng biết nàng chộc giận Trầm Thư Kính rồi.

Không khí trong phòng thoáng chút bị đông cứng, Trầm Thư Kính tuy tức giận nhưng không hiểu sao mũi lại có chút xót, khoé mắt không nhịn được cay xè.

Hỷ Tình....

Trầm Thư Kính vươn tay, lần này không kéo Hỷ Tình ngồi xuống nữa mà đỡ nàng đứng lên, kéo cái ghế gần đó bắt nàng ngồi xuống rồi mới nhẹ giọng hỏi:

“Hỷ Tình, tỷ theo ta đã bao lâu rồi nhỉ?”.

“Thưa tiểu thư, mười hai năm rồi ạ”, Hỷ Tình không yên lòng vãn về vạt áo, giọng nói nhỏ như muỗi kêu.

Thì ra đã lâu như vậy.

Nhớ năm đó khi Trầm Thư Kính ba tuổi, mẫu thân đưa đến cho nàng một tiểu nha hoàn gầy nhom, tuy đã mười tuổi nhưng đáng người như trẻ mới lên bảy. Vừa ốm yếu vừa đen thật là đen.

Mẫu thân nói Hỷ Tình là cháu gái của một người mẹ theo mẫu thân đã lâu, nay người ấy mất, Hỷ Tình không có nơi nương tựa, nên thương tình đem nàng ấy đến bên cạnh Trầm Thư Kính, cùng Trầm Thư Kính bầu bạn lớn lên.

Một lần bầu bạn, là mười hai năm. Năm nay Hỷ Tình đã hai mươi hai tuổi, nếu là nhà bình thường, đã sớm gả đi rồi, huống gì là hoàng thân quốc thích.

Trầm Thư Kính hỏi vòng vo một hồi lâu, mới vòng lại chủ đề chính, thứ mà nàng vẫn luôn muốn hỏi:

“Hỷ Tình, trên đầu vai phải của tỷ có phải có một vết bớt màu đỏ hình đám mây không?”.

Hỷ Tình ngạc nhiên trừng lớn mắt, lấp bắp kinh hãi nhìn Trầm Thư Kính:

“Tiểu, tiểu thư, người, người làm sao biết được?”.

Nghe lời Hỷ Tình nói, lại thấy phản ứng của nàng, Trầm Thư Kính biết mình tìm được đáp án rồi.

Nàng không hiểu cảm giác trong lòng là sao. Có chút vui mừng cho Hỷ Tình, lại có chút đau xót cho nàng ấy. Thân là kim chi ngọc diệp của hoàng thất, là nữ tử thanh cao, thế mà lại phải lưu lạc nơi nhân gian, dùng thân phận nô tì mà chậm rãi lớn lên.

Nỗi đau khổ này, chỉ sợ khó có thể diễn tả nên lời. May là Hỷ Tình không hề nhớ gì đến năm năm êm ấm kia, nếu không chỉ làm nàng thêm suy sụp.

Trầm Thư Kính phút chốc sững sờ, không biết nên làm sao mới tốt. Hỷ Tình hoang mang nhìn Trầm Thư

Kính, rồi rằm một lúc lâu mới nhẹ giọng hỏi:

“Có phải tiểu thư biết gì đó về thân phận của nô tì không? Nếu không tiểu thư cũng không hỏi nô tì về cái bát đó làm gì đúng không? Mẹ nuôi trước khi mất có nói với nô tì, nếu ai hỏi đến cái bát của nô tì, ắt hẳn người đó biết thật sự nô tì là ai”.

Trầm Thư Kính cau mày nhìn Hỷ Tình, cứ thế qua một lúc lâu thật lâu. Lâu đến mức Hỷ Tình cứ chắc rằng tiểu thư sẽ không đáp lại lời mình, thì thanh âm Trầm Thư Kính mới vang lên:

“Hai mươi tám năm trước Định thân vương Định Nam quốc Mặc Kỳ Ngụy cũng chính là Vệ Quân thần y Bình Tây quốc theo Hình Đức phi đến Bình Tây quốc hoà thân, sau đó ở nơi này cưới vợ sinh con. Thê tử y trong lúc sinh vì khó sinh mà mất, để lại cho y một nữ hài tên Mặc Kỳ Vân là cốt nhục duy nhất, là mối tương quan duy nhất của thê tử với y. Sau đó sáu năm, Định Nam quốc biến loạn, Mặc Kỳ Ngụy dẫn theo Mặc Kỳ Vân trở lại Định Nam quốc theo ý của Tiên hoàng.

Nào ngờ trên đường đi bị tập kích, Mặc Kỳ Ngụy trở tay không kịp, cứ thế trơ mắt nhìn Mặc Kỳ Vân bị hắc y nhân bắt đi. Sau đó ở một thung lũng gần đó, y phát hiện một bộ xương trắng nho nhỏ bị sói hoang gặm hết thịt, y cứ nghĩ đó là con gái của mình, đau đớn đến chết đi sống lại. Hối hận, dằn vặt, thù hận, Mặc Kỳ Ngụy manh theo tâm tình đó trở lại Định Nam quốc, huyết tủy hoàng cung, sau đó bình tĩnh nâng Tân đế lên ngôi, rồi không màng danh lợi trở lại Bình Tây quốc ẩn cư nơi núi rừng sâu thẳm. Cứ thế như dã thú bị thương, một mình liếm láp vết thương đã huyết nhục mơ hồ, chỉ là dùng cả một đời, cũng chẳng thể làm vết thương kia ngưng nhỏ máu”.

Không hiểu sao, nghe đến ba chữ “Mặc Kỳ Ngụy”, trái tim của Hỷ Tình khẽ run rẩy. Như là huyết mạch tương liên, như là tình phụ tử.

Thanh âm Trầm Thư Kính không dừng lại, cứ thế tiếp tục kể:

“Nhưng Mặc Kỳ Ngụy đã lầm, nữ nhi của ông thật ra chưa chết. Nàng vì lý do nào đó sống sót từ trong tay hắc y nhân, cơ duyên xảo hợp được một lão bà họ Khổng nhận nuôi. Chỉ là nàng đã quên hết mọi chuyện, hoàn toàn là một tờ giấy trắng. Bốn năm sau, Khổng mẹ chết, Mặc Kỳ Vân vào Trầm Quốc công phủ Bình Tây quốc làm nha hoàn cho Tam tiểu thư, về sau gọi là Hỷ Tình...”.

55. Chương 55: Hỷ Tình Nhớ Lại

Hỷ Tình đứng bật dậy, không thể tin vào những gì mình nghe thấy, cứ thế trơ mắt nhìn Trầm Thư Kính. Nhìn đến khi Trầm Thư Kính cảm giác trên người mình mọc ra một cái lỗ, Hỷ Tình mới chậm rãi di dời ánh mắt.

Bên ngoài sắc trời đã tối, nhưng bên trong phòng ngủ của Trầm Thư Kính mọi thứ dường như càng thêm tối đen. Chỉ là Trầm Thư Kính thấy rõ, ánh mắt của Hỷ Tình mê mang, hình như đang hồi tưởng một cái gì đó. Có vẻ như rất thống khổ, lại như rất thoả mãn.

Lời nói của Trầm Thư Kính như một cây búa, thoáng chốc gõ tỉnh hồi ức vẫn luôn bị cất giấu trong góc khuất của Hỷ Tình.

Trong đại não của nàng, chậm rãi chiếu một thước phim quay chậm, một thước phim lạ lẫm nhưng xen lẫn một chút cảm giác rất quen thuộc, như là đã từng, đã từng nhìn qua.

“Bộ phim” bắt đầu chiếu vào khoảnh khắc Hỷ Tình ba tuổi. Lúc đó trí nhớ tuy vẫn còn có chút mơ hồ, nhưng chỉ ít vẫn có lưu lại.

Hỷ Tình thấy một người nam tử tuổi không lớn mấy, trên mặt đều là nét từ ái dịu dàng cùng sùng nịch khi gặp nàng, luôn ôn nhu gọi tên nàng: Vân nhi, sau đó lại nghe thấy bản thân dùng thanh âm non nớt đáp lại: phụ thân.

Hỷ Tình lại thấy một người nữ tử tuổi có vẻ xấp xỉ với nam tử là phụ thân kia, trên người mặc cung trang thật đẹp, trên bụng cơ hồ hơi nhô lên. Nữ tử ôm lấy nàng, ở trên hai má của nàng hôn xuống hai cái thật kêu, lại vẫn cứ yêu thích không buông tay ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của nàng, thanh âm so với phụ thân còn ôn nhu hơn: Vân nhi, lại đây Hình di ôm con một cái nào. Sau đó, sau đó nàng nghe được bản thân nói: Hình di, Vân nhi nhớ người lắm.

Tiếp theo, Hỷ Tình lại thấy một tiểu hài tử, có vẻ là bằng tuổi nàng. Hài tử ấy mặc một thân y phục đồ bằng tơ lụa quý, tay áo thêu mãng xà vàng kim, một đôi mắt to long lanh long lanh nhìn nàng chiêm lấy nữ tử kia, sau đó gào khóc nhào đến: Vân nhi, ai cho muội đoạt mẫu phi của ta. Rồi nàng lại nghe chính bản thân dùng thanh âm chưa rõ ràng nói: Muội thích, Khanh ca ca, Hình di là thích muội nhất đó nha, Hình di không thích huynh đâu.

Sau đó Hỷ Tình dùng một hình thức “cưỡi ngựa xem hoa” chậm rãi xem lại hết kí ức từ lúc ba tuổi cho đến khi sáu tuổi bị bắt đi của chính mình. Đến lúc mọi thứ xong xuôi, Hỷ Tình cảm thấy trên mặt một cổ lạnh ngắt, vừa vươn tay sờ liền phát hiện bản thân không biết tự lúc nào đã khóc mất rồi.

Hỷ Tình- không- Mặc Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn Trầm Thư Kính, cảm xúc phức tạp trong mắt không làm sao có thể nói ra lời. Cuối cùng tất cả chỉ có thể hoá thành bốn chữ: Ta nhớ ra rồi.

Sau đó không khí trong phòng vẫn im ắng như trước, đợi một lúc lâu cũng không thấy Trầm Thư Kính trả lời, Mặc Kỳ Vân có chút không yên quen tay tự đi thấp lên những ngọn nến trong phòng. Căn phòng vốn ngập trong bóng tối lúc này bỗng sáng hẳn lên, soi rõ đến từng góc ngách.

Trầm Thư Kính đau lòng vươn tay vuốt ve khuôn mặt của Mặc Kỳ Vân, lại vuốt ve đôi bàn tay thô ráp của nàng, buông xuống mấy chữ:

“Cực khổ cho tỷ rồi”.

Lời này như một kíp nổ, cứ thế nổ tan hết bình tĩnh mà Mặc Kỳ Vân vẫn luôn giả vờ xây dựng. Mặc Kỳ Vân đột nhiên bật khóc, ôm chặt lấy Trầm Thư Kính, cứ thế khóc đến ngất đi trong lòng nàng.

Trầm Thư Kính một mực yên lặng vỗ về Mặc Kỳ Vân, cho đến khi cảm giác hơi thở của Mặc Kỳ Vân đã bình ổn trở lại, mới cùng với Túc Tình đưa nàng trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Xong xuôi, Trầm Thư Kính dùng tốc độ ánh sáng xử lý sạch sẽ cơm tối Túc Tình đưa lên, rồi nhanh chân ngồi vào bàn viết chữ, viết xuống một phong thư. Ở ngoài bìa ghi bảy chữ “Gửi Thái tử- Thư Kính chi bút”.

Túc Tình nhận lấy phong thư, không nói gì cứ thế biến mất khỏi phòng của Trầm Thư Kính.

Đêm đến, bóng tối ngập trên khắp cả nẻo đường, từ đường lớn đến ngõ nhỏ, cứ như thể bị màn đêm nuốt chửng. Thế nhưng trong Hoàng cung vẫn là một mảnh sáng rực.

Đông cung là chỗ ở của Thái tử từ xưa đến nay, Trác Thiếu Khanh chính là ngụ tại nơi này. Chính vì là chỗ ở của Tân hoàng trong tương lai, Đông cung có thể nói là xa hoa gần như bằng Dưỡng Tâm điện của Hoàng đế.

Mặc dù trời đã tối đen như mực, ánh trăng đã treo trên đỉnh ngọn liễu xanh mướt, nhưng thư phòng của Đông cung đèn vẫn đang thấp.

Hôm nay Trác Thiếu Khanh sau khi gặp Trầm Thư Kính về, liền ghé đến Trấn Quốc vương phủ thông báo tình hình một chút, rồi cứ thế nhốt mình trong thư phòng cả buổi.

Vì hần sợ, hần sợ khi tin tức đến, hần không có ở đây.

Vì hần sợ nội dung trong thư là điều hần không muốn thấy nhất.

Hần sợ, vì hần sợ phải tin rằng Mặc Kỳ Vân thật sự đã chết.

Trong hoang mang rối loạn, Trác Thiếu Khanh thoáng chốc đã chờ đến khi đêm tối khuya khoắc.

Khi cửa sổ vang lên tiếng gõ, Trác Thiếu Khanh cơ hồ cảm giác mình nghe lầm, cảm giác chỉ là ảo giác của hần mà thôi. Nào ngờ cửa sổ trực tiếp bị bạo lực đẩy ra, Túc Tình dùng hành động nhanh như ánh chớp xuất hiện trong thư phòng Trác Thiếu Khanh.

Nàng vươn tay, đưa cho hần phong thư của Trầm Thư Kính, lại đè thấp giọng nói:

“Chủ tử ta nói, những gì điện hạ suy đoán, thật sự không sai chút nào”.

Nếu là như vậy, thì có nghĩa là...

Trác Thiếu Khanh thật sự không dám suy nghĩ tiếp, sợ bản thân sẽ vui đến đánh mất hình tượng, vội vội vàng vàng mở thư của Trầm Thư Kính ra xem.

Trong thư Trầm Thư Kính kể lại mọi chuyện lúc chiều, lại nói một chút tình hình của Mặc Kỳ Vân, sau đó dặn hẳn nhớ báo với Vệ Quân thần y, sáng ngày mai cùng nhau tới Trầm phủ, Trầm Thư Kính sẽ giao người.

Trác Thiếu Khanh gật đầu, nói đã biết với Túc Tình, sau đó nhìn bóng dáng Túc Tình hoà vào trong đêm đen. Lúc này mới đưa tay lên ngực, ổn định lại trái tim vốn vẫn đang đập “bình bình bang bang” trong lồng ngực.

Nàng trở lại...

Nàng còn sống....

Nàng thật sự còn sống...

Mẫu phi, Vân nhi của người, con dâu của người vẫn còn sống, nàng vẫn luôn ở Đế thành, ở rất gần chúng ta. Mẫu phi, người thấy không?!

56. Chương 56: Công Khai Thân Phận

Sáng sớm hôm sau, vì tháng ba nên trời sáng từ rất sớm. Vừa mới vào giờ Mão, trong sân Hoà Kính viên đã xuất hiện hai bóng người.

Mặc Kỳ Ngụy không nhận được trái tim có chút run rẩy.

Nữ nhi của ông...

Tiểu quận chúa bé bỏng năm nào của ông....

Thì ra nàng chưa chết, nàng thật sự chưa chết!!!

Bàn tay thô ráp của ông giữ chặt lấy tay Trác Thiếu Khanh, nhận không được lại hỏi:

“Khanh nhi, điều con nói là thật sao? Nha hoàn bên cạnh Kính nhi thật sự là...?”.

Mặc dù Mặc Kỳ Ngụy hỏi lần này đã là lần thứ mười, nhưng Trác Thiếu Khanh vẫn không cảm thấy khó

chịu, trái lại càng thêm đau lòng thay ông.

Người đã lớn tuổi, đối với kinh hỷ vẫn là nhịn không được không thể tin a.

Hắn chỉ thấy dưới nắng mai, mái tóc hoa râm của Mặc Kỳ Ngụy càng thêm chói mắt hắn, khoé mắt luôn mang theo tiểu ý lúc này đã phủ kín nếp nhăn, làn da cũng đã có đồi mồi, quanh năm ẩn cư nơi núi rừng đã trút đi khí thế bức người năm nào của ông, giờ còn lại chỉ là một người đàn ông trung niên vì mất con mà chết đi sống lại.

Âm thầm thở hắt ra một hơi, Trác Thiếu Khanh cười nói:

“Cửu cửu, con làm sao sẽ gạt người. Vân nhi kì thực còn sống, chỉ là những năm qua nàng mất đi trí nhớ, mới không trở về tìm chúng ta thôi”.

“Tốt, tốt, tốt, thật tốt quá”, Mặc Kỳ Ngụy vui đến nói không ra lời, không biết nên nói gì ngoài một chữ “tốt” nữa.

Biết rõ hôm nay sẽ có người đến, Trầm Thư Kính sớm đã thay xong xiêm y, bữa sáng cũng dùng một ít rồi cứ thế ngồi ở chính sảnh đợi người đến. Túc Tình nghe bên ngoài có tiếng bước chân, liền gật đầu với Trầm Thư Kính, tiến lên cùng nàng đi ra bên ngoài.

Trông thấy sư phụ đã mấy tháng không gặp cùng Trác Thiếu Khanh một thân vàng chói, Trầm Thư Kính quy quy củ củ cúi người hành lễ:

“Sư phụ hảo. Thái tử điện hạ vạn an”.

Mặc Kỳ Ngụy không an lòng phát phát tay cho Trầm Thư Kính đứng lên, rồi vội vội vàng vàng hỏi:

“Kính nhi, người đâu? Vân nhi ở đâu?”.

Trầm Thư Kính tiến lên đỡ lấy tay Mặc Kỳ Ngụy, dìu ông ngồi xuống ghế đá dưới tán cây. Sau đó mới ra hiệu cho Túc Tình đi gọi Mặc Kỳ Vân vẫn còn ở trong phòng dậy.

Người hầu nhanh chóng mang lên ba tách trà nóng, cả ba người cứ thế cầm lấy một tách, chìm trong yên lặng.

Một lúc sau, khoảnh một khắc, Mặc Kỳ Vân một thân y phục tơ lụa do đích thân Trầm Thư Kính chuẩn bị cho, theo chân Túc Tình xuất hiện trước mặt ba người Mặc Kỳ Ngụy.

Mặc Kỳ Ngụy ngẩng đầu lên. Chỉ thấy người vừa đến một thân váy dài màu hồng phấn thắt eo, tóc búi

Tuỳ Vân kể, trên búi tóc còn cắm hai cây trâm ngọc thật tinh tế. Khuôn mặt nho nhỏ tuy không trắng như Trâm Thư Kính nhưng lại vẫn rất mềm mịn, mắt to mọng nước ẩn dưới lớp lông mi dày như cánh quạt, cánh mũi nho nhỏ cùng sống mũi vừa vặn, khiến cho khuôn mặt không quá sắc bén. Đôi môi vừa vặn được phủ một lớp son hồng phớt, vì chủ nhân căng thẳng mà bị mím lại.

Nàng đứng ngược nắng tựa như thiên tiên, khiến cho Mặc Kỳ Ngụy có cảm giác nương tử của mình đang đứng trước mặt.

Giống, quả thật giống quá đi mất.

Giờ phút này không cần kiểm tra gì cả, mặc kệ vết bớt đó có còn hay không, Mặc Kỳ Ngụy vừa nhìn liền biết đây chắc chắn là Mặc Kỳ Vân- hài tử đáng thương của ông, không thể giả được.

Cảm giác huyết nhục trong người toàn thân rung động, cảm giác trái tim vừa nhìn thấy liền đập kịch liệt, nếu không phải là phụ tử liền tâm, thì nó là cái gì nữa?

Mặc Kỳ Ngụy vụt đứng lên, ông vươn tay về phía Mặc Kỳ Vân, mấp máy môi gọi:

“Vân nhi...”.

Hai chữ, chỉ hai chữ đủ để khiến Mặc Kỳ Vân một lần nữa đỏ hốc mắt. Người đứng đó, người đàn ông đứng nơi đó thật ôn nhu gọi tên nàng chính là người nàng luôn gặp trong mơ. Người ấy giờ đã ở trước mặt nàng, chỉ là tóc đen đã thành hoa râu, khí thế bức người đã thành khí chất thanh nhã. Duy chỉ có tình thương trong mắt ông là không thay đổi. Mặc Kỳ Vân không chút nghĩ ngợi liền nhào đến ôm lấy Mặc Kỳ Ngụy, đồng thời bật khóc nức nở:

“Phụ thân”.

Nhìn hai phụ tử ôm nhau khóc đến không biết gì, Trâm Thư Kính cùng Trác Thiếu Khanh đồng dạng cũng cảm thấy sống mũi cay xè.

Trâm Thư Kính cảm động vì tấm lòng cha mẹ của Mặc Kỳ Ngụy đối với Mặc Kỳ Vân- dù cho hài tử đã chết rồi, ông vẫn luôn dành cho nàng một vị trí không ai có thể thay thế được trong tim mình. Tình cảm cao quý như thế, qua cả hai đời rồi mà Trâm Thư Kính vẫn chẳng cảm giác được một chút gì trên người Trâm Tường- phụ thân đại nhân đáng kính của nàng.

Còn Trác Thiếu Khanh, hẳn rơi lệ vì hạnh phúc. Vì tiểu nữ hài năm nào đã trở lại, người vẫn luôn cùng hắn tranh giành sự chú ý của mẫu phi, người cùng hắn trải qua những tháng ngày đau đớn khi mẫu phi mất. Cứ ngỡ không thể gặp lại ở kiếp này, nào ngờ ông trời quả thật không phụ lòng người hiền. Mẫu phi trên trời linh thiên ắt hẳn cũng đã vươn tay hỗ trợ ít nhiều.

Theo đó, Mặc Kỳ Vân- đích quý nữ Định thân vương Bình Nam quốc- Vân quận chúa trở về, tin tức này

tung ra liền mạng đến một cơn sốt chấn động cả Định Nam quốc, ngay cả Bình Tây quốc cũng phản ứng rất lớn với nữ tử thiên kim của Vệ Quân thần y đột nhiên trở lại này.

Còn người trong cuộc vẫn chưa thể tiếp thu được. Chỉ trong một ngày, từ nha hoàn Hỷ Tình trực tiếp thăng cấp trở thành Vân quận chúa nhất phẩm Mặc Kỳ Vân, cảm giác này khó mà có thể diễn tả thành lời.

Mặc Kỳ Ngụy muốn mang Mặc Kỳ Vân về Định Nam quốc nhận tổ quy tông, thuận tiện mang nàng tiến vào giới quý tộc của Định Nam quốc, bù đắp lại những năm tháng cực khổ đã qua của nàng. Nhưng Mặc Kỳ Vân do dự, ở đây nàng vẫn còn Trầm Thư Kính, Trầm Thư Kính là tiểu thư của nàng, điều này không thể thay đổi.

Sau đó Trầm Thư Kính biết chuyện, dùng một canh giờ khuyên giải Mặc Kỳ Vân, hứa hẹn sẽ không bao giờ quên nàng, khi nàng trở lại Bình Tây quốc sẽ luôn cho người chào đón, mới có thể khiến Mặc Kỳ Vân trở về với Mặc Kỳ Ngụy. Việc này kinh động đến cả Sùng Kha đế, ông bày tỏ thái độ rất yêu thích với Mặc Kỳ Vân, còn cho cả đội nhân mã cùng Trác Thiếu Khanh đích thân hộ tống đến Định Nam quốc.

57. Chương 57: Ở Trên Đường Cái Gặp Phải Kẻ Điên

Quay đi quay lại, cách lễ thành hôn của Trầm Thư Kính cùng Trác Thiếu Hằng chỉ còn một tháng. Trác Thiếu Hằng gần đây vẫn đang ở chiến trường biên giới phía Nam Bình Tây quốc thao luyện binh sĩ, không có cách nào phân thân về gặp nàng. Nhưng thư từ cùng những món đồ chơi nhỏ ở vùng biên giới vẫn luôn được đích thân Xích Âm giao cho nàng.

Ngoại trừ phải đích thân may giá y*, thì Trầm Thư Kính những ngày qua đều vô cùng nhàn nhã. Hôm nay thấy trời trong xanh, khó được muốn ra khỏi phủ, đi dạo một vòng xem sao.

Nói là làm, Trầm Thư Kính sai Túc Tình đi chuẩn bị một ít bạc để ra cửa cần thì dùng, chính mình lại thay một thân y phục trắng tuyết, tóc đang búi cũng thả ra, trực tiếp cột cao lên đỉnh đầu. Nếu chỉ nhìn sơ qua, không nhìn kĩ, liền sẽ nghĩ đây có lẽ là công tử nhà ai.

Trước khi ra khỏi cửa, Trầm Thư Kính dặn dò Cách Tình- trước đó là nhị đẳng nha hoàn trong Hoà Kính viên, bây giờ được Trầm Thư Kính nâng lên làm nhất đẳng nha hoàn- trông coi viện tử thật cẩn thận. Tuyệt đối không cho phép ai bước vào trong nửa bước.

Những giờ khắc này là những giờ khắc rất quan trọng, Trầm Thư Kính không cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra ngay trước hôn lễ của nàng.

Hai người sau khi ra khỏi Trầm quốc công phủ, cứ thế một trước một sau đi trên đường cái. Trên đường lớn lúc này đầy sạp bán đồ, tất cả những thứ có người mua thì đều được bán cả, không thiếu thứ gì. Trầm Thư Kính cố tình thả chậm bước chân, cuối cùng dừng hẳn ở một sạp bán trang sức trông rất đơn sơ.

Chủ sạp thấy là khách quý, vội vàng cất lời mời gọi:

“Quý nhân nếu đã dừng bước xin hãy đến xem một chút a. Ở đây chúng ta bán tất cả đều là trang sức tự tay làm ra, đảm bảo sắc nét đến từng chi tiết”.

Nét mặt Trầm Thư Kính không nhìn ra ái ô hỷ nộ, cứ bình lặng mà nhìn đi nhìn lại đồng trang sức đang bày trên sạp. Cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại trên cây trâm trong góc khuất.

Đó là một cây trâm gỗ, không biết làm từ gỗ gì, nhưng nó có màu đen rất đẹp, nếu nhìn kĩ một chút còn sẽ ánh lên sắc đỏ. Cây trâm được vót nhọn đuôi, ở phần đầu khắc một bông hoa Bỉ Ngạn, phần hoa được nhúng vào nước màu đỏ, sắc đỏ hoà cùng màu đen, yêu nghiệt vô song.

Trầm Thư Kính vừa nhìn đến, chủ sạp liền biết nàng đã nhìn trúng cây trâm này. Vội vội vàng vàng cầm lấy nó đưa cho Trầm Thư Kính, chủ sạp bắt đầu luận thuyết giới thiệu sản phẩm:

“Ánh mắt của tiểu thư quả thật phi thường. Cây trâm này lấy từ một loài cây thân gỗ bí ẩn, sau đó tiến hành...”.

Túc Tình không kiên nhẫn nghe ông ta nói, vội vàng móc một thỏi bạc đưa cho ông ta, lấy cây trâm cho Trầm Thư Kính. Chủ sạp cầm thỏi bạc nặng trịch trên tay, biết hôm nay thu được món hời rồi, liền tục cười cười tiễn khách.

Hai người Trầm Thư Kính vừa quay người, đi khỏi sạp bán trang sức được năm bước, đột nhiên bị một thanh âm âm dương quái khí chặn lại:

“Ai nha, Trầm Tam tiểu thư thẩm mỹ quả thật cao a. Đến trang sức bán ngoài chợ mà cũng dám dùng, không sợ bị bệnh à”.

Trầm Thư Kính thoáng cau đôi mày thanh lệ, nhưng vẫn bình tĩnh xoay người nhìn về hướng phát ra âm thanh. Đứng trước sạp bán trang sức lúc này là một vị tiểu thư cùng ba nha hoàn của nàng ta.

Vị tiểu thư kia cũng vận một bộ y phục lụa màu trắng tinh khiết, nhưng trên váy thêu đầy Mẫu Đơn hoa đủ mọi màu sắc, phủ từ thắt lưng xuống làn váy. Búi tóc Khuynh kế kì công, đã vậy còn cắm rất nhiều trâm vàng trên đầu. Trên tay, cổ và tai tất cả đều mang trang sức bằng vàng ròng. Đi trên đường cái cứ như một cục vàng tự chuyển động. Ở đai lưng có treo một miếng ngọc bội hình chiếc quạt nửa trắng nửa đen, trên ngọc bội khắc một chữ “An”- là người của An gia.

Trầm Thư Kính cẩn thận đếm, có đến sáu cây trâm a.

Bình thường nàng đều không dùng trâm, đơn giản vì nó rất nặng và phiền. Chỉ khi nào dự tiệc hoặc những dịp quan trọng, Trầm Thư Kính mới cắm một hai cây trâm tượng trưng nhưng cũng đã nặng đầu muốn chết rồi.

Chưa kể, búi tóc Khuynh kế kia thật sự tốn rất nhiều sức. Muốn tóc phồng lên phải dùng kẹp đỡ bên trong

tóc, quả thật rất là nặng nề.

Người có thể phối hai thứ nặng nề lại với nhau mà lưng vẫn thẳng cổ vẫn cao, Trầm Thư Kính quả thật cam bái hạ phong.

Nhưng là nữ tử kia tựa như tính tình không quá tốt, chờ hoài cũng không thấy lời đáp trả của Trầm Thư Kính, có chút tức giận giận chân:

“Ai nha, Trầm Thư Kính, ngươi bị điếc à. Không nghe bốn tiểu thư nói sao? Hay là ngươi khinh thường nói chuyện cùng bốn tiểu thư- Nhị tiểu thư An gia?”.

Động một chút là “bốn tiểu thư”, Trầm Thư Kính mày nhăn càng thêm sâu, nhếch miệng nói:

“Ai nha, không ngờ An Nhị tiểu thư miệng mồm thật là lạnh lợi nha. Ở trên đường cái hô to gọi nhỏ, Phượng Nghiễn quận chúa ta đây quả thật là lau mắt mà nhìn đó”.

“Bốn tiểu thư” thì sao? Có cao quý bằng “bốn quận chúa” hay không a?

An Nhị tiểu thư An Mộng vốn là thứ xuất An gia, nhưng trời sinh có một cái miệng rất biết nịnh, dễ cho phu nhân An gia thập phần vui vẻ, cuối cùng được nuôi dưới người bà. Nhưng dầu vậy, phu nhân An gia vẫn chưa hề ghi tên nàng ta dưới tên mình, chỉ là nhận nuôi dưỡng thể thôi.

An Mộng phần hận trừng mắt nhìn Trầm Thư Kính, khăn tay đỏ chói trong tay vụn vụn, lời đáp trả của Trầm Thư Kính như một cái bạt tai vào mặt nàng ta.

An gia Nhị tiểu thư thì cao cả lắm hay sao? Trầm Thư Kính càng nhếch cao khoé miệng. Kể từ khi ở bên Trác Thiếu Hằng, nàng cũng học được cái tật xấu của hắn luôn.

Vốn đang chuẩn bị phát tát, nhưng Trầm Thư Kính đột nhiên lớn tiếng quát làm cho An Mộng giật bắn mình:

“Thấy bốn quận chúa còn không mau hành lễ, An gia Nhị tiểu thư muốn làm phản hay sao?”.

Đối với người không đụng đến mình, Trầm Thư Kính chính là không màng đến. Nhưng nếu có người kiếm chuyện, thì đừng trách thủ đoạn của nàng a. Nàng từ sớm đã không còn là Trầm Thư Kính ngu ngu ngơ ngơ nữa, nàng bây giờ là Nhất phẩm Quận chúa Phượng Nghiễn- là một nửa hoàng thất. Người có chỗ dựa mà không dùng, mới chính là đồ ngu.

Bên này ồn ào, đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Một người trong số ba nha hoàn của An Mộng mới khê tiến lên, kéo lấy tay áo nàng ta. Trong mắt ngập tràn sự lo lắng quan tâm, nhưng ở nơi An Mộng không thấy được lại chứa một mảnh lạnh lùng cùng khinh bỉ:

“Nhị tỷ, bây giờ đang ở trên đường cái, đừng làm rộn, nếu không mẫu thân sẽ trách phạt”.

Trầm Thư Kính lúc này mới nhìn kĩ nàng ta, lúc này không chú ý, bây giờ nhìn một chút đã biết nàng ta là ai. Đó mới chính là nữ tử dòng chính đích thống của An gia- An Tam tiểu thư An Nhã, năm nay mười ba tuổi.

Có điều Trầm Thư Kính không hiểu, thân là đích nữ chính tông, làm sao lại để bản thân trở thành nền cho thứ nữ giễu võ giương oai?

Thế nhưng ngẫm lại một chút ánh mắt khác thường vừa rồi Trầm Thư Kính vô tình bắt gặp, liền có thể đoán được sơ sơ. Chỉ sợ An Mộng này từ sớm đã bị An phu nhân tính kế. Đáng tiếc lại không nhận ra, càng ngày càng trầm luân vào bên trong âm mưu của đích mẫu.

An Mộng bị An Nhã kéo tay áo, nhất thời có chút tức giận hất tay nàng ta ra, nhưng lại không khống chế được, đã làm An Nhã ngã sấp xuống đất. Cả cánh tay An Nhã trượt trên mặt đất, máu me be bết.

Một nha hoàn phía sau bị dọa đến vỡ mật, vội vội vàng vàng lao đến nâng An Nhã dậy, lớn tiếng kêu gào:

“Tam tiểu thư a, người làm sao thế? Người là máu thịt của An phu nhân, người tuyệt đối đừng có chuyện gì a. Nếu người bị người ta đẩy đến hồng cả chân tay, thì người bảo phu nhân phải làm sao bây giờ? Nô tì đã khuyên rồi, người đừng đi theo Nhị tiểu thư nữa, nhất định sẽ có chuyện, nhưng người không nghe vào. Người nói xem bây giờ chúng ta phải làm gì a”.

Bên đây gào khóc kịch liệt, bên kia An Mộng nhìn bàn tay đã đẩy An Nhã của mình, phút chốc hoá đá. Nàng ta rõ ràng không dùng lực, nàng ta chỉ muốn hất tay An Nhã ra thôi, không hề muốn... Phải làm sao bây giờ? Nếu mẫu thân biết mình làm bị thương An Nhã, bà ấy nhất định sẽ bóp chết mình.

Trong lúc An Mộng đang chìm trong hoảng loạn thì Trầm Thư Kính đột nhiên nở một nụ cười. Nụ cười của nàng diễm lệ như đoá hoa Mẫu Đơn thêu trên áo An Mộng, rực rỡ và chói lóa.

—Chú thích—

*Giá y: áo cưới.

58. Chương 58: Ở Trên Đường Cái Gặp Phải Kẻ Điên [2]

Lúc này trong một con hẻm gần đó, một vị nam tử đã tình cờ trông thấy nụ cười tuyệt thế kia, trái tim bỗng dừng hẳn một nhịp. Cả khuôn mặt anh tuấn đột nhiên trở nên đỏ bừng, đôi mắt màu lục tinh anh vẫn dừng ở trên thân ảnh Trầm Thư Kính, chưa hề chớp lấy một lần.

Dưới ánh nắng, bạch ngọc bội hình tròn trên y phục màu lục càng thêm toả sáng. Trên ngọc bội khắc ba chữ “An Cát Nhi”.

Chậm rãi thu lại nụ cười, Trầm Thư Kính xoay người rời đi. Nhưng chân ngọc còn chưa nhấc được ba bước, đã bị người gọi giật lại:

“Đứng lại, ai cho ngươi đi? An Nhã bị thương, ngươi cũng có trách nhiệm, không được phép đi”.

An Mộng trong giây phút Trầm Thư Kính xoay người rời đi đã sực tỉnh. Nếu đã không thể trốn tội thì kéo thêm người chết cùng đi a. Dù gì An phu nhân cũng không thích Trầm phu nhân lắm, có Trầm Thư Kính đứng mũi chịu sào, nàng ta cũng có thể tránh được mũi nhọn.

Nghe lời nói vô căn cứ của An Mộng, Trầm Thư Kính tức giận đến bật cười, lời nói cũng không kiêng nể gì:

“An Mộng, ngươi nói lại lần nữa cho bốn quận chúa, bốn quận chúa khi nào thì đụng tới An Nhã Tam tiểu thư? Rõ ràng người là người đẩy, còn ở đây hắt nước bẩn cho ta, ngươi bị điên à? Điên rồi thì về phủ mời Thái y trị bệnh, đừng có ở trên đường động một chút là phát bệnh”.

Ở bên cạnh, Túc Tình cũng đã sớm ngứa mắt An Mộng, lập tức thêm dầu vào lửa:

“Chủ tử, chỉ có người có phẩm hàm và tước vị mới có tư cách mời Thái y ở Thái y viện chữa trị. Còn thứ nữ, chắc chỉ có thể tùy tiện mời một Đại phu nào đó bên ngoài thôi”.

“A, bốn quận chúa nhất thời quên mất. Thân phận của ta thì đủ rồi, nhưng thân phận của An Mộng tiểu thư, quả thật có chút...”, Trầm Thư Kính cố tình dừng một chút, ở trong ánh mắt tò mò của dân chúng lạnh lẽo phun ra một chữ: “trèo cao”.

Từ xưa đến nay Trầm Thư Kính vẫn sống với quy chuẩn nước sông không phạm nước giếng, nếu An Mộng đã cố tình khơi mào, đừng trách nàng độc ác. Miệng lưỡi của nàng, thật ra chẳng thua kém ai đâu. Đời trước vẫn luôn vì hai chữ “thanh danh” đề nặng nên không dám lỗ mãng, đời này đã định vui đùa thoải thích, dù sao cũng đã có Trác Thiệu Hằng luôn ở bên cạnh nàng, thay nàng dọn dẹp “chiến trường”.

Nhắc đến Trác Thiệu Hằng, Trầm Thư Kính lại có chút nhớ hần.

Nhìn An Mộng mãi lo đấu khẩu với Trầm Thư Kính mà không thèm cúi người đỡ mình dậy, An Nhã vừa đau vừa tức đến mặt mày trắng bệch. Nàng ta tuy mới mười ba tuổi nhưng là người rất thông minh. Trầm Thư Kính thân phận nay đã khác, mang trên mình phong vị Quận chúa Nhất phẩm, lại là Trấn Quốc vương phi tương lai, có thể nói đã được xem là một trong những người cao quý của Bình Tây quốc này rồi.

Mà mẫu thân đã dạy, gặp hòn đá cứng thì nên tránh, nếu đá phải có khi sẽ bật móng chân. Trong mắt An Nhã, Trầm Thư Kính đã vinh quang trở thành một cục đá vô cùng cứng rắn.

Nghĩ nghĩ một lát, chỉ sợ An Mộng ngu ngốc này sẽ gây thêm chuyện cho mẫu thân, An Nhã liền nương theo lực đỡ của tiểu nha hoàn bên cạnh mình mà chột vật đứng dậy. Nàng ta dùng thanh âm ôn nhu, nhưng lời nói lại lấp lửng sắc bén:

“Nhị tỷ, cũng đã trễ rồi, vết thương trên tay muội cũng cần xử lý nhanh, chúng ta trở về phủ đi. Nếu không...”.

An Mộng mặc dù kiêu căng ngạo mạn nhưng không ngốc, đã sớm nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời nói của An Nhã, mặc dù sợ hãi nhưng vẫn rất hống hách mà quát lớn với Trầm Thư Kính:

“Trầm Thư Kính, nếu ngươi biết điều thì mang lễ vật đến An gia đền bù cho muội muội ta, nếu không đừng trách tại sao An gia ta độc ác, lúc đó cho dù có là Thánh Thượng cũng không bảo đảm được cho ngươi đâu”.

Trầm Thư Kính sắc mặt trầm xuống, lạnh lẽo phân phó Túc Tình:

“Vả miệng”.

Vừa dứt lời, Túc Tình đã nhanh chóng vọt lên phía trước, ở trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng của An Mộng đánh xuống một bạt tai. Bạt tai này Túc Tình còn rót thêm nội lực vào, tát cho An Mộng ngã sòng xoài xuống đất.

Trên má bỏng rát, trong miệng sộc lên mùi ngai ngái, An Mộng hốt hoảng mở miệng, hai cái răng liền “bach bach” rơi xuống, sợ đến nói không ra lời.

Không nghĩ đến Trầm Thư Kính sẽ ở trước mặt mình và dân chúng động thủ, An Nhã đen mặt chất vấn:

“Phượng Nghiên quận chúa, dù gì An Mộng cũng là tiểu thư An gia, ngươi ở trên đường cái động thủ đánh người, là không để An gia ta vào mắt phải không?”.

“Nếu đến cả ngươi còn biết bốn quận chúa là Phượng Nghiên quận chúa do đích thân Hoàng đế sắc phong, vậy mà An Mộng cứ một câu liền lôi họ tên ta ra mà gọi. Tên của bốn quận chúa, nàng ta xứng gọi sao? Bốn quận chúa chỉ cho nàng ta một cái tát đã thủ hạ lưu tình, đã nể mặt An gia lắm rồi. Nếu không chỉ một tội danh mạo phạm hoàng tộc cũng đã khiến cho An gia các người ăn không tiêu. An Nhã, ngươi nói xem bốn quận chúa nói có đúng không?”, Trầm Thư Kính không để uy quyền như con hổ nhỏ đang múa vuốt của An Nhã vào mắt, từ tốn nói.

Đột nhiên ở phía xa vang lên tiếng vó ngựa chạy về phía này, từ trong khúc quanh, một con ngựa toàn thân màu đỏ sậm, bờm ngựa lại một màu đỏ tươi như máu, trên yên ngựa bọc da báo ngồi một nam tử trên mình khoác chiến bào bạch kim, khuôn mặt yêu nghiệt diện vô biểu tình.

Trầm Thư Kính vừa xoay người lại đã bị một bàn tay ôm lên ngựa, thanh âm trầm thấp của nam tử cũng

vang lên:

“Nàng không chỉ là Phượng Nghiên quận chúa, còn là Trần Quốc vương phi của bản vương. Đừng nói chỉ là một cái tát, cho dù vương phi có giết người, bản vương cũng nhất định thay nàng xử lý. An Tam tiểu thư, quay về nói với Chính Thái Hầu gia hãy dạy lại nữ nhi cho tốt, nếu còn có chuyện như thế này, bản vương sẽ cho Hầu gia biết bản vương rốt cuộc có thể làm được cái gì”.

Dứt lời liền giữ lấy eo Trầm Thư Kính, chân thúc vào bụng ngựa, xoay ngựa biến mất ở khúc quanh.

Nam tử trong góc khuất vẫn luôn nhìn theo bóng Trầm Thư Kính cho đến khi nàng biến mất, chắc lưỡi than thở:

“Mỹ nhân tốt như thế lại thuộc về người khác mất rồi, thật là đáng tiếc a”.

Y vừa xoay lưng, phía sau đã đứng một người, dọa y hoảng hồn không tự chủ lùi về phía sau hai bước. Người kia cũng mặc chiến bào nhưng là hàng tầm thường, trên tay cầm một thanh trường kiếm rất mỏng, cả khuôn mặt nhìn không thấy biến hoá gì, lạnh giọng nói với y:

“An Cát Nhĩ tộc vương tử, vương gia của ta chuyển lời cho thế tử. Vương gia nói ắt hẳn vương tử rất biết nhìn người, nhất định sẽ không dây dưa với vương phi của vương gia. Nhưng nếu vương tử thật sự không có ánh mắt, vậy thì đừng trách vương gia nhà ta ra tay tàn độc”.

Vương tử An Cát Nhĩ Bồ Lạc mồ hôi đầy đầu, không dùng não cũng đoán được vương gia trong miệng nam nhân kia là ai, liền vội vàng cúi đầu nói:

“Ta làm sao dám mạo phạm vương phi, vương gia là lo lắng quá rồi. Xin vương gia cứ yên tâm, Bồ Lạc nhất định sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc”.

59. Chương 59: Lại Nữa

Trác Thiệu Hằng cứ thúc ngựa đi như vậy, Trầm Thư Kính tuy muốn nói chuyện với hắn nhưng ngại trên đường phố đông đúc, vẫn một mực im lặng.

Cuối cùng Trác Thiệu Hằng dừng ngựa trước cửa Tàng Thực các, tung người nhảy xuống ngựa, sau đó ngựa đầu vươn tay về phía Trầm Thư Kính:

“Kính Kính, nàng nhảy xuống, ta đỡ nàng”.

Tuy là trên đường cái đông người qua lại, trong Tàng Thực các cũng có không ít người chú ý, nhưng Trầm Thư Kính lúc này thật sự rất hạnh phúc, làm sao còn để ý đến ánh mắt của người khác. Nhanh chóng

khoát chân, ở trên yên ngựa nhảy xuống, nhào vào trong lòng Trác Thiếu Hưởng.

Dưới ánh nắng, nụ cười của Trầm Thư Kính rực rỡ đến chói mắt, chiếu thẳng vào tim của Trác Thiếu Hưởng. Hắn ôm chặt lấy Trầm Thư Kính, khéo léo dùng áo choàng của chiến bào che đi nàng, đi vào trong Tầng Thực các.

Hai người vừa đi đến chân cầu thang, chân trước vừa bước lên bậc thang đầu tiên thì một thanh âm nữ nùng nịu đột nhiên vang lên:

“Trần Quốc vương gia xin dừng bước, tiểu nữ có vài câu cần nói với người a”.

Vốn dĩ Trác Thiếu Hưởng không muốn đứng lại, nhưng Trầm Thư Kính ở trong áo choàng của hắn thì lại rất hứng thú kéo ống tay áo của hắn.

Hôm nay nàng ra cửa hình như quên xem ngày rồi, một lúc liền gặp hai cái người thật là đặc biệt a.

Thanh âm vừa dứt, đối diện Trác Thiếu Hưởng cũng xuất hiện một người.

Người đó có khuôn mặt rất đẹp. Vàng trán trơn bóng như trứng gà luộc, đôi mày sắc bén nhưng không anh khí như nam nhân lúc này đang nhếch lên, đuôi mắt dài như lông đuôi phượng khẽ nheo lại vì cười, chỉ cần chớp một cái liền kinh đảo nhân tâm. Đồng tử đen như mực nước, mang theo chút kiêu mị phóng khoáng. Mũi nhỏ nhỏ như tạc, môi mỏng đỏ tươi diễm lệ ướm ất, bên khoé môi đang giương cao có một nốt chu sa bé như hạt tiêu, càng thêm khuynh đảo.

Áo lụa bạc mặc trên người làm từ sa lụa đắt đỏ thêu hoa Hồng đỏ rực, viền tay áo thêu chữ “Châu” bằng kim tuyến quý báu. Thân dưới mặc váy lụa dài màu đỏ tươi, làn váy thêu một ít lá của hoa Hồng, tỉ mỉ sắc nét. Bên hông đeo một chiếc ngọc bội hình cái quạt màu trắng khắc chữ “Giả”, đuôi ngọc bội có một chuỗi tua rua màu trắng tinh khiết.

Trầm Thư Kính “trốn” dưới lớp áo choàng của Trác Thiếu Hưởng, chỉ chừa một đôi mắt để quan sát “địch nhân”.

Là Giả Bích Châu- Tam tiểu thư dòng chính phủ Giả thừa tướng- một trong Tứ Đại mỹ nhân Bình Tây quốc. Lúc trước vốn chỉ có Tam, nhưng sau khi yến tiệc tẩy trần kia kết thúc, Phượng Nghiên quận chúa Trầm Thư Kính nàng vinh quang được đặt vào danh sách này, nâng Tam thành Tứ Đại mỹ nhân.

Khác với Trầm Thư Kính sắc sảo thông minh, trên người luôn mang theo nhân nhạ sự kiêu ngạo, nhìn thấu sự đời như một đoá Mạn Châu Sa Hoa kiết ngạo bất tuân- Giả Bích Châu lại chính là thần thái yêu mị mê hoặc như hồ ly, như một đoá Mân Côi hoa* đầy gai góc, vừa dũng mãnh vừa yêu nghiệt.

Giả Bích Châu ung dung khẽ nâng làn váy đi đến trước mặt Trác Thiếu Hưởng, không quên quy củ hành một cái lễ rồi không đợi hắn mở miệng đã nhanh chóng đứng lên. Nàng ta nâng khăn tay cũng một màu

đỏ dục hoặc như y phục của chính mình, cười nói:

“Tiểu nữ vốn ngưỡng mộ đại danh vương gia đã lâu nhưng vẫn chưa thấy được người ở khoảng cách gần như thế này bao giờ, vương gia quả thật là công tử như ngọc nha”.

Nhìn sự loè loẹt của Giả Bích Châu, lại so sánh với y phục đơn giản nhưng dung mạo vẫn không thua kém Giả Bích Châu một bậc nào của Trầm Thư Kính, mi tâm Trác Thiệu Hằng nhăn càng thêm sâu. Nữ nhân này thật phiền toái.

Nhưng Giả Bích Châu vẫn luôn mị nhãn như tơ nhìn chăm chăm Trầm Thư Kính trong áo choàng của Trác Thiệu Hằng, trong đầu đang suy tính đối sách để biết được thân phận của Trầm Thư Kính, làm sao phát giác được ánh mắt chán ghét của Trác Thiệu Hằng. Chỉ có hai tì nữ sau lưng nàng ta đã sớm phát hiện ra, nhưng lại ngại tính tình hung hăng của chủ tử mình, vẫn không dám tiến lên nói với nàng ta.

“Nếu có chuyện quan trọng thì mau nói, không còn thì rút sang một bên, đừng làm phiền bản vương”, Trác Thiệu Hằng lạnh giọng nói, Xích Âm Xích Ngụy cũng tiến lên một bước, chỉ cần vương gia gật đầu, họ liền động thủ nhắc “mỹ nữ suồng sã” này lên ném ra ngoài ngay lập tức.

Dường như Giả Bích Châu lại không bị khí thế của Trác Thiệu Hằng dọa lắm, nụ cười trên mặt vẫn tươi rói, nhưng Trầm Thư Kính đã để ý thấy khăn trong tay nàng ta vừa xuất hiện một vết rách. Giả Bích Châu cúi đầu hạ xuống nụ cười, rồi tiến lên một bước cổ tình lớn tiếng nói:

“Trần Quốc vương gia a, người làm như thế là không nên đâu. Một tháng nữa là đến lễ thành thân của người cùng Phượng Nghiên quận chúa rồi, sao người không ở trong phủ chuẩn bị này nọ đi? Không phải ban đầu vương gia còn đưa lễ Nạp Cát sớm đến hai tháng hay sao, sao lúc này lại chán rồi? Nếu không sao lại cùng người khác hai tay ôm ấp ngoài đường cơ chứ?”.

Lời Giả Bích Châu vừa dứt, ánh mắt của mọi người dưới sảnh liền như mưa dao mà phóng tới bên người Trác Thiệu Hằng, muốn nhìn rõ người hấn giữ trong áo choàng là ai.

Trùng hợp thay hôm nay Trầm Thư Kính ra cửa chỉ ăn mặc đơn giản, tóc còn cột cao, nên có người nhìn như nam tử, có người lại đoán rằng là nữ phần nam trang.

Từ sớm Trác Thiệu Hằng đã nhận ra thân phận của Giả Bích Châu, kiên nhẫn dành cho nàng ta giờ khắc này cũng đã đến cực hạn, hấn cau đôi mày anh khí, lộ ra một cỗ uy phong khó tả.

Ở đối diện Trác Thiệu Hằng, Giả Bích Châu còn loáng thoáng cảm nhận được một luồng khí lạnh cắt da cắt thịt, tuy không biết nó là gì, nhưng trực giác cho nàng ta biết- rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

Bước chân không tự chủ được lùi về sau mấy bước, mặt Giả Bích Châu vụt một cái mất đi huyết sắc, khuôn mặt trắng bệch cùng đôi môi tô màu đỏ tươi quả thật khủng bố người nhìn.

Trên hành lang tầng trên nhanh chóng xuất hiện hai thân ảnh màu hoàng kim. Kim quan trên đầu nam tử dừng mặc ngọc* nguyên chất tạo thành trâm cài xuyên qua, y phục thêu rồng tứ trảo, đai lưng bằng lụa quý khảm mặc ngọc đắt tiền. Trên nữ hầu* bên phải đeo kim bài bằng vàng nguyên chất- khắc ba chữ “Hoàng thái tử”, đại diện cho thân phận cao quý của y.

Hắn nhìn thoáng qua Giả Bích Châu sắc mặt trắng bệch bên dưới, tựa tiểu phi tiểu* cất lời:

“Khi nào thì chuyện riêng tư của vương gia lại nhọc quý nữ gia tộc lên tiếng bàn luận vậy? Bản cung quả thật là lau mắt mà nhìn đó”.

Giả Bích Châu ngẩng đầu lên, trông thấy trên hành lang đứng hai người vô cùng hoà hợp, trong đôi mắt đẹp ánh lên tia phấn hận nhưng vẫn không quên lễ tiết, cúi người hành một cái lễ với thân ảnh nam tử bên trên:

“Thái tử điện hạ vạn an. Châu nhi chỉ là muốn thay Phượng Nghiên quận chúa hỏi một chút thôi, chứ Châu nhi nào dám vọng ngôn nghị luận hoàng thất chứ. Thái tử điện hạ phải hiểu cho Châu nhi”.

“Ngông cuồng”, Trác Thiếu Khanh chán ghét nhíu mày, tức giận phất vạt áo bước lên lầu, nhưng trước khi đi vẫn cho tâm phúc lưu lại bảo hộ nữ tử một thân quý khí kia.

—Chú thích—

*Địch nhân: kẻ thù

*Nữ hầu: nút, cúc áo. Mặc ngọc: ngọc đen.

*Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

60. Chương 60: Lại Nữa [2]

“Thái tử hiểu hay không hiểu không phải là việc của một tiểu thư như Giả Bích Châu cô nương phán định được. Bỏ cung rõ ràng thấy người vọng ngôn, thấy người nghị luận Trấn Quốc vương, vậy mà người vẫn kiêu ngạo phủ nhận? Người cảm thấy Thái tử cùng bản cung là quả hồng mềm, người muốn nắn sao thì nắn như vậy ư?”, thanh âm thiếu nữ ôn nhu vang lên, nhưng lời nói lại không chừa đường lui nào cho Giả Bích Châu.

Giả Bích Châu ngẩng đầu nhìn lên hành lang tầng trên lần nữa, lần này ánh mắt của nàng ta dừng ở thân ảnh cũng một màu vàng kim như Trác Thiếu Khanh. Chỉ thấy thiếu nữ kia vận y phục khác với mọi người.

Áo tay dài màu trắng ôm sát cơ thể, cổ áo kín ôm gọn cái cổ thon dài kiêu ngạo như khổng tước, trên áo

thêu hoa văn Mạn Đà La hoa màu vàng kim- tượng trưng cho thân phận kim chi ngọc điệp của hoàng thất Định Nam quốc. Thân dưới bên trong mặc quần dài ôm sát cơ thể màu trắng, bên ngoài mặc một lớp lụa mỏng phủ qua mắc cá chân như ngọc ngà màu vàng thêu mấy loại hoa văn đặc trưng của Định Nam quốc. Dưới chân đi đôi giày bằng da hươu, bên hông quần một cái roi dài, tay cầm roi bọc bằng da rắn khắc hai chữ “Mặc Kỳ”- dòng họ hoàng tộc của Định Nam quốc.

Ba ngàn tóc đen trên đầu được thắt lại thành một bím tóc ở sau lưng, khăn trùm đầu bằng sa mỏng màu trắng thêu hoạ tiết bằng kim tuyến* ở trên trán càng làm tăng thêm sự khác biệt với mọi người. Vầng trán bị che bên dưới sa mỏng, đôi mắt lớn vừa phải nhưng đồng tử một màu đen nhánh, thỉnh thoảng còn ẩn hiện một màu xanh dương lạ kì- đó là dấu ấn của huyết thống hoàng tộc Mặc Kỳ, không thể lẫn vào đâu được. Sóng mũi cao thẳng, chóp mũi nho nhỏ, đôi môi chỉ tô một lớp son nhạt, điểm mỹ tuyệt tục*.

Không cần động não, chỉ cần nhìn phong thái ung dung của nữ tử này ở Bình Tây quốc mà lại dám ngênh ngang mặc y phục Định Nam quốc tự nhiên như thế, liền đoán được phần nào thân phận của nàng. Nữ nhi thất lạc vừa mới được nhận về của Định thân vương Định Nam quốc- Vân quận chúa Mặc Kỳ Vân- bây giờ là Hữu An công chúa.

Vị công chúa thất lạc bao nhiêu năm nay vừa nhận về đã được hưởng vô vàn đặc ân của hai nước Bình Tây và Định Nam. Hoàng đế Định Nam quốc là Đại bá ruột thịt của Mặc Kỳ Vân, nàng vừa trở về liền tấn phong nàng làm Hữu An công chúa- ban thưởng đất phong ở Hữu An thành đất đỏ quý giá. Còn Sùng Kha để lại vì tưởng niệm tiểu nữ hài năm đó bên cạnh Hình Đức phi, nên cũng khăng khải ban cho nàng phong vị Nhị phẩm quận quân, phong hào “Phụng Hiếu”.

Tuy Mặc Kỳ Vân là Hữu An công chúa của Định Nam quốc, ở Bình Tây chỉ là Phụng Hiếu Nhị phẩm quận quân, nhưng mọi người vẫn thường gọi nàng là Hữu An công chúa, bởi vì nàng là vị công chúa duy nhất của hoàng thất Định Nam quốc cho đến hiện tại, thân phận hiển nhiên là bất phàm.

“Phụng Hiếu quận quân nói đùa, bốn tiểu thư làm sao dám khinh thường Thái tử điện hạ cao quý. Quận quân đã quá lời rồi”, Giả Bích Châu rũ mi mắt, không nóng không lạnh đáp.

Trong lúc Mặc Kỳ Vân lên tiếng, Trác Thiếu Hằng đã sớm đưa Trầm Thư Kính lên lầu rồi. Nhưng vừa bước lướt qua người Mặc Kỳ Vân để lên tầng hai, thì Trầm Thư Kính liền dừng chân. Nàng bị lời nói không xem ai ra gì của Giả Bích Châu chọc cho tức giận. Vốn muốn đưa thời cơ cho Mặc Kỳ Vân lập uy, nhưng Giả Bích Châu này quả thật quá đáng, Mặc Kỳ Vân tính tình có chút mềm yếu làm sao sẽ là đối thủ của nàng ta?

Từ xưa đến nay- trước đó là Hỷ Tình- bây giờ là Mặc Kỳ Vân vẫn luôn là người rất quan trọng với Trầm Thư Kính. Đời trước Trầm Thư Kính ngu ngốc để Hỷ Tình chịu hết ầm ỨC mà không dám bênh vực, đời này ai dám động đến Mặc Kỳ Vân, chính là công khai mạo phạm đến Trầm Thư Kính nàng.

Trầm Thư Kính ngẩng đầu nhìn Trác Thiếu Hằng, hắn không nói gì mà chỉ vươn tay xoa đầu nàng một cái, thế nhưng trong ánh mắt ôn nhu kia nàng vẫn hiểu hắn muốn nói gì.

Nàng thích gì cứ việc làm, ta chính là hậu thuẫn vững chắc của nàng.

Trầm Thư Kính bị cảm động đến phát khóc, nhưng vẫn còn việc quan trọng cần “xử lý”, nên liền giả vờ lên tiếng đuổi người:

“Chàng mau lên phòng bao trước đi, bốn quận chúa phải xử lý con tiểu khổng tước của Giả gia này đã. Hừ, dám động đến người của bốn quận chúa, là ngại mệnh quá dài sao?”.

Dứt lời liền quay đầu đi nhanh về phía Mặc Kỳ Vân cùng nha hoàn thị vệ đang đứng, Trác Thiếu Hềng có cảm giác là nàng đang chạy trốn chết.

Hắn lắc đầu bật cười nhưng quả thật cũng không muốn ở lại đây lâu, nên quay đầu nói với Xích Ngụy Xích Âm rồi bước lên lầu:

“Hai người ở lại bảo hộ vương phi. Nếu nàng ta dám mạo phạm vương phi, liền trực tiếp động thủ cho bản vương. Một cái Giả gia mà thôi, vương gia các người cũng không phải là không trị được”.

“Vâng, tuân lệnh vương gia”, Xích Ngụy Xích Âm ôm quyền đồng thanh hô.

Phía bên đây, Trầm Thư Kính không để ý đến ánh nhìn của mọi người, vừa bước đến hành lang vừa lên tiếng, tựa như là vô ý cũng có lẽ là cố tình cắt ngang lời nói của Mặc Kỳ Vân:

“Giả Tam tiểu thư, thứ cho bốn quận chúa nói lời này sẽ mạo phạm người, nhưng là bốn quận chúa nhất định phải nói a. Thánh thượng vừa mới đặc cách cho Hữu An công chúa được phép dùng thân phận công chúa ở Bình Tây quốc, vậy ý của Thánh thượng là gì, tiểu thư còn không hiểu hay sao? Hay là do tiểu thư cảm thấy một Nhị phẩm quận quân là dễ bắt nạt ư? Hay là do thần trí của tiểu thư không tỉnh táo? Giả Tam tiểu thư, phong hào “Phụng Hiếu” cũng không phải là phong hào bình thường nha. Đến phong hào của Phụng Nghiên quận chúa ta đây cũng chưa chắc trang trọng bằng hai chữ “Phụng Hiếu” của Thánh thượng đâu”.

Lời này vừa nói ra cùng với sự xuất hiện của Trầm Thư Kính đã gây ra náo động bên dưới tầng trệt. Nữ tử ở trên đó là một trong Tứ Đại mỹ nhân, là quận chúa “Phụng Cầu Hoàng” cao quý, vốn chưa bao giờ lộ mặt nơi đông người.

Phụng Nghiên quận chúa là lần đầu hiện diện trước mọi người, các người nói xem có cần phải náo động không?

Vốn nghĩ đã có chuyện chính đáng để sỉ nhục Trầm Thư Kính, nhưng không ngờ nữ tử cùng đi với Trần Quốc vương lại chính là nàng, Giả Bích Châu quả thật tức điên. Giờ đây Trầm Thư Kính còn gián tiếp phỉ báng nàng ta là kẻ ngu, Giả Bích Châu cơ hồ đem hết “lửa” đối với Mặc Kỳ Vân trực tiếp đốt qua Trầm Thư Kính.

Dù gì Nhị phẩm quận quân hay là Nhất phẩm quận chúa gì thì cũng không có tư cách lên mặt với Giả Bích Châu nàng ta. Giả gia là gia tộc lớn mạnh nhất trong Ngũ Đại gia tộc Bình Tây quốc, gốc rễ lan rộng, đã sớm thâm căn cố đế trường tồn cùng vinh nhục quốc gia.

Dẫu rằng ở thời hoàng đế hiện nay, Tô gia cùng Triệu gia có phần được ân sủng, nhưng Giả gia cũng chưa hề bị lung lay vị trí. Là đích nữ con vợ cả, Giả Bích Châu chính là ngậm thìa vàng mà ra đời, lại được sủng ái mà lớn lên. Có thể nói, ở Giả gia, lời nói của Giả Bích Châu nặng còn quyền lực hơn lời nói của mấy vị thiếu gia.

—Chú thích—

*Kim tuyến: chỉ vàng.

*Diễm mỹ tuyệt tục: đẹp mỹ lệ nhưng không dung tục.

61. Chương 61: Xử Lý Tiểu Khổng Tước

Thế nên từ xưa đến nay, chưa bao giờ Giả Bích Châu phải chịu đựng nhục nhã như bây giờ. Nàng ta phần hận cúi đầu, móng tay bén nhọn găm sâu vào lòng bàn tay trơn bóng, nhưng thần trí nàng ta lại chẳng cảm giác được đau đớn nữa.

Nàng ta hận. Hận Mặc Kỳ Vân có tư cách gì cùng Thái tử điện hạ lớn lên. Hận Mặc Kỳ Vân có tư cách gì được Thái tử điện hạ sủng ái yêu thương, được hưởng ôn nhu vốn dĩ phải thuộc về Giả Bích Châu nàng ta.

Nàng ta căm phẫn. Căm phẫn Trầm Thư Kính có tài hoa gì mà được Hoàng đế đích thân ban danh hiệu Đại mỹ nhân, “ngồi cùng mâm ăn cùng bàn” với nàng ta. Căm phẫn Trầm Thư Kính lại dám dùng thân phận quận chúa để áp đảo nàng ta, ở nơi đông người công khai mắng chửi nàng ta.

Đại não nhanh chóng bị tức giận che mờ lý trí, Giả Bích Châu ngạo mạn ngẩng đầu, lớn mật quát to:

“Bốn tiểu thư không cần biết ‘Phụng Hiếu’ hay ‘Hữu An’, bốn tiểu thư chỉ biết nàng ta ở Bình Tây quốc bất quá chỉ là một Nhị phẩm quận quân, so với bốn tiểu thư cũng chẳng cao sang hơn là bao. Thân phận Giả gia đích tiểu thư, cho dù là Nhất phẩm quận chúa cũng không có tư cách mắng đâu. Đừng tưởng được thánh ân là một bước lên trời, các ngươi đừng quên thân phận của mình. Chỉ là một vị tiểu thư Quốc công phủ không được sủng ái, cùng với một dã nha đầu đã từng là nha hoàn. Bốn tiểu thư không biết liệu Mặc Kỳ Vân thật sự còn sống kia, có đến tìm người giả mạo để phân bua không a? Hay là các ngươi hợp lực giết người diệt khẩu rồi?”.

Lời Giả Bích Châu càng nói càng khó nghe, mọi người xung quanh cũng cảm thấy bất thường, người người tìm cách ra về. Việc của hào môn quý tộc, không đến lượt bá tánh như bọn họ có tư cách đứng xem, mặc dù bọn họ cũng là những nhân vật giàu có và có quan hàm. Nhưng nếu quan hàm cao thì đã không cần phải ngồi ở tầng trệt rồi.

Sắc mặt Trầm Thư Kính vẫn bình thản như trước, nhưng trong đôi phượng mâu đã sớm ánh lên tia sát khí. Nhục nhã nàng cũng được, nhưng lại dám công khai hoài nghi thân phận của Mặc Kỳ Vân- Giả Bích Châu hôm nay nhất định phải chết.

Nhưng Trầm Thư Kính còn chưa kịp lên tiếng thì thanh âm trong trẻo nghe không ra ái ố hỷ nộ của Mặc Kỳ Vân đã vang lên trước nàng một bước:

“Ở dưới chân thiên tử lại dám vọng ngôn, mạo phạm Nhất phẩm quận chúa, khinh thường Nhị phẩm quận quân, đáng ra nên giao cho Hình bộ. Nhưng nể tình người là Giả tiểu thư dòng chính, bốn cung tha cho người lần này. Tàng Thực các- sau này người đừng hồng bước vào dù là nửa bước. Tề Thịnh, ném ra ngoài cho bốn cung”.

Dứt lời, thân ảnh một nam tử nhanh chóng xuất hiện, chớp nhoáng một cái liền xách cổ áo Giả Bích Châu ném thẳng ra đường, không chút lưu tình.

Hai nha hoàn sau lưng Giả Bích Châu đã sớm bị lời nói ngạo mạn của tiểu thư mình dọa cho sợ vỡ mật, lúc này trong thấy tiểu thư bị người ném ra ngoài, cũng nhanh chóng hồi hồn, bước nhanh ra ngoài.

Giả Bích Châu hôm nay ăn vận hoa lệ, lúc ngã xuống lại chập vạt khôn tả. Khuỷ tay ma sát xuống mặt đường, lột một lớp da, máu đỏ tươi rỉ ra dưới lớp y phục màu bạc, như hoạ tiết vừa mới được thêu lên. Trâm cài đầy đầu rơi loảng xoảng trên mặt đất, bằng ngọc thì vỡ nát, bằng vàng thì gãy đôi. Chứng tỏ lực đạo ném xuống của Tề Thịnh không nhẹ chút nào.

Giả Bích Châu khốn đốn được nha hoàn đỡ lên, muốn vươn tay tát nha hoàn mấy cái để hả giận cũng không còn sức. Nàng ta cảm giác toàn bộ xương cốt trên người đã gãy vụn, đau đến chỉ muốn ngất đi. Tề Thịnh nhắc chân bước đến gần Giả Bích Châu, nàng ta hoa dung thất sắc, muốn lùi lại nhưng không thể cử động nổi.

Tề Thịnh khuôn mặt lạnh tanh, giọng nói vang lên đều đều nhưng lời nói lại hung hăng đâm vào tim Giả Bích Châu:

“Thái tử điện hạ có lời, Giả tiểu thư nếu dám mạo phạm Hữu An công chúa thì trực tiếp động thủ. Đánh chết người thì cũng chẳng sao. Thái tử không đủ uy quyền để xử lý một Giả gia cuồng vọng hay sao? Lại nói, hôm nay người lại dám mạo phạm cả hai vị trên kia, người quả thật là ăn gan hùm mật gấu. Lần này là Hữu An công chúa lệnh ta động thủ, còn người của Trấn Quốc vương gia bên người Phụng Nghiên quận chúa vẫn còn chưa ra tay đâu. Giả Tam tiểu thư, bảo trọng”.

Ngay lúc Giả Bích Châu bị Tề Thịnh ném ra ngoài thì Trầm Thư Kính và Mặc Kỳ Vân đã xoay người lên phòng bao phủ “Nguyệt” ở phía Đông tầng ba.

Bên trong Trác Thiệu Khanh và Trác Thiệu Hằng vẫn đang bàn luận một số chuyện trên quan trường, thấy hai người một trước một sau bước vào lập tức dừng lại.

Trầm Thư Kính đi đến bên cạnh Trác Thiệu Hằng, thật tự nhiên ngồi xuống bên cạnh hắn. Túc Tình vẫn luôn đứng trong bóng tối bảo vệ Trầm Thư Kính, lúc này mới bước ra, đứng trong góc phòng, cùng chung với Xích Âm Xích Nguyệt và mấy người cận vệ nha hoàn của Trác Thiệu Khanh và Mặc Kỳ Vân.

Mặc Kỳ Vân cũng bình thản ngồi xuống bên cạnh Trác Thiếu Khanh, tự tay rót hai tách trà, đẩy một tách qua cho Trầm Thư Kính:

“Kính nhi, mau uống đi, nói nhiều này giờ chắc miệng cũng khát rồi”.

“Đa tạ tỷ”, Trầm Thư Kính nhận lấy, mỉm cười nhấp một ngụm.

Cả bốn người đều rất ăn ý, không muốn nhắc hoặc là không thèm nhắc nữa chữ đến Giả Bích Châu, hoàn toàn xem việc vừa rồi chưa hề xảy ra.

Trác Thiếu Khanh trên môi vẫn luôn treo nụ cười, nhan sắc mặc dù không yêu nghiệt như Trác Thiếu Hằng nhưng luôn có một sức hút rất đặc biệt, là phong phạm và khí chất của một văn nhân nhã nhặn. Hắn nhìn Trác Thiếu Hằng và Trầm Thư Kính ở phía đối diện, nói:

“Lại nói, cũng sắp đến ngày thành thân của hai người rồi, bên phía mẫu hậu vẫn luôn cho người đến nhờ ta nhắc với đệ mang theo đệ muội* tiến cung, để mẫu hậu được tận mắt nhìn thấy nhi tức* của người”.

Trầm Thư Kính thoáng giật mình, quay đầu nhìn Trác Thiếu Hằng. Tuy đã là lần thứ hai thành thân, nhưng nàng vẫn nhìn không được có cảm giác của tiểu nương tử, vừa lo lắng vừa hồi hộp muốn gặp bà bà* tương lai.

Trác Thiếu Hằng vươn tay xoa tóc nàng, một bộ dáng không mặn không nhạt nói với Trác Thiếu Khanh:

“Dù sao sau khi thành thân cũng sẽ tiến cung tạ ơn, khi đó mẫu hậu chắc chắn không thể không gặp rồi. Một tháng không lâu, cứ để bà ấy đợi đi. Đừng tưởng đệ không biết bà ấy muốn gì”.

“Mẫu hậu chỉ là thương yêu chúng ta quá mà thôi. Không phải vẫn luôn có câu “bà bà cùng nhi tức khó tránh khỏi tranh cãi” hay sao? Vả lại, trước đây đệ muội quả thật thanh danh không được tốt lắm, dù là chỉ mấy lời dèm pha không đúng sự thật, nhưng mẫu hậu làm sao biết là đúng hay không đây? Ta vẫn nghĩ đệ nên đưa đệ muội tiến cung, cho mẫu hậu nhìn một cái, người sẽ tự khắc biết được mấy lời kia chỉ là cố ý bôi bác thanh danh đệ muội mà thôi”, Trác Thiếu Khanh sâu kín thở dài.

Mặc dù đã hai mươi mấy năm, nhưng thái độ của Trác Thiếu Hằng với Hoàng hậu vẫn luôn luôn không nóng không lạnh như thế. Trác Thiếu Khanh thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của người hoàng đệ này.

Trầm ngâm một lúc, trong đầu Trác Thiếu Hằng xuất hiện hình ảnh một mỹ phụ mặc cung trang đồ rực rỡ vẫn luôn ôn nhu vỗ về hắn mỗi khi hắn bị phụ hoàng trách phạt, cuối cùng miễn cưỡng thỏa hiệp:

“Đệ đã biết”.

—Chú thích—

*Đệ muội: em dâu.

*Nhi tức: con dâu.

*Bà bà: mẹ chồng.

62. Chương 62: Hoàng Hậu Nương Nương

Trời đã vào hạ, nắng vàng nóng cháy hoà cùng luồng gió bỏng rát thổi qua làm cảnh đào trong Hoà Kính viên phất phơ lay động. Ngày rồi đêm rồi lại ngày, mười hai canh giờ cứ thế trôi qua nhịp nhàng, mới đó mà đã vào giữa tháng tư, cách lễ thành thân của Trầm Thư Kính chỉ còn độ mười ngày.

Cách Tình một thân y phục nha hoàn màu xanh lục, trên tóc bới Nguyên Bảo kẻ cắm một cây trâm bạc, vẻ mặt hấp tấp, hốt ha hốt hải tiến vào sân.

Nơi ghé đá dưới tàn cây đào thụ, Trầm Thư Kính bởi vì giá y tân nương đã sớm thêu xong, hôn phục tân lang lại chẳng cần đến tay nàng làm, nên Trầm Thư Kính chỉ đành rảnh rỗi may vài bộ y phục thường nhật cho Trác Thiếu Hằng.

Lấy màu tím cùng màu mận chín làm chủ đạo, trên bàn đá đã sớm đặt ngăn nắp ba bộ, trên tay Trầm Thư Kính vẫn đang tiếp tục may bộ thứ tư, tay áo chỉ cần dùng một ít kim tuyến thêu mấy chữ “Phúc” nữa là xong.

“Tiểu thư, người mau thay y phục, Thái ma ma bên người Hoàng hậu nương nương đã đến chính viện, mang khẩu dụ của Hoàng hậu nói muốn người tiến cung thăm hỏi”, Cách Tình chuẩn xác dừng lại cách Trầm Thư Kính ba bước chân, gấp rút nói.

Kim trong tay không phòng bị châm vào đầu ngón tay một cái đau điếng, một giọt máu đỏ tươi nhiễm lên trên y phục, hoà lẫn vào từng sợi vải, Trầm Thư Kính giật mình ngẩng đầu lên.

Dẫu vậy, lời của Hoàng hậu là không thể trái cũng không thể tránh, Trầm Thư Kính vội vàng để y phục trong tay lên bàn đá, cùng Cách Tình Túc Tình tiến vào tẩm phòng thay đổi y phục.

Nửa canh giờ sau, ở nơi chính điện, Thái ma ma đã sớm chờ đến tức giận. Bà ta là thân tín bên cạnh Hoàng hậu nương nương, khi nào thì phải đợi chờ một người lâu như thế? Nhưng lại nghĩ đến thân phận hiển hách của Trầm Thư Kính, Thái ma ma cũng không dám tỏ thái độ với nàng, đành phải cắn răng nuốt ngược trở vào.

Cùng lúc đó, Trầm Thư Kính cuối cùng đã xuất hiện. Trên người nàng khoác lên cung trang Quận chúa nhất phẩm màu cam đào thêu chim Yến đang tung cánh bằng kim tuyến dưới làn váy, ba ngàn tóc đen bới kiểu Linh Xà kẻ chỉ cài hai đoá Bách Hợp hoa làm từ vàng ròng lên, ngọc bội chiết phiến trắng tinh khiết

trong nắng đường như phát sáng, khiến cho chữ “Trầm” khắc bên trong càng thêm nổi trội.

Đôi mày được chau chuốt tỉ mỉ khẽ nhếch lên, mắt phượng mi cong toát lên tươi cười hờ hững, giữa mi tâm vẽ một ấn kí Bách Hợp hết sức mới lạ màu đỏ nhạt, cùng với màu son như có như không càng thêm rực rỡ, bàn bàn nhập hoạ*.

Tay ngọc vén làn váy, vòng eo thon thả không đầy nắm tay khẽ cúi, hành lễ với Tô Tịch đang ngồi trên chủ vị sau đó mới hành một cái bán lễ với Thái ma ma:

“Thỉnh an mẫu thân, Thái ma ma hảo. Kính nhi đến trễ, mong Thái ma ma đừng chấp nhặt”.

Tô Tịch ngồi trên chủ vị mỉm cười hoà ái khẽ gật đầu, Thái ma ma lại là một dáng vẻ thụ sủng nhược kinh*, vội vội vàng vàng hành lễ với Trầm Thư Kính:

“Lễ của quận chúa lớn quá, nô tì không dám nhận. Là do nô tì đến quá gấp gáp, hại quận chúa phải gấp rút chỉnh trang, nô tì ngàn sai vạn sai a”.

Nhận được cái gật đầu của Trầm Thư Kính, Cách Tình tiến lên nhét vào trong tay Thái ma ma một hà bao đầy bạc vụn, khéo léo nói:

“Ma ma nói đùa, ma ma chỉ là thay Hoàng hậu nương nương truyền khẩu dụ, làm sao có lỗi được. Đây là chút trà phí mà quận chúa nhà ta thưởng cho ma ma, xin ma ma đừng chê ít”.

“Nô tì nào dám a, quận chúa quá lời rồi. Nếu quận chúa đã xong chúng ta cũng nên xuất phát, tránh để nương nương đợi lâu sẽ mất hứng”, Thái ma ma khẽ ước lượng hà bao trong tay, trên mặt nhanh chóng xuất hiện nụ cười càng thêm chân thành tha thiết.

Trầm Thư Kính nói vài lời với Tô Tịch, dặn bà không cần đi ra cửa tiền vì khí trời oi bức dễ cảm nắng, sau đó mới cùng Thái ma ma lên xe ngựa tiến vào Hoàng cung.

Mà lúc này ở trong Phượng Loan cung- tẩm cung của Hoàng hậu nương nương, người đã sớm ngồi đợi.

Hoàng hậu tên gọi Triệu Phương Linh, là thân cô cô của Triệu quận công gia hiện tại. Dù đã gần năm mươi tuổi, nhưng nhan sắc vẫn luôn được bảo dưỡng rất tốt, trông khoẻ mạnh lại xinh đẹp như chỉ mới ba mươi mấy tuổi xanh.

Chỉ thấy nơi chính điện, Hoàng hậu nương nương một thân cung trang màu xích thố, trên đó thêu đồ đằng hải vân. Tóc bới Mẫu Đơn kế, trâm cài phượng vĩ chín đuôi đầy uy nghi.

Bà nghiêng người, khe khẽ tựa vào đệm êm phía sau lưng, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Tính đến lúc này thì cũng đã ba mươi năm kể từ lúc bà nhập cung. Bà sớm đã quên hết sự trịnh trọng của buổi thành thân đó, trong trí nhớ chỉ còn sót lại lời nói của Hoàng đế:

“Linh nhi, trẫm biết nàng không muốn Phượng vị này, cũng không thích nơi cung cấm, nhưng trẫm nợ ca ca của nàng một mạng sống, nợ nàng một vị huynh trưởng như cha, nợ các chất nhi* của nàng một phụ thân từ ái. Trẫm là quân, là vua một nước, luôn bận trăm công nghìn việc, sợ có lúc sẽ hồ đồ làm bậy. Triệu gia có công lớn như thế, nếu không có nhân lực trong Hoàng cung, chỉ sợ sẽ trở thành bia ngắm cho những người có dã tâm”.

“Trẫm không cầu nàng yêu trẫm, trẫm chỉ cầu nàng vẫn luôn hiền lương thực tuệ như thế này, thay trẫm gánh vác biến loạn nơi hậu cung, thay trẫm chăm lo các con của mình. Nếu nàng làm tốt, trẫm hứa với nàng, cho dù trẫm có chết đi, Triệu gia của nàng vẫn sẽ mãi mãi không đổ”.

Sau đó mấy năm, Hoàng đế trong lúc đi Định Nam quốc gặp được Mặc Kỳ Hình, Hoàng đế liền rơi vào bể tình sâu đắm. Ông ở khắp nơi che chở bà ấy, luôn công khai bảo hộ bà ấy, từng chút từng chút một.

Nếu không phải vì Mặc Kỳ Hình không muốn Hoàng đế trở thành người thất hứa thì Phượng vị này của bà cũng đã sớm đổi chủ.

Hoàng đế yêu Hình Đức phi như thế, nhưng bà lại không hề đau lòng, mà chỉ thấy rất ganh tị. Bà ganh tị tại sao ở nơi cung cấm này, Mặc Kỳ Hình có thể tìm thấy tình yêu, còn bà thì không.

Mấy năm sau, Hình Đức phi vì khó sinh mà mất, Hoàng đế cũng suy sụp tinh thần mất mấy năm. Rồi Hoàng đế đến gặp bà, trên tay còn ẵm theo Trác Thiếu Hằng còn trong tã lót vốn vẫn luôn ở trong Dưỡng Tâm điện kể từ khi sinh ra.

Ông giao đứa nhỏ cho bà, lại cầm tay Trác Thiếu Khanh dắt về phía bà, ông nói:

“Hoàng hậu, nàng nhân từ độ lượng lại thông minh. Nàng ắt hẳn cũng biết hai đứa nhỏ này quan trọng như thế nào với trẫm. Trẫm không thể ở bên cạnh chúng mỗi ngày, đó là hại chúng. Hai đứa nhỏ đã mất mẫu phi, trẫm đành phải giao lại cho nàng, nhờ nàng chăm sóc. Linh nhi, nàng có thể không thương chúng như con ruột, nhưng cũng đừng quá hà khắc với chúng. Hai đứa là tất cả những gì Hình Hình để lại cho ta, xem như là ta cầu xin nàng”.

Đó là lần đầu tiên bà thấy Hoàng đế nhượng bộ đến như vậy. Ánh mắt ông ánh lên tia cầu khẩn, giọng nói còn thoáng chút run rẩy khó phát hiện. Từ khi Hình Đức phi bước chân vào, bà đã sớm phát hiện có một ngày, có một ngày nào đó Hoàng đế sẽ vì bà ấy mà bỏ xuống kiêu ngạo của chính mình.

Quả thật là như thế.

Sau đó nữa thì bà nhận nuôi dưỡng Trác Thiếu Khanh cùng Trác Thiếu Hằng. Trác Thiếu Khanh tuy lúc đưa đến Phượng Loan cung cũng đã bốn tuổi, nhưng vẫn rất thân thiết với bà. Trái lại, Trác Thiếu Hằng lớn lên trong những cái ôm của bà lại có chút xa cách.

Bà cũng không để tâm, vẫn luôn hoàn thành rất tốt trách nhiệm của một dưỡng mẫu- không hơn không kém. Luôn tỏ ra quan tâm nhưng không chú tâm, tựa như mỗi khi chúng làm sai bà sẽ phạt nhưng không trách mắng một câu. Nói tóm lại, những hành động nên có của một người mẹ bà đều có hết, nhưng lại vẫn luôn không thực sự đặt chúng vào tim mình.

Đó có thể chính là lý do mà càng lúc càng lớn, Trác Thiếu Hằng lại càng thêm xa cách với bà, vì tâm tư của trẻ nhỏ thường rất miễn cưỡng. Có thể nó đã sớm cảm giác được thái độ của bà rồi.

Trải qua mười tám năm trời, Triệu Phương Linh đã sớm xem Trác Thiếu Hằng cùng Trác Thiếu Khanh như là con ruột của mình. Nhưng Trác Thiếu Hằng vẫn luôn duy trì bộ mặt lạnh nhạt khi đối diện với bà, hầu như chưa bao giờ tâm sự một điều gì với bà cả.

Ngay cả đến việc hẳn muốn cưới Trần Thư Kính, bà cũng phải thông qua miệng hạ nhân bàn tán sau lưng mới biết được.

Trần Thư Kính- người nhi tức này bà không hề thích một chút nào. Dẫu rằng nàng có là người đàn ra được “Phượng Cầu Hoàng”, dẫu rằng nàng là Phượng Nghiên quận chúa, dẫu rằng nàng là một trong Tứ Đại mỹ nhân, bà vẫn một chút cũng không thể thích được.

—Chú thích—

*Bàn bàn nhập họa: đẹp như trang vẽ.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

*Chất nhi: cháu.

63. Chương 63: Hoàng Hậu Nương Nương [2]

Thanh danh của Trần Thư Kính vẫn luôn không tốt, lại là người ít tiếp xúc với đám quý nữ thế gia, nghe nói còn là người phía sau giật giây Triệu Mộ Như đi gặp bà thỉnh thánh chỉ tứ hôn của nàng (Triệu Mộ Như) với Trần Ngôn. Mặc dù Trần Ngôn rất tốt, nhưng thân phận có chút không cao quý lắm.

Triệu Phương Linh vốn cũng muốn gả Triệu Mộ Như cho Trác Thiếu Khanh, hoặc nếu là Trác Thiếu Hằng cũng tốt, nhưng cuối cùng cũng không thành công. Bà không thể trút bực tức lên người Triệu Mộ Như, cũng chỉ có thể chĩa mũi dùi vào Trần Thư Kính mà thôi.

Vẫn đang chìm sâu vào trong suy nghĩ, Triệu Phương Linh bị thanh âm Thái ma ma đột nhiên vang lên dọa cho giật nảy:

“Hoàng hậu nương nương, Phượng Nghiên quận chúa đến, đang chờ ở bên ngoài”.

“Đến rồi à? Cho vào đi”, Triệu Phương Linh phát phát tay, đồng thời cúi đầu chỉnh trang lại y phục của mình.

Trầm Thư Kính dời trước đã bước vào Phượng Loan cung mấy lần, khi đó Phượng Loan cung trang trí theo sở thích của Trầm Ánh Nguyệt, tất cả vật quý hiếm đều đem đi trưng bày ra, khiến cho cả cung điện trở nên vô cùng tục tũn loá mắt.

Mà đời này Phượng Loan cung trong tay Triệu Phương Linh lại mang đến một cảm giác vô cùng khác biệt, đầy khí chất cao quý. Chính điện chỉ trưng bày những vật bằng ngọc hoặc gốm trắng, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của vật trang trí bằng vàng. Thảm lót sàn là loại thảm khá tầm thường, bên bệ cửa sổ đặt hai chậu lan trên châu, huân hương trong phòng cũng là mùi hoa lan thanh nhã.

Trầm Thư Kính đi đến trước mặt Triệu Phương Linh, kéo làn váy, hành đại lễ, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh vang khắp cả chính điện:

“Thần nữ Phượng Nghiên quận chúa Trầm Thư Kính thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”.

“Đứng lên đi, nếu không Hằng nhi lại nghĩ là bốn cung ức hiếp người”, Triệu Phương Linh phát tay, trong lời nói nghe rõ mùi thuốc súng.

Vì không được phép mang nha hoàn bên người vào nên Trầm Thư Kính phải tự vén váy đứng lên, lại chưa nghe Triệu Phương Linh ban ngồi, đành phải cung kính cúi đầu đáp lời:

“Tạ nương nương ân điển”.

Thái ma ma nhận lấy tách trà nóng từ trong tay cung nữ, đem đặt lên bàn gỗ bên cạnh Triệu Phương Linh. Triệu Phương Linh im lặng nhấp mấy ngụm trà, sau đó mới như vừa phát hiện Trầm Thư Kính vẫn luôn đứng này giờ:

“Xem bốn cung hồ đồ chưa này. Thái ma ma, còn không mau mang ghế cho Phượng Nghiên quận chúa an tọa, chuyện như vậy người vẫn luôn làm hằng ngày, sao lúc này lại quên rồi?”.

Biết rõ thái độ của chủ tử đối với Trầm Thư Kính, Thái ma ma cũng không vạch trần mảnh khoé của bà, mà chỉ luôn miệng đáp “Nô tì có lỗi” sau đó mới sai người mang ghế lên đặt sau lưng Trầm Thư Kính.

Sớm đã biết Triệu Phương Linh sẽ không cho mình thái độ tốt, Trầm Thư Kính cũng không để trong lòng, nhanh chóng tạ ơn rồi ngồi xuống.

Triệu Phương Linh vừa uống trà vừa như có như không hỏi Trần Thư Kính:

“Phượng Nghiên quận chúa đã từng có quen biết gì với Hằng nhi sao?”.

Quen biết tất nhiên là có. Không những vậy còn đã quen biết mười một năm. Nhưng đó là dưới thân phận Ân Tang, Trần Thư Kính cũng không thể tùy tiện nói, đành phải hàm hồ đáp:

“Bẩm nương nương, không có ạ”.

“Thế thì thủ đoạn của Phượng Nghiên quận chúa quả thật cao tay. Không quen biết mà lại có thể mê hoặc nhi tử của bốn cung, khiến cho nó thần hồn điên đảo thú người làm chính phi. Thật là không khác gì hồ ly tinh mị hoặc người khác”, Triệu Phương Linh đặt mạnh tách trà xuống bàn, trong lời nói công khai mắng nhiếc Trần Thư Kính.

Là mẫu hậu của Trác Thiếu Hằng, bà đã nuôi hấn mười tám năm, mà hấn vẫn luôn một bộ dáng không mặn không nhạt với bà. Sao có thể đối với một nữ tử yêu sâu đậm đến như thế? Vậy thì nguyên nhân chỉ có thể xuất phát từ Trần Thư Kính mà thôi.

Sắc mặt Trần Thư Kính thoáng chút ảm đạm. Nàng vẫn luôn nghĩ Triệu Phương Linh dù có ghét nàng cỡ nào vẫn sẽ có chừng mực. Nào ngờ là nàng đánh giá cao bà ấy quá rồi. Nhìn bộ dáng lúc này chẳng khác gì một phụ nhân chanh chua, hoàn toàn mất đi phong phạm quý khí lúc ban đầu.

“Hoàng hậu nương nương, người quá lời rồi. Thần nữ nào dám mê hoặc Trấn Quốc vương, thần nữ quả thật không quen biết Trấn Quốc vương, nhưng huynh trưởng của thần nữ là tướng quân dưới trướng ngài ấy, có lẽ ngài ấy biết thần nữ thông qua huynh trưởng của thần nữ”, Trần Thư Kính cúi đầu, một bộ dáng đề mi liêm mực*, nhỏ nhẹ nói.

“Vậy thì có phải người đã nhờ huynh trưởng người tiền cử người với Hằng nhi hay không? Hay người đã thừa dịp Hằng nhi gặp mặt huynh trưởng người mà câu dẫn hấn? Trần Thư Kính, thanh danh của người từ nhỏ đến lớn vẫn luôn rất tề, chỉ là may mắn đàn một khúc “Phượng Cầu Hoàng”, sao có thể lọt vào mắt của Hằng nhi được chứ?”, Triệu Phương Linh quất mắt nhìn Trần Thư Kính, càng nói càng thêm khó nghe.

Trần Thư Kính một bộ dáng nhàn nhạt ngược nhìn Triệu Phương Linh, cảm thấy tình trạng lúc này của bà có hơi bất ổn, nên cũng không chấp nhặt, vẫn nhẹ giọng nói:

“Nương nương đã nghi oan cho thần nữ. Trấn Quốc vương vì sao chọn thần nữ, nương nương là mẫu hậu còn không biết thì làm sao thần nữ rõ được? Lại nói, Trấn Quốc vương là loại người nào nương nương còn không rõ hay sao, sao có thể để chính mình bị những nữ nhân hồ ly mê hoặc được”.

Thái độ không mặn không nhạt của Trần Thư Kính vào trong mắt Triệu Phương Linh càng như đổ thêm dầu vào lửa. Bà cảm thấy trong lồng ngực dâng lên từng đợt lửa giận, run run chỉ tay vào người Trần Thư Kính mắng:

“Người, người là tiện tì không biết xấu hổ, là hồ ly tinh. Người mị hoặc Hằng nhi của bốn cung, là người mê hoặc hấn mới khiến hấn vì người mà chống đối bốn cung. Hằng nhi ở bên cạnh bốn cung lâu như vậy nhưng vẫn luôn lạnh nhạt với bốn cung, sao nó có thể vì một nữ tử đề hèn như người mà yêu đến chết đi sống lại? Người không xứng, chắc chắn là người đã làm gì đó, chắc chắn là người đã động tay chân với Hằng nhi của bốn cung”.

Lúc này cửa điện vẫn luôn đóng đột nhiên bật mở, một đôi ủng đen thêu kỳ lân vàng óng nhanh chóng bước vào, trong giọng nói nghe rõ sự tức giận:

“Mẫu hậu, người đừng quá đáng. Nếu người còn như vậy, thì sau này bản vương cũng sẽ không mang Kính Kính bước vào Phượng Loan cung nữa bước”.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Trầm Thư Kính vừa ngẩng đầu đã lọt vào vòng ôm của Trác Thiệu Hằng, trong khoang mũi chỉ còn lưu lại hương thơm thanh lãnh của tuyết liên buổi sớm đầy dễ ngủ.

Trác Thiệu Hằng cau mi tâm, nhỏ giọng hỏi Trầm Thư Kính:

“Nàng không có việc gì chứ? Ta đã nói trước là nàng đừng tiến cung, phải chờ ta đi cùng, sao nàng không nghe? Nếu không phải Túc Tình thông báo, thì có lẽ nàng đã sớm ngồi im nghe mắng đến góc đầu dãy không nổi rồi phải không?”.

“Không có việc gì, ta không sao, chàng không cần lo lắng. Hình như Hoàng hậu có chút bất ổn, ta cũng không dám kích thích bà, đành phải im lặng thôi”, Trầm Thư Kính vươn tay giữ lấy hông Trác Thiệu Hằng, khẽ nói.

Trùng mắt nhìn hai người ôm ấp công khai trước mặt mình, Triệu Phương Linh bị tức đến choáng váng, phải để Thái ma ma đỡ mới đứng vững. Bà vươn tay, chỉ Trác Thiệu Hằng nói:

“Hằng nhi, con mau buông tay. Hai người các người chưa thành thân, sao có thể công khai ôm ấp như thế? Còn gì là quy củ nữa? Người đâu, còn không kéo bọn chúng ra”.

“Ai dám đụng vào nàng ấy, bản vương chặt tay kẻ đó”, Trác Thiệu Hằng lạnh lùng quét mắt khắp chính điện, cuối cùng dừng ở thân ảnh Triệu Phương Linh:

“Mẫu hậu, Kính Kính là thê tử của ta, là nữ tử duy nhất ta yêu, cũng là nữ tử duy nhất yêu ta. Người chưa hề yêu ta như những gì người chứng tỏ, mẫu hậu. Người chỉ đang ganh ghét, người chỉ đang ích kỷ. Người không yêu ta nhưng lại muốn ta yêu người, muốn ta xem người là mẫu thân. Người không cho phép ta khai chiến với quyền uy của người, người không thích Kính Kính nên người cố chấp áp đặt sự căm ghét Kính Kính lên người ta, buộc chúng ta phải làm theo ý của người”.

“Mẫu hậu, người biết không, người càng làm như vậy, ta càng không có cách nào xem người là mẫu thân thật sự của mình. Bởi vì mẫu thân sẽ không bao giờ làm tổn thương đến nhi tử của mình”.

Dứt lời, Trác Thiếu Hằng liền giữ lấy eo Trầm Thư Kính, nửa kéo nửa ôm nàng, từng bước một chậm rãi ly khai Phượng Loan cung, để lại Triệu Phương Linh vẫn đang bị lời nói của Trác Thiếu Hằng làm cho sững sờ.

—Chú thích—

*Đê mi liêm mục: hạ mày khép mắt.

64. Chương 64: Thịnh Thế Phong Hoa

Ngày mồng một tháng năm được Khâm Thiên Giám chọn là ngày hoàng đạo, rất tốt để tổ chức hỷ sự.

Trầm Thư Kính vẫn luôn ngủ không sâu, khi Túc Tình chạm vào người một cái đã bừng tỉnh. Nàng nhìn ra bên ngoài trời, chỉ thấy cả bầu trời vẫn còn một màu đen kịt, vầng trăng tròn vành vạnh mắc trên ngọn liễu khe khẽ đung đưa. Đưa tay lên dụi mắt, giọng nói vẫn còn mang âm mũi:

“Túc Tình, giờ nào rồi?”

“Chủ tử, đã vào canh giờ Dần canh năm* rồi. Chủ tử cũng nên dậy bắt đầu tắm rửa thay y phục”, Túc Tình nâng Trầm Thư Kính dậy, nhỏ giọng nói.

Trong cơn mơ màng, Trầm Thư Kính bị đưa vào trong thùng nước tắm sớm đã rải đầy hoa Huân Y Thảo- loại hoa mà nàng thích nhất. Cách Tình sau khi chuẩn bị y phục xong xuôi, cũng mau chóng tiến vào giúp.

Trầm Thư Kính tựa đầu trên thùng nước, khẽ lim dim, mặc cho Túc Tình Cách Tình tẩy rửa người mình đến đau rát, như muốn phỏng rộp cả lên.

Lúc tắm xong đã là nửa canh giờ sau đó, Trầm Thư Kính được Cách Tình tỉ mỉ lau khô người, sau đó chậm chạp mặc hỷ phục vào người.

Giá y đồ thẫm có bốn lớp, lớp trong cùng là tó y, kế đến là lụa trơn màu đỏ, kế đến nữa là y phục màu đỏ tươi thêu Long Phượng trình tường bằng chỉ vàng, bên ngoài khoác sa mỏng cũng một màu đỏ rực thêu đầy chữ “Hỷ” nơi viền áo. Tay áo rộng thùng thình, làn váy dài phủ quét đất, lộ ra một chút quý khí khó tả.

Trầm Thư Kính gian nan nhắc bước ngọc ra khỏi bình phong ngăn cách, ngồi xuống ghế đối diện với gương đồng. Cách Tình trên tay mang đầy son phấn, ở trên mặt Trầm Thư Kính tô tô vẽ vẽ không ngơi tay. Cuối cùng ở trên trán nàng vẽ xong một đoá hoa đào nho nhỏ, Cách Tình mới buông bút.

Trầm Thư Kính còn chưa kịp nhìn ngắm kĩ dung mạo của mình thì cửa phòng đã bật mở, một nhóm người

nhANH CHÂN ĐI VÀO.

Tô Tịch bước đến bên cạnh Trầm Thư Kính, nghĩ đến nữ nhi vừa mới cập kê chưa bao lâu đã gả đi, hốc mắt không nhịn được có chút đỏ, trong lòng xót xa vô cùng.

Cảm giác được tâm trạng của mẫu thân, Trầm Thư Kính vươn tay nắm lấy ngọc thủ của bà, nhẹ nhàng nói:

“Mẫu thân, người đừng khóc. Nữ nhi dù cho gả đi rồi vẫn sẽ luôn là tiểu nữ nhi của người mà”.

Mỹ phụ nhân một thân y phục Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân bên cạnh Tô Tịch là Uy Vũ Đại tướng quân phu nhân Trác thị cũng tiến lên khuyên nhủ:

“Tịch nhi, đừng khóc, hôm nay là hỷ sự của con bé, không nên khóc a. Kính nhi nói phải, nàng dù gả đi vẫn là nữ nhi của muội mà, đừng khóc. Tẩu còn phải chải đầu cho Kính nhi, muội đừng khóc mà làm trễ giờ lành chứ”.

Làm sao có thể để bản thân làm trễ giờ lành của nữ nhi, mặc dù trong lòng rất đau xót nhưng Tô Tịch vẫn rất vui mừng nở nụ cười, lôi kéo Trác thị nói với Trầm Thư Kính:

“Kính nhi con xem, Đại cữu mẫu đến đây hôm nay là để làm Toàn Phúc Phu Nhân cho con đấy. Đại cữu mẫu thân phận cao quý, hôn nhân cùng Đại cữu cữu con vẫn rất luôn thuận hoà, trên có bà bà thương yêu, dưới có hai nhi tử nhi nữ. Con nhất định sẽ được hưởng phúc khí của Đại cữu mẫu con”.

“Kính nhi đa tạ Đại cữu mẫu”, Trầm Thư Kính hướng Trác thị khê cúi đầu, chân thành nói.

Trác thị sợ làm trễ giờ lành, nhanh chóng tiến lên, nhận lấy cây lược đen nhánh trong tay Cách Tình, chậm rãi chải lên tóc Trầm Thư Kính, vừa chải vừa không ngừng nói:

“Nhất sơ*, sơ đến đuôi. Nhị sơ, sơ đến răng long đầu bạc. Tam sơ, sơ đến con cháu đầy đàn. Tứ sơ,...”.

Vừa buông lược xuống, Tô Tịch liền nhịn không được khóc như mưa. Diệp thị ở phía sau cũng tiến lên ôm lấy bà, nhẹ nhàng vỗ về.

Trầm Thư Kính từ nay đã không còn là tiểu nữ nhi của bà nữa, đã không thể tùy tiện gặp bà mỗi ngày, nàng đã lập gia đình, nàng đã là nương tử của người khác.

Thật sự phải xa cách rồi...

Cùng lúc đó, tiếng gà gáy tàn canh năm vang lên, hoà cùng tiếng pháo đi mừng rợp trời, cùng thanh âm

giày ma sát với mặt đất hấp tấp vang lên của Tôn Vu:

“Phu nhân, kiệu hoa của Trần Quốc vương gia đến rồi”.

Trầm Thư Kính ngẩng nhìn bản thân trong gương lần cuối trước khi được Tô Tịch phủ khăn voan đỏ chót lên đỉnh đầu, nụ cười vẫn treo trên khoé môi chợt hạ xuống, đột nhiên cảm thấy rất mất mát.

Cảm giác trong tay nhiều thêm một quả táo Cát Tường cùng một cây gậy Như Ý, Trầm Thư Kính liền được mọi người hỗ trợ, leo lên lưng Trầm Ngôn đã sớm đợi ở trước cửa.

Tám lưng Trầm Ngôn vừa rộng nhưng rất vững chắc, Trầm Thư Kính tựa người lên trên còn nghe cả tiếng tim đập của hắn.

Trong tiếng ồn ào chúc phúc của mọi người xung quanh, Trầm Ngôn chậm rãi cất bước, vừa đi vừa nhỏ giọng nói với Trầm Thư Kính:

“Mười lăm năm trước, mẫu thân sinh ra một tiểu nữ oa trắng trắng mềm mềm, lại trông rất thư hương văn nhã, huynh một ngụm liền gọi muội là Thư Kính. Tiểu Thư Kính theo năm tháng dần lớn lên, càng thêm trở mã xinh đẹp. Muội thông minh lanh lợi lại rất tình cảm. Nếu không có muội, đã không có một Trầm Ngôn cùng Triệu Mộ Như như bây giờ, cũng sẽ không có sự xuất hiện của hài tử trong bụng Mộ nhi. Trầm Thư Kính, bây giờ ca ca đã làm cha rồi, ca ca thật sự rất biết ơn muội”.

“Ca ca nói gì thế, huynh là huynh trưởng của muội, giữa chúng ta còn cần mấy lời khách sáo đó sao? Tẩu tẩu có hỷ rồi? Chuẩn ra khi nào thế? Thảo nào hôm nay muội không nhìn thấy tỷ ấy”.

“Tối hôm qua nàng ấy không khỏe, huynh cho đại phu kiểm tra thử, liền phát hiện là hỷ mạch, đã hơn hai tháng rồi”.

“Thật tốt quá. Ca ca, sau này muội không còn ở Trầm gia nữa, mẫu thân cùng tẩu tẩu và tiểu chất nhi phải trông chờ vào huynh rồi. Ca ca muội là giỏi nhất, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho mọi người. Huynh yên tâm, Hằng đối với muội rất tốt, muội nhất định sẽ sống tốt, huynh đừng lo”, Trầm Thư Kính áp sát mặt vào tám lưng Trầm Ngôn, nhẹ giọng thủ thủ, nơi khoé mắt chậm chạp chảy ra một giọt nước mắt nóng hổi.

Đời này người thân của nàng tất cả đều rất tốt. Mẫu thân không chết, ca ca còn cưới vợ sinh con, Tô gia vẫn luôn sùng sùng không ngã, Đại biểu tỷ Tô Yên Vân hai tháng trước đã sớm xuất giá, thuận lợi gả cho Kinh Thương bá Tiết Gia Dịch của phủ Cố Luân Trưởng công chúa.

Trác Thiếu Kinh cùng Trầm Ánh Nguyệt đã sớm ngã ngựa, thù cũ hận mới nàng cũng xem như đã tính xong.

Kể từ bây giờ trở đi, nàng chỉ sống vì chính nàng, và vì Trác Thiếu Hằng mà thôi.

Trầm Ngôn đưa Trầm Thư Kính lên kiệu hoa xong xuôi, ngẩng đầu nhìn về phía Trác Thiếu Hằng một thân hôn phục đen thẫm thêu Long Phượng trình tường bằng chỉ đỏ, bên mép áo thêu thật nhiều chữ “Hỷ” bằng kim tuyến, cơ hồ che lấp cả màu vải.

Chỉ thấy Trác Thiếu Hằng trên khuôn mặt ngập tràn ý cười, trên môi nở nụ cười vô cùng chân thật, lúc nhận chúc phúc của mọi người đều rất vui vẻ mà gật đầu lại. Trầm Ngôn bị niềm hân hoan toả ra từ trên người Trác Thiếu Hằng lây nhiễm, cũng mỉm cười, nhỏ giọng thì thầm:

“Trác Thiếu Hằng, đệ phải chăm sóc tốt cho Kính nhi, nếu không ta sẽ mang con bé về lại Trầm gia”.

Khi kiệu hoa cùng mười dặm hồng trang đi hết một vòng quanh Đế thành thì mặt trời cũng đã lên cao trên đỉnh đầu. Kiệu hoa dừng ở trước cổng Trấn Quốc vương phủ trong tiếng kèn trống inh ỏi và tiếng hô hào của những người xung quanh.

Nắm chặt táo Cát Tường cùng gậy Như Ý trong tay, Trầm Thư Kính cảm giác cổ kiệu lung lay một chút, có lẽ là Trác Thiếu Hằng đá kiệu hoa, sau đó màn kiệu vén lên, một bàn tay đưa vào trước mắt nàng.

Qua lớp lụa mỏng trùm đầu, Trầm Thư Kính lơ mơ thấy được chủ nhân bàn tay có chút run rẩy, nàng khe khẽ cười, vươn tay đưa một đầu còn lại của gậy Như Ý vào tay Trác Thiếu Hằng, sau đó nương theo lực kéo của hắn mà chậm rãi bước ra.

—Chú thích—

*Giờ Dần canh năm: 3-5 giờ sáng.

*Sơ: chải.

65. Chương 65: Thịnh Thế Phong Hoa [2]

Nắng trưa chói chang làm cho tầm nhìn bên trong khăn lụa của Trầm Thư Kính rõ ràng hơn. Ở nơi cửa phủ Trấn Quốc vương đứng rất nhiều người, có Trác Thiếu Khanh một thân kim bào tôn quý, của Mặc Kỳ Vân một thân y phục thổ cẩm nhiều màu mặt đầy hoan hỉ, có rất rất nhiều người, trên mặt đều mang theo hai chữ “Chúc phúc”.

Có hỷ nương tiến lên, ở bên phải Trầm Thư Kính đỡ lấy nàng, giúp nàng bước qua chậu than đặt ở bệ cửa kia thuận lợi hơn, sau đó Trầm Thư Kính cùng Trác Thiếu Hằng tiến vào chính viện.

Nơi chính viện, Sùng Kha để một thân long bào hoàng kim sáng lấp lánh, đầu đội long quan cao quý mỉm cười ngồi trên chủ vị, bên cạnh ông là Nhu phi nương nương Tô Sương, Hoàng hậu sau khi gặp Trầm Thư Kính xong đã ngã bệnh, đến giờ vẫn chưa dậy nổi.

Được hỷ nương giúp đỡ, Trầm Thư Kính nhanh chóng cùng Trác Thiếu Hằng quỳ xuống trên đệm êm đã sớm đặt sẵn ở phía trước. Thanh âm the thé của Lý tổng quản vang lên, mang theo âm điệu vui mừng khó phát hiện:

“Nhất bái thiên địa”.

Trầm Thư Kính cùng Trác Thiếu Hằng hướng ra cửa lớn, lạy một cái.

“Nhị bái cao đường”.

Hai người quay lại, hướng Sùng Kha để cùng Nhu phi, cũng lạy một cái.

“Phu thê giao bái, từ nay về sau vĩnh kết đồng tâm”

Trác Thiếu Hằng nhìn tân nương một màu đỏ thắm đang đứng đối diện mình, nụ cười treo trên môi vẫn chưa hề tắt, cùng nàng cúi đầu.

Sau đó Sùng Kha để lại nói mấy lời chúc phúc, Nhu phi cũng không ngoại lệ, rồi Trầm Thư Kính nhanh chóng được nâng vào hỷ phòng. Còn Trác Thiếu Hằng vì là tân lang nên phải ở lại tiếp đãi khách khứa, uống rượu là điều không thể tránh khỏi.

Trong tấm phòng Tam viên sớm đã được chuẩn bị kĩ càng. Khi được đỡ ngồi xuống đệm giường cũng một màu đỏ thắm, Trầm Thư Kính cảm giác được bên dưới bề mặt rất nhiều đồ. Nào là long nhãn, nào là hạt sen, nào là đậu phộng,...

Nơi chính viện truyền tới thanh âm huyền ảo, Trầm Thư Kính cảm thấy đói đến hoa cả mặt mày. Từ sáng đến giờ nàng chưa ăn một cái gì, đến nước cũng chưa uống, trong phòng vẫn còn đầy hỷ nương nên nàng đành phải bấm bụng nhẫn nhịn.

May là tầm một canh giờ sau, Túc Tình cho người mang thức ăn lên, lại cho các hỷ nương lui xuống trước, mới đến trước mặt Trầm Thư Kính nói:

“Chủ tử, vương gia biết chắc người đang rất đói, nên đã dặn phòng bếp làm thức ăn xé cho người. Người vén khăn lên, ăn một chút đi, tiệc hỷ ngoài kia vẫn còn rất náo nhiệt, chỉ sợ không thể tàn sớm trong một hai canh giờ tới”.

Trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, Trầm Thư Kính gật gật đầu, Cách Tình cũng thương xót chủ tử cả ngày chưa ăn gì, nhanh chóng tiến lên giúp nàng gỡ bỏ hỷ khăn trên đầu.

Mỹ phượng là không thể tháo, nên Trầm Thư Kính không biết làm gì đành phải để nguyên mỹ phượng, chậm chạp ăn.

Trên bàn tất cả đều là món ngày thường nàng rất thích, một đĩa đậu phụ non ngân nhĩ, một cái đùi gà nướng cay, còn có một chén canh nấm Đông Cô nấu với gà ác vẫn còn bốc khói nghi ngút.

Cả ngày chưa ăn gì, Trầm Thư Kính cũng không kén chọn, vả lại thức ăn rất vừa khẩu vị nàng, tựa như là đã tỉ mỉ tìm hiểu qua.

Lúc Trầm Thư Kính ăn xong thì ráng chiều cũng đã lên, âm thanh ồn ào bên ngoài cũng đã vơi bớt.

Nhanh chóng nhận lấy nước súc miệng từ tay Cách Tình, súc sạch mùi vị thức ăn trong khoang miệng, sau đó được Túc Tình đỡ lại lên giường, phủ lại hỷ khăn, sau đó mấy vị hỷ nương lúc này cũng mau chóng bước vào.

Tầm giờ Dậu*, chính viện mới chính thức trở nên im ắng, trên hành lang cũng vang lên bước chân có hơi hỗn loạn của Trác Thiếu Hằng. Trác Thiếu Hằng đẩy cửa phòng bước vào, mấy vị hỷ nương cũng nhanh chóng cúi người hành lễ:

“Thỉnh an vương gia”.

“Miễn lễ”, Trác Thiếu Hằng không để ý phát tay.

Có hỷ nương tiến lên đưa ngọc xướng* cho Trác Thiếu Hằng, không chờ đợi thêm một khắc nào, Trác Thiếu Hằng nhanh chóng vén khăn lụa trên đầu Trầm Thư Kính lên.

Ánh mắt hắn như bị ánh sáng từ dung mạo của Trầm Thư Kính làm cho chói lòa. Hôm nay Trầm Thư Kính được trang điểm rất tỉ mỉ, hai má vì thẹn thùng mà càng thêm hồng nhuận, đoá hoa đào trên mi tâm như phụ trợ thêm cho dung nhan của nàng, một bộ dáng hoa chi chiêu triển*.

“Kính Kính, nàng đẹp quá”, Trác Thiếu Hằng nhãn mạo lục quang*, cảm thán.

Sau đó hỷ nương lại tiến lên đưa cho hai người hai chung rượu. Trầm Thư Kính quàng tay qua tay Trác Thiếu Hằng, ở trong ánh nhìn chăm chú của đối phương uống hết rượu trong chung.

Xong xuôi tất cả, đám cung nhân trong phòng đồng loạt quỳ xuống, thanh âm vang dội:

“Cung chúc vương gia vương phi cử án tề mi*, sớm sinh quý tử”.

“Thưởng mỗi người một trăm lượng vàng, bản vương nhận lời chúc phúc của các người”, Trác Thiếu Hằng phần khởi nói.

“Đa tạ vương gia”, cung nhân vui mừng đồng thanh nói, sau đó rất thức thời nhanh chóng lui ra.

Túc Tình Cách Tình sau khi chuẩn bị nước nóng để hai người tắm rửa xong cũng không ở lại, lúc ra ngoài còn thuận tiện đóng chặt cửa.

Trác Thiếu Hằng giúp Trầm Thư Kính gỡ mũ phượng đè nặng trên đầu xuống, nhìn trán ngọc bị đè ép đến mức tụ máu, hần có chút xót xa vươn tay sờ lên:

“Không ngờ lại nặng như vậy, là ta thất trách”.

Nếu biết nặng như thế hẳn sẽ sớm đề nghị Lễ bộ làm lại cái mới rồi.

“Không có việc gì, thiếp vẫn ổn. Chàng mau đi tắm đi”, Trầm Thư Kính không được tự nhiên cúi đầu, lí nhí nói.

“Cùng tắm đi”, Trác Thiếu Hằng xấu xa cười.

Sau đó bị Trầm Thư Kính trừng mắt, đành phải sờ sờ mũi tự mình bước vào sau tắm bình phong, tiếng nước cũng nhanh chóng vang lên rào rào.

Khi hai người tắm rửa xong xuôi thì tiếng trống canh một* cũng đã vang lên, Trầm Thư Kính cùng Trác Thiếu Hằng cởi giày nhanh chóng leo lên giường.

Trác Thiếu Hằng lật người, đè Trầm Thư Kính dưới thân mình, nhỏ giọng nói:

“Kính Kính, nàng biết không, ngày hôm nay là ngày mà ta đã sớm trông chờ từ rất lâu rồi. Cuối cùng nàng cũng đã trở thành thê tử của ta, là của một mình ta mà thôi”.

“Trác Thiếu Hằng, chàng thật ngu ngốc. Nếu hôm đó ở Linh Tê điện thiếp không hỏi, có phải chàng cũng sẽ im lặng hay không?”, Trầm Thư Kính vươn tay quàng lên cổ Trác Thiếu Hằng, đau lòng nói.

Thoáng ngẩng người một chút, Trác Thiếu Hằng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng cũng không để cho Trầm Thư Kính kịp nhìn thấy, đã vùi đầu vào hõm vai của nàng. Ngửi được mùi hoa Huân Y Thảo nồng nàn, Trác Thiếu Hằng cảm thấy lòng mình bình yên đến lạ kì:

“Nếu hôm đó nàng không hỏi, ta cũng nhất định không nói. Ta, thật ra ban đầu ta đã sớm muốn bỏ cuộc, ta muốn cho nàng một cuộc đời bình bình an an, nhưng sau đó ta phát hiện ta lại không làm được. Rồi ý định sau đó của ta là sau khi cùng Ngũ ca nắm chặt quyền lực trong tay, ta sẽ, ta sẽ dùng thánh chỉ để buộc nàng trở thành vương phi của ta. Ta không cần nàng yêu ta, ta chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là được. Chỉ cần nàng, nếu không phải nàng ta cũng không cần ai khác”.

“Phụ hoàng đã nói với ta, mẫu phi thực ra rất thích chế độ một phu một thê của An Cát Nhĩ tộc. Nhưng phu quân của bà là đế vương, đế vương có thể không vô tình, nhưng không thể không có tam thê tứ thiếp.

Bà ban đầu rất yêu phụ hoàng, phụ hoàng vốn cũng rất yêu bà. Sau đó dần có nhiều nữ tử nhập cung hơn, trái tim của phụ hoàng càng lúc càng chia sẻ cho nhiều người. Thật ra năm đó mẫu phi mất, một phần là do khó sinh, phần còn lại là do tâm ý đã tàn, người cũng không thiết sống nữa”.

“Vì lẽ đó nên ta thực sự rất ghét tam thê tứ thiếp, ta không cầu mong gì, chỉ mong nhất sinh nhất thế nhất song nhân*. Kính Kính, nàng là nữ tử duy nhất ta yêu, là thê tử danh chính ngôn thuận của ta, Trác Thiếu Hằng ta từ đầu đến cuối chỉ cần một mình nàng mà thôi”.

Trầm Thư Kính hai mắt đỏ hoe, cánh tay từ trên vai Trác Thiếu Hằng tuột xuống siết chặt hông hắn, thấp giọng nỉ non:

“Đồ ngốc. Chàng thật sự là ngốc tử mà”.

Sau đó rèm lụa Tô Châu đỏ rực chậm rãi buông xuống, hai bóng người từng chút một hoà vào nhau. Khoảnh khắc Trác Thiếu Hằng tiến vào trong thân thể Trầm Thư Kính, nàng tuy đau đớn nhưng bên môi lại treo nụ cười.

Nàng đã thật sự là người của hắn, là nương tử của hắn. Đời này của nàng đã sớm định ra phải ở bên cạnh hắn, sinh tử không rời.

Dưới ánh nến long phượng lập lòe, hai con người hoà chung một nhịp thở, hoà chung một thanh âm hoan ái. Ngoài trời mây đen chậm chạp tan đi.

Một khắc xuân tiêu, đáng ngàn vàng.

—Chú thích—

*Giờ Dậu: 17-19 giờ.

*Ngọc xứng: đồ vén khăn bằng ngọc.

*Hoa chi chiêu triển: trang điểm lộng lẫy.

*Nhãn mạo lục quang: ánh mắt phát sáng.

*Canh một: 19-21 giờ.

*Nhất sinh nhất thế nhất song nhân: một đời một kiếp một đôi người.

66. Chương 66: Tạ Ôn

Sáng hôm sau, vì đang ở tháng năm nên mặt trời mọc rất sớm, mới giờ Mẹo mà trời đã sáng trưng. Nắng vàng chói chang luồn qua khe cửa sổ đóng kín, chiếu lên hai thân ảnh vẫn đang nằm trên giường lớn khắc hoa.

Bị nắng chiếu đến khó chịu, Trầm Thư Kính cau mày xoay người, hướng mặt vào trong góc tối, nhẹ nhàng chợp miêng hai cái lại ngủ tiếp. Bên cạnh nàng, Trác Thiếu Hằng đã sớm tỉnh giấc.

Nhìn nữ nhân bên cạnh bị chăn mỏng màu đỏ che khuất, đầu vai lộ ra bên ngoài một chút đầy ấn kí xanh đỏ, Trác Thiếu Hằng đau lòng vươn tay nhẹ xoa.

Hôm qua hẳn không biết tiết chế, đã làm đau nàng rồi.

Thấy Trầm Thư Kính vẻ mặt mệt mỏi ngủ say, Trác Thiếu Hằng cũng không muốn đánh thức nàng, nhẹ tay nhẹ chân vén chăn bước xuống giường.

Hắn mau chóng tự mình mặc y phục vào. Y phục do tự tay Trầm Thư Kính may rất vừa vặn, họa tiết Kỳ Lân bên trên được thêu rất sống động, trông cứ như thật.

Cách Tình vẫn luôn gác cửa bên ngoài, nghe thấy bên trong có động tĩnh cũng không dám tự tiện tiến vào, chỉ nhỏ giọng hỏi:

“Vương gia, vương phi, hai người tỉnh rồi?”.

“Nhỏ giọng một chút. Vương phi còn đang ngủ, cứ để cho nàng ấy ngủ thêm một lát. Ta đến sân sau luyện kiếm, khi nào nàng ấy tỉnh thì sai người đến báo với ta”, Trác Thiếu Hằng mở cửa bước ra, vừa đi vừa nói.

Sau đó như sức nhớ ra điều gì, Trác Thiếu Hằng dừng chân lại, quay đầu nói với Cách Tình Túc Tình:

“Nhớ dặn phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng thanh đạm một chút. Phải luôn giữ trên bếp lửa, để khi vương phi dậy cũng không bị nguội, không cần phải chờ hâm nóng lại”.

“Vâng, vương gia”, Cách Tình Túc Tình hành lễ đáp.

Vương gia trân trọng vương phi như vậy, là nha hoàn của vương phi các nàng thật sự rất vui mừng a.

Tầm nửa canh giờ sau, Trầm Thư Kính trở mình, bị đau đốn trên người làm cho tỉnh táo lại. Nàng mở đôi mắt phượng vốn vẫn đang nhập nhèm buồn ngủ, chống hai tay ngồi dậy. Chăn mỏng trên đầu vai nhẹ

nhàng trượt xuống, những dấu vết hoan ái trên người bại lộ trong không khí, Trầm Thư Kính đau đến hít một ngụm khí lạnh.

Ngoài cửa nghe thấy tiếng động, thanh âm một người xa lạ vang lên:

“Vương phi, người tỉnh sao?”.

“Trần mẹ, người vào đi”, Trầm Thư Kính kéo lại tấm chăn che trên người, mệt mỏi nói.

Cửa phòng mở ra, Trần mẹ đi ở phía trước, theo sau là Cách Tình Túc Tình, mau chóng bước vào.

Trần mẹ nguyên là bà tử bên cạnh Tô lão thái thái, cùng Hà mẹ là đường tỷ muội*. Trước lễ thành thân năm ngày, Tô Lão thái thái đã đưa Trần mẹ đến cho nàng, nói là làm bà tử hồi môn. Trần mẹ ít nói ít cười, nhưng lại rất được việc, cũng thật tâm yêu thương Trầm Thư Kính.

Cách Tình quy củ tiến lên đỡ Trầm Thư Kính dậy, sau đó cùng Túc Tình hầu hạ nàng mặc y phục. May là tối qua sau khi hành sự xong, Trác Thiếu Hằng đã sớm ôm nàng đi tắm, nếu không cũng đã không thể ngủ ngon được rồi.

Khi Trầm Thư Kính thay y phục xong xuôi, Trần mẹ tiến lên thu thập đệm giường, sau đó cầm miếng vải trắng có dính lạc hồng bên trên, trình trọng cất vào hộp gỗ đã sớm chuẩn bị sẵn.

Nhìn Trần mẹ nâng niu miếng vải như trân bảo, sắc mặt Trầm Thư Kính đột nhiên đỏ bừng. Nàng không tự chủ nhớ lại hành động điên cuồng tối hôm qua của Trác Thiếu Hằng, khuôn mặt càng lúc càng nóng bừng.

Không ngờ chàng bề ngoài vẫn luôn lạnh nhạt văn nhã, trong bóng tối lại có thể dũng mãnh như thế.

Túc Tình vốn vẫn luôn chăm chú nhìn biểu hiện của Trầm Thư Kính, thấy nàng đỏ mặt càng thêm vui vẻ:

“Chủ tử, mặt người sắp nướng được khoai lang luôn rồi đó”.

“Hàm hồ”, Trầm Thư Kính thẹn quá hoá giận, khề quát nhỏ Túc Tình.

Kết quả Túc Tình cười càng thêm vui vẻ, mà Cách Tình cũng không nhịn được cúi đầu len lén nở nụ cười, Trầm Thư Kính cảm thấy đầu mình sắp nóng đến hồng rồi.

Nàng đưa ánh mắt về phía Trần mẹ cầu cứu, Trần mẹ đã sớm quen với tiểu đánh tiểu nháo giữa mấy nàng, cũng chỉ không mặt không nhạt lên tiếng:

“Vương phi đã tỉnh, các người còn không mau chia người đi thông tri vương gia cùng phòng bếp, còn ở đó mà náo loạn, cẩn thận vương gia lột da các người”.

“Vâng”, Túc Tình tươi cười kéo Cách Tình mau chóng ly khai.

Khi Trác Thiệu Hằng trở lại tắm phòng, phòng bếp đã mang đồ ăn sáng lên xong xuôi. Thức ăn hôm nay là một chén cháo hoa cùng với mấy cái bánh bao và một đĩa rau xào nhỏ nhỏ.

Trác Thiệu Hằng vừa tiến vào phòng đã ôm chầm lấy Trầm Thư Kính, ở trên trán ngọc của nàng đặt xuống một nụ hôn, dịu dàng nói:

“Chào buổi sáng, nương tử”.

Bị hôn bất thành linh, Trầm Thư Kính lại một lần nữa đỏ mặt, lí nhí đáp:

“Chào buổi sáng, phu quân”.

Mấy người Túc Tình, Cách Tình cùng Trần mẹ đều thức thời cúi đầu. Túc Tình cùng Cách Tình có thể tùy ý đùa giỡn với Trầm Thư Kính, nhưng với cô gia* Trác Thiệu Hằng thì không, còn Trần mẹ lại là người không thích náo loạn, chưa bao giờ cùng bọn họ vui đùa.

Biết Trầm Thư Kính cũng đã sớm đói bụng, Trác Thiệu Hằng nhẹ nhàng kéo tay nàng đến trước bàn ăn, cùng ngồi xuống. Trầm Thư Kính nhận lấy chén cháo từ tay Trác Thiệu Hằng, im lặng nhấp mấy ngụm, sau đó mới lên tiếng hỏi:

“Chúng ta, chúng ta không cần tiến cung tạ ơn sao?”.

“Nếu nàng thích thì ta đi cùng nàng, không thì ta sẽ sai người báo với phụ hoàng”, Trác Thiệu Hằng một bộ dáng không để ý, vươn tay tự mình gấp một ít rau xanh đặt vào trong chén Trầm Thư Kính.

Bị lời nói phạm thượng của Trác Thiệu Hằng dọa cho xém chút thì sắc, Trầm Thư Kính cuống quýt nói:

“Sao có thể không đi? Mặc dù Hoàng thượng yêu thương chàng, nhưng còn có Hoàng hậu, chúng ta không thể tùy tiện”.

“Cái gì mà Hoàng thượng Hoàng hậu, là phụ hoàng mẫu hậu”, Trác Thiệu Hằng vươn đũa gõ một cái lên chén nàng, lại nói tiếp, “Nàng nói cũng phải, vậy thì ăn xong chúng ta tiến cung. Cứ chậm rãi, không cần gấp gáp. Ăn nhiều một chút, nàng xem nàng gầy đến thế nào kìa...”.

Tuy Trầm Thư Kính gấp gáp, nhưng nhìn thấy Trác Thiệu Hằng càng lúc càng thờ ơ, cũng dần bình tĩnh

lại. Hai người bình thản dùng xong điểm tâm, lại đổi một thân xiêm y cho hợp quy củ, sau đó mới lên xe ngựa, chậm chạp tiến cung.

Xe ngựa của Trần Quốc vương phủ là loại xe ngựa đắt đỏ nhất của Đế thành. Thành xe làm từ gỗ đen quý hiếm, chớp xe treo một lá cờ nhỏ màu tím thêu bốn chữ “Trần Quốc vương phủ” phất phơ trong gió lộng, sa liêm* làm từ gấm thượng đẳng cũng màu tím thêu Kỳ Lân trắng thuần có sừng thêu bằng kim tuyến.

Thùng xe nhìn bên ngoài tuy nhỏ nhưng bên trong rất rộng rãi, đủ chỗ cho ba người trưởng thành nằm dài. Sàn xe lót đệm làm từ da nai sừng tấm, bên dưới gầm xe để một ít băng vào mùa hè để chống nóng. Chính giữa đặt một chiếc bàn gỗ sáng thấp ba chân, dùng để đặt điểm tâm hay trà nóng.

Trầm Thư Kính vừa lên xe đã yêu thích không muốn xuống, lập tức liền nằm trên đùi Trác Thiếu Hằng, lìm dim mắt muốn ngủ.

Không khí trong xe ngựa rất mát mẻ, khí lạnh từ gầm xe lan toả khắp nơi, Trác Thiếu Hằng sợ Trầm Thư Kính lạnh, liền lấy một chiếc chăn mỏng đắp hồ lên người nàng, còn mình thì tùy tiện cầm một cuốn sách, yên lặng đọc.

—Chú thích—

*Đường tỷ muội: chị em họ hàng.

*Cô gia: chồng của tiểu thư.

*Sa liêm: màn che của xe ngựa.

67. Chương 67: Âm Sát

Không hiểu sao Trần Quốc vương phủ vốn cách Hoàng cung rất gần, nhưng xe ngựa của hai người đi đã gần nửa canh giờ nhưng vẫn chưa đến nơi. Trầm Thư Kính bị xóc nảy đến tỉnh giấc, vừa mở mắt đã cảm giác có chút không đúng:

“Đường đến Hoàng cung của Trần Quốc vương phủ chàng khác với mọi người hay đi sao? Không phải đường đến Hoàng cung là con đường được cho là êm ái nhất à? Sao lúc này lại xóc nảy như thế?”.

Trác Thiếu Hằng cau mày, thấy Trầm Thư Kính bị xóc đến tỉnh, trong mắt mang theo tia đau lòng ôn nhu nói:

“Không có việc gì. Xích Âm đánh xe rất tốt, có lẽ có việc gì mới khiến hấn đi đường vòng. Nàng có còn muốn ngủ không? Nằm xuống đây”.

Lúc này Trầm Thư Kính mới phát hiện bản thân đã ngủ thiếp đi, còn gối đầu lên chân Trác Thiếu Hằng. Nàng đỏ mặt nắm chặt chiếc chăn mỏng trong tay, nhỏ giọng nói:

“Không cần, thiếp ngủ đủ rồi”.

Đúng lúc này xe ngựa đột nhiên phanh lại gấp, Trầm Thư Kính vốn đang ngả người ra sao theo quán tính liền nhào về phía Trác Thiếu Hằng. May mắn Trác Thiếu Hằng nhanh tay lẹ mắt, vươn tay giữ chặt lấy eo nàng, để nàng nằm gọn trong lòng hắn.

Chưa đợi Trác Thiếu Hằng lên tiếng hỏi, Xích Âm bên ngoài đã lớn tiếng nói:

“Vương gia, vương phi, có mai phục”.

Lời còn chưa dứt, một loạt mũi tên xé gió lao đến thùng xe ngựa. Trác Thiếu Hằng siết chặt eo Trầm Thư Kính sắc mặt đang có chút trắng bệch, bật người lao ra khỏi thùng xe. Một trận gió thổi lồng lộng ngang qua, cuốn theo cát bụi dưới mặt đường, lúc ngưng gió thì thùng xe đã biến thành con nhím.

Trầm Thư Kính nắm chặt ống tay áo của Trác Thiếu Hằng. Nếu lúc này Trác Thiếu Hằng không hành động nhanh, hai người đã thật sự trở thành con nhím rồi.

Cùng lúc đó Túc Tình vẫn luôn ẩn thân trong bóng tối xuất hiện, nghiêm trọng đứng bên cạnh Xích Âm, cả hai cùng nhìn về xe ngựa, trong mắt loé lên tia sát khí.

“Là kẻ nào lớn mật, dưới chân thiên tử lại dám ám sát Trấn Quốc vương và vương phi”, Xích Âm tiến lên một bước, lớn tiếng nói.

“Thân phận của bản vương, ngươi không có tư cách biết”, một thanh âm lạnh lẽo vang lên, bên trong không hề che dấu mùi thuốc súng nồng nặc.

Nghe giọng nói quen thuộc, Trầm Thư Kính liền nhận ra.

Là Trác Thiếu Kinh- không đúng- bây giờ là An Cát Nhĩ Thiếu Kinh.

Đến Trầm Thư Kính cũng nhận ra thì Trác Thiếu Hằng làm sao lại không biết. Biên độ cong nơi khoé môi càng nâng cao hơn, cười nói:

“Bản vương? An Cát Nhĩ Thiếu Kinh, xem ra ngươi vẫn còn đang ảo tưởng quá khứ à? Nhà ngươi bây giờ chỉ còn là một tên bị phế họ, có tư cách gì tự xưng bản vương chứ”.

“Ngươi câm miệng”, An Cát Nhĩ Thiếu Kinh cầm một thanh trường kiếm, phía sau dẫn theo một đội quân

ám vệ, xuất hiện trước mặt đám người Trác Thiếu Hằng:

“Nếu không phải ngươi hại thì ta làm sao sẽ lưu lạc đến bước đường này? Cửa ở Tàng Thực các hôm đó là do ngươi khoá. Danh sách quyền thần ta cấu kết cũng là do ngươi trình lên phụ hoàng. Trác Thiếu Hằng, không ngờ ngươi lại là người ẩn giấu sâu như vậy, là bản vương nhìn nhầm ngươi. Hôm nay bản vương nhất định giết chết ngươi”.

Trác Thiếu Hằng giao Trầm Thư Kính cho Túc Tình Xích Âm, nhỏ giọng nói:

“Phải bảo hộ vương phi thật tốt”.

Đột nhiên trong đầu xuất hiện hình ảnh Trác Thiếu Hằng chết ở đời trước, Trầm Thư Kính không nhận được hoảng hốt, giữ chặt ống tay áo hắn, lắc đầu kịch liệt:

“Hằng, không cần qua đó, không cần. Chúng ta mau rút đi, thiếp không muốn chàng bị thương”.

“Ngoan nào, ta hứa với nàng, sẽ không bị thương. Chỉ cần nàng an toàn ta sẽ an toàn”, Trác Thiếu Hằng vươn tay sờ tóc nàng, sủng ái nói.

Chỉ có hắn biết, lúc này thật sự đã không còn đường lui. Xung quanh bốn phía đều đã bị bao vây, đội quân đang đứng cùng An Cát Nhĩ Thiếu Kinh thật ra chỉ là một ít trong số đó. Nếu lúc này bọn hắn quay đầu, chỉ sợ sẽ chết không toàn thây.

Hắn cũng biết Xích Âm đã thả tín hiệu cho người của Kiến Ninh trang, nên hắn phải kéo dài thời gian đối đầu với An Cát Nhĩ Thiếu Kinh, nếu may mắn có thể sẽ bảo hộ được Trầm Thư Kính an toàn.

Trác Thiếu Hằng gỡ tay Trầm Thư Kính ra, mỉm cười nhận lấy nhuyễn kiếm trong tay Xích Âm, quay đầu đi về phía An Cát Nhĩ Thiếu Kinh.

Ở phía sau, Trầm Thư Kính thần trí đã sớm bị hình ảnh cái chết thê lương của Trác Thiếu Hằng ở đời trước ám ảnh, vùng vằng muốn thoát khỏi vòng bảo hộ của Túc Tình cùng Xích Âm, gào lên:

“Trác Thiếu Hằng, ta không cho chàng đi. Chàng quay lại cho ta, Trác Thiếu Hằng, chàng quay lại. Nếu chàng xảy ra chuyện gì, thì ta phải làm sao bây giờ...”

Phía đối diện, An Cát Nhĩ Thiếu Kinh cũng nâng trường kiếm lên, cao ngạo nhìn Trác Thiếu Hằng đang đi đến, lại nhìn Trầm Thư Kính đang vùng vẫy ở phía sau:

“Không nghĩ ngươi sẽ vì nàng ta mà làm đến mức này. Ngươi nghĩ ngươi làm vậy sẽ bảo hộ tốt nàng ta hay sao? Vậy ngươi hãy chờ xem, khi ngươi chết rồi bản vương sẽ làm gì nàng”.

Trác Thiểu Hằng bỗng nhiên bật người lên, lao về phía An Cát Nhĩ Thiểu Kinh, nhuyển kiếm một đường đâm thẳng:

“Dù ta có là ma, cũng sẽ không cho người chạm được một sợi tóc của nàng”.

Hai thân ảnh nam tử ở trên không trung đánh nhau kịch liệt. Nhuyển kiếm cùng trường kiếm ma sát bắn ra những tia lửa nhỏ, đất đá xung quanh cũng bị bắn bay lên.

Trầm Thư Kính hoảng sợ ngược nhìn theo bóng dáng của Trác Thiểu Hằng, nhìn thấy hắn đã chiếm thế thượng phong, đáy lòng liền buông lỏng không ít. Sau đó đột nhiên cảm giác được gì, nàng cúi đầu nhìn về đội quân ám vệ vốn vẫn luôn đứng ở phía xa, lúc này đã tới gần nơi Trác Thiểu Hằng cùng An Cát Nhĩ Thiểu Kinh.

68. Chương 68: Âm Sát [2]

Nàng hoảng hốt nói với Túc Tình Xích Âm:

“An Cát Nhĩ Thiểu Kinh muốn dùng bản thân đánh lạc hướng Hằng, đội ám vệ phía sau hắn mới thật sự là kẻ mạnh. Hai người các người mau đi bảo hộ chàng, ta ở phía sau sẽ tuyệt đối không có việc gì”.

Bị Trầm Thư Kính nói, Túc Tình Xích Âm lúc này mới để ý đến đội quân kia, nếu chỉ mười người Trác Thiểu Hằng còn có thể có cơ hội giành chiến thắng, nhưng đội quân đó lại đến tận gần năm mươi người. Xích Âm thoáng run lên, không kịp nói với Trầm Thư Kính đã vung tay rút một thanh đoản đao* nơi đai lưng, lao về phía đám ám vệ.

Trầm Thư Kính thấy Xích Âm một thân chống chọi với gần năm mươi người, chỉ sợ khó mà thành công, vội vội vàng vàng quay sang Túc Tình:

“Túc Tình, người cũng ra đi, nhanh lên, giúp Xích Âm. Nếu không sẽ khó mà lường được”.

“Còn chủ tử? Vương gia đã dặn nô tì phải bảo hộ thật tốt cho chủ tử”, trong mắt Túc Tình thoáng động, nhưng vẫn nhớ rõ tầm quan trọng của Trầm Thư Kính.

Giờ phút này không còn gì quan trọng hơn an toàn của Trác Thiểu Hằng, Trầm Thư Kính đẩy Túc Tình lên phía trước, cam đoan nói, giọng nói lộ ra sự run rẩy:

“Nhanh lên, Túc Tình, xem như ta cầu xin người. Tuyệt đối đừng để chàng bị thương. Ta sẽ an toàn, ta hứa. Người mau đi giúp Xích Âm”.

Do dự một lát, Túc Tình cảm thấy xung quanh Trầm Thư Kính cũng thật sự không quá nguy hiểm, không

nói hai lời cũng rút kiếm lao ra trợ giúp Xích Ám.

Trên không trung, An Cát Nhĩ Thiếu Kinh mặc dù đang chật vật tránh nhuyễn kiếm của Trác Thiếu Hằng nhưng vẫn luôn chú ý tình hình, thấy bên Trầm Thư Kính lúc này đã không còn ai, y cười thật tươi, lớn tiếng nói với Trác Thiếu Hằng:

“Người hãy nhìn cho kĩ, cảm giác đau khổ khi người mình yêu chết đi là thế nào”.

Trác Thiếu Hằng kịch liệt quay đầu, chỉ thấy ở phía sau Trầm Thư Kính đã bị bốn năm người bao vây, mà lúc này Túc Tình Xích Ám đã không còn ở bên người.

Hắn thật sự đoán không sai, ở phía sau, An Cát Nhĩ Thiếu Kinh vẫn còn bố trí người.

An Cát Nhĩ Thiếu Kinh thừa cơ Trác Thiếu Hằng lơ là, trường kiếm nhanh chóng đâm đến:

“Thất đệ, có ai nói với người khi đánh nhau không được lơ là hay không?”.

May mắn Trác Thiếu Hằng đã sớm cảnh giác, vung nhuyễn kiếm lên đỡ, nhuyễn kiếm rung lên làm cho cổ tay Trác Thiếu Hằng bị chấn đến đau.

Mà ở phía bên kia, Trầm Thư Kính trừng mắt nhìn năm người tử sĩ bao quanh mình, bàn tay nắm lại thật chặt.

Chết tiệt, trúng bẫy rồi!

Lợi dụng Xích Ám và Túc Tình ly khai, sau đó bắt giữ nàng làm con tin, ép Trác Thiếu Hằng thoả hiệp

Thủ đoạn này An Cát Nhĩ Thiếu Kinh tính đúng rồi, Trác Thiếu Hằng thật sự sẽ vì an toàn của nàng mà dừng tay. Nhưng y đã tính sót một điều, Trầm Thư Kính không biết võ, nhưng nàng biết dụng độc.

Y phục đỏ hồng trong gió khẽ phất phơ, Trầm Thư Kính thừa dịp một tên trong số chúng không chú ý, bột phấn trong tay vẩy về phía y.

Bột phấn màu trắng trong gió không bị tán loạn, bám thật chặt vào y phục dạ hành của tên kia, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy nhanh chóng ăn mòn.

Y phục của tên đó nhanh chóng hoá thành nước, làn da trên người cũng cùng một số phận. Chưa đến một nén hương, một thân người sừng sững nơi đó đã hoá thành một vũng nước đục ngầu.

Bốn tên còn lại kinh ngạc nhìn Trầm Thư Kính, Trác Thiếu Hằng bên này thấy vậy cũng nhẹ nhõm không ít, lại chuyên tâm đấu với An Cát Nhĩ Thiếu Kinh.

Y không nghĩ Trầm Thư Kính lại biết dụng độc, sợ kế hoạch thất bại, vội hét lên với bốn tên còn lại:

“Còn đứng đó làm gì, bắt lấy nàng ta cho bản vương”.

Trầm Thư Kính hoảng hốt lui về phía sau một bước. Hôm nay vốn nghĩ chỉ tiến cung tạ ơn nên trên người nàng chỉ mang hai nắm Bạch Hoá thủy do đích thân mình điều chế, ngoài ra tất cả đều là dược thiện, không phải độc.

Nàng cắn răng, nhìn bốn người cùng nhào lên, Bạch Hoá thủy trong tay còn sót lại nắm cuối cùng, cũng vẩy một vòng cung, làm cho bốn kẻ kia mỗi người đều bị dính một ít.

Bạch Hoá thủy phải dùng đủ liều lượng mới có thể hoá người thành nước, nếu không đủ liều lượng chỉ có thể gây thương tích ngoài da. Ba kẻ kia xui xẻo bị trúng vào mắt, ôm mặt thống khổ nằm lăn lộn.

Còn một kẻ đã sớm lường trước hành động của Trầm Thư Kính nên lúc nàng động đã sớm lùi lại, nên chỉ bị vết thương nhỏ ở tay trái.

Y siết chặt đao trong tay, không đợi Trầm Thư Kính rút tay lại đã nhào lên.

Thanh đao dưới ánh nắng loé lên một cái, Trác Thiếu Hằng cùng Túc Tình Xích Ám đều đồng loạt hét lên:

“Kính Kính / Chủ tử / Vương phi”.

Đúng lúc đó một bóng người xuất hiện, chắn trước mặt Trầm Thư Kính, ngọc phiến* trong tay khẽ phát, thanh đoản đao trong tay kẻ kia liền bị hất bay lên.

Trác Thiếu Hằng kinh sợ dôi mắt nhìn thân ảnh Trầm Thư Kính, không để ý bị An Cát Nhĩ Thiếu Kinh đâm một đao ngay ngực trái, như điều đứt dây ngã từ trên không trung xuống.

Bị máu văng ra trên không trung của Trác Thiếu Hằng dọa, Trầm Thư Kính bỗng nhiên như phát điên, chạy như bay về phía Trác Thiếu Hằng.

Xích Diễn thu lại ngọc phiến trong tay, kinh nghi bất định hét lên:

“Trang chủ bị thương, mọi người nhất định phải giết sạch đám người này để trả thù cho trang chủ”.

“Vâng”, một thanh âm hào hùng vang lên, theo đó hàng loạt đám người vận y phục màu đen thêu Tử Đằng hoa, trên mặt mang mặt nạ nhanh chóng ập vào, cùng với đội quân ám vệ của An Cát Nhĩ Thiếu Kinh đối đầu.

—Chú thích—

*Đoản đao: thanh đao ngắn.

*Ngọc phiến: quạt có khung bằng ngọc.

69. Chương 69: Âm Sát [3]

Trầm Thư Kính chặt vật ôm lấy Trác Thiếu Hằng, hoảng hốt dùng ống tay áo lau đi máu nơi khoé miệng hắn, khóc nói:

“Trác Thiếu Hằng, chàng đã hứa với thiếp sẽ an toàn, chàng đã hứa mà”.

Cảm giác nơi vết thương trên ngực trái nóng cháy, Trác Thiếu Hằng biết rằng trên trường kiếm của An Cát Nhĩ Thiếu Kinh có độc, khó khăn vươn tay sờ tóc Trầm Thư Kính:

“Nàng không sao, là tốt rồi”.

Nàng là tất cả của hắn, chỉ cần bảo hộ nàng an toàn, hắn bằng lòng đánh đổi mọi thứ.

Nhìn thấy máu trên ngực trái Trác Thiếu Hằng đã biến đen, trong màu đen còn lẫn một chút màu tím, thân là đệ tử của Vệ Quân thần y, Trầm Thư Kính vừa nhìn liền biết đây là độc của Mạn Đà La hoa- độc của Định Nam quốc.

Thật may sao, hai ngày trước Trầm Thư Kính vừa mới luyện chế được thuốc giải của loại độc này.

Vội vội vàng vàng lấy thuốc giải từ trong hà bao, Trầm Thư Kính nâng đầu Trác Thiếu Hằng đã muốn mơ mơ màng màng lên, nuốt viên dược trong tay vào trong miệng hắn.

Nàng lại quan sát một chút, trông thấy máu đen trên ngực trái đã dần thành màu đỏ tươi, mới vội vàng rắc dược cầm máu lên. Trác Thiếu Hằng đã sớm bị độc của Mạn Đà La hoa làm cho ngất đi, sắc mặt lúc này đã bớt trắng bệch, máu trên khoé miệng cũng đã ngưng chảy.

Trầm Thư Kính thở phào nhẹ nhõm, buông xuống kinh hồn bạt vía, vươn tay ôm chặt lấy thân thể của Trác Thiếu Hằng, một chữ cũng không nói.

Cho đến khi đám người Xích Diễm xử lý xong xuôi mấy tên ám vệ, Túc Tình mới kéo lê An Cát Nhĩ Thiếu Kinh đã bị điểm huyết đến trước mặt Trầm Thư Kính.

Vì ba người không thấy được tình trạng của Trác Thiếu Hằng, chỉ thấy được hành động của Trầm Thư Kính, Túc Tình buông tay giữ An Cát Nhĩ Thiếu Kinh ra, run rẩy hỏi Trầm Thư Kính:

“Chủ tử..vương gia..?”.

Xích Ám hai mắt long sòng sọc, tức giận đi đến trước mặt An Cát Nhĩ Thiếu Kinh nắm cho y một cái, thê lương gào lên:

“Người hạ độc gì trên kiếm? Mau nói!! Người đã làm gì trên kiếm rồi”.

“Ha ha ha, độc trên trường kiếm của ta là độc của hoa Mạn Đà La, chỉ có hoàng tộc Định Nam quốc mới có thuốc giải. Nếu trong một khắc không giải độc, Trác Thiếu Hằng sẽ thất khiếu chảy máu mà chết. Ha ha ha, các người dù có giết ta cũng chẳng thể cứu sống được hần đâu”, An Cát Nhĩ Thiếu Kinh bị Túc Tình điểm huyết đạo, chỉ có thể nhận lấy nắm đấm của Xích Ám, một bộ dáng cười trên nỗi đau người khác nói.

Xích Diễm, Xích Ám cùng Túc Tình là người trong giang hồ, sớm đã nghe qua độc của Mạn Đà La, không hề nghi ngờ lời nói của Trác Thiếu Kinh. Nãy giờ trong lúc bọn y xử lý xong xuôi đám ám vệ, ước chừng cũng đã hai khắc.

“Bộp” một tiếng, Xích Diễm quỳ thẳng xuống, dập đầu với thân ảnh của Trầm Thư Kính:

“Xích Diễm hộ chủ chậm trễ, thỉnh...thỉnh phu nhân trách phạt”.

Hai người Túc Tình cùng Xích Ám cũng bị hành động của Xích Diễm dọa cho sợ hãi, cũng vội vàng quỳ xuống, cùng với đám sát thủ ở phía xa, thê lương khấu đầu:

“Chúng thuộc hạ thất trách, thỉnh phu nhân trách phạt”.

Trác Thiếu Kinh thật không ngờ thế lực của Trác Thiếu Hằng lại là Kiến Ninh trang, tuy đã bị điểm huyết nhưng vẫn cảm thấy linh hồn thoáng chút run rẩy. Sau lại nhìn đến biểu cảm thê lương cùng bóng lưng bất di bất dịch* của Trầm Thư Kính ở phía xa, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ:

“Chủ tử của các người chỉ sợ sớm đã bị độc phát mà chết rồi. Nếu không phải vì lo lắng cho Trầm Thư Kính, ta làm sao có thể đắc thủ được”.

“Người câm miệng!!!”, Túc Tình hét lên, đoản đao trong tay cắm vào ngực phải An Cát Nhĩ Thiếu Kinh, cả khuôn mặt ngập đầy máu, ánh mắt mang theo nỗi hận như muốn bái bì trừ căn*.

An Cát Nhĩ Thiếu Kinh trừng mắt, đau đớn làm cho sắc mặt y trắng bệch, nhưng vẫn không biết sống chết mà lớn tiếng nói:

“Nếu Trác Thiếu Hằng không cưới Trầm Thư Kính, có lẽ kết cục ngày hôm nay của hắn đã không phải là cái chết đau đớn như vậy. Nhưng người xưa có câu “Hồng nhan họa thủy” a, không thể trách hắn, chỉ có thể trách hắn ngu si vì bảo hộ một nữ nhân mà chết...”

Trầm Thư Kính giao Trác Thiếu Hằng lại cho Xích Ngụy vừa đến bên cạnh nàng. Xích Ngụy phát hiện lồng ngực Trác Thiếu Hằng vẫn đang phập phồng lên xuống, chứng tỏ vẫn còn sống, vui mừng đến nói không nên lời.

Chậm chạp đứng lên, Trầm Thư Kính từng bước một đi về phía An Cát Nhĩ Thiếu Kinh.

Trên mặt nàng bình thản đến đáng sợ, không thấy rõ ái ó hỷ nộ, cũng không thấy cả sự sống, bình lặng cứ như là một cương thi.

Nàng đến trước mặt An Cát Nhĩ Thiếu Kinh, nâng tay rút đoản đao vốn đang cắm trên ngực phải y ra, lại đâm xuống, lần này là nhắm vào trái tim bên ngực trái. Nhìn An Cát Nhĩ Thiếu Kinh một bộ dáng không thể tin tưởng lớn mắt nhìn nàng, Trầm Thư Kính bật cười lớn, là cười nhưng khoé mắt lại chảy lệ:

“An Cát Nhĩ Thiếu Kinh, chỉ sợ đã phụ tâm ý của ngươi. Độc Mạn Đà La hoa, hai ngày trước, ta đã sớm làm ra thuốc giải. Chàng ấy may mắn sống sót, nhưng ngươi thì không đâu”.

Đứt lời lại rút đoản đao ra, một nhát liền chém đứt yết hầu của An Cát Nhĩ Thiếu Kinh.

Trong khoảnh khắc ngã xuống, An Cát Nhĩ Thiếu Kinh dường như thấy được chính mình là vua, dường như đã có được Trầm Thư Kính. Y lại thấy chính mình tự tay giết nha hoàn cận thân của nàng, tự chân huỷ đi con của nàng, lại giết cả nàng, hoàn toàn quên mất những gì mà nàng đã hy sinh cho y.

Trước khi nhắm mắt, hốc mắt An Cát Nhĩ Thiếu Kinh chảy ra một giọt huyết lệ, hướng về phía thân ảnh bạc nhược của Trầm Thư Kính ở phía trước, mấp máy môi:

“Kính nhi, thật xin lỗi”.

—Chú thích—

*Bất di bất dịch: không hề di chuyển hay nhúc nhích.

*Bái bì trều cân: lột da rút gân.

70. Chương 70: Hồi Kết

Trời đã vào Đông, gió lạnh cắt da cắt thịt, mang theo bông tuyết nhỏ nhỏ chậm chạp đáp xuống mặt đường trơn trượt.

Bên trong sân Vinh Xương viện, Trầm Thư Kính một thân y phục mùa Đông dày cộm màu lam trong vắt, bên ngoài còn khoác áo khoác lông cáo trắng tinh, đang chậm chậm di chuyển. Nàng một tay giữ tay Cách Tình, một tay xoa xoa bụng dưới đang nhô lên, cười nói với Túc Tình đang ngồi bên bàn gỗ:

“Ta chỉ mới có năm tháng, còn chưa nặng nề, mọi người xem Cách Tình chú trọng cỡ nào kia”.

Người bị điểm danh- Cách Tình- một thân y phục Nhất đẳng nha hoàn màu xanh lá, bị đùa cợt cũng không dám buông tay, một bộ dáng nghiêm túc nói:

“Vệ Quân thân y nói cái thai này của vương phi không ổn, cần phải tịnh dưỡng thật tốt. Lại nói, người nói xem có người nào có thai năm tháng mà bụng lại lớn như người không? Nô tì nếu không cẩn thận, chỉ sợ vương gia sẽ lột da nô tì mất”.

Trên mặt mang theo ý cười chậm rãi loan ra, Trầm Thư Kính lại nhẹ nhàng cách lớp y phục dày cộm xoa xoa mấy cái.

Kể từ ngày nàng cùng Trác Thiệu Hằng bị ám sát, nàng sau khi chăm sóc Trác Thiệu Hằng tỉnh lại, bản thân lại ngã bệnh liên tiếp không dứt. Đã hai năm trôi qua, thân thể cũng không mấy chuyển biến tốt đẹp.

Khi đó sư phụ chuẩn ra hỷ mạch, sau không kịp để nàng cùng hân vui mừng, lại nói chỉ sợ hài tử sẽ gây tổn thương cho thân thể nàng, Trác Thiệu Hằng thiếu chút đã bỏ con giữ mẹ. May là nàng kịp thời phát hiện ra ý định của hân, vừa dọa dẫm vừa van xin hồi lâu mới khiến hân bỏ đi suy nghĩ đáng sợ kia.

Nhưng Trác Thiệu Hằng vẫn chưa hề buông tha, nếu hân phát hiện hài tử gây tổn thương đến Trầm Thư Kính hoặc không thể hoàn hảo sinh ra, sẽ thật sự quyết định bỏ con giữ mẹ.

Thật may là qua ba tháng đầu đầy nguy hiểm, hài tử trong bụng phát triển rất tốt, cũng không ảnh hưởng lớn đến nàng. Hai hôm trước sư phụ đến bắt mạch định kì, đã nói trong bụng của nàng có thể là thai đôi.

Nghĩ đến bên trong đang có hai hài nhi mang huyết thống của nàng cùng Trác Thiệu Hằng, ý cười trên mặt Trầm Thư Kính càng thêm sâu.

Đúng lúc này Trần mẹ từ hồi sáng đến giờ không thấy mặt lại xuất hiện, bà vừa bước vào trong viện vừa cười nói:

“Vương phi, người xem ai đến thăm người này”.

Trầm Thư Kính kinh ngạc ngẩng đầu, sau khi thấy rõ mấy người ở phía sau Trần mẹ, vội vàng vàng đi đến:

“Mẫu thân, tẩu tẩu, còn có cả tiểu Chân nhi”.

Thấy nữ nhi đang vác cái bụng lớn ba bước thành một bước đi về phía mình, tâm Tô Tịch nhảy vọt lên cuống họng, vội vàng bước đến đỡ lấy nàng, không nhịn được trách móc:

“Chậm một chút, chậm một chút. Con xem, bây giờ con cũng không phải là một người. Nếu có gì bất trắc, làm sao mẫu thân ăn nói với Hằng nhi”.

Vốn ban đầu Tô Tịch vẫn luôn gọi Trác Thiếu Hằng là vương gia, nhưng được Trầm Thư Kính cùng hẳn mấy bận ngăn cản, mới đổi sang gọi hiền tế*, sau khi Trầm Thư Kính có thai lại gọi là Hằng nhi.

“Mẫu thân nói đúng đó, muội chậm thôi. Trong bụng muội là tiểu công chúa hoặc tiểu vương gia tương lai, cần phải ngàn lần cẩn trọng”, Triệu Mộ Như cũng bị dọa một phen sắc mặt hơi trắng, trên tay đang ôm một tiểu nữ hài.

Sau khi Sùng Kha để biết Trầm Thư Kính mang thai, đã sớm truyền khẩu dụ nếu là nam hài sẽ phong làm Vĩnh Phúc vương, là nữ hài sẽ phong làm Lung Nguyệt công chúa. Khẩu dụ này khi đó ban ra đã nhắc lên một trận phong vân ở Đế thành hoa lệ.

Tiểu nữ hài trên tay Triệu Mộ Như tầm gần một tuổi, y phục tơ lụa thượng hạng trên người một màu đỏ rực rỡ, khoá trường mệnh đeo trên cổ do đích thân Hoàng hậu ban thưởng, còn khắc cả Phượng ấn. Tóc trên đầu quấn thành hai búi nhỏ cột dây lụa, mắt hạnh mi cong, một bộ dáng phúc hậu đáng yêu. Bé con tên là Trầm Cảnh Chân, là tiểu thư duy nhất của Phi Vũ tướng quân phủ.

Nói về Phi Vũ tướng quân phủ phải nói về một năm trước. Trầm Tường cùng Tô Tịch quyết định hoà ly*, Trầm Ngôn không nói hai lời liền mang mẫu thân đến phủ đệ năm đó được Sùng Kha để ban thưởng, cùng thê nữ thành lập phủ riêng, hoàn toàn tách khỏi Trầm quốc công phủ.

Trong vụ ám sát năm đó của Trác Thiếu Hằng, hơn phân nửa đội ám vệ đi theo An Cát Nhĩ Thiếu Kinh là do Trầm Tường cung cấp. Năm trước bị Sùng Kha để điều tra ra, tuy không tịch thu chức vị nhưng đã sớm không còn thực quyền, mất đi chỗ đứng trong triều đình.

Trầm Thư Kính nghe lời hai người, được Cách Tình cùng Tô Tịch hai người hai bên đỡ đi vào chính phòng.

Bên trong đã sớm được đốt lò sưởi đầy đủ, vừa đặt chân vào đã cảm thấy ấm áp. Tô Tịch cởi áo khoác của Trầm Thư Kính đưa cho Cách Tình, lại dìu nàng ngồi xuống ghế quý phi gần đó.

Sau đó Tô Tịch vươn tay ẵm Trầm Cảnh Chân trong tay Triệu Mộ Như, đưa đến trước mặt Trầm Thư Kính, cười nói:

“Con xem, Chân nhi chỉ mới gần một tuổi nhưng đã ra dáng lắm rồi. Con nhìn này, đôi mắt này thật giống Như nhi, nhưng cái mũi lại rất giống ca ca con, cái trán lại giống con. Khi trưởng thành nhất định sẽ rất xinh đẹp”.

Trầm Thư Kính cương chiều vươn tay, ở trên đôi má hồng hào của Trầm Cảnh Chân nhẹ nhàng chạm:

“Thật là mềm quá. Chân nhi là chất nữ của con, sao có thể không xinh đẹp. Lại nói ca ca cùng tẩu tẩu cũng là nhân trung long phượng*, Chân nhi sau này sao có thể tầm thường”.

Bị khen đến đỏ mặt, Triệu Mộ Như ngượng ngừng cười:

“Muội đó, đã sắp là mẫu thân còn không nên thân. Đạo này muội thế nào? Hải tử trong bụng vẫn tốt chứ?”.

“Muội rất khỏe, hải tử cũng không có gì bất ổn. Nếu không ổn chỉ sợ phu quân đã sớm...”, Trầm Thư Kính cúi đầu bỏ lửng câu nói, nhưng người trong phòng không ai không biết nàng muốn nói gì.

Vươn tay xoa mái tóc đen mềm mại của nữ nhi, Tô Tịch mềm giọng khuyên nhủ:

“Con đừng suy nghĩ nhiều, Hằng nhi làm vậy chỉ là quá yêu thương con. Nếu hải tử thật sự ảnh hưởng đến thân thể con, mẫu thân cũng không muốn giữ lại đâu, nên con đừng trách Hằng nhi nữa. Chẳng phải bây giờ đã rất tốt rồi sao?”.

Không phải Trầm Thư Kính trách Trác Thiếu Hằng. Nhưng là nữ nhân mang thai khó tránh khỏi nghĩ ngợi lung tung. Nàng chỉ cảm thấy Trác Thiếu Hằng hành động như thế là không thích hải tử của nàng mà thôi.

Làm sao không biết mẫu thân đang khuyên bảo, Trầm Thư Kính nhẹ gạt đầu, tinh nghịch đáp:

“Mẫu thân, con biết rồi. Mà đạo gần đây Trầm Tường có còn thường hay đến phủ quấy rầy người không?”.

Kể từ khi bị Sùng Kha đế tước thực quyền, những người cùng phe với Trầm Tường cũng rời bỏ hần mà đi. Trước đây tiền trong phủ đều là do cửa hồi môn của Tô Tịch là các cửa hàng, thôn trang cung cấp. Nay hai người hoà ly, Tô Tịch đã sớm mang hết cửa hồi môn của chính mình năm đó đi theo, làm sao sẽ để lại cho tên tướng công bội bạc.

Trầm quốc công phủ hiện nay chỉ còn lại cái mã bên ngoài, bên trong đã sớm bị mấy mươi miệng ăn đào rỗng.

Lúc này Trầm Tường mới phát hiện ra chỗ tốt của Tô Tịch, hối hận khôn xiết, vẫn luôn chờ ở cổng lớn Phi Vũ tướng quân phủ để gặp mặt bà.

Trên môi xuất hiện ý cười khinh miệt, Tô Tịch vỗ vỗ lên mu bàn tay Trầm Thư Kính, nói:

“Con không cần lo cho mẫu thân. Ở tướng quân phủ Như nhi quản lý rất tốt, ca ca con cũng rất hiếu thảo. Trầm Tường mấy hôm trước đã bị ca ca con nhìn thấy, sai người dạy dỗ ông ta một trận rồi. Con nay là nữ nhân đang hoài dục, đừng nên lo lắng nhiều thứ, hảo hảo dưỡng thai là được rồi”.

Sau đó mấy người lại hàn huyên một lúc nữa, đến giờ cơm tối mới vội vàng ra về. Trầm Thư Kính vốn muốn giữ người lại, nhưng Tô Tịch lo lắng Trầm Ngôn về phủ không có ai sẽ đợi cơm, nên cùng Triệu Mộ Như mang Trầm Cảnh Chân nhanh chóng ly khai, hứa mấy ngày nữa sẽ lại đến chơi.

Khi Trác Thiếu Hằng xong xuôi công vụ trở về, đèn trong phủ đã thấp lên hết. Không đợi Trầm Thư Kính tiến lên giúp thay y phục, Trác Thiếu Hằng đã tự động tay động chân cởi ra xong xuôi.

Lại nhận lấy nước từ Trần mẹ lau tay lau mặt một phen, hắn mới tiến tới ôm Trầm Thư Kính vào trong ngực, vì sợ vướng bụng nàng nên cũng không dám dùng sức, tựa cằm trên đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói:

“Nương tử, ta đã về”.

“Mừng phu quân về nhà”, Trầm Thư Kính vui vẻ cười đáp.

Hai người chậm rãi dùng xong cơm tối, Trác Thiếu Hằng lại bồi Trầm Thư Kính đi dạo trên hành lang cho tiêu thực mấy vòng, mới nhanh chóng tắm rửa trèo lên giường.

Trầm Thư Kính là thai phụ, vốn rất thích ngủ, ngày hôm nay lại vận động nhiều, cơ hồ vừa nằm xuống hai mắt đã nhắm lại. Vươn tay cẩn trọng ôm Trầm Thư Kính vào trong lòng, bàn tay thô ráp của Trác Thiếu Hằng phủ trên bụng to của nàng.

Trác Thiếu Hằng ở bên tai nàng nhẹ giọng thủ thủ:

“Kính Kính, ta đã nghĩ ra tên cho hài tử của chúng ta rồi. Nam hài thì gọi Trác Hàn Tuệ, nữ hài thì gọi Trác Dung Kiều. Nàng thấy sao?”.

Đáp lại Trác Thiếu Hằng chỉ có tiếng thở đều đều của Trầm Thư Kính. Trác Thiếu Hằng sủng nịch bật cười, rướn người lên chính lại chặn bông cho nàng, rồi mới yên tâm chìm vào giấc ngủ.

—Chú thích—

*Hiền tế: con rể ngoan.

*Hoà ly: cùng ly hôn.

*Nhân trung long phượng: rồng phượng trong loài người, ý chỉ những người đặc biệt.

——CHÍNH VĂN HOÀN——

71. Chương 71: Phiên Ngoại Mười Lăm Năm Sau

Tháng tám hàng năm mưa vẫn luôn rỉ rả không ngừng. Trên bầu trời bất kể sáng tối đều có mây đen che khuất ánh mặt trời và mặt trăng.

Sùng Kha để năm hai mươi bảy, Hoàng đế ban bố thánh chỉ nhường ngôi lại cho Hoàng Thái tử, bản thân thì lên làm Thái Thượng Hoàng ung dung tự tại.

Khoác long bào, Hoàng Thái tử Trắc Thiếu Khanh lên ngôi, lấy phong hiệu Chính Đức, mở ra một thời kì thái bình thịnh thế.

Chính Đức để năm thứ hai, Hoàng đế đại hôn cùng Hoàng hậu là Hữu An Trưởng công chúa của Định Nam quốc, dùng tám trăm rương lễ vật trái khắp Đế thành, tỏ rõ ân sủng cùng uy quyền của Hoàng hậu nương nương.

Chính Đức năm thứ tám, Thái Thượng Hoàng băng hà, Thái Hậu tuần táng theo phu quân. Cả Bình Tây quốc cử hành đại tang.

Năm Chính Đức thứ mười một, ngày mười lăm tháng tám, Tết Nguyên Tiêu.

Trong Hoàng cung hôm nay có yến tiệc Trung Thu, từ rất sớm đã đốt đèn lồng. Rũ bỏ màu trắng của đại tang sự ba năm trước, Hoàng cung chính thức khoác lên mình một màu đỏ sẫm đầy vui mừng, trông càng thêm uy nghi quyền quý.

Vì ngoài trời thời tiết không tốt, nên yến tiệc hôm nay được cử hành bên trong Văn Hoa điện. Thời gian bắt đầu còn chưa đến, nhưng bên trong đã lục đục có người ngồi xuống.

Tầm một nén hương, cửa chính một lần nữa bật mở, hai thân ảnh tiền hô hậu ủng tiến vào. Chúng tiểu thư thiếu gia có mặt bên trong vội vàng nhìn ra, trong ánh mắt bắn ra sự si mê suông sã.

Chỉ thấy người đến là một nam một nữ tuổi tầm mười bốn mười lăm.

Nam tử thân cao ba thước, chân mày đen nhánh, ánh mắt sắc bén mang theo kiêu ngạo khó gần, một bộ dáng bất cầu ngôn tiểu*. Mũi cao da trắng, bạc môi hồ hững buông, mặc ngọc quan trên tóc bóng loáng, lấp loè ánh nền.

Trên người mặc y phục màu tím tía thêu hình Bạch Trạch, đai lưng mặc ngọc đeo kim bội hình tròn khắc ba chữ “Vĩnh Phúc vương”, tay cầm chiết phiến cũng có khung làm từ mặc ngọc viết hai câu thơ “Nhật sắc dục tận hoa hàm yên. Nguyệt minh như tố sầu bất miên*.”

Bên cạnh hắn, nữ tử mang diện mạo bế nguyệt tu hoa* một thân váy dài màu trắng thuần túy, trên ngực áo thêu Ưu Đàm hoa* bằng ngân tuyến, vạt áo lại thêu những đám mây nhỏ màu xích thố kì lạ. Búi tóc Lăng Hư kẻ đầy kì công, trên búi tóc cắm hai cây trâm làm từ huyết ngọc ngàn vàng khó cầu điều khắc hình Ưu Đàm hoa cực kì tỉ mỉ.

Vòng eo nhỏ chưa đầy nắm tay không dùng đai lưng buộc lại mà dùng sợi gấm An Châu siết chặt, hai đầu sợi gấm có tua rua được nhuộm màu xích thố, trên sợi gấm cũng đeo kim bội hình tròn khắc bốn chữ “Lung Nguyệt công chúa”.

Khuôn mặt tròn tròn phần nộn trông rất khả ái hoà nhã, đôi môi không tô mà đỏ, nơi đuôi mắt cánh phượng dài có một nốt chu sa đỏ thẫm, chóp mũi nhỏ nhắn. Cùng với nam tử bên cạnh có đến bảy phần giống nhau.

Hai người vừa bước vào bên trong đã vang lên tiếng xì xầm to nhỏ.

“Nhìn đi, Vĩnh Phúc vương cùng Lung Nguyệt công chúa quả thật là huynh muội tình thâm, lúc nào cũng đi chung với nhau”.

“Vĩnh Phúc vương cùng Lung Nguyệt công chúa thật sự quá đẹp, đẹp đến câu hồn đoạt phách*, khiến ta quả thật xấu hổ với dung mạo của chính mình”.

“Ngu ngốc, nếu không có mỹ mạo, làm sao xứng là hài tử của Nhiếp chính vương cùng vương phi? Người không thấy hai người họ đẹp như thế nào à?”.

Mà hai người trong công cuộc bàn tán hăng say của mọi người- vẫn đang ung dung đi về chỗ ngồi của chính mình.

Chính Đức đế chưa có hài tử, nên ở vị trí dành cho vương gia công chúa bên dưới Phượng ý của Hoàng hậu, chỉ có một bàn dành cho hai người Vĩnh Phúc vương và Lung Nguyệt công chúa mà thôi.

Vĩnh Phúc vương Trác Hàn Tuệ lôi kéo Lung Nguyệt công chúa Trác Dung Kiêu ngồi xuống ghế, lại tự động tay rót trà cho nàng, sững nịch nói:

“Trời mưa rỉ rả khó tránh cảm mạo, muội uống chút trà nóng để giữ ấm thân thể”.

“Đa tạ ca ca”, Trác Dung Kiều cũng không từ chối, hờ hững đáp rồi nhận lấy tách trà nhấp một ngụm.

Hương trà Đại Hồng Bào đất đỏ tràn ngập trong khoang miệng, Trác Dung Kiều thoã mãn híp mắt, sự hờ hững trên mặt nhanh chóng bị sự đáng yêu thay thế.

Còn Trác Hàn Tuệ nhìn thấy muội muội vẻ mặt hưởng thụ như thế cũng nhịn không được rót một tách trà, miệng vừa nhấp một ngụm đã lập tức phun ra, sự lãnh khốc khó gần trên mặt trong nháy mắt gãy răng rắc, lộ ra tính cách thật sự:

“Muội muội, trà này làm sao uống được? Đắng quá đi mất, đắng quá, Giang Từ, mau mau thay trà bằng nước lọc cho ta. Đắng chết bản vương rồi”.

Giang Từ là nô bộc cận thân của Trác Hàn Tuệ, từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh hắn, vừa nãy thấy hắn uống trà đã sớm dự liệu sẽ có tình cảnh này, vội vàng đưa bầu nước lọc trong tay đến cho hắn.

Nhìn Trác Hàn Tuệ uống lấy uống để, Giang Từ cùng Khinh Vân- đại nha hoàn bên cạnh Trác Dung Kiều nhìn nhau, đều thấy rõ trong mắt đối phương sự bất đắc dĩ.

Tính tình của chủ tử hai người cùng những gì dung mạo thể hiện ra rất khác nhau.

Trác Hàn Tuệ dung mạo cao lãnh, nhưng tính tình lại ôn nhuận như ngọc, có đôi khi còn trẻ con ngây thơ như tiểu hài tử, rất thích những nơi ồn ào náo nhiệt. Rất thích những thứ một là không có vị gì, hai là phải thật ngọt.

Còn Trác Dung Kiều mang dung nhan toát lên vẻ khả ái đáng yêu, nhưng tính tình lại như băng sơn ngàn năm vừa lạnh lùng vừa khó gần, lại là nữ nhân vô cùng vô cùng khó tính, cực kì ghét tiếng ồn. Rất thích uống trà, trà càng đắng càng tốt. Không thích đường và không thích những thứ quá ngọt.

Tính cách cùng dung nhan trái ngược của hai người đã không ít lần làm người khác phải câm nín chỉ vì không thể đoán được. Ngay cả phụ mẫu hai người là Trầm Thư Kính cùng Trác Thiếu Hằng có lúc cũng lâm vào tình trạng khó xử.

“Hôm nay Chân biểu tỷ có đến đó, huynh không đi tìm tỷ ấy à?”, Trác Dung Kiều không để tâm đến trò hề của Trác Hàn Tuệ, lạnh nhạt nói, giọng nói mang đậm nét muốn tiễn khách.

Chân biểu tỷ là Trầm Cảnh Chân- đại nữ nhi của cựu cựu Trầm Ngôn. Trầm Cảnh Chân năm nay mười lăm tuổi, đã sớm chỉ phúc vi hôn* cho Trác Hàn Tuệ. Tiểu Chân nhi năm đó bây giờ đã lớn, là người duy nhất có dung mạo đẹp suýt soát với Trác Dung Kiều.

“Chân Chân đang ở chỗ mẫu phi, ta không muốn ở lại đó nghe mẫu phi mắng, thà đi với tăng tăng như muội còn tốt hơn cho màng nhĩ của ta a”, Trác Hàn Tuệ gãi gãi đầu, một bộ dáng chim sợ cành cong khi nhắc đến mẫu phi của mình.

Mẫu phi hẳn rất đẹp, nhưng tính tình lại không đẹp chút nào. Động một chút là mắng hẳn, mười bốn năm nay hẳn đã sớm nghe đến hai tai đều đầy rồi!!

Trác Hàn Tuệ thấy Trác Dung Kiều không đáp lời, tình nghịch nhích lại gần nàng, kề bên tai nàng hỏi:

“Còn muối? Tên tiểu tử Tiết Trọng Mẫn kia thật sự như lời đồn có thể khiến cho băng tuyết sơ dung* sao?”.

Nghe đến ba chữ “Tiết Trọng Mẫn”, Trác Dung Kiều nhớ đến nam hài năm đó đứng ở sau lưng biểu di* Tô Yên Vân vui vẻ cười với nàng, trong lòng sợ run một chút.

Hắn tuy lúc nào cũng tươi cười, nhưng bên trong lại là một tên đại ác ma.

Lại nghĩ đến hành động của Tiết Trọng Mẫn mấy ngày trước, bàn tay giữ tách trà của Trác Dung Kiều thoáng run rẩy một chút, một ít nước trà nóng văng lên bàn tay trắng trẻo mịn màng của nàng, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mau chóng ửng đỏ.

Tế Nguyệt cũng là đại nha hoàn bên cạnh Trác Dung Kiều, từ này giờ vẫn luôn chú ý đến nàng. Lúc này thấy vậy vội vàng bước lên, nhanh chóng dùng khăn tay sạch sẽ luôn mang theo bên mình lau sạch nước trà trên tay Trác Dung Kiều, không nhịn được lâu bầu:

“Công chúa, người cẩn thận một chút. Người xem tay đỏ hết lên rồi. Khinh Vân, mau đi lấy kim sang được lại đây, nếu không bôi cẩn thận chỉ sợ sẽ để lại sẹo”.

Khinh Vân chưa nói lời nào đã nhanh chóng xoay người đi, Trác Hàn Tuệ ngồi bên cạnh Trác Dung Kiều vội vàng đứng lên, hoảng hốt nói:

“Sao muội lại bất cẩn như thế? Nếu phụ vương mà biết được muội bị thương, chắc chắn sẽ cạo đầu ta a. Giang Từ, đi theo Khinh Vân cùng tìm kim sang được đi, nhanh lên một chút”.

Phụ vương này của hẳn cả cuộc đời chỉ yêu thương hai người là mẫu phi hẳn cùng muội muội của hẳn mà thôi. Lần này muội muội ngồi bên cạnh hẳn mà lại bị thương, phụ vương chắc chắn sẽ không màng nguyên nhân mà xử lý hẳn cho coi.

Các người nói xem, sống trong gia đình cha không thương mẹ không đau, bản vương có khổ quá không hả?!!

Trác Dung Kiều này giờ vẫn luôn giả vờ trấn tĩnh, mày cũng không nhích lên một cái, chỉ thờ ơ vươn tay lấy nước lọc trong tách trà của Trác Hàn Tuệ, trực tiếp tưới thẳng vào tay mình:

“Không có việc gì, cũng không bỏng, chỉ nóng một chút. Ca yên tâm, phụ vương sẽ không làm gì huynh đâu”.

“Tạ ơn trời đất!!”, Trác Hàn Tuệ trừng mắt nhìn Trác Dung Kiều, chỉ thiếu chút muốn quỳ lạy nàng.

Muội đâu có biết phụ vương thân ái của muội tàn độc với ca ca cỡ nào.

Kể từ khi biết suy nghĩ, mỗi khi ở bên cạnh nhau mà Trác Dung Kiều bị thương, thì lỗi chắc chắn là ở Trác Hàn Tuệ hẳn.

Mẫu phi nói hẳn là ca ca, phải biết chăm lo bảo hộ muội muội. Còn phụ vương còn quá đáng hơn, ông nói muội muội là đầu quả tim của ông, còn hẳn chỉ là cái móng tay.

Móng tay bị thương thì không sao, nhưng đầu quả tim bị thương nhất định sẽ rất đau đớn!!!

Coi có tức không cơ chứ?!!

Trác Hàn Tuệ mười bốn tuổi bất mãn thở phì phò.

Ở nơi không ai nhìn thấy, Trác Dung Kiều nhìn biểu cảm của Trác Hàn Tuệ, len lén nở nụ cười.

Hỗ động giữa ca ca và phụ vương nàng vẫn luôn chứng kiến.

Thật ra không phải phụ vương không yêu thương ca ca, mà là do khi sinh hai người bọn họ, ca ca cố chấp không ra, cuối cùng xém chút nữa hại nàng chết trong bụng mẹ, lại xém chút nữa hại mẫu phi rong huyết. Nên phụ vương vẫn luôn khó chịu ra mặt với ca ca, chỉ là để trút giận nỗi lo của năm đó mà thôi.

Chứ phụ vương thật sự cũng rất yêu thương ca ca, ông nói ca ca là móng tay, mà móng tay có rất nhiều liên hệ với trái tim, nếu móng tay bị tổn thương quá sâu, trái tim cũng sẽ rất đau đớn.

Chỉ là ca ca ngốc, mãi vẫn luôn không hiểu được mà thôi.

—Chú thích—

*Bất cầu ngôn tiểu: kẻ trầm mặc, ít nói ít cười.

*Nhật sắc dục tận hoa hàm yên. Nguyệt minh như tổ sầu bất miên: đây là hai câu thơ trong bài thơ Trường tương tư (II) của Lý Bạch. Dịch nghĩa là: Hoa ngậm khói sắc trời sắp tận. Trăng giăng tơ lòng ngấn (!) sầu mang. (ST)

*Bé nguyệt tu hoa: chỉ vẻ đẹp của người con gái đẹp đến mức khiến trăng phải giấu mình, hoa phải hổ thẹn.

*Ưu Đàm hoa: còn gọi là hoa Quỳnh.

*Câu hồn đoạt phách: ý chỉ vẻ đẹp đến mất hồn mất vía.

*Chỉ phúc vi hôn: việc hôn nhân đã sớm được định sẵn.

*Băng tuyết dơ dung: băng tuyết vừa tan, ý chỉ nụ cười trên mặt người ít cười.

*Biểu di: di họ.

——TOÀN VĂN HOÀN——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-nguyen-tran-quoc>